CATHERINE ISAAC

POVESTEA IUBIRII NOASTRE

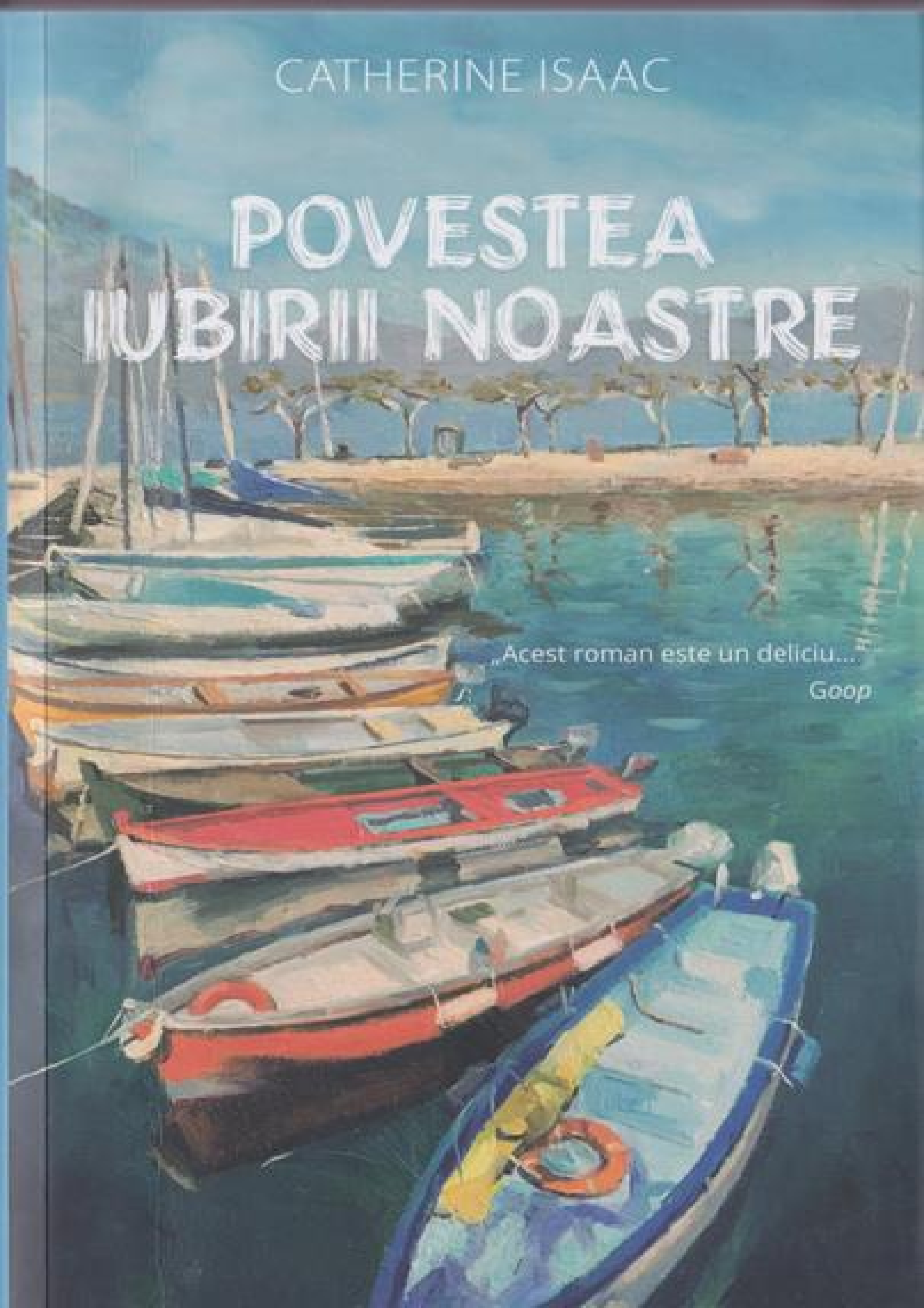

„Acest roman este un deliciu..."

Goop

Cuprins

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35

Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75

Capitolul 76
Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80
Mulțumiri

CATHERINE ISAAC

POVESTEA IUBIRII NOASTRE

Traducere din limba engleză de Cristiana Toma prin Lingua connexion
Titlul original: *Messy, Wonderful Us,* 2019

Editura RAO, 2021

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2021

Pentru Sheila Crowley,
cu deplină recunoştinţă

Prolog

O multitudine de mirosuri o făcea să retrăiască acea seară caniculară. Luni la rând retrăise acea senzație. Își vedea de viață, încercând să treacă neobservată, când brusc trăgea aer în piept și un val de amintiri o năpădea. Mirosul de piele înfierbântată, sau un anumit parfum. Fumul de țigară sau mirosul de fixativ. Aroma de mosc vagă pe care o inhala când se cuibărea la pieptul lui și-și lipea fața de gâtul lui, în timp ce el își punea mâna pe după talia ei și-i șoptea la ureche. Și mirosul de iarbă care umpluse aerul întunecat atunci când ea îl urmase până ce sunetul muzicii se pierduse în noapte și se auzea din ce în ce mai estompat, iar ei se făcuseră nevăzuți, în drumul lor spre un pâlc de copaci.

Nu pornise cu ideea de a fi nesăbuită. Dar pe de altă parte, nici nu se gândise că va spune atâtea minciuni pentru a putea fi cu un băiat, nu, mai degrabă cu un bărbat, de care ar fi trebuit să stea departe. În săptămânile care urmaseră, alunecase fără să vrea spre acel moment, incapabilă să se gândească la trădarea ei și la durerea pe care i-o cauzase singurului bărbat care chiar o iubise.

Din momentul în care acel străin intrase în viața ei, fusese captivată de fiecare părticică din el. Felul melodios în care vorbea, cu un accent care capta frumusețea intrinsecă a cuvintelor. Puful de la baza gâtului lui. Felul în care o privea, ca și cum nu ar mai fi existat o altă fată în afară de ea. Privea la umbrele date de lună care-i brăzdau chipul, încercând să pară mai experimentată decât era. Dar lui nu-i scăpă felul în care ea tremura.

Avea trăsături neobișnuite, mai mult frapante decât frumoase. Dar nu era vorba de felul în care arăta, ci despre ce-i citea în privire. Antidotul la monotonia din viața ei. O lume plină de aventuri,

un tărâm necunoscut. El o călăuzea spre un loc neexplorat din lăuntrul ei, un loc departe de persoana pe care ceilalți o credeau a fi.

Urmară o potecă izolată printre copaci, și ajunseră la un loc unde nu adia pic de vânt. Acolo nimeni nu-i putea vedea sau auzi. Știa ce urma să se întâmple și simți o arsură în piept. Îi simțea buzele catifelate pe măsură ce o săruta pe bărbie, pe tâmple, pe claviculă. Prin rochie, scoarța copacului îi zgâria pielea umedă a spatelui, iar marginea rochiei îi era ridicată până la coapse. Tot ce putea face era să se lasă purtată de senzația minunată din stomac. Senzația de plutire. Sentimentul înălțător de a fi femeie.

Capitolul 1

PREZENT
Allie

Holul era elegant, dar nu somptuos, cu o scară de sticlă ce ducea spre un mezanin aerisit, un pian mare strălucitor și un aranjament floral deosebit din punct de vedere arhitectural. Stăteam în mijlocul unei mări de smochinguri și de rochii de cocktail, de vorbe amestecate cu sunetul paharelor ciocnite, uitându-mă după o față cunoscută.

— Doriți un pahar de martini cu rozmarin? întrebă o chelneriță care apăruse lângă mine cu o tavă cu băuturi. Silueta ei zveltă era pusă în evidență de o rochie scurtă neagră.

— Mulțumesc, i-am răspuns întinzând mâna după un pahar.

Am luat o gură, întrebându-mă dacă crenguța care plutea era singura diferență dintre acel pahar și un pahar normal de gin tonic. Mi-am ridicat privirea spre mulțime.

Știam că mai venise lume de la facultate: Petra, șefa mea, Alistair împreună cu soția lui, Maureen. Cu toții făceam parte din aceeași catedră: Fiziologia Celulară și Moleculară. Știu că nu ar fi trebuit, dar o parte din mine spera să fi fost așezată lângă unul dintre ei, și nu lângă un străin. Nu e vorba de faptul că aș fi incapabilă să fac conversație de umplutură, ci din contră. Dar îmi place să fiu înconjurată de oameni care gândesc la fel ca mine, chiar dacă este vorba doar de bârfa despre un lector care ar avea o relație cu o studentă la doctorat din Ucraina.

Indiferent de locul pe care mi-l vor da, un bal caritabil extravagant e o schimbare de peisaj, față de ultimele două seri de vineri, pe care le-am petrecut în laborator, uitându-mă printr-un microscop și făcând poze unor proteine

fluorescente. Ținând cont că Petrei îi place să-mi spună că nu așa ar trebui să arate zilele de weekend ale unei tinere singure, de 30 de ani, cel puțin seara asta îi va fi pe plac.

— Ca să vezi, ce bine arăți! Îmi plac la nebunie tocurile tale.

Mă întorc și o văd pe Petra holbându-se la picioarele mele.

— Pun pariu că nu sunt deloc comode.

— Da, nu simt că plutesc pe norișori, îi mărturisesc.

Pometii Petrei sunt puși în evidență de o coafură complicată și poartă o rochie galbenă drăguță, pe care regretă amarnic că a îmbrăcat-o, judecând după încăpățânarea cu care-și trage șalul peste decolteu.

— Ce rochie frumoasă, îi spun.

— Chiar crezi? întreabă ea, trăgând și mai mult de partea de sus. Venind încoace m-am întâlnit cu rectorul și nu cred că e mare fan al rochiei mele.

— Ei bine, mă îndoiesc că lui i-ar sta bine în ea, dar pe tine arată splendid.

Pufnește în râs.

Dar eu spuneam adevărul, și nu doar pentru că în perioada în care am lucrat împreună la proiectul despre anormalități ale proteinelor în CFTR[11] la nivelul mușchilor netezi ai sistemului respirator eram obișnuită să o văd intrând în laborator scuturându-și firimituri de Coco Pops din păr. Era vorba despre un proiect important și de anvergură, ceea ce se traducea în multe nopți în care munceam până târziu. Eu nu făceam cine știe ce sacrificiu, dar știam că Petrei nu-i plăcea deloc să rateze ora de culcare a celor două fete ale sale.

Chiar și așa, cercetarea este pentru amândouă partea extrem de satisfăcătoare a muncii noastre. Așa am reușit să ajung în capătul celălalt al Angliei și apoi am fost catapultată înapoi la Universitatea Russell Group, care a prosperat în orașul meu natal încă din 1881, fiind deschizătoare

de drumuri în numeroase domenii ale cercetării științifice și care a dat omenirii nouă laureați ai premiului Nobel. Și în această seară este vorba tot despre cercetare. Fiecare bănuț pe care-l vom strânge va fi destinat cercetării în domeniul fibrozei chistice, și o sumă de bani va fi direcționată și către zona mea de interes. Așa că ar trebui să fiu gata să fac conversație de complezență.

— Văd că prietenul tău, Ed, ține discursul de deschidere, spuse Petra. Mi se pare că în această încăpere se învârt mulți bani, așa că sper că știe cum să convingă oamenii.

— Și eu sper asta.

— Din ce am auzit, expertul contabil îl are la inimă, adăugă ea. Așa că sper că mulțimea o să-l adore.

Am zâmbit auzind asta. Nu pentru că nu cred că Ed poate fi adorabil. Am văzut cu ochii mei ce efect are prezența lui atât asupra femeilor, cât și asupra bărbaților, felul în care până și cineva la care nu te-ai fi gândit că-l va plăcea se înmoaie în preajma lui. Dar, indiferent de cât de multe realizări are prietenul meu, pentru mine el e încă băiețelul slăbănog lângă care mă așezam pe scările autobuzului 86, cu geamurile lui aburite, și cu care râdeam în hohote.

— Nu ai reușit să-l convingi pe Simon să vină în seara asta?

Așa cum am spus, mă uimise faptul că nu reușeam să-mi aduc aminte de ultima dată când Petra își adusese soțul la un asemenea eveniment.

— Nu am reușit să găsim o dădacă. Și, în plus, nu suportă petrecerile organizate la muncă. Știi, de aceea atât de mulți oameni de știință se căsătoresc cu alți oameni de știință. Îi plictisim de moarte pe ceilalți.

— Vorbește în numele tău, i-am replicat.

Râse.

Vocea maestrului de ceremonii răsună în încăpere, invitându-ne să luăm loc. Sala este uriașă, decorată cu lumânări pe fiecare masă, care împrăștiau o lumină rozalie în încăpere. Mă așez lângă un bărbat care instantaneu îmi întinde mâna:

— Bună seara! Numele meu este Teddy Hancock.

I-aș da undeva la 60 de ani. Aș spune că e american, jovial, cu cearcăne pronunțate în jurul ochilor.

— Oh, cred că Ed mi-a menționat numele tău. Numele meu este Allison Culpepper.

Colțul gurii i se ridică, trădând satisfacția pe care o resimțea.

— Chiar acum voiam să punem de o afacere împreună. Lucrezi pentru el?

— Ooo, Dumnezeule, nu. Sunt convinsă că e un șef minunat, dar suntem doar prieteni vechi. Eu lucrez în cadrul facultății. Fac cercetare în domeniul științific.

— Carevasăzică, sunteți profesoara Allison Culpepper?

— Doctor.

Nu mi-a venit niciodată natural să mă laud și deseori trebuie să-mi reamintesc de faptul că mi-am câștigat pe merit titlul și prestigiul care vine odată cu el. Nu am de ce să mă rușinez.

— Dar toate la timpul lor.

— În ce te-ai specializat?

— În fiziologie, am răspuns.

După expresia de pe chipul lui părea că-și dă vag seama despre ce e vorba. Asta îmi aduce puțin aminte de nepoțelul meu de șase ani, care încă este convins că am un loc de muncă foarte important în domeniul băuturilor acidulate.

— Ai vreo legătură cu organizația caritabilă? întrebă el.

— Acum doi ani au finanțat un proiect la care am luat parte. Domeniul meu principal de interes este patologia sistemului respirator asociat cu

fibroza chistică. De asemenea, eu am fost cea care l-a convins pe Ed să li se alăture. Acum doi ani a alergat la Maratonul Londrei, așa că mi-am zis că aș putea să-i forțez mâna și să-l fac să-și canalizeze energia spre asta. De ce să nu mă ajute să muncesc cinstit?

Miji ochii la mine.

— Știi, nu arăți a om de știință.

— Serios? Ei bine, între noi fie vorba, în zilele noastre oamenilor de știință le este permis să se dea cu ruj. Cel puțin în timpul nostru liber.

Lăsă să-i scape un hohot de râs.

Dar adevărul e că în seara asta port mai mult ruj decât o fac de obicei. Din cauza unei strungărețe discrete, am primit în timpul școlii diverse porecle, de genul celor care-ți definesc personalitatea, așa că rar aleg să atrag atenția spre gura mea. Dar astăzi mi s-a părut o ocazie bună să-mi încalc regula. Și cumva rujul îmi pune în evidență părul închis la culoare și rochia de culoarea smaraldului care mi se mulează pe toate rotunjimile, ceea ce-mi face inima să-mi sară din piept de fiecare dată când mă văd în oglindă.

— Doamnelor și domnilor, aș dori să vă răpesc câteva minute din timpul dumneavoastră.

Directorul de marketing urcă pe podium. Un bărbat tras la față, cu părul roșcovan tuns scurt și cu o voce surprinzător de groasă.

— Cu cel pe care urmează să vi-l prezint mulți dintre dumneavoastră ați mai interacționat, fie în viața profesională, fie în viața privată. Compania pe care o conduce, Spark, a fost o poveste de succes a fenomenului punct.com și a devenit intermediarul cu cea mai mare creștere din Marea Britanie. La începutul anului am avut onoarea să anunțăm că el și soția sa, Julia, au devenit ambasadori oficiali ai organizației noastre caritabile, și de la acel moment au lucrat neîncetat atât pentru a strânge fonduri, cât și pentru a atrage

atenția asupra fibrozei chistice. Să-l aplaudăm pe domnul Edward Holt!

Pe măsură ce sala erupe în aplauze, o văd pe Julia la masa din față, nu departe de locul unde stau eu. Frumusețea ei distantă este de neegalat în această seară. Arată ca o adevărată zeiță în rochia ei Valentino, materialul albastru-deschis strâns pe talia ei delicată. Părul blond este aranjat într-un coc la baza gâtului și îi pune în evidență trăsăturile feței: nasul subțire, pistrui discreți și ochi mari, inocenți. Își înalță privirea și ne zâmbim prietenește, în timp ce în sală se aude un „shhh" colectiv. Ed se urcă pe podium.

În ciuda faptului că fusese un copil cu urechile înfundate, cu genunchii permanent zgâriați și acoperit din cap până-n picioare de murdărie care îl acoperea ca melasa, a ajuns un adult excepțional.

Pometii bine definiți sunt atenuați de suavitatea buzelor. Părul castaniu-deschis îi este tuns scurt, iar pielea păstra încă amintirea bronzului de astă-vară. Dar ce atrage cel mai mult atenția la el sunt ochii în care pare că se reflectă albastrul oceanului, încadrați de gene închise la culoare și de sprâncene drepte care îl fac să pară mai serios decât este.

— Dacă aș fi știut că voi ajunge la o astfel de recepție, aș fi petrecut mai mult timp scriindu-mi discursul, spuse el.

Arboră apoi acel zâmbet, carismatic dar și ușor autocritic. Și asta e tot ce are nevoie să facă. Toată sala e deja la picioarele lui.

Capitolul 2

— Cât s-a strâns la eveniment?

Bunicul Gerald mă ajută să-mi dau haina jos și o agață în cuierul din holul îngust, apoi mă trage într-una dintre acele îmbrățișări de urs la care se pricep bunicii atât de bine, numai iubire și balsam de rufe.

— Încă fac calculele, dar mult. Chiar și Ed a scris un cec generos, dar nu știu dacă asta se pune ca trișat sau nu.

Bunicul clătină din cap în timp ce trage de gulerul puloverului maro, chelia lui încă lucioasă de la căldura din bucătărie.

— S-a descurcat bine băiatul ăla, nu-i așa? Dar fii atentă că încă nu-mi vine să cred că am o nepoată doctor. Că tot veni vorba, poți să te uiți un pic la bătăturile astea…

Râd, ca de fiecare dată, la clasica lui glumă. Ultima dată m-a rugat să-i iau temperatura. Bunicul nu s-a schimbat deloc, cum nu s-a schimbat nici casa asta. Același pachet de la Crucea Roșie pe bufet, fotografii de familie care umplu spațiile goale de pe pereții acoperiți cu tapet, covorul albastru brodat cu flori de crin, pe care eu le confundam cu rațe când eram mică. Casa e mereu imaculată și uneori miroase a vopsea, deși în mare totul arată la fel ca pe vremea când mama locuia aici.

— Gerald, poți veni să termini de pus masa? întrebă bunica Peggy apărând în pragul ușii de la bucătărie. Oh, bună, Allie. Nu am auzit soneria.

Mă duc spre ea și o sărut pe obraz.

— Minunat parfum, spun, adulmecând urma de parfum pe care o răspândea bluza ei.

— E doar cremă, protestă ea gesticulând, ca și cum nu și-ar bate ea capul cu ceva atât de frivol ca parfumul.

Bunica Peggy nu e nici pe departe o femeie frivolă. În general e alergică la aberații, la mori stricate, la cei care sună ca să se afle în treabă, la oamenii care lasă lumina aprinsă prin casă, la cei care rămân în urmă cu două secunde când se cântă imnurile la biserică. Și totuși, ea e femeia care atunci când eram mică mi-a tricotat puloverele favorite, cea care mi-a dăruit mult iubita cutie de bijuterii de la Paris pe care o avea de când bunicul locuise acolo o scurtă perioadă de timp, cea care, când aveam eu șapte ani, a renunțat la o poziție atractivă în echipa de bowling pentru a mă duce pe mine la balet. Recent mi-a câștigat din nou admirația când a mustrat-o pe prietena ei, Dorothy, spunându-i că este o „fanatică absurdă", pentru că dădea vina pe medicul ei generalist indian pentru orice lucru, de la creșterea ratei șomajului până la încăpățânarea de care dădeau dovadă hemoroizii ei.

— Ce avem la cină? întreb eu.

— Un festin, răspunde ea. Dacă o ținem așa, vom mânca resturi de acum până la Paște.

— Sună minunat.

— Nu mă pot lăuda cu nimic. Tatăl tău a făcut de toate, mai puțin cartofii copți.

O duminică pe lună, tata și bunica își uneau forțele și găteau pentru întreaga familie. De obicei ne adunam toți la ea acasă, unde e puțin mai mult spațiu și pentru moftul de a avea un cărucior de băuturi, deși tata e cel care gătește mare parte din mâncare.

— Atâta timp cât lasă prăjelile în seama ta, e bine. Știe că nu trebuie să se bage în oalele tale.

Schiță un zâmbet abia sesizabil. Pielea bunicii se lăsase odată cu trecerea anilor, dar încă păstra ceva din frumusețea ei de odinioară, chiar dacă practic nu făcea nimic în sensul ăsta. Nu purta niciodată pic de ruj sau fard de pleoape. Își purta părul grizonant tuns scurt, aceeași tunsoare de spiriduș pe care a avut-o de când eram eu mică.

Intru în bucătărie, un spațiu curat și funcțional, unde totul este ținut ascuns în dulăpioare de pin vopsit cu mânere de alamă. Totul, cu excepția unei colecții de cărți de bucătărie scrise de Delia Smith, pe care le ține lângă raftul cu condimente.

Tata e la aragaz, unde amestecă extrem de concentrat în trei tigăi aburinde. Poartă șorțul pe care i l-am cumpărat de Ziua Tatălui și pe care scrie „Chef Executiv”.

Își ridică privirea și-și șterge mâinile cu un prosop de bucătărie.

— Bună, dragă, spune el vesel, venind să mă sărute pe obraz. Îi simt pielea caldă de la aragaz.

— Tată, cum ai reușit să faci toate astea? Credeam că ai fost la serviciu de dimineață.

— Am reușit să fac mare parte din treabă în timpul săptămânii.

Tata e expert într-ale gătitului în masă. Mi se pare că își petrece mare parte din timpul liber umplând congelatorul cu mâncare, ca în ultima duminică din lună să aibă pregătit un aperitiv sofisticat, un sufleu cu somon sau vreo supă de creson, urmate de un platou tradițional uriaș, compus dintr-o selecție de garnituri bine condimentate și sosuri făcute în casă.

— A fost de lucru și la serviciu. Târziu am reușit să scap.

— Nimic serios, sper?

Clătină din cap.

— Un angajat de la Royal a lăsat o felie de pâine în prăjitor prea mult și a declanșat alarma de incendiu.

Tata și-a dorit dintotdeauna să se facă pompier și s-a alăturat pompierilor imediat ce a împlinit vârsta necesară. Își petrece mare parte din zile ocupându-se de case care au luat foc, de accidente de trafic, de câini care au rămas încuiați în mașină sau de evenimente precum unul recent, când a trebuit să ajute un bărbat de 34 de ani, al cărui posterior a rămas blocat într-un leagăn pentru

copii. S-a aflat de câteva ori în situații-limită, inclusiv anul trecut, când un depozit abandonat a luat foc, iar el a fost prins între grinzi, încăperea a fost cuprinsă de flăcări, iar casca pe care o purta s-a topit. S-a ales cu arsuri de gradul doi, cicatrici care îi mai brăzdează pielea pistruiată de pe gât, imagine care nu mă lasă uneori să dorm.

Mă duc în sufragerie și aici îl găsesc pe bunicul așezând tacâmurile pe masă.

— Lasă-mă să te ajut, mă ofer eu, luând câteva furculițe și ducându-mă pe partea cealaltă a mesei. Dacă tot te-am prins… Știi că în două săptămâni e ziua bunicii. Mă gândesc să-i cumpăr o jachetă, ce zici?

Se uită la mine perplex.

— Draga mea, nu am nici cea mai vagă idee. Ieri am încercat să o întreb ce și-ar dori să primească, și mi-a spus că e prea bătrână pentru cadouri. O să primească o pereche de patine cu rotile dacă nu mă va ajuta nițel.

— Jacheta pe care am văzut-o e drăguță, foarte șic.

Fruntea bunicului se încreți.

— Allie, nu e nevoie să-i cumperi haine de firmă. Are 76 de ani.

— Dacă ai 76 de ani nu înseamnă că nu meriți să ai haine drăguțe.

— O să-ți spună că arunci banii pe fereastră.

— Departe de mine asta. Ai idee ce măsură poartă?

Mă privește pe sub gene și-l văd cum ezită.

— 18?

Plescăi din buze și spun:

— Oh, bunicule, e mult mai slabă. 14, sau chiar 12.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Au trecut mulți ani de când nu m-a mai lăsat să-i cumpăr haine. Mi-a spus că ultimul cardigan pe care i l-am luat o face să arate ca un câine ciobănesc. De ce nu te strecori tu până la ea în cameră să tragi cu

ochiul la etichetele hainelor de acolo? îmi sugerează el. Are un dulap plin.

Capitolul 3

Mă simt ciudat să intru în camera în care dorm bunicul și bunica, chiar dacă a fost ideea lui să fac asta. Nu m-am mai aventurat aici de când eram mică și veneam să mă joc cu săpunurile bunicii sau să mă ascund sub cuvertura de pat matlasată.

Camera ar fi trebuit să fie luminoasă, dar dulapul masiv din mahon pus lângă geam blochează mare parte din lumină. Covorul de pe podea e roz, iar de o parte și de alta a patului dublu înalt sunt două noptiere. Pe una dintre ele se află un roman scris de Robert Ludlum și un tub de adeziv pentru proteză, iar pe partea cealaltă o carte cu integrame și o ramă argintie cu poza mamei. Poza a fost făcută când mama avea în jur de 20 de ani, cu puțin înainte să se îmbolnăvească.

Pășesc ușor pe parchet, întrebându-mă cum pot să doarmă cu două ferestre larg deschise într-o cameră atât de răcoroasă. Bunica Peggy are mereu grijă să fie „aer curat”, ca și cum ar exista în stoc o cantitate limitată și s-ar teme că nu va mai prinde și ea ceva.

Hohote de râs ajung din bucătărie până la mine, în timp ce eu deschid cu grijă ușa dulapului, răspândind în cameră un miros delicat de crin. Dulapul e plin cu rochii și costume, toate în culori neutre, unele dintre ele încă învelite în plasticul în care au venit de la curățătorie. Scot o rochie și-i studiez eticheta. Măsura 16, lucru care mă surprinde, așa că o pun la loc și verific și alte etichete. Problema e că găsesc o mulțime de măsuri diferite, care variază de la mărimea 12 la 16, și nimic care să mă facă să-mi dau seama care ar fi mărimea potrivită.

Închid dulapul și decid să arunc o privire și în comodă, unde am mai multe șanse să găsesc o bluză pe care să știu că a purtat-o recent. Încep cu sertarul de jos, unde găsesc un teanc de pulovere și

cardiganul de cașmir pe care-l purta când am văzut-o acum două săptămâni. Îl scot și mă uit la etichetă: mărimea 14, mai mare decât mă așteptam. Vreau să las totul așa cum l-am găsit. Scot teancul de haine și încep să le împachetez și să le pun pe fiecare la loc. Dar când încerc să le aliniez în sertar, îmi dau seama că mai e ceva dedesubt. Îmi strecor unghia pe sub margine și o ridic cu grijă. Acolo găsesc plicul.

Hârtia e casantă și timpul și-a pus amprenta asupra ei. Marginea de sus e ruptă. Nu știu de ce, dar o voce îmi spune să-l iau în mână, să scot scrisoarea, să o despăturesc, atingând cu grijă pagina de ziar veche ascunsă înăuntru. Fac toate astea aproape fără să mă gândesc dacă e corect să-mi bag nasul, trecându-mi degetele peste cerneala gri.

Data îmi sare în ochi: 11 iunie 1983. Observ apoi o serie de fotografii care imortalizează o serbare de vară ținută la Allerton People's Hall prin care se sărbătorea centenarul. Fotografiile sunt distribuite pe două coloane. Unele înfățișează bărbații auster îmbrăcați în echipament alb de cricket, altele femei îmbrăcate în fuste plisate și bluze cu mâneci largi. Adolescenți ce poartă Ray-Bans și tricouri polo cu gulerele ridicate, fete în bluze cu buricul la vedere și dantelă, toți transpirați sub soarele înăbușitor din acea zi. Văd apoi un nume sub o poză: Christine Culpepper.

În prima clipă, când ochii îmi cad pe chipul mamei, simt doar un nod în gât, o tristețe, un sentiment pe care nu-l pot defini. Dar apoi încep să asimilez fiecare detaliu în parte, și pe măsură ce fac asta un sentiment ciudat mi se strecoară în suflet. Ceva nu se potrivește.

Mama se ține de mână cu un tânăr pe care nu-l cunosc, cu cineva pe care nu l-am mai văzut niciodată. Buzele îi conturează un zâmbet misterios și în ochi i se citește dragostea adolescentină. Potrivit legendei, numele bărbatului

necunoscut este Stefano McCourt. Pare să fie cu câțiva ani mai mare ca mama, are ochii închiși la culoare și strungăreață. Mă uit din nou la dată, încercând să potrivesc fiecare detaliu contradictoriu, dintre care cel mai important fiind că poza a fost făcută cu nouă luni înainte să mă nasc eu.

— Cina e gata în cinci minute! îl aud pe tata strigând de jos.

Nu răspund, ignorându-mi bubuitul din piept când iau scrisoarea în mână. Îi este adresată bunicii Peggy și datată decembrie 1983. Nu există nicio adresă.

Stimată doamnă Culpepper,

Vă scriu pentru a vă ruga respectuos să nu luați legătura cu Stefano, cu mine și să nu-l mai contactați pe soțul meu, Michael, la biroul său din Museo di Castelvecchio.

Vă înțeleg că sunteți în stare de șoc după aflarea veștii despre Christine și Stefano. Cu toții suntem. Dar nu face bine nimănui să continuăm să ținem legătura. Mă deranjează în mod deosebit că-i scrieți fiului meu despre presupusa responsabilitate pe care trebuie să și-o asume pentru „sânge din sângele lui". Acest soi de șantaj emoțional este fundamental greșit, acum când el a ales înainte de plecarea noastră din Liverpool să nu mai aibă nimic de-a face cu fiica dumneavoastră. Faptul că s-a mutat înapoi în Italia împreună cu noi ar trebui să vorbească de la sine.

Din ce am înțeles din scrisoarea trimisă de dumneavoastră, Christine s-a împăcat între timp cu prietenul ei, și sunt convinsă că va fi un tată bun pentru copil. Atunci de ce să agităm apele, băgându-l pe Stefano în ecuație, când nimeni nu trebuie să afle adevărul?

Nu se va răzgândi și nu are nici cea mai mică intenție să se întoarcă în Marea Britanie. Îmi pare extrem de rău dacă vorbele mele par dure, dată fiind perioadă pe care o traversați, dar sunt sigură că veți aprecia faptul ca nu doar dumneavoastră ați fost tulburată de evenimentele recente.

Cu sinceritate,

Signora Vittoria McCourt

Privesc încă o dată fotografia decupată din ziar. Mă uit din nou la dată. La zâmbetul larg al mamei. Dar mai ales îl privesc pe tânărul cu părul negru și cu strungăreață, o strungăreață identică cu a mea, care mă face să-mi scape un suspin.

Capitolul 4

După ce au ajuns și unchiul meu Peter, fratele tatei, împreună cu soția lui, Sara, și cei doi copii ai lor, Oscar și Nathan, de patru și șase ani, în jurul mesei ne strângem opt persoane. În timp ce toată lumea stă relaxată la povești în bucătărie, eu nu mă pot concentra la altceva în afară de zgomotul infernal din capul meu. Inima îmi bubuie cu putere în piept.

— Ai o jucărie nouă? îl întreabă tata pe Oscar după ce o mașinuță teleghidată i se lovește de tendonul lui Ahile.

— Da, am primit-o pentru că am reușit să adun suficiente buline.

— Bravo! Se pare că ești un băiețel tare cuminte, îl laudă tata așezându-se la masă.

— M-am șters singur la fund timp de o săptămână.

— Felicitări, spuse tata.

— Unchiule Joe, poți să mă înveți din nou să cânt un cântec la chitară? întrebă Nathan.

— Oh, îmi pare rău Nathan. Azi nu am luat-o cu mine. O am acasă.

Tata pare mai dezamăgit decât nepotul meu pentru că a ratat ocazia să-și scoată de la naftalină vechea chitară Gibson și să cânte ceva. E cel mai de preț lucru al lui, o chitară ce datează din 1979 și care este, așa cum nu se mai satură să ne spună, „exact ca aceea pe care a avut-o BB King”.

Masa e practic prea mică pentru opt persoane și pentru cantitatea de mâncare pregătită de tata, dar ne înghesuim în jurul ei înainte ca bunica să spună rugăciunea.

— Îți mulțumim, Doamne, pentru bucatele pe care le avem pe masă, pentru liniștea și pacea pe care o avem, pentru acoperișul de deasupra casei care păstrează vii amintirile. Amin.

Se așază cu toții plini de entuziasm, în timp ce eu mă holbez la masă, întrebându-mă cum voi putea înghiți ceva.

— Joe, te-ai întrecut pe tine însuți, îl laudă mătușa Sara pe tata, în timp ce-i mai pune câțiva morcovi unchiului Joe în farfurie. Este delicios.

La masă se vorbește, ca de obicei, despre genul acela de evenimente minore de familie: ce au mai făcut copiii la școală, planurile Sarei de a mări bucătăria, despre nunta de aur a bunicului și a bunicii care va avea loc la sfârșitul anului.

— Oh, va trebui să faceți ceva special, insistă Sara.

— Hmmm. Ei bine, vom face… ceva, spune bunica, lăsând să se înțeleagă că în niciun caz nu va fi vorba de ceva fastuos.

— De ce nu plecați într-o croazieră? sugerează Sara, ignorând comentariul bunicii.

— Muriel și Bobby ne-au spulberat iluziile, spune bunicul. Anul trecut au fost într-o croazieră și nu au fost încântați. Bobby și-a scăpat proteza în toaletă și toată excursia a trebuit să stea fără.

Tata se înecă cu vinul.

— Nu râde, continuă bunicul, chiar dacă râde și el. Muriel s-a ghiftuit cu mâncare de la bufet, dar săracul Bobby a trebuit să mănânce supă, în timp ce dinții lui pluteau pe undeva prin mijlocul Atlanticului.

— Iubito, e totul în regulă? mă întreabă tata, iar eu îmi ridic imediat privirea spre el.

Mă uit fără să vreau la părul lui blond și la modul în care șuvițele i se ondulează pe pielea deschisă la culoare a gâtului. Apoi în minte îmi apare fața unui bărbat complet diferit.

— Sunt bine. Îmi pare rău, sunt doar puțin obosită. Am avut o săptămână aglomerată.

— Allie, la ce lucrezi acum? mă întreabă Sara.

— Mmm… la un studiu despre tehnologii care să permită ingineria genomului, bolborosesc eu.

Practic, încercăm să găsim un tratament pentru bolnavii de fibroză chistică.

— Dumnezeule, nu-i așa că tușa Allie e deșteaptă? îi spuse ea lui Nathan.

— Încă studiezi băuturile carbogazoase? întrebă el.

Pe când tata și unchiul Peter se adâncesc în conversația lor despre rezultatele meciurilor de fotbal, mintea-mi rătăcește spre Crăciunul trecut, când tata stătea exact în același loc în care stă acum. Bunica Peggy și cu mine i-am înmânat un cadou despre care și eu, și ea am fost sceptice, dar pe care l-am luat de comun acord: un abonament la un site de matrimoniale. Până a deschis plicul și a citit voucherul mi-am ținut respirația.

— Cu toții am căzut de acord că ar cam fi timpul, spusese bunica Peggy, cu tonul ei neutru, chiar dacă implicațiile gestului erau destul de clare.

Își ridicase privirea și zâmbise.

— Ai știut și tu? Îmi miroase a conspirație.

Cred că am știut cu toții că nu avea să iasă nimic din asta.

Ca să fiu sinceră, a ieșit la vreo două întâlniri, inclusiv la una cu o femeie din Hull. A condus tot drumul până acolo, doar ca să afle că semăna cu pozele de pe profilul ei la fel cum semăn eu cu un model Victoria's Secret. Cu o voce plină de regret i-a spus lui tata că nu crede că relația dintre ei doi va merge. Dar chiar și așa era gata să-i dea o șansă doar pentru că el e Vărsător și ea Leu, ceea ce însemna că nu erau foarte compatibili și comunicarea dintre ei va fi deficitară, dar sexul avea potențial. Tata și-a terminat cappuccino-ul și a plecat acasă. Așa că am renunțat toți la idee, așa cum renunțaserăm cu aproape un deceniu în urmă, când s-a despărțit de Sarah, o asistentă cu care teoretic se vedea de mulți ani, dar pe care o vedea mai mult ca un companion și nu ca o iubită. Cu toții îi cunoaștem motivele pentru care încă nu are

pe nimeni, și știm că nu e nimic în neregulă cu el. Nu e vreun model Calvin Klein, dar e cinstit, practic, iubitor și pregătește niște fripturi excepționale.

Adevărata problemă e că nu crede că va mai iubi vreodată pe cineva cum a iubit-o pe femeia care a murit acum aproape 30 de ani. Mama mea, femeia din fotografia decupată din ziar ascunsă la etaj, împreună cu o mulțime de secrete pe care cu siguranță eu și tata nu trebuia să le aflăm niciodată.

Mă amețesc puțin în timpul cinei. Nu mă îmbăt să cad pe jos, dar am băut suficient de mult încât să fiu de acord să merg în mijlocul străzii în colanți să-l învăț pe Nathan cum se folosește Pogo Stick-ul. Ne întoarcem la masă la timp pentru desert, bunicul își face apariția cu un tort și încearcă să-i convingă pe copii că e rodul muncii sale, chiar dacă l-am văzut cum l-a scos dintr-o cutie pe care scria Tesco. Taie o bucată pe care i-o întinde lui Sara, apoi îi aruncă o privire îngrijorată bunicii:

— Nu mi-am dat seama că e cu lămâie, spune bunicul.

Bunica nu spune nimic, dar chiar și Nathan își dă seama că ceva în atmosferă s-a schimbat, ca și cum aerul din cameră ar fi devenit mai dens.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Ea îi zâmbește sfidător și îl atinge pe mână.

— Nimic, nu s-a întâmplat nimic. Tortul arată delicios. Lămâia a fost aroma preferată a dragei mele Christine, așa că îmi va aduce mereu aminte de ea. Asta e tot.

Numele mamei ne reduce pe toți la tăcere. Încă are puterea de a face acest lucru, după toți acești ani.

— Peggy, ești bine? întreabă mătușa Sara.

— Sigur că da, răspunde bunica.

Apoi, uitându-se spre bunicul, spune:

— Haide, Gerald. Avem doi băieți înfometați care sunt extrem de nerăbdători să-și primească porția.

În timp ce bunicul îi dă farfuria, Nathan mă trage de mânecă:

— Christine e cea care a murit, nu? Mama ta?

— Așa este, încuviințez eu.

— Ce nașpa trebuie să fie. Să-ți moară mama, la asta mă refer.

— Da. Dar a trecut mult timp de atunci.

— Și cel puțin încă îl ai pe tatăl tău, spune el.

Eu îmi ridic privirea și simt o înțepătură în piept.

Capitolul 5

Mereu durează ceva până termin de udat plantele. Le am așezate peste tot prin bucătărie, un desiș de frunze verzi care se revarsă peste suprafețele de lemn și peste faianța albă, pătrată. Dar astăzi îmi ia și mai mult decât de obicei. Simt că nu fac nimic la viteza obișnuită.

La șase zile după ce am descoperit scrisoarea și poza decupată din ziar, simt o arsură în piept și un ghem care mă împiedică să respir. Manifestări ale episoadelor repetate de insomnie, întreaga situație mă preocupă într-atât de mult, s-a transformat într-o obsesie atât de mare, încât știu că până la sfârșitul săptămânii va trebui să fac ceva. Pun deoparte stropitoarea și mă duc să arunc resturile de ceai, apoi spăl cana și o pun cu gura în jos în scurgător. Acum nu mai are cine să mă certe dacă nu o pun la loc înainte să plec de acasă.

Mi-am petrecut patru din cei nouă ani în Cardiff locuind cu fostul meu iubit Rob, un englez cu vorbă domoală din Newcastle, cu ochi blânzi, care iubea fotbalul, mâncarea vietnameză și știința. Ne-am cunoscut în timpul doctoratului, când eu lucram la două proiecte diferite, ceea ce însemna că-mi petreceam mult timp în laborator, adunând informații și ascultând-o pe Etta James la niște boxe portabile.

Povestea noastră nu a avut niciodată nimic de a face cu poveștile gen *Pe aripile vântului*, dar a supraviețuit celor șase luni în care eu am fost plecată cu o bursă în Statele Unite, la departamentul de cercetare medicală al Universității Chapel Hill din Carolina de Nord. Nu doar că-mi înțelegea ambiția de a preda și de a avea propriul laborator, de a lucra pe cont propriu și de a face descoperiri, ci mi-o împărtășea. Dacă stau să privesc în trecut, am acceptat oferta de muncă din Liverpool înainte să mă gândesc bine la

direcția pe care o va lua relația noastră, crezând că totul se va aranja de la sine, așa cum se întâmplase după plecarea mea în America. Doar că de data asta el a pus capăt relației, și m-am simțit ca și cum aș fi încasat un pumn în stomac, înainte chiar să aflu că mă înșelase cu o cercetătoare din Argentina în timpul unei conferințe despre fibroza chistică ce avusese loc la New Orleans cu un an în urmă.

De când m-am întors din Liverpool nu locuiesc cu nimeni. Dar nu am timp să mă simt singură. Am o viață plină și bogată, am familia aproape și câțiva prieteni cu care merg la seri de jocuri, la tenis sau pur și simplu să bem un ceai. În ceea ce privește viața mea amoroasă, lucrurile nu au fost atât de roz, cu excepția unui episod din toamna trecută, când am încercat aplicația Tinder. Spre dezamăgirea Petrei, am renunțat după trei luni jumătate, simțindu-mă extenuată și goală pe dinăuntru. Petra a suferit că nu mai aveam ce să-i povestesc în pauza noastră de ceai. La 33 de ani nu-mi ignor de tot ceasul biologic, dar am apăsat butonul de „amânați". Părinții mei m-au făcut când erau foarte tineri, așa că m-au crescut spunându-mi că nu e nicio grabă. Probabil îmi voi spune asta și când voi lua terapie hormonală de substituție.

Mă îndrept spre baie și-mi iau trusa de machiaj, apoi mă uit în oglindă. Mă uit în oglindă în adevăratul sens al cuvântului. Îmi analizez părul des și negru. Subtonul cald al pielii, care nu seamănă deloc cu tenul deschis al mamei și al lui tata. Și mă uit la strungăreață distinctivă pe care o am. Îmi iau telefonul și mă uit la poza pe care am făcut-o instantaneului decupat din ziar. Stefano McCourt prezintă toate aceste trăsături, dar asemănarea dintre el și reflexia din oglindă merge chiar mai departe. Sprânceana lui se arcuiește urmând același tipar ca sprânceana mea. Distanța dintre ochii lui migdalați este aceeași ca distanța dintre ochii mei. Este ca și cum cineva ar fi folosit

un creion și hârtie de calc pentru a trasa liniile și curbele feței sale pe fața mea. Îmi scot rimelul din trusă și mă forțez să gândesc rațional.

Oare mama a mințit? Să fi avut oare un copil, pe mine, cu alt bărbat, și apoi să-l fi lăsat pe tata să creadă că e al lui? Dacă toate astea se dovedesc a fi adevărate, dacă întreaga lui familie a fost construită pe minciuni, acest lucru i-ar distruge viața. Toate aceste lucruri fierb în mine, până când îmi închid trusa de machiaj și-mi dau seama că totul duce la o singură întrebare de neimaginat? Oare bărbatul pe care timp de 33 de ani l-am numit tată este chiar tatăl meu?

Când ajung la ei, bunica Peggy stă cocoțată pe o scăriță și spală rama geamurilor de la veranda din față. Nu e zgârcită, dar face parte dintr-o generație căreia nici nu-i trece prin cap să plătească pe cineva să facă o treabă atât de simplă, doar pentru a-și face viața mai ușoară. În schimb, la 76 de ani stă cocoțată la 90 de centimetri deasupra solului și dă din mână până nu mai rămâne nici urmă de murdărie.

— Bunico, de ce nu mă lași pe mine să fac asta? o întreb, uitându-mă la ea.

— Nu, nu, îmi răspunde cu dispreț. Aproape am terminat.

— Ești sigură că ești în regulă acolo sus?

O văd cum se încruntă la mine:

— Și de ce mă rog n-aș fi?

De acum câțiva ani de când a ieșit la pensie, bunica n-a stat locului o clipă. Înainte lucra ca secretară în Belsfield, la o școală privată, mult mai de fițe decât școala de stat la care am învățat eu. Dar refuzul ei de a se relaxa datează de cu mult înainte. Dacă are ceva de curățat sau de organizat, poți fi sigur că se va pune pe treabă. În cele din urmă se va da jos, își va pune mânușile de cauciuc și-și va tampona fruntea cu mâneca.

— Cărui fapt îi datorez această onoare?

— M-am gândit pur și simplu să trec pe la tine să bem o ceașcă de ceai. E în regulă, nu?

E atât de încântată de idee, încât îmi doresc să fi făcut asta mai des și în împrejurări mai plăcute.

— Sigur că da. Hai înăuntru.

În bucătărie nu mă lasă să o ajut să pregătească ceaiul și se apucă ea să pună ceainicul pe foc și să scoată două cești din porțelan decorate cu frunze turcoaz și camelii roz. Mă așez în timp ce ea aduce ceaiul. Încerc să-mi aduc aminte cum mă gândisem să abordez subiectul.

— Allie, e totul în regulă? Ești foarte tăcută.

— Eu… da, sunt bine. Doar că în ultima vreme m-am gândit mult la mama.

Ceva i se schimbă în privire și se așază pe locul ei.

— Te -ai gândit la ceva anume?

— Cred că la mai multe lucruri.

Simt cum vârful dinților îmi zgârie interiorul obrazului. Mă străduiesc să formulez odată ce am de spus.

— Crezi că mama a regretat că m-a avut atât de tânără?

Pare surprinsă de întrebarea mea.

— Sigur că nu. Poate că nu ai fost un copil plănuit, dar ai fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. A avut un copil înainte să se îmbolnăvească. Nu ar fi schimbat nimic din ce s-a întâmplat.

— Chiar și așa, sunt convinsă că a fost un șoc, spun. Când a aflat că este însărcinată, mă refer.

— Aici nu pot să te contrazic. Până la urmă avea doar 17 ani. Dar dacă cineva s-a gândit vreodată că nu va merge bine, ea și tatăl tău au dovedit că se înșală. Au avut o viață minunată împreună.

— Deci chiar au fost fericiți împreună?

Pare și mai uimită de întrebarea mea.

— Știi bine că au fost fericiți. Scoteau ce era mai bun unul din celălalt, iar tatăl tău a fost

sprijinul ei. Datorită lui ultimele sale luni de viață au fost suportabile.

— Și…

Cuvintele mi s-au oprit în gât.

— Ce?

Simt cum pielea de pe gât mi se înroșește.

— Mă întrebam dacă mama a avut vreodată alt iubit, în afară de tata.

Ceva în alura ei se schimbă. Subtil, o schimbare pe care abia o percep în lentoarea cu care se desfășoară, în felul în care i s-a încleștat maxilarul, în paloarea graduală a degetelor.

— Doar câteva idile adolescentine, dar nimic care să poată fi numită dragoste. Nici vorbă de o poveste precum cea pe care a avut-o cu tatăl tău.

Iau o gură de ceai.

— Nu s-au despărțit niciodată?

Clipește o dată. Chipul ei nu trădează nimic. Apoi se ridică, își ia geanta și începe să caute ceva înăuntru. Nu am idee ce.

— Allie, de ce vrei să știi toate astea? mă întreabă ea pe jumătate râzând.

Mă gândesc să o mint. Mă gândesc să continui conversația în direcția asta ca și cum nu aș arde de nerăbdare să aflu mai multe. Mă gândesc, așa cum scria și-n scrisoare, să nu tulbur apele. Dar nu pot pur și simplu să uit.

— Bunico, trebuie să te întreb ceva.

Cuvintele-mi sunt clare și hotărâte, dar inima mi se agită în piept ca o pasăre închisă într-o colivie.

— Sau mai degrabă vreau să-ți spun că am găsit ceva. Și am nevoie de o explicație.

Înghite încet.

— Dă-i drumul.

— Duminică am intrat în dormitorul vostru. Nu-mi băgăm nasul unde nu-mi fierbe oala, voiam să-ți cumpăr o jachetă de ziua ta, dar nu știam ce mărime porți, așa că bunicul mi-a sugerat să mă duc să caut în comodă.

Bujorii pe care-i căpătase în obraji atunci când intrase în casă la căldură păreau să i se topească de pe obraji.

— Îmi pare rău, spun repede. Nu am vrut să-mi bag nasul, dar am găsit ceva pentru care pur și simplu nu găsesc explicație.

Păru să scrâșnească din dinți, dar nu spuse nimic.

— O fotografie decupată dintr-un ziar și o scrisoare. Le-am găsit pe fundul sertarului de jos, ascuns sub o căptușeală. În poză apărea mama cu cineva care… ei bine, care părea să fie iubitul ei. Fotografia a fost făcută cu nouă luni înainte să mă nasc eu. Iar scrisoarea fusese scrisă de cineva pe nume Vittoria McCourt. Mama băiatului din fotografie.

O văd cum își coboară privirea spre masă și cum privește țintă liniile care se insinuează pe suprafața lemnului.

— Am citit scrisoarea și nu înțeleg unele lucruri despre care se vorbea acolo. Pentru că îmi dă impresia pregnantă că…

Vocea mea devine stinsă și mă întreb dacă chiar voi putea articula cuvintele pe care urmează să le spun.

— Bunico, băiatul din fotografie, Stefano McCourt, este…

— Cine să fie?

Trăsăturile feței îi sunt acum aspre din cauza șocului.

— Tatăl meu?

Abia dacă am reușit să murmur cele două cuvinte. Simt apoi cum mă cuprinde o ușoară, aproape imperceptibilă ezitare.

— Ce? întreabă ea neîncrezătoare.

— Este el tatăl meu? repet întrebarea.

— Sigur că nu. Ai înțeles totul greșit.

Mă așteptam să continue, dar nu spune nimic. În loc de asta îi citesc în ochi o emoție pe care nu o

pot cuprinde în cuvinte, și nu-mi dau seama dacă este vorba de frică sau de furie.

— Bine. Asta e o ușurare, spun dregându-mi vocea. Dar îmi poți explica despre ce e vorba?

Împinge scaunul și se duce la un dulăpior pe care începe să-l rearanjeze energic cu spatele la mine.

— Nu e nimic de explicat.

— Dar, bunico, scrisoarea există. Despre ce e vorba? Cine e băiatul din fotografie? Trebuie să știu. Am dreptul să știu.

Se întoarce furioasă spre mine.

— Dreptul? Nu-mi vorbi mie despre drepturi. Mi se pare că ai impresia și că ai dreptul să-mi umbli prin lucruri.

— Jur că nu a fost intenția mea să-mi bag nasul pe acolo. Dar, bunico, nu schimba subiectul. Cine e băiatul?

Își încleștează maxilarul, fixându-mă cu privirea.

— Nu e nimeni.

— Este evident că asta nu e adevărat.

— Nu, Allie. Ascultă-mă, domnișoară. Faci din țânțar armăsar.

— Atunci… spune-mi adevărul, las eu să-mi scape.

În ochi i se citește panica.

— Adevărul e simplu. Nu e nimic de spus. Așa că, te rog, uită de aberația asta. Încetează să tragi concluzii pripite și, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-o baltă cu întrebările astea.

— Cum… cum aș putea face asta, bunico?

— Poți. Trebuie. Nu mai am nimic de-a face cu cei din familia McCourt și ai interpretat greșit scrisoarea și fotografia. Joe este tatăl tău. El și nimeni altcineva.

— Dar se vede clar în fotografie că mama și acel Stefano sunt împreună, îmi susțin eu părerea. Bunico, par îndrăgostiți!

— Dar sigur că nu erau îndrăgostiți. Asta e ridicol.

Pentru o clipă nu mai spun nimic. Dar nu pot lăsa lucrurile așa.

— Bunicul știe ce e în plicul ăla?

Trage adânc aer în piept și se uită la mine cu ochi mari.

— Nu-i povesti nimic din toate astea. Nici lui, nici nimănui din familie. Și mai ales nu-i povesti nimic lui Joe. Și nu-ți cer să faci asta de dragul meu, ci de dragul lui.

Îmi lipesc spatele de spătarul scaunului, simțind că rămân fără aer. Când vorbește din nou, vocea îi este calmă, șoptită.

— Vorbesc serios, mă avertizează. Nu mai aduce asta în discuție, nici cu mine, nici cu nimeni altcineva. Nu te voi ierta niciodată dacă faci asta.

Capitolul 6

Din timpul petrecut cu mama, o singură zi mi-a rămas întipărită în memorie în cele mai mici detalii: ziua în care s-a măritat cu tata. Fiecare clipă pare atât de aievea încât o parte din mine e convinsă că mi-am folosit imaginația pentru a umple golurile lăsate de trecerea timpului. Niciun copil de șase ani nu poate ține minte toate acele detalii. Amintirea acestei zile m-a obsedat mereu. Obișnuiam să visez cu ochii deschiși la ea în timp ce priveam pe fereastra murdară a clasei, să derulez conversații în gând înainte ca somnul să mă învăluie.

— Allie, ești o domnișoară de onoare foarte frumoasă, îmi spusese bunica Peggy, în timp ce-mi aranja un trandafir galben-pal în păr și-mi netezea rochia.

Când eram mică mă purtam ca un băiețel, genul de copil care se înseninează la față când vede un copac care i-a scăpat necățărat și care vrea să primească de Crăciun o chitară electrică după ce i-a văzut pe The Bangles la emisiunea Top of the Pops. Dar nu puteam să nu fiu de acord. Era o rochie superbă de culoarea razelor de soare, cu o fundă care se prindea la spate. Am avut voie și să-mi port sandalele transparente, lucru de care am fost foarte surprinsă. În ultima vreme părea că am voie să fac orice.

— Lasă-mă să-ți prind un ac de siguranță la spate, adăugase bunica. Rochia ți-e un pic mare.

— De ce nu am luat măsura potrivită?

— Am fi luat dacă am fi avut mai mult timp.

Timp. Percepția unui copil asupra acestui concept nu este întotdeauna corectă. Săptămânile se simt ca luni, iar lunile par o eternitate. Chiar și așa, țin minte că m-am gândit că totul s-a petrecut foarte repede. Când prietena mea Sally a fost domnișoară de onoare, două semestre încontinuu a

vorbit numai despre asta, povestindu-ne despre nenumăratele ore pe care le petrecea probând rochii și despre excursii prin magazine, în căutarea perechii perfecte de ciorapi. Dar mama și tata m-au anunțat cu doar o săptămână înainte.

— Haide, domnișoară. Să mergem să vedem dacă tatăl tău e gata.

Bunica m-a luat de mână și am mers în sufragerie, acolo unde tata stătea în picioare, îmbrăcat într-un costum gri elegant și privea pe fereastră. Când s-a întors cu fața spre mine, primul lucru pe care l-am observat a fost că floarea din piept stătea strâmb. Apoi am văzut că avea ochii umflați și roșii. Apoi pe chip îi apăruse un zâmbet larg.

— Arăți ca o prințesă, zisese el.

Chiar dacă aș fi preferat să semăn mai degrabă cu Suzannah Hoffs, i-am răspuns gingaș:

— Și tu la fel.

A izbucnit în râs:

— Chiar sper să nu.

— Vreau să spun că arăți ca Făt-Frumos.

— Oh, bine. Așa mai vii de acasă. Deci, ești pregătită să fii domnișoară de onoare?

— DA! i-am răspuns eu. O să mergem cu mașina specială?

— Ei bine, nu. Vom merge cu mașina mea, a răspuns el.

— Oh. O să aruncăm cu confeti când ajungem afară?

— Hmm, probabil că nu.

— Vom avea o petrecere cu muzică disco după ceremonie?

— Iubito, mami nu se simte suficient de bine pentru niciuna dintre activitățile astea.

Nimic din toate astea nu suna ca nunta la care a fost Sally.

— Dar va putea merge spre altar cu mine în spatele ei, nu?

S-a uitat spre bunica Peggy, apoi a îngenuncheat în fața mea și mi-a luat mâna într-a lui.

— Nu, Allie. Va fi încă la spital, draga mea. E prea bolnavă să meargă la biserică.

— Oh, bine.

Nu-mi place să recunosc asta, nici măcar în gând, dar am fost dezamăgită. Camera ei de la spital arăta oribil, plină de aparate și de chestii care bipăiau. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum vor reuși să înghesuie toți invitații acolo.

Când am ajuns, a devenit evident că nu aveau să fie alți invitați. Niciunul dintre prietenii lor nu era prezent. Și aveau o mulțime de prieteni. Doar mama era acolo, iar ea dormea. Și chiar dacă asistentele radiau și se fâțâiau de colo-colo, iar ea purta o rochie de mireasă, nu arăta la fel de frumoasă ca orice altă mireasă. Nici măcar nu mai arăta la fel de frumoasă ca în urmă cu câteva luni, atunci când avea gene dese, pe care o rugam să le fluture pe obrazul meu, și când avea buze atât de pline încât îmi lua o veșnicie să le umplu când mă lăsa să o dau cu ruj.

Îi auzeam pe adulți spunând că are „o formă agresivă de cancer la ovare”. Spuneau că s-a îmbolnăvit atât de repede încât i-a cedat un plămân. Nimic din toate astea nu suna bine, cu atât mai puțin pepenele care-i crescuse în burtă. Avea un furtun băgat pe nas și degetul îi era conectat la un aparat. Zgomotul nu se oprea niciodată. Era ca atunci când alarma de acasă rămânea fără baterie și tata alerga de colo-colo căutând bateria de rezervă și enervându-se că nu o găsește. Rochia nu-i venea bine deloc. Îi era mare, cu excepția porțiunii de pe burtă, unde se întindea amenințând să se rupă.

Înainte de ceremonie, bunica Peggy m-a dus la toaletă, deși nu simțeam nevoia să merg. Așa făceau și înainte să plecăm la drum lung. Îmi aduc aminte că mă spălam pe mâini, când dintr-odată am simțit în piept un val de tristețe. Pereții păreau să se strângă în jurul meu și simțeam cum obrajii

mi se înfierbântă. Mi-am coborât privirea spre chiuvetă și am văzut-o pe bunica cum oprește robinetul. Nu mai curgea apă, dar lacrimile i-au luat locul și se prelingeau pe email.

Bunica Peggy m-a luat ușor de umeri și m-a strâns în brațe, mai încet la început, apoi atât de tare încât am crezut că voi rămâne fără aer.

— Allie, te rog să nu plângi, îmi șoptea ea disperată, mângâindu-mi părul. Te rog, te rog nu plânge.

Mi-a șters cu un șervețel obrajii pătați de lacrimi, în timp ce eu încercam să-mi descrețesc fruntea.

— Nu mă pot abține.

Disperarea i se citea pe chip. A încuviințat, apoi a spus:

— Allie, pentru tine va fi foarte greu. Dar, de dragul mamei tale, trebuie să fim puternici. Cu toții trebuie să facem asta. E datoria noastră să facem tot ce ne stă în putere pentru ca ea să aibă parte de o zi perfectă. Dacă te vede plângând… Nu cred că ar putea îndura să te vadă așa. Așa că fără lacrimi, scumpa mea. Te rog!

A fost o ceremonie scurtă. Toate asistentele au aplaudat când un bărbat îmbrăcat la costum i-a spus tatei că poate săruta mireasa. Apoi bunica i-a înmânat mamei o foaie de hârtie pe care erau înșirate câteva cuvinte pe care o rugase să i le scrie înainte. Dar nu a avut nevoie de ea, pentru că atunci când a ținut discursul, nu și-a dezlipit privirea de la tati.

— În ultimele săptămâni situația asta nedreaptă te-a măcinat. La fel cum m-a măcinat și pe mine. Dar astăzi nu e momentul să ne gândim la asta. Astăzi vreau să știi cât de mult însemni pentru mine.

Vocea îi era șoptită, dar în ciuda durerilor, puternică.

— Când ne-am întâlnit, alte fete ieșeau cu băieți care le frângeau inimile și le luau de bune. Dar

norocul mi-a surâs și am dat peste băiatul care m-a dus să văd *Flashdance,* când de fapt el voia să meargă la *Scarface.* Băiatul care o dată a stat să mă aștepte o oră în ploaie când a trebuit să stau mai mult la lucru într-o duminică. Băiatul a cărui bunătate și a cărui generozitate se reflectau în tot ceea ce făcea. Și continuă să facă. Tu m-ai învățat că dragostea adevărată nu e despre pasiunea unei noi atracții. Ci este despre a-l vedea pe celălalt în starea lui pură, atât în cele mai bune ipostaze, cât și în momentele cele mai grele și încă să fii sigur că vă este mai bine împreună. Povestea noastră a început când eram adolescenți, și mai devreme decât ne-am fi imaginat ai devenit tată. Alții nu și-ar fi asumat rolul. Dar tu ai făcut-o. Prietenul meu devotat, iubitul meu, s-a transformat în bărbatul care construia castele de nisip împreună cu adorabila noastră fiică. Bărbatul care i-a făcut cunoștință cu Winnie the Pooh și cu Peter Pan. Bărbatul care dădea fuga în camera ei și care o ținea de mână când visa urât, și care o mângâia pe păr până adormea. Bărbatul care a învățat-o cum să prindă o minge și care și-a petrecut ore bune încercând să o învețe să înoate, liniștind-o apoi când s-a speriat prea tare. Din toate aceste motive ești cel mai bun tată pe care cineva și l-ar putea dori. Încă mă uit la voi doi și simt cum inima mi se umple de fericire, pentru că vă iubesc atât de mult. Așa că astăzi refuz să mă gândesc la cât de crudă este realitatea. În schimb mă voi gândi la cât de norocoasă sunt să te iubesc. Și la cât de mândră sunt să pot spune că sunt soția ta.

Tata deja nu putea să mai spună nimic. Doar s-a aplecat și a murmurat:

— Te iubesc.

Apoi m-am dus la mami să o îmbrățișez și atunci mi-a trecut prin cap ceva legat de umflătura din stomacul ei.

— E un bebe acolo?

— Nu, scumpo, nu e un bebe. Burtica mea e așa pentru că sunt bolnavă. Asta ne-au spus doctorii.

M -am uitat cu ochi mici la ea:

— Bunica Peggy i-a spus lui tata că doctorii nu le știu pe toate.

— Doctorii au dreptate de data asta. Sunt foarte bolnavă.

Am mângâiat-o pe mână, pentru că părea extrem de speriată.

— Mami, o să fie bine. Nu trebuie să fii supărată. O să te faci bine. O să-ți aduc niște sirop roz.

A ezitat:

— Allie, n-o să mă fac bine. Nu e ca atunci când ai avut roșu în gât.

Gura mi s-a uscat brusc.

— O să mori?

Un început de zâmbet i-a apărut pe buze și a spus încet:

— Da, draga mea. O să mor.

Pieptul îmi ardea. Mă înțepa fața și ceva mi se zbătea în spatele ochiului. Dar chiar și atunci când am simțit cum îmi cuprinde mâna cu degetele ei subțiri m-am ținut tare. Nu aveam să o dezamăgesc. Și nu am făcut-o. Nu am plâns.

Capitolul 7

În jurul mesei din biroul meu se strânseseră patru studenți, toți din anul întâi. Pentru a prinde un loc la un curs atât de căutat și cu atât de puține locuri este nevoie nu doar de multă muncă, dar și de o minte sclipitoare, așa că ai crede că nu le e atât de greu să inventeze o scuză pentru faptul că nu au predat o lucrare la timp.

— Iubita mea a aflat că este însărcinată.

Lewis Hornby face anunțul foarte relaxat, apoi se sprijină de pervazul ferestrei care dă spre patrulaterul format de clădirile facultății în așteptarea răspunsului meu.

— La naiba.

Jennie Hamilton, o studentă de 28 de ani, mi-a luat-o înainte și a demonstrat că în afară de un păr grozav și o colecție impresionantă de Doc Martens[2], înțelege mai bine ca Lewis importanța momentului în care va deveni părinte.

— E ok, o liniștește el. A fost alarmă falsă.

Ea ridică ușor din sprânceană.

— Bună asta.

— Da, se pare că nu e al meu.

După felul în care s-a uitat la mine cred că expresia mea era profund uimită.

— Îmi pare rău, dar… cum e posibil ca din cauza faptului că iubita ta e gravidă, și nu cu tine, să nu predai o lucrare de laborator?

Își îndreptă spatele.

— Ei bine, am fost foarte stresat.

Ceilalți doi studenți, Liam O'Callaghan și Anja Pollit, s-au întors cu fața spre mine, nerăbdători să afle care va fi verdictul meu. Dar cu coada ochiului văd că e aproape ora cinci. Deși de obicei aș putea să stau până mai târziu, Ed și cu mine am decis să profităm de timpul frumos și să ieșim la alergat în parc după program.

— Prea bine, Lewis. Ai până luni să predai lucrarea. Dar asigură-te că mi-o lași în tăvița de corespondență până atunci, bine?

Îmi îndrept atenția spre ceilalți.

— Deci, mai aveți alte întrebări până la examen?

Clătinară din cap, bolborosind că nu. Sper să fie un semn bun, dar o parte din mine consideră că unii dintre ei sunt puțin prea relaxați. Cu siguranță sunt mult mai relaxați decât eram eu pe vremea lor. Nu vorbesc aici despre emoții, dar cu siguranță nu eram delăsătoare. Îmi închid agenda.

— Atunci, vă urez baftă. Dacă aveți nevoie de ceva, știți unde să mă găsiți.

Ceilalți se strecoară unul câte unul afară din birou, dar Anja rămâne în urmă.

— Vreau doar să vă mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ați acordat semestrul ăsta.

Scoate din geantă o cutie cu bomboane Roses pe care mi-o înmânează timorată.

La începutul anului, Anja a avut episoade severe de anxietate. A lipsit de la cursuri și după ce a mers la consilierul facultății a beneficiat de ajutor pentru a ajunge la zi cu cursurile. Luna trecută mi-am petrecut fiecare joi după amiază cu ea, parcurgând împreună toată materia pierdută. Chiar nu era mare deranj pentru mine să fac asta. E o fată foarte deșteaptă, chiar puțin exagerată, așa că nici nu se punea problema să o las să rămână atât de în urmă încât să fie nevoită să renunțe la curs. Dar nu mai înceta cu mulțumirile.

— Anja, chiar nu trebuia să faci asta.

Expresia de pe chip i se înmoaie și-mi dau seama că pare emoționată.

— Pe bune, Allie. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Îți mulțumesc.

Ochii încep să i se umezească.

— Nu ți-am povestit niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Sunt sigură că te-ai întrebat ce s-a întâmplat cu mine.

— Nu, nu, mă grăbesc să spun, iar ea clipește surprinsă. Scuze, voiam să spun că nu trebuie să intri în detalii. Chestiile astea sunt private. Ar fi mai bine să vorbești despre asta cu un prieten. Dar vreau să știi că sunt aici dacă ai nevoie de ceva. Te voi ajuta cu orice ai nevoie legat de munca ta. La orice oră din zi sau din noapte.

Cred că ăsta este modul cel mai drăguț prin care-i pot spune că destăinuirile nu sunt chiar genul meu.

Își trase nasul.

— Allie, îți mulțumesc.

— Oricând, îi zâmbesc eu sincer, conducând-o spre ieșire.

Nu pot spune că sunt vreo adeptă a alergatului, dar sunt adepta ideii că dacă alerg pot mânca *cheesecake* fără să mă fac cât un tanc micuț. Drept consecință, încerc de câteva ori pe săptămână să ies să alerg împreună cu prietena mea din școala generală Ruth. Ea e puțin mai lentă decât mine. De obicei ne alegem un traseu în Sefton Park, care nu e departe de unde locuiesc eu. Îmi plac aleile line, care urmăresc conturul neregulat al parcului, umbrite de crengile noduroase ale castanilor. Din când în când ne aventurăm în interiorul parcului, unde nu găsim doar mult spațiu verde, cascade, peșteri și lacuri, ci și o sumedenie de alte lucruri menite să alimenteze fanteziile oricărui iubitor al epocii victoriene: o estradă, o fântână cu o sculptură a lui Eros și o Palm House, care este de fapt o seră de trei etaje care găzduiește colecții de plante imense.

Dar în această după-amiază, Ruth a avut alte angajamente.

— După muncă are programare la un chirurg plastician, îi povestesc lui Ed respirând anevoie, în timp ce alergăm pe podul de metal care traversează Fairy Glen. O parte din banii pe care i-a primit în urma divorțului vrea să-i folosească pentru un

implant mamar. Se pare că lucrurile cu Andy nu au mers atât de bine.

— Deci nu a fost vorba de „despărțirea amiabilă” pe care ea și-o dorea, nu-i așa? întrebă Ed.

— Nu, lucrurile au luat-o în altă direcție. Cu toate astea, nu-ți poți da seama cât de fericită sunt că a depășit situația.

Îi văd zâmbetul atotștiutor de pe față. Ed știe foarte bine că nu sunt de niciun folos în timpul unei crize de cuplu. Nu e vorba că nu aș ști să fiu empatică. Eu chiar ascult și din când în când scot sunetele potrivite. Dar nu suport să văd oameni triști care bocesc cu o ceașcă de Earl Grey în față. În acele momente îmi doresc să putem trece peste acest subiect și să ne putem întoarce la discuția despre filme, politică sau activitatea neuronală.

Ajungem la porțiunea de drum de lângă debarcader, iar Ed începe să urce panta ușoară și să se îndepărteze de apă. Iar asta îmi aduce aminte de celălalt lucru care-mi place la alergat: să mă duc acasă. Dar acum pufai și gâfâi de 35 de minute și nu pare că se va termina curând.

— Vrei să încetinesc? mă întreabă el.

— Sunt bine, insist eu. Apoi cedez. Hai să mergem.

Ne îndreptăm spre mașină, vorbind despre ce s-a mai întâmplat în viața fiecăruia: ce am mai făcut săptămâna asta, ce mai fac ai noștri, ce am mai citit. Eu și Ed avem cam același gusturi la cărți, așa că știu că dacă el îmi recomandă ceva îmi va plăcea. Cu excepția cărții *Omul zar.* Sau a poeziei.

— Acum două zile am început să citesc *Asasinul orb*, de Margaret Atwood.

— E bună de ceva?

— Chiar este. Chiar dacă în ultimul timp mă concentrez mai greu.

Un băiețel pe bicicletă gonește direct prin noi, dar reușim să-l evităm în ultimul moment.

— Toată treaba asta cu scrisoarea pe care ai găsit-o prin lucrurile bunicii tale chiar te-a afectat, nu-i așa?

— Tu nu ai fi reacționat la fel?

— Ba cred că da.

Brusc simt cum picioarele mă lasă și mă aplec în față cu respirația tăiată. El se întoarce și vine spre mine în timp ce eu reușesc să mă îndrept de spate.

— Allie, poate că au fost doar prieteni.

— Se țineau de mână. Ea părea absolut îndrăgostită de el. Și să nu uităm de scrisoare. Și de faptul că semăn cu el. Chiar și strungăreața…

— Hmm.

Pornim din nou, dar de data asta alergăm mai încet.

— Ce ar trebui să fac?

— Nu știu.

Pe moment, răspunsul lui mă lasă fără cuvinte, pentru că Ed știe mereu ce e de făcut. La 14 ani, când mi-am scăpat biletul de autobuz în canalizare a știut ce e de făcut. Atunci când mi-am scos la vânzare primul apartament și o inspecție de rutină a scos la iveală o pată de umezeală pe care nu o văzusem, a știut ce era de făcut. Totdeauna am simțit că dacă ar fi să rămânem blocați într-un balon cu aer cald împreună cu alți zece oameni el, ar ști ce să facă.

— Îmi dau seama că acest episod te face să-ți pui o mulțime de întrebări. Dar ar putea exista o explicație.

— Cum ar fi?

— Nu știu.

A doua oară într-o singură conversație. Am simțit o strângere de inimă. În timp ce descui mașina, acea fotografie îmi apare din nou în fața ochilor. Mama, care părea atât de fericită, atât de liberă și atât de tânără. Nici nu pot să-mi imaginez ce o fi fost în sufletul ei la doar câteva săptămâni

după poza respectivă, atunci când și-a dat seama de situația teribilă în care se afla.

Capitolul 8

La început, schimbările prin care trecea corpul ei erau abia vizibile. Un coș sau două apărute pe spate, o peliculă de grăsime care-i acoperea pielea și pe care nu o mai observase din adolescență. Își simțea încheieturile atât de moi și o dureau, ca și cum ar fi fost bolnavă de o boală care nu se mai materializa.

Și se simțea mai obosită ca niciodată, o oboseală atât de apăsătoare, încât uneori i se părea un efort imens până și să-și deschidă ochii. Se ruga să se simtă mai bine, dar în fiecare dimineață când soarele răsărea, părea că nimic nu se schimbase. O durere surdă îi pulsa în sâni și în abdomen, aceeași senzație pe care o avea înainte de acea perioadă a lunii. De data aceasta un păienjeniș de vene albastre și mov îi traversau sânii ajungând până la sfârcuri.

Iar acea perioadă a lunii nu mai venea.

Trecuseră săptămâni bune și nimic nu se întâmplase. Cu fiecare zi care trecea anxietatea ei devenea din ce în ce mai intensă, disipându-se ca un fum negru prin toate colțurile camerei. Se găsea într-o situație fără scăpare. Cum va putea ea să vorbească cu cineva despre acest lucru fără să strice totul? Așa că a continuat să se agațe de iluzia că până la urmă nu va avea de ce să spună cuiva și că într-o dimineață se va trezi și va vedea pete închise la culoare pe absorbantul pe care și-l punea pe timpul nopții, în speranța că prin simplul fapt că-l avea pus, corpul ei va reacționa cum trebuie.

Ocazional trecea prin fața cabinetului din capătul străzii și rămânea holbându-se la ușă, întrebându-se dacă acolo ar putea găsi o rezolvare. Dar cabinetul era mic, iar doctor Jennings era doctorul ei de familie încă de când era mică. El fusese cel care-i făcuse injecțiile și o

tratase de tuse măgărească. De Crăciun mama ei încă îi aduce un borcan de chutney făcut în casă.

Se gândise să intre în cabinet, dar era îngrozită de ideea că într-o zi mama ei ar putea trece pe acolo, iar doctorului Jennings i-ar putea scăpa ceva despre vizita ei. Și mama ei nu și-ar mai scoate din cap faptul că fata ei va ajunge în iad. Toate acele rugăciuni rostite în timpul slujbelor se vor duce pe apa sâmbetei, pentru că fiica ei o dezamăgise, pe ea și pe toți ceilalți.

Gândul că așa ceva s-ar putea întâmpla îi făcea inima să o ia la galop și obrajii să i se înfierbânte. Mintea ei pur și simplu nu putea cuprinde cum se va sfârși această tărășenie. Și gândul că era iubită nu era o consolare.

Chiar deloc. Fata pe care toată lumea o iubea era doar o versiune a ei, cea despre care toți credeau că este adevărata ea. O persoană loială, onestă și bună până în măduva oaselor. Nimeni nu vrea să-i lase pe ceilalți să descopere o altă versiune a lor, o versiune dominată de pasiune și capabilă să pună dorințele egoiste mai presus de orice altceva.

Dar curând va trebui să stea de vorbă cu cineva. Rotunjimile începeau să i se vadă și în curând hainele vor începe să nu o mai încapă. Era conștientă de toate aceste lucruri, dar frica o paraliza și o perioadă de timp a ținut totul pentru ea, gândindu-se că nu ar ști cum să-i explice cuiva situația. Situație pe care nici măcar ea nu o înțelegea.

Capitolul 9

La două luni de la discuția avută cu Ed în parc, m-am trezit într-o dimineață cu o urgență: un lichid absolut scârbos se scurgea încet din caloriferul din dormitorul meu. Pe carpetă se formase deja o pată de culoarea marmeladei și când l-am sunat pe tata să-i cer sfatul a insistat să vină până la mine.

— Nu, nu e nevoie. Am sunat un instalator, i-am răspuns eu, înjurând în gând că nu făcusem asta mai întâi.

— Lasă-mă să văd dacă nu pot rezolva eu mai întâi, mi-a spus el vesel.

— Dar tu nu trebuie să mergi la serviciu astăzi?

— O să trec pe la tine în drum spre muncă. Chiar nu e nicio problemă.

Trebuia să-mi imaginez că asta va zice. Lui tata îi place să mestereasc ă și se bagă la orice, după ce întâi aruncă o privire prin manualul pe care și l-a cumpărat de la editura Collins. La 15 minute după ce am vorbit cu el la telefon a și apărut la ușă, cu trusa de scule în mână și tot numai un zâmbet.

— Nu ar trebui să dureze mult, mi-a spus el mărșăluind spre dormitor, scoțându-și haina și aplecându-se să vadă ce e neregulă cu caloriferul.

Mă uit peste umărul lui în timp ce el examinează supapa de cupru aflată pe latura caloriferului, apoi mă uit la ceas. Nu sunt mândră de mine că am 30 de ani și încă nu am destulă dexteritate să rezolv singură problema. Din acest punct de vedere mă simt ușurată să-l am pe el aici. Dar problema e că trebuie să ajung urgent undeva.

— De ce nu te-ai dus la universitate astăzi? mă întreabă el, înclinându-și capul și apucând o cheie.

— Mi-am luat o zi liberă.

Se uită la mine surprins.

— Chiar așa? În mijlocul săptămânii?

— Da! Ceva mai târziu trebuie să mă ocup de niște planuri pentru seminariile următoare. Dar… tată, asta o să sune ciudat, dar am programare la coafor. Apoi aveam în plan să iau prânzul cu Ruth.

— Prietena ta din școala generală? Allie, e în regulă. Tu du-te. O să termin aici și apoi plec și eu. Te rog numai să-mi lași un castron în care să pot strânge apa pe care o scot din calorifer.

Mă duc în bucătărie și iau un bol de cereale pe care îl aduc, simțindu-mă extrem de vinovată.

— Sigur nu te deranjează să faci asta?

— Nu, sigur că nu! Haide, du-te!

Jumătate de oră mai târziu ajung în fața clădirii de birouri St Michael's Business Centre, o fostă biserică transformată în clădire de birouri, aflată într-o zonă fermecătoare a orașului. Sunt condusă înăuntru și întâmpinată de o recepționeră care se ocupă de clienții care vin să închirieze birouri. Lângă mine mai așteaptă un terapeut specializat în terapia cognitiv-comportamentală și un consilier pe probleme financiare. Brusc îmi doresc să mă fi aflat aici pentru a discuta despre pensia privată. Butonez pagina de Facebook în timp ce aștept, când brusc îmi dau seama că nu mai știu nimic de Ed de ceva vreme. Săptămâna trecută i-am trimis un mesaj, dar nu mi-a răspuns. Mă opresc din ce făceam și îi trimit un mesaj.

— Allie?

Ged McKenzie poartă un costum la două rânduri de nasturi, o cravată din poliester, un pulover cu anchior bluemarin și o pereche de pantaloni gri. Este un bărbat înalt. I-aș da undeva la 70 de ani, deși e vioi pentru vârsta lui.

— Te rog, intră. Am făcut ceva progrese.

Până de curând nu aveam nici cea mai vagă idee care e prototipul persoanei care ar angaja un detectiv particular. Faptul că eu m-am dovedit a fi acel tip de persoană mi se pare de pe altă planetă. Încă am senzația că tot ce se întâmplă e desprins

dintr-un thriller american sau dintr-un roman de ficțiune.

La început nu am știut de unde să încep căutările și pur și simplu m-am bazat pe internet. În majoritatea cazurilor am dat de pagini de internet care-ți furau privirea, iar unele dintre ele aveau ceva dubios. Și nu a ajutat deloc faptul că cele mai multe astfel de site-uri ofereau servicii precum „capcana de miere”, o vastă gamă de interceptări telefonice, interceptarea microfoanelor ascunse sau urmărirea angajaților care se dădeau bolnavi.

Toate aceste lucruri m-au făcut să-mi imaginez o victimă care nu suspectează nimic și o altă persoană care-și petrece serile de vineri cu amanta în loc să fie la o conferință, cum i-a spus nevestei. Oare faptul că îl caut pe Stefano McCourt îl transformă pe el într-o victimă? Oare faptul că îi ascund asta tatălui meu îl face pe el să fie o victimă?

Urmându-l pe Ged ajungem la niște scări, iar fiecare pas produce un sunet metalic și pare că ne aflăm într-un container. Ne oprim la etajul al doilea, unde mă invită în biroul mic pe care-l are, unde miroase a mochetă proaspăt pusă și carioci. Pe perete văd o poză care-l înfățișează pe el dând mâna cu ministrul de interne, înainte ca acesta să demisioneze din cadrul poliției din Manchester. Am mai fost în biroul lui și înainte, dar acum e prima dată când observ fotografia pe care o are pe birou, și care înfățișează un Saint-Bernard și trei fetițe, care presupun că sunt nepoatele lui.

— Atât de drăguț, spun eu.

— Chiar este un câine adorabil, nu-i așa?

— Mă referem la fete.

Zâmbește.

— Știam. Era doar o glumă. Înainte de a începe, ai dori o cafea? Un ceai de păducel? Am o grămadă de ceai din ăla. Soția mea a auzit la *This Morning* că ar face bine pentru tensiunea arterială,

dar eu nu-l suport. Am o rezervă secretă de la Nescafe.

— Nu, mulțumesc.

Era plătit cu ora și aș fi preferat să nu stea să fiarbă apă pe banii mei. Data trecută i-am povestit lui Ged tot ce știam. El a fotocopiat poza decupată din ziar și certificatul meu de naștere, în timp ce eu i-am povestit tot ce-am aflat de pe internet, de pe Facebook și de pe LinkedIn. Adică aproape nimic. Dar am aflat totuși că un anume Stefan McCourt a stat șase luni la răcoare pentru că ar fi beneficiat fraudulos de ajutor de handicap în valoare de 35.000 de lire. O coregrafie de break-dance postată pe YouTube l-a lăsat însă fără sursa de venit. Dar, chiar și așa, acel Stefan McCourt era prea tânăr pentru a fi bărbatul din fotografie.

Ged se așeză în scaunul lui, se aplecă peste masă și-și împreunează mâinile.

— Așadar, am ceva noutăți să-ți comunic.

— Bine.

— Trebuie să te avertizez că nu am toate răspunsurile pe care le cauți, dar am câteva informații și avem deci un punct de plecare. Bineînțeles, sunt la curent cu situația ta financiară și știu că vrei să te limitezi la cât mai puține cheltuieli.

— Mă tem că trebuie să fac acest lucru.

Câștig suficient de bine pentru a-mi putea permite să locuiesc într-un apartament drăguț, să conduc un Peugeot cumpărat acum trei ani și să merg în vacanță de două ori pe an, dar cu siguranța nu câștig suficient de bine pentru a avea un buget nelimitat pe care să i-l pun la dispoziție.

— Ei bine, vom discuta și despre bani după ce îți spun ce am aflat. Dar nu îți face griji. Nu îți voi forța mâna să cheltuiești mai mulți bani. Departe de mine asta, și oricum sunt ocupat până peste cap cu o grămadă de cazuri.

Înghit nodul din gât și încuviințez:

— Bine. Spune-mi ce ai aflat.

Capitolul 10

— Am început căutarea cu listele electorale din 1983. Nu am găsit nicio Vittoria și niciun Stefano, dar am găsit pe cineva cu numele Michael McCourt. Tatăl lui Stefano.

Deschide un dosar maro, din care scoate un teanc de coli A4.

— Cât au locuit în Marea Britanie se pare că au stat pe Bamford Avenue, la numărul 47, în Aigburth. Acum casa aparține unui particular care a dat-o spre închiriere unor tineri profesioniști.

— Mama a crescut în Mossley Hill, unde încă locuiesc bunicii mei. Nu e departe de Aigburth, spun eu venind mai aproape de masă.

— Am găsit certificatul de naștere al lui Michael, dar nu și pe cel al lui Stefano, și nici pe cel al mamei sale, Vittoria. Presupun că amândoi s-au născut în Italia. Se pare că familia a petrecut destul de puțin timp în Marea Britanie. Estimez că au stat aici cam un an. Pe atunci, Stefano ar fi avut cam 19 ani. Așa cum reiese și din scrisoarea pe care ai descoperit-o, până în 1983 Michael McCourt a lucrat pe post de custode la muzeul Castelvecchio. Apoi numele său figurează într-un catalog de achiziții al muzeului din Liverpool. Se pare că cele două instituții aveau un parteneriat care i-a permis să beneficieze de un transfer acolo.

Scoate din dosar altă coală de hârtie.

— Apoi am luat legătura cu directorul Căminului Cultural din Allerton, să văd dacă-și aduce aminte de Stefano. Nu am fost prea încrezător că voi afla ceva, dar discuția cu el a fost mai de ajutor decât m-aș fi așteptat.

— Într-adevăr?

— În puținul timp pe care l-au petrecut în Marea Britanie, atât Stefano, cât și tatăl său s-au făcut remarcați în echipa de cricket locală. Michael fusese un jucător tenace, iar Stefano îi moștenise

talentul, câștigând un premiu pentru Jucătorul Anului. Directorul își aducea vag aminte că a lucrat ca infirmier la Royal Hospital, dar în 1983 și-a petrecut multe weekenduri la club. L-am întrebat dacă plecarea lui a fost din pripă și dacă avea vreo idee ce s-a întâmplat, dar mi-a spus că nu-și aduce aminte. A trecut prea mult timp.

— Așadar nu are nici cea mai vagă idee de ce s-a întors în Italia?

— Nu, mi-a răspuns el. Dar unul dintre colaboratorii mei din Italia a găsit o adresă.

Mă aplec spre el.

— Am luat legătura cu Virginia Boldrini, detectiv particular din Roma. Ea a reușit să găsească o adresă, în echivalentul italienesc pentru Registrul Funciar. Până acum patru ani, această proprietate a aparținut lui Michael și Vittoria McCourt, apoi casa a trecut în posesia fiului lor.

Îmi întinde o coală de hârtie cu o adresă scrisă de mână.

— Reședința se află în Sirmione, în Lombardia, nordul Italiei.

Mă holbez la hârtie fără să o ating.

— Și acum ce urmează?

Se sprijină de spătarul scaunului.

— Ei bine, doctor Culpepper, trebuie să decideți ce vă doriți să faceți mai departe. Dacă banii nu ar fi o problemă și scopul dumneavoastră ar fi să aflați mai multe despre Stefano McCourt, doamna Boldrini ar putea prelua cazul. Ea ar putea să meargă pe urmele lui Stefano McCourt, să bată la uși, să stea de vorbă cu oamenii.

— Cât m-ar costa?

Căută în teancul de hârtii până găsi un plic, pe care mi-l întinde. Am rămas blocată când am văzut suma din josul paginii și era mai-mai să mă înec.

— Am toate motivele să cred că va face o treabă excelentă. Iar banii nu cred că sunt așa o problemă.

— Ba cred că la banii ăștia ar fi o problemă.

— Ce vreau să spun este că… putem încerca să aflăm orice despre Stefano McCourt: de la impozitele pe care le plătește până la mărimea de la pantofi. Dar singurul lucru pe care nu vom reuși să-l aflăm este dacă într-adevăr este tatăl tău sau nu. Sunt numai două persoane care pot ști asta cu siguranță și, din păcate, unul dintre ei, mama dumneavoastră, nu mai este printre noi. Nu există oare vreo șansă să-l rogi pe bărbatul care te-a crescut să facă un test de paternitate?

Simt cum rămân fără aer.

— Nu aș putea face asta. Nu trebuie să afle niciodată despre acest lucru. Ar fi… teribil pentru el să afle că mama l-a dezamăgit. Să afle că în toți acești ani m-a crescut gândindu-se că-i sunt fiică, când de fapt…

Vocea mi se transformă într-o șoaptă și mă uit la el, înainte de a adăuga:

— El nu trebuie să afle niciodată.

— În acest caz, avem doar două opțiuni. Prima este să înveți să trăiești cu această întrebare.

Simt cum mă cuprinde o senzație de greață.

— Care e a doua opțiune?

Își împreunează mâinile și spune:

— Ai putea merge chiar tu să-l întrebi pe Stefano McCourt.

Capitolul 11

Ed

Într-o dimineață însorită de joi, Ed zace în pat cu ochii în tavan. O rază anemică de soare se strecoară printre draperii și-i rănește ochii. Se simte ca și cum îl paște o răceală, deși trecuseră ani buni de când nu se mai îmbolnăvise.

— O să întârzii. E aproape 6:45, spuse Julia cu voce moale, îngenunchind lângă pat.

Nasul ei subțire e brăzdat de riduri, iar colțurile ochilor au dobândit o nuanță rozalie. Cu toate astea, este întruchiparea frumuseții. Poartă un costum ușor cambrat, într-o nuanță de gri-pal, care-i scoate în evidență picioarele frumos sculptate. Un pandantiv cu diamante se sprijină în punctul cel mai de sus al claviculei. Mâinile ei delicate se termină cu unghii îngrijit făcute cu ojă bej. Emană cu toată ființa ei rafinament, calitate și clasă.

Pe de altă parte, Ed se simte obosit. Și bătrân. Simte un gol în stomac care-l face să nu se simtă bine.

— Nu ai ieșit la alergat nici în dimineața asta. E a treia zi la rând când nu alergi, spuse ea fără urmă de răutate.

Alerga de la 20 de ani. Pe atunci era sărac lipit pământului și nici nu se punea problema să-și facă abonament la sală. Nu și-ar fi permis să meargă nici la cea mai amărâtă sală. Acum, nevoia de a-și începe ziua afară, de a-și pune mușchii în mișcare era parte din ființa lui, la fel ca sângele care-i pompa prin vene și crestăturile fine din buricele degetelor.

— O să recuperez mâine, spuse el.

Ea se ridică și merse la dulap, de unde luă o sticluță cu parfum pe care-l pulveriză pe încheieturi. Parfumul se răspândi în aer, umplând

camera și ajungând până la el. Parfumul îi gâdilă nările și simți că va strănuta, dar nu se întâmplă.

— Vrei cafea? întrebă ea.

— Nu, murmură el. Mersi.

Veni lângă pat, se aplecă și-l mângâie pe păr, ca și cum ar fi fost bolnav.

— Ed, e totul în regulă? oftă ea.

O privi în ochi. Nu era nevoie să o mintă că da. Ea știa deja. Cu siguranță știa deja. Brusc, păru înspăimântată de liniștea care se năștea între ei, iar el simți nevoia de a o liniști și de a-i spune că totul va fi bine. Dar cuvintele se încăpățânau să iasă afară. Întinse mâna spre ea și-și împreunară degetele scurt, înainte de a se îndepărta din nou.

Din punct de vedere fizic, ea era femeia care-l captivase încă din primul moment. Dar astăzi, îi privea ochii de un albastru stelar, curba subtilă a arcului lui Cupidon și nu simțea nimic. Dacă la început făcuse din el un Superman reinventat, acum pierduse cheia de acces către acea parte a personalității lui.

— Atunci ascultă, am o idee, începu ea.

Veselia din vocea ei atârna între ei ca o pânză de păianjen, atât de fragilă, încât amenința să se rupă sub cea mai mică presiune.

— Ai putea să-mi acorzi o oră din timpul tău azi?

— De ce?

— M-am gândit să luăm prânzul în oraș. O întâlnire romantică. Fac eu cinste. Va fi ca la început. Apoi… ne vom lăsa purtați de val.

Un zâmbet jucăuș i se insinuează pe buze și-și lasă mâinile să alunece de-a lungul așternutului până la el. El se ridică în fund, iar ea-și retrage mâinile.

— La unu am o ședință importantă, spune el. E foarte probabil să ne întindem toată ziua. Îmi pare rău…

Se uită la ea și vede cum ochii i se umezesc și simte cum golul din stomac i se adâncește. Cândva

tot ce-și dorea era să o vadă fericită. Atunci fiecare cântec pe care-l asculta îl făcea să se gândească la ea. Fiecare mesaj pe care-l primea de la ea avea puterea de a-i schimba până și cea mai neagră zi.

— Ok, reușește ea să articuleze.

Se apleacă și-l sărută pe frunte, apoi se îndreaptă spre ușă. Balsamul ei de buze i-a lăsat o urmă lipicioasă. Înainte de a ieși din cameră se oprește și se întoarce spre el:

— Ed, te iubesc. Atât de mult, șoptește ea.

El deschide gura să-i răspundă, dar cuvintele îi rămân blocate în gât.

— Ne vedem mai târziu, spune ea ieșind pe ușă.

Când aude Range Roverul ieșind de pe alee, ia telecomanda și aprinde televizorul. O nouă știre despre evenimentele din Aleppo; pe ecran apare un copil, care nu avea mai mult de trei ani și era acoperit de moloz și sânge. În ochii lui se citeau groaza și șocul. Reporterul relata că el este unul dintre puținii supraviețuitori ai unui atac cu bombă asupra unei grădinițe din districtul Saif al-Dawla.

Ed e cuprins de un val de repulsie față de lumea în care trăiește și față de el însuși. E prins într-un mariaj care nu s-a ridicat la așteptările sale și care nu e la fel de solid precum crede lumea. Și ce dacă? Comparativ cu viața pe care o duce băiețelul, problemele lui sunt jalnice, niște probleme specifice lumii privilegiate. Își aduce aminte că trebuie să fie recunoscător pentru ceea ce are, și aici nu e vorba doar de lucrurile materiale. Lucrurile materiale nu au reprezentat niciodată motivații pentru el. Ele sunt doar de decor. Deși trebuie să recunoască faptul că s-a simțit ca un copil mic atunci când și-a cumpărat mașina. Visase să conducă o astfel de mașină de când avea opt ani și mama lui îi cumpărase de Crăciun un Scalextric[3], fără să-și dea seama sau să-i pese că era luat la mâna a doua și scurtcircuita luminițele de brad ori de câte ori lua o curbă mai strânsă.

Dar avea tot ce conta cu adevărat. Părinții lui încă trăiau, erau sănătoși și-și duceau bătrânețea împreună. Avea prietenii aproape, unii cu care ieșea din când în când la bere și unu-doi pentru care și-ar fi dat și viața. Și apoi mai era și munca lui – pasiunea și scopul său în viață. Faptul că nu fusese mereu atât de încrezător în afacerea lui îi dădea speranțe. Speranța că orice se va întâmpla, indiferent de cât de mizerabil va ajunge să se simtă într-o zi, avea să treacă. Totul trece. Ed e genul de om care ia ce e mai bun din ce i se întâmplă. Asta a făcut întotdeauna.

Își închise ochii pentru câteva secunde. Apoi întinse mâna după telefon și începu să-și verifice e-mailurile. 347 de mailuri necitite i se derulează în fața ochilor albaștri. Apoi dă plapuma la o parte, se ridică, trage adânc aer în piept și ia o decizie. În seara asta e timpul ca el și Julia să stea de vorbă.

Capitolul 12

Allie

La sfârșitul lunii iulie, campusul are aerul unui oraș-fantomă. Plăcile de calcar care despart clădirile facultății de științe sunt descoperite, iar studenții care se îngrămădeau pe iarba din scuarul Abercromby au plecat la casele lor. Au rămas doar membrii personalului academic, dar mai puțini decât suntem de obicei. E aproape ca și cum lumea de dincolo de geamurile laboratorului meu s-ar fi oprit în loc, nemișcată și amorțită sub soarele dogoritor. Dar ritmul muncii mele nu a încetinit deloc și gândul de a mă întoarce la viața din afara biroului mă învăluie într-un sentiment bine cunoscut, tulburător.

Mănânc ultima bomboană Roses din sertar, iau noua ediție din revista *Journal of Physiology* și mă îndrept spre laborator, care se află într-o clădire construită recent, adiacentă clădirii în care mă aflu. Împing ușa și-l găsesc pe Khalid cu capul aplecat, cu un ochi privind prin orificiul unui microscop. Tatuajele lui și tricoul cu Guns'N'Roses (unul dintre eternele lui tricouri cu Guns'N'Roses) sunt ascunse sub halatul alb.

— Cioc-cioc, îi atrag veselă atenția, dar când își ridică privirea spre mine nu pare deloc surprins să mă vadă.

— O să încep să cred că nu mă consideri capabil să mă ocup de proiect în lipsa ta.

— Ba sigur că am încredere în tine. În plus, mai avem de făcut doar munca de teren. Munca de teren e crucială. Cu ce te ocupi acum?

— Verificam doar culturile. Celulele par foarte sănătoase.

— Asta voiam să aud.

Khalid a primit postul de cercetător după terminarea doctoratului. Atunci a venit să mă ajute

pe mine în munca mea. Pe atunci cred că niciunul dintre noi nu și-a imaginat că vom ajunge atât de aproape de o descoperire importantă.

În ultimii doi ani am lucrat cu o echipă de cercetători de la Universitatea Chapel Hill din Carolina de Nord în vederea dezvoltării unei noi tehnici de inginerie genetică, cunoscută sub denumirea de CRISPR[4] - Cas9[5]. Această tehnică are un potențial uriaș și este extrem de cunoscută în domeniul meu de activitate; cercetători din întreaga lume cercetează și analizează felul în care s-ar putea ajunge în cele din urmă la descoperirea oului de aur: un tratament pentru fibroza chistică. Acum, micuțul nostru grup, format din Khalid și cu mine în Marea Britanie și alți trei cercetători din America, suntem atât de aproape încât vedem deja linia de sosire.

Această tehnică dă roade pentru că reușește să repare genomul CFTR, genomul responsabil pentru fibroza chistică. Ce am făcut noi a fost să venim cu o metodă prin care să direcționăm CRISPR în celule prima crescute în laborator, celule pe care le-am recoltat din plămânii bolnavilor de fibroză chistică. Până acum, nimeni nu a ajuns până la acest pas, nimeni nu a reușit să obțină rezultatele pe care le-am obținut noi cu acest tip de celule în acest mediu. Odată ajunși în acest punct, am reușit să demonstrăm că tehnica repară cu succes genomul în cauză, care mai apoi produce proteina perfect funcțională. Acum suntem în stadiul în care încercăm să demonstrăm că această metodă este mai bună decât oricare alta de până acum.

Dacă va fi așa, noua tehnologie are potențialul de a corecta literalmente oricare dintre miile de mutații care cauzează fibroza chistică. Este o descoperire incredibil de importantă. Poate, doar poate, ne aflăm în fața unei tehnologii care ar putea în cele din urmă să pună capăt bolii care afectează în prezent peste 70.000 de oameni din

întreaga lume, o boală care le scade speranța de viață și le afectează viața de zi cu zi într-un mod în care noi cei sănătoși nici nu ni-l putem imagina.

— Deci, când pleci în Portugalia? mă întreabă Khalid.

— Duminică dimineața.

— Nu ar trebui să-ți faci bagajul?

— Am împachetat deja aproape tot. M-am gândit să trec pe aici să văd cum merg lucrurile înainte să plec.

— Nu, nu s-a mai întâmplat nimic nou de la ultima ta vizită, acum… oh, acum patru ore, zâmbi el poznaș.

Îi ignor comentariul.

— Doar ca să știi, i-am anunțat pe toți că nu voi fi disponibilă. Dar acest lucru e valabil pentru restul lumii, nu și pentru tine. Ție cu siguranță îți voi răspunde la e-mailuri.

— Ok, am înțeles. Așadar, cine te însoțește?

— Ei bine… mă duc de una singură, răspund și văd cum deschide gura ușor a uimire, ca și cum acum m-ar vedea cu alți ochi.

— Pe bune?

— Da, de ce? întreb, simțind cum îmi apar pete roșiatice pe gât.

— Ei bine, nu credeam că ești genul acela de persoană. Vreau să zic, dacă aș fi știut că ești interesată de…

— De ce? De arhitectura de secolul al nouăsprezecelea și de ruinele castelului din Duoro Valley? Sigur că sunt. Abia aștept să le vizitez.

A doua zi de dimineață mă întâlnesc cu Petra și cu încă o colegă, Gill, la un restaurant din Lark Lane. Gill, cea care ne-a anunțat acum o săptămână că este însărcinată. Micuța cafenea e diferită de locurile în care obișnuim să ne întâlnim la universitate. Are un aer boem, relaxat.

— Mâine mergem la un consult ecografic, ne pune Gill la curent, sorbind din apa ei plată.

— O să aflați dacă e fată sau băiat? o întreb.

— Oh, Allie, asta nu se vede la prima ecografie, mă informează ea, cu aerul unei femei care a citit sute de reviste despre bebeluși, și pentru care e pur și simplu de neînțeles faptul că există pe planetă oameni care nu știu asta. Mâine o să aflăm data la care trebuie să nasc, vedem dacă bebele se dezvoltă bine și medicul o să măsoare translucența nucală pentru a vedea dacă există riscuri ca bebele să dezvolte sindromul Down. Acest lucru poate fi făcut doar între săptămâna 11 și săptămâna 13. Mai târziu nu se mai poate. Iar sexul se vede abia după săptămâna 20.

— Aha. Acum știu, spun eu uitându-mă chiorâș la Petra care rânjește cu capul spre farfuria de cușcuș din fața ei.

Restul prânzului se pierde în discuții despre grețurile matinale, despre anestezia epidurală și despre un sindrom gastrointestinal neobișnuit, care mă face să mă simt ușurată să mă întorc acasă, să mă apuc de curățenie și să termin de împachetat. Călătoresc destul de des; în fiecare an au loc conferințe despre fibroza chistică, atât în America, cât și în Europa, iar eu le bifez pe toate, chiar dacă nu am vreo prezentare. În ultimii doi ani am mers în vacanță cu Ruth, iar înainte de asta mergeam cu Rob. Mereu ne simțeam bine în vacanțe, deși reacționa atât de rău la căldură încât cea mai vie amintire din ultima noastră vacanță e imaginea cu el în camera de hotel dându-se pe spate cu loțiune de după plajă.

Excursia pe cont propriu din Portugalia e o perdea de fum pe care încep să o regret. Chiar și tata s-a holbat ciudat la mine când i-am spus că mă duc singură în vacanță, ca și cum asta ar fi însemnat că o să stau înghesuită pe o banchetă lângă un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu maro, gata să apăs pe alarma antiviol.

Dar e mai ușor decât să spun adevărul: că mă duc să-l caut pe bărbatul care ar putea fi tatăl meu

biologic. Ipotetic. Mintea mea nu cuprinde teritoriul necunoscut de după această ipoteză, pentru că încă sper că tata va rămâne tot tata cel pe care-l știu eu, indiferent de ce a fost între mama și acel Stefano McCourt. Poate că-mi imaginez asemănări fizice între mine și Stefano. Poate că e doar o coincidență. Dar un lucru e sigur. Dar dacă aș avea suficient curaj s-o întreb din nou pe bunica Peggy, nu aș reuși să scot mai multe de la ea. Și după ce m-a avertizat în legătură cu bunicul, nu aș îndrăzni să-l întreb pe el.

În afară de Ged McKenzie, singura persoană care e la curent cu ce voi face de fapt în următoarele două săptămâni e Ed. Dar el nu a avut nimic de spus despre asta, e atât de prins cu munca, încât a devenit practic un străin. Am vrut să-i spun Petrei în timpul prânzului, dar unul dintre lucrurile pe care le apreciez cel mai mult la prietenia noastră e faptul că ne ținem departe de subiecte pe care le găsesc incomode. Noi nu ne îngreunăm relația cu secrete dintre cele mai intime și nici nu vorbim despre necazurile care ne macină. Pur și simplu savurăm împreună o sticlă de vin, râdem și bârfim despre muncă.

Îndes ultimele cosmetice în valiză și-mi scot pașaportul și biletul lowcost cu care mi se păruse că făcusem o afacere bună, până să descopăr că mă taxaseră extra pentru un bagaj de cală, pentru self-checking și pentru aerul pe care aveam să-l respir în avion.

Îmi sună telefonul și sunt uimită să văd pe ecran numele Juliei. Ultima dată când m-a sunat avea nevoie de ajutorul meu pentru a lua legătura cu un vechi prieten de-al lui Ed din școala generală, pentru că voia să-i organizeze o petrecere de ziua lui. Julia îmi este prietenă, dar adevărul nespus este că probabil relația noastră nu ar exista dacă nu ar fi Ed. Cu toate astea, îmi reamintesc singură de respectul pe care ni-l purtăm reciproc și faptul că ne simțim bine una cu alta înseamnă ceva și merită

efortul. Chiar dacă relația cu ea nu îmi trezește aceleași sentimente de familiaritate și căldură precum relația pe care o am cu Ed.

— Bună, Julia! Ce mai faci?

Abia aud răspunsul, iar vocea i se aude cu întreruperi, din cauza semnalului prost.

— Scuze, Julia, semnalul e atât de prost. Pot să te sun eu înapoi?

— Sunt jos, în fața blocului, reușesc să deduc din ce-mi spune. Pot să urc cinci minute?

Deschid ușa și văd o Julia îmbrăcată în blugi albi mulați, cu un pulover de cașmir larg, care lasă să se întrevadă conturul unui umăr bronzat. Șuvițe aurii îi curg în cascadă pe spate și, lăsând la o parte ochii roșii în care se citește anxietatea, îmi amintește de modelele din cataloagele magazinului White Company.

O invit înăuntru și mă apuc să strâng un teanc de rufe de pe canapea, pentru ca ea să se poată așeza. Iau un pahar de pe masă și văd o pată de ceai pe mobilă, un cerc care arată ca o pată de cerneală pe o bucată de sugativă. Comparativ cu casa lui Ed și a Juliei, apartamentul meu pare neîngrijit și haotic. Și nu pot da vina pe banii pe care i-au băgat în casă. Casa lor este un model de bun gust, atenție la detalii și a culorilor și materialelor de calitate.

— Îmi pare rău, nu pot să te servesc cu vin. Am frigiderul gol. Mâine-dimineață plec în vacanță, mă justific.

— Allie, dragă, stai liniștită.

— Dar pot să-ți ofer o cafea. Sau un ceai de mentă.

Încuviință ușor.

— Ar fi perfect.

Mă îndrept spre bucătărie și încep să sap după ceaiul pe care l-am deschis ultima dată când a venit ea în vizită și îmi dau seama că e expirat. Am nasul băgat în borcan când o văd pe Julia apărând în prag.

— Îmi pare rău, dar îți pot oferi o cafea? Am doar cafea instant, o întreb, realizând că e a doua oară când îmi cer scuze.

Dar ea nu mă ascultă, ci o văd cum își atinge fruntea cu două degete și începe să se maseze ușor. Are chipul sfâșiat de durere.

— Julia, ce s-a întâmplat?

Începe să suspine. Din reflex fac un pas spre ea, apoi rămân pironită locului, cuprinsă de panică. Își șterge lacrimile de la ochi cu podul palmei.

— Ed mi-a spus că vrea să ne despărțim.

— Ce? Vreau să spun… de ce?

Clatină din cap.

— Încă încerc să-mi dau și eu seama de ce.

— Julia, ești sigură? Ed te adoră.

Când își pleacă capul o lacrimă care-i rămăsese prinsă într o geană îi alunecă pe obraz.

— Probabil crezi că e ciudat că am venit aici. Iartă-mă dacă pare că dau buzna. Știu că noi două… nu am fost niciodată foarte apropiate.

Vina mă cuprinde. E adevărat că Julia nu e genul meu de persoană. Mi-e greu să cred că mesele din familia ei seamănă vreun pic cu circul de la noi din familie, unde bunicul spune glume, iar tata cântă blues la chitară. Cum nu mă văd îmbătându-mă cu ea într-o vineri-seară, cum fac cu Petra sau cu Ruth. Dar aș fi putut să încerc să o cunosc mai bine, să petrec mai mult timp doar cu ea, fără Ed. Dar nu am făcut asta. Aș fi putut face un efort, dar am ales să evit astfel de situații.

— Nimeni nu-l cunoaște pe Ed mai bine ca tine. Te admiră și are încredere în tine. Aș… aș putea să-ți povestesc ce se petrece? continuă ea.

Deja simțeam cum îmi ies din zona de confort. O peliculă de transpirație îmi face pielea subrațului umedă. Dar le sunt datoare amândurora. Sunt uimită, dar mai presus de asta sunt îngrijorată pentru Ed. O invit în sufragerie, și după ce se așază în fața mea, începe să-mi povestească.

— Nu mi-ar recunoaște-o în față. Compania îl solicită foarte mult. Știi cum e el, cât e de încăpățânat și de motivat. Se comportă de parcă nu există problemă pe care să n-o poată rezolva. Dar presiunea a început să-și pună cu adevărat amprenta asupra lui. El a fost mereu atât de drăguț… este atât de drăguț, spune ea. Dar s-a schimbat.

Vorbele ei mă fac să-mi dau seama că într-un colțișor al minții mele ceva încerca să-mi atragă atenția. Ca un cățeluș căruia nu i-am acordat mai mult timp. Dar acum știam care era problema: are dreptate. Ed nu a fost în apele lui în ultima vreme. Mi-am spus că pur și simplu era ocupat, concentrat să obțină un contract important sau un nou proiect. Dar e clar că altceva se întâmpla, și mă simt cuprinsă de rușine.

— Parte din mine se întreabă dacă nu are vreun soi de cădere. Am făcut greșeala să-i sugerez că poate ar fi bine să apeleze la ajutor specializat, dar… el crede că lucrurile între noi nu mai merg. Dă vina pe mine pentru starea pe care o are.

— De ce ar fi vina ta?

Își netezește ridurile de pe frunte.

— Allie, am avut și noi certurile noastre.

Durerea confesiunii i se citește în ochii umezi. Și ce mai confesiune. E nevoie de curaj din partea ei să recunoască faptul că nu sunt cuplul perfect, așa cum crede toată lumea. Îi admir curajul.

— Într-o relație e normal să apară și certuri, îi dau asigurări. Am făcut parte dintr-o familie suficient timp pentru a ști asta. În plus, Ed nu vrea o soție Stepford.

Oftează.

— Allie, am sentimentul oribil că nu-l mai fac fericit.

Julia e una dintre cele mai capabile femei pe care le cunosc. Și nu mă refer doar la cariera ei înfloritoare de avocat ori la faptul că face parte din conducerea a două organizații caritabile. E pur și

simplu genul acela de femeie care nu ar folosi niciodată furculița greșită sau nu s-ar întinde să pupe pe cineva pe obraz și ar ajunge în acea situație în care nasurile lor să se atingă. Indiferent de situație, indiferent de criza cu care se confruntă, va reuși să se descurce cu grație. Și totuși, acum când stă în fața mea, pare la fel de vulnerabilă ca un copil care s-a pierdut. Pe neașteptate, simt un val de empatie. Dar apoi mă cuprinde iar îngrijorarea. Ed.

— Înainte îl făceam fericit, continuă ea. Știu sigur că era fericit cu mine. Se lumina la față când intram în cameră. Când îi trimiteam un mesaj îmi răspundea imediat, disperat să mă vadă. Dar Ed are nevoie de provocare. Se plictisește. Și după trei ani, vraja s-a rupt. Ar fi trebuit să știu că așa se va întâmpla. Nu mi-a spus asta, dar acum cred că se gândește sincer că ar fi mai fericit singur.

— Nu, spun automat. Nu cred că se gândește la asta. Pentru că nu ar fi mai fericit singur.

Mă privește, ca și cum nu aș fi înțeles ceea ce tocmai îmi spusese. Apoi spune un lucru atât de mare și de neevitat, încât imediat după ce articulează cuvintele capătă proporții din ce în ce mai mari.

— Allie, Ed ar putea avea orice femeie își dorește.

Încă îmi aduc aminte de sclipirea din ochii lui când mi-a povestit prima dată despre Julia. Felul în care vorbea despre ea, misterul care o înconjura. Totul era absolut poetic. Era ca și cum odată cu ea adusese o rază de lumină în viața lui. Era fascinat, nu-i venea să creadă cât de norocos era.

— Sunt convinsă că nu e nimic în neregulă cu mariajul nostru, ci problema e la el, continuă ea, străduindu-se să adopte un ton practic. Cred cu tărie că tot ce are nevoie este să-și aducă aminte cum să se iubească pe sine. Cum să nu se lase atât de afectat de muncă. Dar nu știu cum va reuși să

facă asta. Nu acum când s-a mutat în apartamentul lui Jeremy.

Rămân cu gura căscată:

— S-a mutat cu Jeremy?

— Când am ajuns acasă de la serviciu, mi-a spus că are nevoie de timp să se gândească. Și-a împachetat câteva lucrări și a plecat acolo.

— Acum chiar că sunt confuză.

Observ pentru prima dată cum îi tremură mâinile.

— Allie, crezi că l-am pierdut? mă întreabă ea.

Adevărul e că nu știu ce să cred. Nu mai înțeleg nimic.

— Julia, sigur că nu. Uite, nu știu care-i treaba cu Ed acum, dar știu că te iubește.

— Mă simt de parcă el și-a dorit femeia perfectă. Apoi a realizat brusc că nu sunt perfectă și nu voi putea fi vreodată și se simte păcălit.

În următoarele momente de liniște, observ o schimbare. Nu e vorba doar de postura ei, ci e ceva în întreaga alură. Se apleacă mai în față, ca și cum întreaga conversație avea să culmineze cu următoarea întrebare:

— Allie, ai putea să vorbești cu el pentru mine?

Mușchii mi se tensionează:

— Eu?

Încuviințează, privindu-mă fix în ochi.

— Te rog. Nimeni nu e mai apropiat de el ca tine. Chiar cred că ești singura persoană capabilă să-l facă să se gândească de două ori la ce vrea să facă.

Capitolul 13

Mi-e greu să-mi amintesc exact momentul în care eu și Ed ne-am întâlnit, pentru că auzisem de el cu mult înainte să facem cunoștință. Familia lui și-a făcut apariția în curtea școlii într-o zi însorită de septembrie, odată cu frunzele ruginii și cu diminețile răcoroase. Erau patru frați: Ed care avea opt ani, fratele său, Mike, era cu un an mai mare decât noi, apoi urmau Michelle și Kim, de patru și respectiv doi ani.

Până la sosirea lor, părea că viața la școala primară era lipsită de evenimente și plictisitoare. Totul decurgea după o rutină punctată de Festivalul Recoltei, teste de ortografie și British Bulldog. La început tatăl lui nu prea se arăta pe la școală, dar mama lui, care era reprezentant Avon, aducea un plus de strălucire în curtea școlii când venea să-i aștepte pe copii, cu părul ei de regină a frumuseții, cu rujul strălucitor și cu pielea catifelată de la Skin So Soft[6].

În ciuda faptului că eram în aceeași clasă, Ed și cu mine nu am avut nicio legătură unul cu altul. Eu eram un copil silitor și muncitor, el nu. Nu avea nevoie să fie pentru că avea o memorie nemaivăzuta, iar programa școlară părea că nu-i satisface setea de cunoaștere. Cărțile de vârsta noastră pe care le găseai la bibliotecă îl plictiseau, iar orele de matematică și engleză erau anoste. Intra în bucluc, depășea orice limită și încălca toate regulile, iar acest lucru mă neliniștea. Asta se întâmpla înainte să ajung în școala generală și să-mi dau seama că practic tot ce se întâmpla în jurul meu mă neliniștea.

Am început clasa a cincea la Cherryfield Community Comprehensive neavând niciun prieten. Fusesem despărțită de grupulețul de fete cu care învățasem să sar coarda, să joc rounders[7]. Ele fuseseră repartizate la o școală parohială mult

mai bine văzută și mai căutată decât cea la care nimerisem eu. Dar pentru mine, nu a fost o opțiune: mama murise, iar tata devenise ușor dar sigur ateu, deci nu aș fi avut cum să îndeplinesc criteriile școlii, cu un părinte care nu mai dăduse pe la biserică de cinci ani.

Așa că am ajuns la Cherryfield, o instituție mediocră, care de curând primise mai multe fonduri, cu care sperau să îmbunătățească gradul de instruire al elevilor și să reducă numărul de exmatriculări. După cinci ani de la această inițiativă reușiseră să doteze campusul, fapt pentru care am avut doi atleți înscriși la proba de trambulină a Jocurilor Commonwealth-ului. Cu toate astea, rezultatele la examene rămăseseră tot mediocre. Una peste alta, orașul era ciudat și periculos, un oraș în care mă simțeam complet pierdută.

Nici pubertatea nu mi-a fost de mare folos. Eram înconjurată de fete care experimentau părțile mai efervescente ale adolescenței – le creșteau sânii, le venea menstruația. Iar de partea cealaltă eram eu, cu bărbia mea acoperită de coșuri. Nu voiam să vorbesc despre schimbările prin care trecea și va trece corpul meu, nici cu tata, nici cu bunica Peggy, în ciuda eforturilor pe care amândoi le făceau. Pur și simplu sunt lucruri despre care nu vrei să vorbești, iar faptul că cei din jurul meu treceau prin niște schimbări cu care eu nu puteam să țin pasul era unul dintre acele subiecte.

Dar, în cele din urmă, mi-am făcut o prietenă. Gail voia să devină cosmeticiană. Avea părul permanent făcut acasă și căra peste tot cu ea un inhalator, și nu din motive medicale, ci pentru că spunea că o „amețea”. Am fost atât de ușurată că în sfârșit aveam cu cine să-mi petrec timpul, încât m-am supus voit experimentelor cu soluții autobronzante pe care mi le aplica de fiecare dată când dormeam la ea.

Dar nu am fost ceea ce s-ar putea numi suflete-pereche. Într-o după-amiază am prins-o uitându-se circumspectă la rafturile cu cărți din dormitorul meu. Aveam o colecție vastă de cărți, unele primite, altele luate de la diverse magazine de caritate, iar cele ciudate, precum *The Wolves of Willoughby Chase*, fuseseră împrumutate de la bibliotecă și nu le returnasem niciodată.

— Toate cărțile astea ocupă spațiu, mi-a spus Gail zâmbind. O să scapi de ele și o să mergi pe un concept minimalist. Așa vreau să arate salonul meu. Vreau să fie minimalist. Pereți albi. Scaune albe. Hârtie igienică… albă.

Am observat speriată că luase de pe raft cartea *A Wrinkle in Time* scrisă de Madeleine L'Enge. Dădu să o deschidă și cotorul pârâi ușor. Paginile se deschiseră ca filele dintr-un dispozitiv rolodex.

— Asta nu va fi pe placul tău, i-am spus luându-i cartea din mână.

Am apucat cartea cu ambele mâini și am strâns-o apoi la piept. Fusese cartea mamei. Bunica Peggy mi-a spus că-i plăcea să o citească la umbra merilor din spatele grădinii. Am citit-o de atâtea ori, încât aș fi putut recita fiecare cuvânt, din scoarță-n scoarță. Ideea că degetele mamei întorseseră aceleași pagini pe care le atingeam eu acum, că ochii ei mângâiaseră aceleași cuvinte, mă învăluia într-un sentiment minunat. Era ca și cum m-aș fi lăsat mângâiată de apa călduță și catifelată a unei mări.

Era mai mult decât un obiect cu valoare sentimentală. Era o carte excepțională. O idolatrizam pe Meg, personajul principal. Când eram mică îmi imaginam că dacă mama încă ar mai fi trăit, familia noastră ar fi fost exact ca a ei: împreună cu mama mea, o frumoasă cercetătoare, aș fi plecat în aventuri prin spațiu și timp, în căutarea prismei cubice și a altor lucruri care ar fi amenințat omenirea. Nu e deloc de mirare că mi-a luat ceva să-mi găsesc locul la noua școală. Și în

plus, la Cherryfield, dacă erai un copil deștept, ultimul lucru pe care voiai să-l faci era să te lauzi cu asta.

Astfel am ajuns să mă aflu în poziția de a-mi dori cu disperare să fac ceva cu viața mea, dar cât mai pe ascuns cu putință. Obișnuiam să nu ridic mâna, chiar dacă știam răspunsul. Îmi ascundeam caietele de exerciții, dar radiam de fericire atunci când le deschideam și vedeam că obținusem un FB. Dar totul s-a schimbat când la ora de științe am ajuns în prima bancă, lângă Ed.

Mirosea a băiat, dar nu acea duhoare de boxeri împuțiți. Nu mirosea urât, ci a biscuiți. Asta atunci când nu exagera cu Lynx-ul[18]. Paradoxal, faptul că mirosea frumos era unul dintre multele motive pentru care mă simțeam confortabil în jurul lui Gail, chiar și atunci când făcea o glumă pe seama faptului că implanturile mamare ale mamei prietenei ei vor exploda în timpul unui zbor spre Bulgaria. Nu am uitat nici de buclucul în care a intrat în școala primară. Acel episod m-a dat peste cap. Pentru că oricât de mult mi-aș fi dorit să mă integrez într-un grup, eram conformistă până în măduva oaselor. Eram genul ăla de copil mereu ascultător. Dorința mea cea mai mare era să învăț bine și să iau note bune.

Abia dacă am scos trei vorbe în primele câteva ore. Pur și simplu stăteam unul lângă altul, tolerându-ne reciproc prezența.

Așa că am fost foarte surprinsă când într-o după-amiază, înainte de oră, mi-a spus:

— Oare azi e lecția în care trebuie să disecăm o broască?

Uitându-mă la el nu am putut să nu remarc pelicula de transpirație care-i acoperea pielea și cât de alb era la față.

— Așa cred, am șoptit eu.

— Ei bine… eu… ugh.

Mi-am întors privirea spre tablă, prefăcându-mă că nu l-am auzit. Dar apoi mi-am dat seama că se

bălăngănea dintr-o parte în alta.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat eu în șoaptă.

— Eu… s-ar putea să am o problemă cu asta.

Se ținea atât de strâns de marginea băncii, încât degetele i se albiseră.

— Cred că broasca are o problemă mai mare cu asta decât tine, am rânjit încercând să-l încurajez, dar mica mea glumiță a trecut neobservată. Pe bune, ești bine?

Încuviință repede.

— Sunt sigură că dacă-i spui că nu te simți în stare să faci asta, profesorul te va lăsa în pace.

Dar când s-a întors spre mine m-a privit și a fost suficient să-mi dau seama că pur și simplu nu era genul de copil care să se dea bătut.

— Sunt bine.

Doar că nu era bine. Dar a reușit să ducă la bun sfârșit exercițiul. Numai că, la un moment dat, profesorul ne-a spus să tăiem stomacul broaștei și să vedem care a fost ultima ei masă. Atunci a cedat. L-am văzut cum începe să se bălăngăne din nou și cum o picătură de sudoare i se prelinge pe tâmplă. Îi auzeam inima cum îi bubuie în piept și mi-am ridicat privirea. Domnul Kegg era cu spatele. Ed își umflase obrajii, închisese ochii și lăsase bisturiul să-i scape din mână.

M-am uitat din nou după domnul Kegg. Am luat bisturiul de pe masă și am făcut incizia. I-am dat un cot lui Ed, iar el și-a deschis ochii. Apoi i-am înmânat bisturiul și el m-a privit cu uimire. Atunci domnul Kegg a venit lângă noi și a exclamat:

— Bună treabă, Edward.

Capitolul 14

După adresa pe care mi-a dat-o Julia, mi-am dat seama că apartamentul lui Jeremy se afla într-o zonă rezidențială a orașului, într-un bloc-turn de sticlă uriaș, ce părea construit din pătrate colorate care se ridicau spre cer. Atunci când apartamentele din acest complex au ieșit pe piață, s-a scris mult despre prețurile exorbitante, despre terasa amenajată de pe acoperiș, despre garderoba imensă. S-a creat atunci o vâlvă de care dezvoltatorii cu siguranță au profitat. Mesajul care-i fermeca pe toți era următorul: nu este doar un apartament. Este o declarație. Dar declarațiile nu au mereu efectul scontat, iar eu nu am putut niciodată să trec pe lângă clădire fără să-mi vină în minte imaginea unui bărbat chel la volanul unui Ferrari roșu-aprins.

Gândul că Ed și-a găsit refugiul în apartamentul lui Jeremy în loc să vină la mine, cea mai veche prietenă a lui, îmi rănește orgoliul. Mă învârt pe străduțe sub ploaia torențială, încercând să găsesc un loc de parcare. Aș fi înțeles dacă s-ar fi dus de exemplu la Aaryan sau la Charlie, care sunt amândoi căsătoriți și au copii, ceea ce îi califică drept potențiali îndrumători. Ed pare să-l placă pe Jeremy, dar eu nu mă pot uita la el fără să-mi aduc aminte de încercările lui jalnice de a intra în vorbă cu una dintre chelnerițele de la nunta sa, când era clar că tot ce voia ea să facă era să-i dea o farfurie cu frigărui cu carne de vită în stil teriyaki. Dacă până și el e un confident mai bun, înseamnă că ceva e neregulă cu mine.

După 20 de minute de căutat loc de parcare, am luat-o pe jos prin ploaia torențială, făcându-mi loc printre petrecăreții care refuzau să lase potopul biblic să le strice seara de sâmbătă. Îmi anunț prezența portarului care se află în permanență în ghereta sa și care mă conduce spre un lift imaculat

pe podeaua căruia se scurge o mică băltoacă până să ajungem noi la apartamentul lui Jeremy.

Ed îmi deschide ușa, iar eu trec pragul, scuturându-mă în timp ce-mi scot haina.

— Bună, spun tacticoasă.

— Bună, îmi răspunde el.

Apartamentul e spațios și are o notă extrem de masculină. O expoziție de suprafețe netede și piese de mobilier extrem de contemporane. Îl urmez pe Ed spre canapea și mă așez în fața lui într-un scaun portocaliu-aprins, care are o multitudine de unghiuri și care și-ar găsi degrabă locul la The Tate[92], nu într-o casă de om. În timp ce îl studiez în liniște, primul meu instinct este să-mi spun că pare în regulă. Dar, în spatele privirii sale detectez ceva care mă face să-mi pun la îndoială judecata. Dar oare când vreodată „în regulă" înseamnă cu adevărat în regulă?

— Ai vrea să stăm de vorbă?

Nu mă descurc deloc bine cu liniștea. Niciodată nu m-am descurcat. Dar acum liniștea pare mai ciudată ca niciodată. Se sprijină de spătarul canapelei, lipindu-și spatele de perne.

— Julia mi-a spus că te gândești să o părăsești, continui să vorbesc. Dacă aș fi știut ce se întâmplă aș fi… încep eu să spun, dar adevărul e că nu știu ce aș fi făcut.

El nu spune nimic.

— Evident, e decizia ta dacă vrei să mă dai la o parte și să-mi spui să-mi văd de treabă.

Mă uit pe fereastră la ploaia care răpăie în geam.

— Chiar dacă aș prefera să nu mă întorc acum acolo.

Se voia a fi o glumă, dar tonul mi-a pierit pe măsură ce articulam propoziția.

De undeva se aude ticăitul unui ceas. Un fulger brăzdează cerul. Se aud voci de pe coridor, urmate de liniște.

— Ar fi mai bine să plec? Cred c-ar fi mai bine să plec. Da. O să plec, mă decid eu.

Mă ridic și mă duc încet să-mi iau haina umedă. Îi dau timp să se răzgândească. Îmi iau haina din cuier și mi-o pun pe braț, apoi mă întorc.

— Ed, sper că ești bine.

Sunt cu spatele la el și cu mâna pe clanță, când îl aud vorbind:

— Allie, nu pleca.

Înghit în sec, îmi pun haina la loc în cuier și mă întorc la scaunul meu portocaliu. El își ridică privirea spre mine.

— Îmi pare rău, îmi spune el cu o voce răgușită.

— Nu-i nimic, îi spun eu zâmbind, sperând ca într-un fel zâmbetul meu să-l molipsească. Ai putea totuși să-mi vorbești.

Încuviințează.

— Mulțumesc. Dar, pe bune, sunt bine.

— Știu că de obicei nu sunt… bună la genul ăsta de lucruri. Dar, Ed, vreau să știi că sunt aici pentru tine. Oricând ai nevoie de mine. Mâine-dimineață plec spre Italia, dar poți să mă suni oricând, în orice moment din zi și din noapte. Ei bine, ideal ar fi dacă ai putea să mă suni după 10…

Nici măcar nu zâmbește la gluma mea.

— Mersi.

Îmi încrucișez picioarele și încerc să stau cu mâinile în poală, dar nu mă simt confortabil în nicio poziție.

— S-ar putea să te ajute să stai de vorbă cu cineva. Cum te simți?

— Ca naiba, spune el aplecându-se spre mine și punându-și coatele pe genunchi.

Chiar așa arată.

— Ed, ascultă-mă, îi spun. Julia mi-a zis că ai o perioadă foarte solicitantă la muncă. Se întâmplă și la case mai mari. Chiar și ție e normal să ți se întâmple.

— Nu e vorba de muncă. Asta este despre mine și Julia. Lucrurile nu mai sunt… ca la început.

— Dar ce te-a făcut să crezi că aveau să fie ca la început?

Ridică din umeri.

— Poate că nu e asta. Doar că pur și simplu ceva nu mai merge între noi doi.

— Pot să te întreb de ce?

— Chiar nu știu cum să-ți răspund la întrebarea asta, Allie. Și nu știu cum să fac să ne fie mai bine. De asta am venit aici.

Mă holbez prin apartament, la tapetul cu model geometric și la piesele de mobilier lucioase din bucătărie.

— Chiar crezi că Jeremy ar putea să te ajute să-ți limpezești gândurile?

— E la Chicago. M-a lăsat să stau aici cât e el plecat.

Acum mă simt ușurată. Încerc să mă gândesc la o replică înțeleaptă:

— Ed, relațiile se schimbă. E absolut normal ca sentimentele pe care le avem la început să-și piardă din intensitate odată cu trecerea anilor. Dar apoi urmează alte lucruri frumoase. De exemplu copiii. Sunt sigură că în curând vor veni și copiii.

Ed a fost mereu un familist convins. Chiar și pe vremea când avea o rezervă inepuizabilă de iubite, îi plăcea să creadă că acela nu era adevăratul Ed. Ce-și dorea el cu adevărat era să aibă o casă plină de copii, câini, cărți și mai presus de orice, dragoste. Iubirea de care nu a dus lipsă în copilărie. Și iată-l acum pe cale să arunce totul pe fereastră pentru că „lucrurile nu mai sunt ca la început”. Nu avea nicio logică.

— Chiar și cel mai solid cuplu trece prin perioade de turbulențe, îmi susțin eu punctul de vedere. Mai ales atunci când treci printr-o perioadă stresantă. Dar, Ed, nu renunți pur și simplu la primul semn că lucrurile nu sunt perfecte.

— Știu, Allie. De asta nu știu ce să fac.

— Încă o iubești, nu e așa?

— Da. Nu. Nu știu.

Simt cum mi se strânge inima, apoi mă cuprinde un val de disperare și simt că trebuie să spun și să

fac ce e corect să fac:

— Ed, dacă o iubești, trebuie să o ții bine. Luptă pentru eu. Biata femeie probabil a avut șocul vieții ei când i-ai spus că pleci.

— I-am spus doar că am nevoie de puțin timp să mă gândesc. Și chiar am nevoie.

Gândul îmi zboară la momentul în care Jeremy se va întoarce de la Chicago. Îmi încolțește ideea hidoasă conform căreia strategia lui de a-l „ajuta" pe Ed probabil va include o sesiune de agățat.

— Când se întoarce Casanova?

— Mâine.

— Atunci clar trebuie să te întorci acasă, spun zâmbind, dar fermă. Dacă nu, ce o să faci? Unde o să te duci?

— Să fiu sincer, încă nu știu.

— Poți oricând să stai la mine cât sunt plecată. Ți-ar fi mai bine decât într-un hotel. Nu vreau să te transformi într-un Alan Partridge.

Îmi dau seama din reacția lui, sau mai degrabă din lipsa unei reacții, că încercările mele de a-l înveseli cu câte o glumiță nu funcționează, dar nu mă pot abține.

— Ei bine, singura opțiune ar fi să te vâr în valiza mea și să te iau cu mine în Italia. Dar, sinceră să fiu, deja a trebuit să mă așez pe ea ca să o pot închide.

Își ridică privirea spre mine și clipește, fixându-mă cu ochii lui albaștri.

— Sau aș putea să-mi iau un bilet de avion.

Aerul mi se oprește în plămâni.

— Ed, era doar o glumă.

— Știu. Dar aș putea face asta.

Scutur din cap.

— Nu. Clar nu. Nu poți face asta.

— De ce nu?

Îl simt mai sigur pe el și mai animat decât a fost pe tot parcursul discuției.

— Vorbesc italiana. Așa o să ai pe cineva cu tine care să te poată ajuta să-l găsești pe Stefano ăla.

Oricum asta nu e ceva ce ar trebui să faci singură. În plus, cine naiba vrea să plece în vacanță singur?

— Nu plec în vacanță.

— Oricum ar fi, Allie, ar trebui să vin cu tine. Da, cu siguranță ar trebui să vin.

— Cu siguranță nu ar trebui să vii. Și ce ar zice Julia? Nu ar da bine deloc.

Orice s-ar întâmpla între el și Julia, știu că nu ar vrea s-o umilească. Îl văd cum cântărește în minte câteva secunde, suficient cât să mă gândesc că l-am convins că e o idee nebunească.

— Atunci ce zici de asta, spune el în cele din urmă. O să vorbesc cu Julia, și-i voi explica că am nevoie de puțin timp de gândire. Departe. Îi voi promite că atunci când mă voi întoarce îi voi da un răspuns clar cu privire la viitorul nostru. Un răspuns pe care nu am putut să i-l dau până acum.

— Și ce-o să faci dacă o să-ți spună că vrea să rămâi aici și să iei decizia în privința relației voastre?

— Allie, nu știu. Date fiind circumstanțele, cred sau cel puțin sper că-mi va înțelege situația.

Capitolul 15

Pe când Julia stă în pragul casei vopsite fără gust într-o nuanță de albastru Farrow and Ball, pare mai mică decât de obicei. Copacul de magnolie care domină grădina din față arăta extraordinar acum o lună, dar acum petalele catifelate de culoarea înghețatei cu zmeură sunt maro și veștejite.

— Presupun că dacă de asta are nevoie pentru a gândi din nou limpede, e o idee bună, spune ea.

După ce am plecat din apartamentul lui Jeremy și m-am dus să iau pașaportul, Ed i-a telefonat pentru a-i povesti pe larg despre excursie. Mi-a dat asigurări că Julia înțelegea situația și că era de acord. Nu sunt sigură dacă e adevărat, și nici nu văd cum ar putea fi adevărat. Și chiar dacă în situația de față principala mea grijă este prietenul meu cel mai bun, nu pot să nu mă uit la Julia și să-mi imaginez cum m-aș simți eu în pielea ei. Aș fi complet devastată.

— Julia, ești sigură că ești împăcată cu asta?

Oftează.

— Cu siguranță dacă ar fi după mine nu ar pleca nicăieri. Dar e clar că a luat o decizie, și simte că asta trebuie să facă. Și cine știe, poate că după ce simte din nou mângâierea soarelui își va mai limpezi puțin mintea și totul va fi bine.

După cum vorbește, pare că încearcă să se convingă pe sine, pare că încearcă să găsească o rază de speranță în noaptea întunecată în care se afla. Poate că ăsta era felul ei de a simți că încă deține controlul asupra situației. Dar pare că încearcă să țină un zmeu în mijlocul furtunii și e pe cale să scape funia din mână.

— Ești sigură că nu te deranjează că o să se țină după tine?

Întrebarea nu îmi pică bine. Nu știu ce ar fi trebuit să răspund.

— Nu e nicio problemă.

— Te-aș înțelege perfect dacă nu l-ai vrea prin preajmă. Nu e o companie prea plăcută acum.

— Ei bine, să sperăm că atunci când se va întoarce va semăna mai mult cu vechiul Ed.

Zâmbesc, iar ea încearcă să facă la fel, dar nu-i iese.

— Allie, e foarte norocos să aibă o prietenă ca tine. Ai grijă de el pentru mine, da?

Primul avion, cel până la Amsterdam, e plin de oameni zgomotoși și suntem înconjurați de femei îmbrăcate în tricouri roz-neon pe care scrie „Petrecerea burlăcițelor – Mandy". Ed nu scoate un sunet și comparativ cu vecina lui pare ursuz. Vecină care nu lasă decolarea matinală să-i strice petrecerea și dă peste cap două sticle mici de vin cu garnitură de Vodka și Pringles.

O parte din mine se bucură de babilonia din jurul nostru. Așa pot să mă sustrag temporar de la a încerca să rezolv problema care pare să-l mănânce de viu pe Ed. Dar gândul ăsta e urmat de un val de frustrare, pentru că-mi dau seama că exact ăsta este motivul pentru care a venit cu mine. Ca să poată să vorbească despre ce i se întâmplă. Ca să poată să-și deschidă sufletul. Și nu în fața oricui, ci în fața mea. Simt un fior pe șira spinării.

— Ți-am povestit ce s-a întâmplat ultima dată când m-am aflat la bordul unui avion? Acum câteva luni când m-am dus la conferința aia din Berlin? spun, începând să răsfoiesc revista gratuită pe care o găsesc în buzunărașul scaunului.

Ed se uită cu coada ochiului la mine.

— Nu?

— Cineva a leșinat. Când stewardesa mi-a văzut numele pe lista de pasageri, a presupus că titlul de doctor mă califică drept personal medical. Am fost nevoită să recunosc că ultima dată când am participat la un curs de prim ajutor făceam parte din rândurile cercetașilor.

Văd cum o urmă de zâmbet îi înflorește pe chip, dar nu-i stă mintea la conversații de complezență. Ajung la pagina dedicată cumpărăturilor și-mi clătesc ochii uitându-mă la multitudinea de ceasuri strălucitoare, la colecția de rujuri și la alte fleacuri de felul ăsta.

— A fost bine până la urmă?

Îmi ridic privirea.

— Cine?

— Cel care a leșinat.

— N-am idee. Dar la bordul avionului era și un chirurg cardiovascular, așa că presupun că a fost pe mâini mai bune decât dacă aș fi încercat eu să imit ce am văzut într-un episod din *Call the Midwife*[10].

Când ajungem pe aeroportul din Verona mă postez să-mi aștept bagajul, uitându-mă cu o îngrijorare crescândă cum toată lumea pleca cu valiza personală. Jumătate de oră mai târziu, iată-mă în aceeași poziție. Nu a mai rămas niciun bagaj de venit, iar pe bandă se învârtesc doar un scaun cu rotile și un bagaj în forma lui R2-D2[11]. După ce aștept câteva minute la coadă la ghișeul pentru bagaje pierdute, ajung în fața unui tânăr cu moț în cap, barbă și o cravată galbenă care-i atârna câș la gât. Îi povestesc pățania mea, în timp ce el se apucă în liniște să introducă datele în calculator. Când în sfârșit își ridică privirea spre mine, îmi spune:

— Vești bune. V-am găsit valiza. Completați aici, vă rog, spune el, întinzându-mi un formular roz.

— Oh, ce veste bună, spun răsuflând ușurată. Deci, unde-mi este valiza?

— Este pe drum spre Budapesta.

Capitolul 16

Pe măsură ce primele săptămâni treceau, senzația de greață se ameliora, dar izolarea o consuma încetul cu încetul. Tatăl copilului ei, bărbatul care la început o captivase cu zâmbetul lui, care emana siguranță, era acum departe. Departe de Liverpool, departe de ea și de copilul lor.

Când a încercat prima oară să-i scrie, nu și-a găsit cuvintele. Fiecare ciornă i se părea suprarealistă, ca și cum nu ea ar fi fost cea care așternea cuvintele, ci un străin, o fată pe care nu o recunoștea. Dar după câteva încercări, reuși în cele din urmă să înșiruie pe foaie câteva fraze coerente.

Sper ca scrisoarea mea să te găsească bine și sper că ai parte de tot ce e mai bun de la viață. Mă gândesc adeseori la toate visurile despre care mi-ai povestit și mă întreb cât de aproape ești să le îndeplinești. Tu mi-ai deschis ochii. Până să te întâlnesc pe tine uitasem că exista ceva dincolo de ușa casei mele. Dar tu mi-ai reamintit că dincolo de pragul casei se așterne o lume infinită.

Acum, când mă gândesc la tine, mi te imaginez scăldat de razele soarelui. Asta poate are ceva de-a face cu faptul ca aici în Anglia pare că plouă încontinuu de săptămâni bune. Nu-mi pot imagina cum e să trăiești undeva unde nu e niciodată cu adevărat rece, acel frig oribil care-ți îngheață oasele.

Cu toate astea, astăzi când am fost să mă plimb singură prin Sefton Park a ieșit soarele. Problema era că oriunde-mi întorceam privirea vedeam doar mame tinere care împingeau cărucioare sau care-și țineau copiii de mână. M-am întristat puțin, ceea ce e prostesc, pentru că nu am nevoie să văi asta pentru a-mi aminti de situația în care mă aflu. Știu că nu mai pot continua așa, dar pur și simplu nu știu cum să le spun tuturor fără să stric totul.

Parte din mine nici măcar nu știe de ce-ți scriu. Presupun că mă gândesc că în felul acesta îmi va veni o idee, chiar dacă până acum nu s-a întâmplat. Și nu vreau să dau vina pe

tine pentru nimic din ce mi se întâmplă, departe de mine asta. Am știut că nu vei rămâne în Anglia pe veci. Mi-ai spus asta din prima zi în care ne-am întâlnit.

Uneori mă întreb dacă nu cumva asta a influențat cursul lucrurilor dintre noi. Dacă nu cumva de-asta am făcut ce am făcut. E surprinzător de ușor să fii nechibzuit cu cineva care știi că nu va fi prin preajmă pe veci. Sună dramatic, nu-i așa? Nu vreau să sune așa, dar iată-mă din nou plângând în hohote ca o bleagă. Adevărul este că nu știu încotro să mă îndrept. Mă simt pierdută.

El nu i-a răspuns niciodată, iar ea nu a așteptat un răspuns.

Dar, cu toate astea, a început să simtă un oarecare sentiment de eliberare scriind acele scrisori, ca și cum așa s-ar fi format o legătură invizibilă între inimioara care creștea în ea și bărbatul care, împreună cu ea, plantase sămânța din care se formase mica ființă. Pentru că, în ciuda disperării ei, a început să mai simtă ceva. Din ce în ce mai des, un sentiment care o învăluia când se aștepta mai puțin.

I se întâmpla deseori dimineața, când, chiar înainte să se trezească, își punea palmele pe pântec și simțea mica umflătură care începea să se ivească când stătea întinsă pe spate. Sau mai apoi când se îmbrăca, dar se împotmolea în fermoar.

Conștientizarea faptului că în pântecul ei creștea în secret un prunc o umplea de o fericire stranie din cap până-n picioare, încălzindu-i ușor sufletul. O senzație efemeră, ca lumina unui fulger pe cerul întunecat, dar atât de puternică, încât atunci când apărea o făcea să creadă sau cel puțin să spere că o forță supranaturală acționa pentru a o ajuta să iasă la liman.

Secretul ei era o armă cu două tăișuri. Pe de-o parte nu reușea să-și imagineze cum avea să iasă din această situație. Dar, pe de altă parte, era uimită de cât sânge i se scurgea prin vene, ca o cascadă după furtună. Cum ea singură era în stare

să susțină o viață. Era un soi de euforie, ceva ce nu mai experimentase până atunci, o căldură acaparatoare, pură, și de fiecare dată sentimentul rămânea cu ea multe ore după ce-l analizase.

A doua zi după ce scrisese scrisoarea, stătea în autobuz, pe jumătate ascultând conversația pe care două doamne o aveau despre noua soție a lui Ken Barlow[12] din *Coronation Street*[13], când a simțit cum ceva se mișcă ușor înăuntrul ei. Prima dată a crezut că imaginația îi juca feste, dar și-a strecurat mâna pe sub haină, și lipindu-și palma de pântec, a așteptat. O căldură plăcută a cuprins-o, uimită de cât de diferită era senzația față de orice mai simțise până atunci.

Când autobuzul ajunse în capătul străzii ei, coborî scările în grabă și dădu fuga acasă, unde urcă scările cât de repede putu și se opri în fața oglinzii din dormitorul mamei ei. Trase perdelele și-și dădu geaca jos, apoi fiecare strat de haine până rămase în lenjerie intimă și-n bluză. Apoi se întoarse într-o parte, își ridică bluza și se privi în oglindă. Până atunci nu-și mai privise umflătura dintre șolduri, cu excepția momentelor în care se lupta în fiecare dimineață să se îmbrace. Acum privea uimită. Își trecu mâna peste pântec și simți din nou acea mișcare, de data asta atât de ascuțită încât pufni în râs.

— O să fiu plină de vânătăi, șopti ea.

Scârțâitul ușii o făcu să-și ridice brusc privirea și un val de adrenalină îi traversă corpul. Simți cum își pierde echilibrul. În pragul ușii stătea tatăl ei, palid, cu ochii ațintiți la abdomenul ei umflat.

Capitolul 17

Allie

Ed a fost mereu genul de persoană care refuză să creadă că o problemă e de nerezolvat, așa că faptul că bagajul meu se îndrepta în aceste momente spre o altă țară nici nu l-a făcut să tresară.

— O să fie bine, îmi spune el dând din mână ca și cum n-ar fi avut nicio importanță. Am eu gel de duș și pastă de dinți. Poți folosi de la mine.

— Presupun că ai în bagaj și o mascara de rezervă, nu? îi răspund. Sau cremă de față? Sau chiloți de damă?

— Pe astea le-am uitat acasă, spune el impasibil. Uite, pe bune, o să găsim ceva magazine când ajungem în Sirmione.

Chiar sper să fie așa, pentru că deocamdată singurele bunuri pe care le am în posesie sunt pașaportul, jumătate de sticlă de Evian[14], volumul *The Quiet American* și un balsam de buze. De la aeroport ne îndreptăm spre gara din Verona, iar de acolo vom merge la Peschiera del Garda, de unde vom lua taxiul până la destinație. În tren mă așez în fața lui Ed și absorb priveliștea, pe măsură ce clădirile și containerele de marfă lasă loc peisajelor rurale splendide.

Este ceva reconfortant în huruitul trenului pe șine, în măslinii și vița-de-vie care mi se succed rapid prin fața ochilor. În lumina soarelui, zidurile de piatră capătă tonuri calde de roz și par că roșesc. Cireșii și chiparoșii se conturează pe fundalul cerului albastru, oferindu-ne o bucățică din priveliștea care ne aștepta pe malul lacului Garda.

L-am avertizat deja pe Ed că pensiunea pe care am ales-o e destul de simplută și departe de centrul orașului Sirmione, faimoasa peninsulă care l-a

inspirat cu frumusețea ei pe poetul antic Catullus. Cazarea pe care am găsit-o pentru primele două nopți (nu am luat mai multe, în caz că trebuie să ajungem în alt loc) e aproape, dar nu se compară ca preț. Refuz să arunc banii pe fereastră ca și cum aș fi în vacanță. Excursia asta e departe de a fi o vacanță. Dacă Ed este dezamăgit când taxiul oprește în fața unui motel de pe marginea drumului, cu pereții vopsiți în roz-pal și cu două stele jumătate pe Tripadvisor[15], are bunul simț să nu arate acest lucru. Coborâm din taxi în căldura înăbușitoare și ne îndreptăm spre recepție, acolo unde suntem întâmpinați de o doamnă elegantă, care trebuie să aibă în jur de 70 de ani și care e cocoțată pe tocuri cui și are unghiile date cu roșu-aprins.

— *Buongiorno*[16]*,* zâmbește ea.

— *Buongiorno,* îi răspund eu, dorindu-mi instant să știu mai multe cuvinte în italiană.

Mă uit spre Ed, care face un pas înainte și se ocupă de formalitățile de cazare, iar apoi ea ne întinde o cheie.

— Soțul tău vorbește foarte frumos italiană, îmi spune ea într-o engleză flatantă.

— Oh, noi nu suntem…

Simt un val de căldură.

— Suntem doar prieteni. E o cameră dublă, nu?

Ed repetă întrebarea în italiană, iar ea încuviințează.

— *Si, èuna doppia. È già pronta. Ti accompagno.*[17]

În timp ce ne arată camera, observ cum expresia feței lui Ed se schimbă pe măsură ce stă la taclale cu femeia, cum în jurul ochilor se formează mici cute când zâmbește. Se oprește în fața ușii și se întoarce, ceea ce mă face să clipesc ca și cum aș fi fost prinsă asupra faptului.

— Sunt vreo două magazine de haine în centrul vechi. Dar nu e sigură că le mai găsim deschise, pentru că e târziu și e duminică.

Camera este frugal decorată și funcțională, cu două paturi joase și vechi împinse cât mai în peretele vopsit în alb. Pe pat sunt așternuturi albe, curate și plăpumi subțiri. Pe coridor e baia pe care o împart toți cei de pe etaj, iar de la geam se văd șoseaua aglomerată și un semn șters de vreme ce face reclamă la un „Sexy Shop" din Desenzano. Nu pare să fie un aer condiționat prin preajmă, dar decid să nu spun nimic.

— Cred că cei care au decis că locul ăsta merită două stele și jumătate au fost cam exigenți, nu-i așa? zic eu.

Mormăie un „hmmm".

— Mă duc să fac un duș rece. Sau vrei să te duci tu prima?

— E bine, cred că mie o să-mi ia mai mult, așa că mai bine mă duc eu prima. Poți să-mi împrumuți și deodorant?

— Ia ce ai nevoie, spune el punându-și geanta de cosmetice din piele pe pat.

Iau și un prosop din cele lăsate pe cuvertură și ies în zăpușeala de pe coridor, spre ceea ce pare a fi o cămăruță neindicată unui claustrofob, unde miroase puternic a mucegai. Pun trusa de cosmetice pe bazinul de la toaletă și o deschid. Câteva cosmetice de bază, jumătate de sticluță de aftershave și o folie de medicamente numite Fluoxetine, din care lipsește numai o tabletă. Lipsa presiunii este compensată de apa fierbinte care nu se răcește deloc pe toată durata dușului. Intru și ies de sub jet ca și cum aș da audiție pentru un rol în *Riverdance.* Apoi ies din duș toată roșie și ametită, simțindu-mă încă lipicioasă. Îmi pun lenjeria intimă pe dos, mă îmbrac și îl trimit și pe Ed la duș. Apoi îi trimit un mesaj lui tata.

> Am ajuns cu bine, dar din păcate nu pot spune asta și despre valiza mea. S-a pierdut! Din fericire mi-au spus că mi-o vor trimite cât de

repede pot (nu știu sigur ce ar vrea să însemne asta). Dar soarele strălucește, iar asta e tot ce contează. Toate bune? X

Îmi răspunde imediat.

Ce coșmar. Sper să ajungă cât mai repede. Aici totul e bine. Plec curând să beau o bere cu bunicul tău.

Distracție plăcută. Și nu-l lăsa să bea prea mult.
Bunicii n-o să-i placă asta.

Îmi las telefonul pe pat lângă mine și încerc să-mi aranjez părul. Chiar atunci Ed intră în cameră. Îmi ridic privirea și-l văd stând acolo cu prosopul legat pe șolduri, cu pielea încă umedă pe piept și pe brațele bine lucrate.

— Am uitat să-mi iau pantalonii, îmi explică el, trecând pe lângă mine pentru a ajunge la valiza de pe patul lui, de unde începe să scoată mai multe haine.

— După ce mă îmbrac, ce-ar fi să mergem să vedem ce are de oferit Sirmione?

— De ce nu? spun ținându-mi privirea ațintită pe veioza de pe noptieră.

Lumina aurie scaldă pereții palizi ai castelului construit în secolul treisprezece, care veghează intrarea în centrul istoric al orașului Sirmione. Un pod mobil traversează o întindere de apă cristalină, turcoaz. Ghivece cu mușcate și liliac agățător ornau podul. Pe partea cealaltă a malului se vedeau o mulțime de cafenele, unele cu pereții zugrăviți în culori pastelate, altele cărora li se vedea cărămida măcinată de trecerea timpului.

Intrăm într-un labirint de străduțe înguste împânzite cu magazine elegante, vânzători de vin și mici galerii de artă. Am trecut pe lângă câteva gelaterii, unde copiii și adulții se străduiau să aleagă între diverse arome de înghețată aliniate frumos.

Sirmione e locul perfect pentru a hoinări; străzile sunt pline, dar nimeni nu pare să se grăbească nicăieri. Lumea e de asemenea incredibil de stilată: doamne elegante plutesc pe piatra cubică încălțate în sandale cu toc ametițor, iar bărbații par să nu fi depus nici cel mai mic efort în hainele lor de bumbac de culoarea nisipului sau de culoarea cerului albastru.

Străduțele duc către o piață centrală, unde de jur-împrejur sunt terase, toate înțesate de familii ieșite să ia masa în oraș sau de cupluri care au ieșit la o întâlnire romantică. Îmi privesc hainele și părul pe care cu greu aș putea să-l numesc aranjat și mă simt de parcă nici n-aș fi făcut duș.

— De ce nu te așezi să-ți iei ceva de băut cât timp eu mă duc să văd dacă găsesc vreun magazin cu haine pe undeva? sugerez eu.

— Nu vrei să vin cu tine?

— Nu te voi supune la o sesiune de cumpărături, Ed. Asigură-te doar că ai telefonul pornit, ca să pot da de tine.

Ne despărțim sub clopotnița unei bisericuțe vechi, iar eu iau la pas drumul spre un butic care mi-a sărit mai devreme în ochi. În vitrină văd doar două rochii, dar amândouă sunt frumoase, din materiale ușoare, frumos colorate, fără să iasă prea mult în evidență.

Trec pragul magazinului și în ciuda prețului piperat, apuc mâneca uneia dintre rochii, întrebându-mă dacă ar trebui să o probez sau nu. Atunci ușa se deschide și-mi ridic privirea la timp să văd intrând un bărbat de vârstă medie, brunet. Inima îmi stă în loc.

Am nevoie de o clipă să-mi dau seama că e prea bătrân să fie Stefano McCourt, și de o altă clipă să-mi spun în gând că evident că nu e Stefano McCourt. N-avea cum să fie el prima persoană peste care să dau. Dar conștientizarea că ar putea fi prin preajmă fierbe înăuntrul meu. Deschid ușa repede și pășesc în căldura uscată de afară.

Capitolul 18

— Chiar nu ai găsit nimic?

Stăm la terasa unui restaurant încântător din piațeta animată de hohote de râs și de zăngănit de farfurii. Sub ultimele raze de soare, un grup de copii s-a adunat pe caldarâm și a pus în scenă o piesă de teatru stradal, supravegheați de părinți în timp ce câteva cupluri se îndreptau spre lac. Noi stăteam la adăpostul unei bolte de caprifoi, dar chiar și acum la apus aerul cald îmi mângâia umerii.

— Ei bine, mi-am cumpărat un rimel, îi răspund eu.

— Dar nimic de îmbrăcat? întreabă Ed.

— Toate magazinele sunt de firmă. Toate hainele sunt ridicol de scumpe și mult prea extravagante pentru a fi cumpărate în situația de față. Sunt sigură că mâine o să-mi ajungă valiza.

— Pot să-ți cumpăr eu câte ceva, se oferă el.

— Clar nu, îi răspund, iar gândul îmi zboară imediat la Julia. Doar faptul în sine că e plecat cu altă femeie sună destul de rău. Nu vreau să pun sare pe rană acceptând cadouri de la el. Chiar dacă e vorba de mine și nu de o altă femeie.

— Deocamdată am tot ce-mi trebuie. Mi-am cumpărat lenjerie.

Singura pereche de lenjerie de dantelă tip brazilian pe care mi-am luat-o m-a costat mai mult decât aș fi fost dispusă să dau pe o întreagă ținută.

Am băut Aperol și am mâncat pizza care a fost pe cât de bună poate fi o pizza sub soarele Italiei, cu blat subțire care se confundă cu umplutura moale și picantă. Dar nu pot să nu observ că Ed nu mănâncă la fel de mult ca înainte. Acest lucru mă sâcâie suficient de tare pentru a-i sugera, de două ori, să luăm desert, iar când el îmi respinge oferta, mă întreb dacă nu cumva a venit timpul să încerc să discut cu el despre Julia.

Dar începem să vorbim despre vin și călătorii, apoi îi povestesc despre un tweet hazliu pe care l-am citit mai devreme, apoi o dăm în discuții despre faptul că Shakespeare a ales să plaseze Romeo și Julieta în apropierea Veronei, când el nici măcar nu pusese piciorul prin părțile astea. În cele din urmă, pe măsură ce seara se lăsă iar piața se umple de la lumina lumânărilor de pe fiecare masă, îmi spun că Ed îmi va vorbi atunci când va fi pregătit să o facă. Nu are nevoie de încurajarea mea. El știe mai bine.

— Deci, care e planul pentru mâine-dimineață, Miss Marple? mă întreabă el, făcându-i semn chelnerului să aducă nota de plată.

— Ce vrei să zici?

— Ce-o să faci dacă bați la ușă și acest Stefano îți răspunde? Cum o să-i dai vestea că ți-a venit ideea asta nebunească conform căreia el ar putea fi tatăl tău?

Îmi fac curaj luând o înghițitură de alcool.

— Chiar crezi că e o idee nebunească?

Tace. La lumina lumânărilor, ochii lui par mai blânzi.

— Sper doar să rămână la stadiul ăsta, Allie. Pentru binele tău.

— Ei bine, logica-mi spune că cel mai bine ar fi să fiu sinceră de la început și să mă prezint ca fiind fiica lui Christine. Doamne, Ed, de fiecare dată când îmi imaginez că mă duc la el și-i povestesc ce am găsit în sertarul bunicii Peggy… simt cum ceva în mine moare puțin câte puțin. Cum aș putea să apar pur și simplu în fața lui și să-i spun: „Bună, sunt Allie Culpepper. Am motive să cred că te-ai culcat cu mama și, ghici ce, s-ar putea să fiu fiica ta”.

Mă cutremur.

— Dar ce o să faci dacă răspunde altcineva la ușă?

— Mă gândesc că poate le-aș putea spune că sunt avocatul care se ocupă de testamentul lui Allie

Culpepper și încerc să dau de Stefano pentru a discuta despre moștenire. Sună credibil?

— Da, cred că da. Chiar dacă în felul ăsta o să-l faci să creadă că e pe cale să moștenească un munte de bani.

— Ei bine, indiferent de ce-o fi mâine, trebuie să rămân flexibilă cu privire la abordarea pe care o voi avea.

— Vrei să zici că s-ar putea să speli putina?

— Poate, spun eu ridicând din umeri.

Varianta de a nu face nimic sună din ce în ce mai bine. Dar știu că nu aș mai putea dormi liniștită dacă mă întorc acasă fără să aflu mai multe decât știu acum. Dacă există vreo explicație pentru ce am găsit în sertarul bunicii, trebuie să știu. De dragul meu și de dragul lui tata.

Simt un val de căldură care mă învăluie pe neașteptate, iar când încerc să clipesc pentru a alunga senzația, îmi simt gâtul uscat. Mai iau o gură de Aperol, simțindu-mă brusc foarte timorată și nereușind să-mi găsesc cuvintele, conștientă de faptul că Ed mă privește. Întinde mâna spre mine și-și pune mâna pe brațul meu. Greutatea palmei sale îmi pulsează ușor sub piele, iar eu îmi las privirea în jos, spre firele de păr de pe brațul său bronzat care se pierd în cutele cotului. Reușesc cu greutate să-mi înghit saliva când el primește un mesaj. Inițial mă gândesc că e un mesaj de la Julia, care i-a trimis deja câteva mesaje de când am ajuns, dar numele Mama apare pe ecran. Mâna lui întârzie o secundă pe brațul meu înainte de a se întinde după telefon. Citește repede mesajul și începe să compună un răspuns.

— Mama ta știe despre ce se întâmplă între tine și Julia? întreb eu.

El clatină din cap.

— Nu. Crede că am plecat în interes de serviciu. Ar fi devastată dacă ar afla. Cea mai fericită zi din viața mamei mele a fost atunci când a putut să-și

etaleze pălăria ridicol de mare și să vadă cu ochii ei cum cineva face din mine un bărbat adevărat.

Zâmbesc cu ochii în pahar.

— Da, pălăria aia era uriașă.

— Era cât Steaua Morții.

— Dar mama ta a arătat splendid la nunta ta, adaug eu.

— Așa e, îmi dă dreptate, dar zâmbetul îi piere repede de pe buze.

După cină orașul e încă plin de lume. Noi o luăm de-a lungul unor coloane antice și ne croim drum spre lac. Mica peninsulă are o frumusețe atemporală, iar faptul că e atât de animată o face să fie specială. La umbra fortăreței și a orașului antic datând de pe vremea romanilor, *la dolce vita* pare să plutească în aer, purtată de hohotele de râs ale prietenilor și de parfumul dulce și intens al caprifoiului italienesc.

Pe drumul nostru spre hotel o luăm pe promenada care se întinde de-a lungul lacului. Apa nici nu se clintește, iar luminile de pe malul celălalt sclipesc sub clarul lunii ciudat de mari. După câteva sute de metri, zumzetul orașului pălește, și nu se mai aud decât sunetele calde ale nopții, clipocit de apă și cântecul greierilor.

— După ce ți-am dat trusa de cosmetice mi-am dat seama că probabil ai văzut folia de pastile, spune Ed brusc.

Mă uit la el pentru câteva secunde și continui să merg, concentrându-mi privirea pe șopârla gecko ce se furișează pe peretele de piatră de lângă noi.

— Ed, e treaba ta ce faci, spun, apoi mă corectez. Adică, evident, dacă vrei să vorbești despre asta, sunt aici pentru tine.

Facem următorii pași în liniște. Singurele sunete care se aud sunt sandalele mele pe caldarâm și foșnetul frunzelor de palmier de deasupra noastră. Admir pătura de dârmos care îmbracă stâncile și trag în piept mirosul aspru, verde.

— Acum câteva săptămâni, Julia mi-a spus că ar fi bine să mă duc la doctor, spune el. Crede că trec printr-o perioadă foarte stresantă.

— Așa e?

— Am putea spune și așa, zice el și în lumina nopții văd cum își încleștează maxilarul.

Trecem pe lângă o bancă pe care un cuplu trecut de 50 de ani stă îmbrățișat, vorbind în șoaptă. Se țin de mână cu așa o nonșalanță, ca și cum fiecare crestătură din buricele degetelor lui s-ar îmbina la perfecție cu crestăturile fine din buricele degetelor ei.

— Doctorul mi-a prescris antidepresive.

În ciuda tonului nonșalant al lui Ed, vestea mă ia prin surprindere. Când am văzut folia de pastile mi-a trecut prin minte că despre asta e vorba, dar pur și simplu nu puteam să fac legătura între ele și bărbatul pe care-l cunoșteam eu.

— Și le iei?

— Am încercat. Nu funcționează, spune el ridicând din umeri.

Mă simt prinsă pe picior greșit să aflu că un medic a considerat că starea mentală a lui Ed este atât de proastă încât necesită medicație, când eu, prietena lui cea mai bună, nici nu mi-am dat seama. Sunt furioasă pe mine însămi și mă simt determinată să mă revanșez pentru asta.

— Ed, sunt sigură că în timp își vor face efectul, îi spun.

— N-o să funcționeze.

— În cazul altor oameni funcționează, îmi argumentez eu punctul de vedere. Ce te face să crezi că lucrurile stau altfel în cazul tău?

— Pentru că în cazul meu nu stresul este problema, Allie. Nu le-am luat decât pentru că știam că asta o va face fericită pe Julia.

Mă gândesc cum să formulez următoarea propoziție, când devin conștientă de faptul că Ed se holbează la mine.

— În orice caz, te fac să ai gaze.

Zâmbește, într-o încercare evidentă de a destinde atmosfera, dar eu mă strâmb.

— Pe bune! insistă el.

Scutur din cap fără să mai spun nimic.

— Cred că ai putea trăi cu câteva pârțuri dacă astea te-ar ajuta să-ți salvezi căsnicia, nu-i așa? îi răspund cu ton pedant, lăsându-l fără replică.

Când ajungem înapoi la motel, mă opresc la recepție să verific dacă mi-a ajuns bagajul și-i descopăr cu îngrijorare absența. Ed urcă în cameră, iar eu mă așez afară pe o bancă, încercând să găsesc o zonă cu semnal suficient de bun pentru a suna la numărul care oferă asistență 24 de ore din 24 pe care l-am găsit scris în formularul redactat în aeroport. În timp ce aștept ca apelul să fie preluat de un operator, simt aburi de căldură care se degajă din asfalt. Semnul de la Sexy Shop pâlpâie intermitent, luminând din când în când drumul și mașinile dubioase care trec. Sunt în așteptare de 20 de minute, când brusc aud vocea cuiva care-mi spune să revin de dimineață. Era portarul. Mă întorc în cameră, unde mă izbește un năduf de nedescris. Ed doarme dus. Îmi las geanta pe pat, apoi mă opresc în loc și mă uit cum mușchii feței îi tremură ușor, cum umerii i se mișcă în timp ce doarme profund. Mă strecor și ajung lângă geam. Decid că prefer să aud sunetul traficului decât să mă sufoc de căldură. În timp ce mă întorc spre pat, el se răsucește în somn până ajunge cu fața în sus. O rază argintie se strecoară în cameră, luminându-i trăsăturile feței. Ceva înăuntrul meu se înmoaie.

Mă duc la baie să mă pregătesc de somn și descopăr că gelul de duș al lui Ed este extrem de eficient pe post de demachiant. Chiar puțin abraziv. Mă întorc apoi în cameră, unde-mi scot pantalonii și mă strecor sub plapuma subțire și cad numaidecât într-un somn adânc. Mă cuprinde panica atunci când în toiul nopții mă trezesc și văd pe cineva umblând de colo colo prin cameră. Sar

în sus și bâjbâi după întrerupătorul de la lampă, leoarcă de transpirație. Aprind lumina și văd în fața ușii un bărbat pe jumătate dezbrăcat. Îmi dau repede seama că e Ed.

— Ce naiba încerci să faci?

— Scuze, nu puteam să dorm. Vreau doar să mă duc până la baie, spune el. Cred că sunt 35 de grade aici.

Închid lumina fără să mai scot un cuvânt. Simt cum nivelul de adrenalină scade ușor, pe măsură ce mă întind pe-o parte. Se strecoară pe lângă mine în liniște și se așază pe marginea patului, cu ochii ațintiți pe fereastră. Ultimul lucru pe care-l văd înainte de a adormi este conturul spatelui lui, alunița de sub omoplat, conturul tricepsului.

Dorm ca un bebeluș, iar dimineață când fac ochi mă întind, simțindu-mă extrem de relaxată și revigorată. Apoi mă întorc pe partea cealaltă și nu-mi pot crede ochilor: Ed privește în continuare pe fereastră, în exact aceeași poziție în care era acum câteva ore.

Capitolul 19

La câteva săptămâni de la incidentul cu broasca de la ora de științe, mi-am dat seama că Ed mergea și el cu același autobuz. Familia lui locuia la kilometri depărtare, într-o zonă în care nu mai pusesem piciorul. Dar într-o stranie după-amiază am decis să rămânem după ore ca să putem merge împreună în stația de autobuz. Ne-am urcat la etaj și ne-am așezat în primele rânduri. La început eram suspicioasă și agitată. Nu am avut niciodată curajul să mă țin după un băiat, și nu-mi puteam da seama de ce vrea să fie în preajma mea. Dar în același timp îmi place asta.

Într-o zi l-am întrebat:

— Nu-ți faci griji că oamenii ar putea să-și facă o impresie greșită despre noi?

Strâmbase din nas într-un fel care m-a făcut să mă rușinez de faptul că-i pusesem o astfel de întrebare.

— Nu. Eu am prietenă. Sau cel puțin… asta cred.

— Bernadette?

Încuviințase, părând agitat. Lui Bernadette McGovern i se dusese vorba că e devoratoare de bărbați. O adevărată reușită la doar 13 ani.

— M-a întrebat dacă vreau să o duc să vadă un film cu Jennifer Aniston.

— Care dintre ele?

— Nu cred că e mofturoasă. Nu are cum să fie dacă vrea să iasă cu mine.

Am râs. Mă făcea mereu să râd.

Ed era un specimen ciudat la noi în școală. Din punct de vedere academic n-avea probleme și în același timp reușea, cel puțin la început, să-și păstreze aproape un grup select de prieteni care erau mult mai interesanți decât mine. Erau genul de copii care purtau pantofii potriviți, care spuneau lucrurile potrivite, care aveau chiar și mersul

potrivit, balansându-se într-un fel care lăsa să se înțeleagă că un lucru era cert: erau grozavi și știau asta.

Dar el făcea doar parte din grup, fără să fie pilonul central. Din afară părea că grupul lor este ca un carusel sclipitor, cu care el mai cochetează din când în când, fără să se arunce cu totul. Și apoi a mai fost și episodul ciudat când a fost dat complet la o parte după ce școala l-a înscris într-un program guvernamental, menit să promoveze limbile străine moderne, însemnând că obținuse 13 la GCSE, în loc de 9 cât obținuse toată lumea. La noi în școală acest lucru era opusul ideii de grozav și astfel a ajuns să fie marginalizat de grup. Știam că acest lucru îl deranja mai mult decât dădea de înțeles.

Dar, indiferent de părerea lor, pentru mine prezența lui era ceva rar și antrenant. Avea un fel aparte de a vorbi despre cărți și despre filme. Deconstruia fiecare element și venea cu explicații la care nu m-aș fi gândit niciodată. Vorbea despre chestiuni legate de știință care depășeau cu mult ce ne învăța pe noi profesorul la oră: despre problema testării pe animale, despre ingineria genetică, despre dreptul oamenilor de a coloniza sau nu alte planete. Avea păreri ferme, dar bine documentate. Era pregătit oricând să recunoască că nu știa toate răspunsurile. Până la vârsta de 15 ani, Ed avusese mai multe prietene. Mă simțeam ca și cum, într-o clipită, peste noapte, el ar fi devenit băiatul care frânge inimile fetelor din jur, cel cu care toate voiau să iasă la întâlnire. Viața lui amoroasă înfloritoare îmi întărea suspiciunea că eu eram cu mult în spatele lui și că singurul mod prin care puteam să gestionez toată vâlva din jurul lui era să pretind că sunt complet oarbă la farmecele lui.

E adevărat că atunci când a început să vină la mine acasă să învățăm pentru examene nu o făceam doar de dragul sentimentului plăcut pe care-l aveam atunci când aprindeam un bețigaș

parfumat pe birou și pălăvrăgeam despre tabelul periodic sau despre noul album Verve. Adevărul e că pur și simplu nimeni nu mai aloca atât de mult timp studiului ca noi.

— Mai nou Ed e iubitul tău? m-a întrebat bunica Peggy într-o zi, băgând capul în bucătărie în timp ce pregăteam sendvișuri cu unt de arahide.

Aproape că am scăpat borcanul de Sun Pat din mână.

— Bunico! am mârâit.

— Ce?

— E perfect normal ca două persoane de sex opus să aibă o relație platonică, nu crezi? am certat-o eu în șoaptă. Nu e nimic între mine și Ed. Și nici nu va fi vreodată.

— Doamna protestează prea mult, mi se pare, a spus ea, ridicând întrebătoare din sprâncene, în timp ce eu mă îmbujoram.

Dar sunt dăți când el stă pe marginea patului meu și felul în care-și umezește buzele când se concentrează mă face să simt aceiași fluturi în stomac pe care-i avusesem până atunci doar la vederea lui Leonardo DiCaprio. Cu toate astea nu m-am gândit că între noi ar putea să se nască ceva. Nu mă amăgeam.

Până la acea vârstă, cel mai aproape de o experiență romantică am avut-o în timpul unei petreceri, cu un băiat pe nume Adrian Graves. Ceva de-o stângăcie umilitoare! Nu era exact tipul de băiat frumos, dar avea o față plăcută, cu urechi puțin clăpăuge și păr ciufulit care-i intra în ochi. Nimeni nu-l plăcea. Nici eu nu-l plăceam, dar în seara aia s-a întâmplat să-mi acorde suficientă atenție încât să mă facă să cred că ar fi oportun să-i întorc interesul.

Sărutul nostru și scurta tăvăleală care a urmat au avut loc într-o baie de la parter, după ce el se îmbătase cu Cinzano Bianco. A fost o experiență dezamăgitoare, dar dintr-un motiv doar de el știut, luni, când toată lumea a aflat de cele întâmplate, el

a decis să le spună tuturor că am „sânii mici și lăsați”. Comentariul a fost atât de frivol, o glumiță ieftină, dar suficient de obscen și public să se răspândească ca un incendiu. Brusc, școala unde-mi plăcea atât de mult să merg s-a transformat în cel mai aprig dușman al meu, umilința fiind cu atât mai mare cu cât era adevărat: abia începeam într-un sutien cupă A.

A doua zi i-am spus tatei că nu mă simt bine. Și nu mințeam, chiar așa era. Chiar îmi era greață. Nu puteam pune gura pe mâncare. În timp ce stăteam ghemuită în pat, simțeam cum anxietatea mă rodea pe dinăuntru. M-am ridicat din pat abia după-amiaza, când a sunat soneria. Era Ed, care a venit după mine în camera mea și s-a așezat pe marginea patului, ascultându-mă în încercarea mea de a-mi susține povestea cu gastroenterita cu care mă pricopsisem.

El m-a ascultat în liniște, procesând minciunile, înainte de a-mi spune, cu o voce care nu părea a lui:

— Am auzit ce s-a întâmplat.

Maxilarul îi tremura, iar în ochi îi citeam furia.

— Adrian Graves e un dobitoc. O să-i zic eu vreo două.

— Nu! am șuierat.

— Atunci o să mă ocup eu de el!

— Ce o să faci?

— O să-l omor!

Ferocitatea sentimentului mă entuziasma, dar el mi-a interpretat greșit reacția.

— Știi… Allie, poți să plângi dacă vrei. E în regulă să plângi.

Am clipit.

— Eu nu plâng niciodată.

Era adevărat. Nu am plâns când mi-am rupt mâna la trambuline. Nu am plâns când am văzut *E. T.* Nu am plâns când a murit mama. Așa că sigur nu aveam să plâng pentru Adrian Graves.

A doua zi m-am dus la școală. Mi-am îndreptat spatele și am afișat o expresie mândră care-mi amorțea mușchii feței. Apoi, după o dimineață oribilă, mi-am croit drum spre cantină, unde m-am așezat la coadă, pregătindu-mă să fiu din nou luată peste picior de ceilalți copii. Dar Ed și-a făcut apariția lângă mine.

— Ți-ar plăcea să mergem în weekend să vedem un film? m-a întrebat el cu voce tare.

O spatulă de păstăi de fasole a aterizat pe farfuria mea și am observat cum cei din jur se holbau la mine cu gura căscată.

— Da. Bine.

Sâmbătă-dimineață m-a dus să văd *Casablanca,* la cinematograful din centrul comercial. Un film care mă îndoiesc că ar fi potrivit pentru fetele cu care iese el de obicei. La început acest lucru m-a dezumflat nițel. Ideea că ele erau bune de scos la *The Matrix,* în timp ce eu mă alegeam cu o relicvă de film antic, cu imagine neclară, la care un bilet costa o liră. Dar după mai puțin de două ore am ieșit din sala de cinema încă sub imperiul suspansului, al vorbelor de duh și al sensibilității. Iar cuvintele de la final spuse de Humphrey Bogart îmi răsunau în minte: „Cred că acesta este începutul unei frumoase prietenii”.

Capitolul 20

Faptul că purtam o pereche de chiloți la suprapreț și că-mi dădusem cu deodorantul lui Ed nu mă făcea să mă simt mai puțin dezgustătoare purtând aceeași pereche de blugi, același tricou și Converse ca ieri.

— Cred că diseară trebuie să ne mutăm într-un hotel care să aibă aer condiționat, îmi spune Ed pe când ieșim dintr-un magazin de închirieri de biciclete aflat la câteva minute de motel.

— Am apucat deja să mai plătesc o noapte aici, îi răspund eu, trăgându-mi bicicleta pe marginea drumului. Știu că nu e un hotel de cinci stele, dar nu cred că e chiar așa de rău. Tu ce zici?

Îmi ignoră întrebarea.

— Am văzut mai sus de aici un hotel care arată bine. O să-ți dau eu banii pe care i-ai pierdut.

Plescăi din buze.

— Nu fi ridicol. Nu trebuie să-ți cheltui banii cu mine.

— Bine. De ce nu-mi faci pe plac și să mergem pur și simplu la alt hotel?

Mă strâmb.

— Sper doar să aibă geamul spre un drum aglomerat și spre o reclamă la Sexy Shop. Asta e tot ce am de spus, îi spun arogant, urcându-mă pe bicicletă și lăsându-l pe el în urmă.

Nu am ajuns încă pe strada principală, ci ne croim drum de-a lungul falezei. Pedalăm pe lângă un pâlc de copaci, ascultând vântul care șuieră printre frunze, ocolim oamenii care-și plimbă câinii, copiii care se dau cu skateboardul și ciudatele șopârle care ne sar în față. E o căldură uscată și plăcută, iar apa lacului, de un albastru lăptos, scaldă papura de pe mal. Dar serenitatea peisajului e în discordanță cu starea mea de spirit, care se intensifică pe măsură ce ne apropiem de destinație.

— Allie, următoarea ieșire! spune Ed.

Încetinesc și simt cum pulsul mi-o ia la galop. Aștept ca el să verifice GPS-ul de pe telefon. Cotim la stânga pe o stradă liniștită dintr-un cartier rezidențial. Căldura radiază din asfalt în timp ce noi pedalăm în liniște, ascultând murmurul roților de la bicicletă și sunetul scos de stropitorile care udă gazonul din fața caselor. Cu ochiul meu de străin mi-e greu să-mi dau seama în ce fel de zonă ne aflăm. În fața complexelor moderne de apartamente sau în fața caselor sunt parcate mașini obișnuite. Nimic prea ieșit din comun sau prea extravagant. Ajungem în sfârșit la adresă: Via Esposito, numărul 36. O casă decomandată, compactă, înconjurată de gard viu. Casa e vopsită în galben-pai și are o mică prispă, suficientă pentru câteva ghivece cu flori, dar nu suficient de mare pentru a pune scaune.

— Ești bine? mă întreabă Ed.

Ia o gură de apă din sticla lui, apoi îmi oferă și mie. Scutur din cap și atunci văd cum ușa de la intrare se deschide. Un bărbat apare în prag. Simt cum mi se înmoaie genunchii.

— Nu e el. E prea bătrân, spune Ed repede.

Îmi balansez piciorul pe pedală și mă gândesc să fac pur și simplu cale întoarsă, dar proprietarul casei ne-a văzut deja.

— *Posso essere d'aiuto?*[18]

Ed se uită scurt la mine, dar văzând că nu spun nimic, face un pas înainte.

— *Salve – stiamo cercando un certo signor Stefano McCourt?*[19] spune el.

Simt cum căldura mi se ridică în obraji.

Clătină din cap, părând confuz:

— *Ah! É il padrone di casa. Non l'ho mai conosciuto. Ho solo avuto a che fare con il suo ufficio. Ma la sua famiglia una volta abitava in questa casa, quindi Elisabetta, la vicina, lo conoscerà di sicuro. Lei vive qui da sempre.*[20]

Ed se întoarce spre mine și spune:

— Spune că Stefano e proprietarul casei, dar că nu l-a cunoscut niciodată. Vecina lui ar fi cea mai potrivită să ne ajute să aflăm ceva. Spune că ea cunoaște toată familia de pe vremea când locuiau aici.

Mă întorc și încuviințez timid spre bărbatul din pragul casei.

— *Grazie,* spun, apoi mă întorc spre Ed.

— Ai putea să-l întrebi dacă are vreun număr de telefon de la biroul lui Stefano?

Ed îi adresează întrebarea, iar bărbatul dispare în casă pentru câteva secunde, apoi se întoarce cu o bucată de hârtie pe care a notat numele și adresa unei agenții imobiliare.

După ce îi mulțumim din nou pentru ajutor, el intră înapoi în casă, iar noi ne sprijinim bicicletele de zidul jos de piatră și o pornim spre proprietatea vecină. Casa de lângă e ceva mai mare decât cea a familiei McCourt, cu pereți de cărămidă și fire de iarbă care și-au făcut loc prin crăpăturile din asfalt. Femeia care ne deschide ușa pare să aibă undeva la 50 de ani. Părul tuns scurt, arămiu îi încadrează trăsăturile delicate ale feței.

— *Um, buongiorno,* spun eu timorată, apoi îl las pe Ed să preia frâiele conversației.

— *Salve. Ci scusi se la disturbiamo*[21], continuă el cu un ton politicos.

Curând amândoi sunt adânciți în conversație și pe măsură ce discuția avansează, pe față-i înflorește un zâmbet. Chiar și pentru o necunoscătoare într-ale italienei ca mine, e clar că-l cunoaște pe Stefano McCourt.

Capitolul 21

Îi las pe ei să vorbească, forțându-mă să mă abțin. Dar prind momentul când apare o breșă în discuție și intervin:

— Să înțeleg că-l cunoaște pe Stefano? îl întreb eu pe Ed.

— Da. O cheamă Elisabetta. Mi-a povestit că Stefano a locuit aici cu părinții mulți ani după ce s-au întors din Anglia. S-a mutat după ce s-a însurat, dar pe atunci avea în jur de 30 de ani. Crede că pe soția lui o cheamă Rosa.

— Ți-a povestit ceva despre Vittoria și Michael?

— După ce Stefano s-a însurat, s-au mutat într-o casă mai mică. Vittoria și-a dorit dintotdeauna să-și deschidă o *pasticceria* și ea crede că au vrut să investească în așa ceva.

Ed a continuat conversația cu doamna din vecini, întorcându-se din când în când spre mine să-mi traducă:

— Erau oameni extrem de rezervați. Dar Vittoria îl adora pe Stefano. Era foarte mândră de el. Iar el era un *mammone*… băiatul mamei. Ori de câte ori stăteau de vorbă, Vittoria menționa ce băiat extraordinar are, cât de loial și de inteligent este. Îl copleșea cu toată afecțiunea ei.

Femeia adăugă apoi ceva, izbucnind în râs.

— Spune că nu e de mirare că a tăiat cordonul ombilical abia la 30 de ani, îmi explică Ed.

— Dar ce știe despre Stefano?

— Spune că era un tânăr tare politicos. De multe ori l-a văzut ieșind să tundă iarba sau să facă diverse treburi prin curte. Dar spune că în timpul verii nu prea stătea pe acasă. Obișnuia să-și petreacă lunile de vară cu unchiul său, care avea un iaht. Mi-a spus că a venit schimbat din Anglia. Se maturizase.

Simt cum adrenalina-mi pompează prin vene.

— I-a povestit ceva? Obișnuiau să vorbească despre timpul petrecut în Anglia și despre motivul pentru care s-au întors?

Se întoarce spre ea să o întrebe, iar ea-i răspunde:

— Probabil dorul de casă.

— Dar acum? Are vreo idee unde locuiește acum?

După expresia de pe chipul ei îmi dau seama că n-o să obținem prea multe.

— Nu are nici cea mai vagă idee ce s-a ales de ei. Mi-a spus că din când în când se mai întâlnea cu Vittoria în Peschiera sau în Sirmione, dar au trecut ani buni de când nu mai știe nimic de ei. Ultima dată când a ajuns la *pasticceria* din Peschiera aparținea altei doamne.

— Ar mai putea să ne dea alte detalii? Orice?

Ed o mai întrebă o dată, iar ea clatină din cap.

— Îmi pare rău, Allie. Cred că asta e tot ce putem să aflăm.

Când ajungem la centrul de unde am închiriat bicicletele, îmi sună telefonul. Julia. Îl las pe Ed să intre să-și ia înapoi banii lăsați drept garanție, în timp ce eu mă învârt prin parcare, vorbind la telefon.

— Allie, cum e?

Îi simt îngrijorarea din voce. Întrebarea e rezonabilă și probabil inevitabilă, dar tot nu mă simt comod să vorbesc despre Ed când el e la doar câțiva metri de mine. Și chiar dacă nu ar fi prin preajmă, tot m-aș simți ciudat să vorbesc despre el.

— Ei bine, să fiu sinceră, încă nu-mi dau seama.

— Oh!

O simt cât de dezamăgită e de răspunsul meu.

— E cam devreme, nu?

Pufnește.

— Da, ai dreptate. Iartă-mă. Doar la asta-mi stă capul. Ar fi trebuit să mai fi așteptat câteva zile înainte să sun.

— Oh, nu vorbi prostii, o liniștesc eu, simțindu-mă cu musca pe căciulă. E în regulă.

Nu spune nimic, apoi trage iar aer în piept și continuă:

— Deci, cum e acolo? E frumos?

— Ei bine, vremea e splendidă, iar orașul Sirmione e splendid. Dar trebuie să recunosc că motelul la care stăm nu prea face cinste regiunii și frumuseții lacului.

— Mi-a răspuns monosilabic la câteva mesaje, continuă ea ca și cum nu ar fi auzit un cuvânt din tot ce-i spusesem. Allie, pare atât de distant. Poate că e doar imaginația mea, dar cred că l-am pierdut deja.

— Nu, sigur că nu.

Ed iese din centrul de închirieri și se oprește să-și bage portofelul în buzunarul de la rucsac.

— Julia, nu pot să mai vorbesc acum.

— Oh, îmi pare rău. Poate am putea sta de vorbă peste vreo două zile. Ce zici? Vreau doar să știu că e bine, atâta tot.

— Sigur. Și încearcă să nu-ți faci prea multe griji, spun cu voce blândă.

Când ajungem înapoi la motel, descopăr că mi-a ajuns și bagajul. Sunt fericită să fiu din nou în posesia chiloților mei, dar mi-e destul de jenă că trebuie să-i spunem doamnei de la recepție că plecăm, deși camera e plătită pentru încă o zi.

— S-a simțit ofensată de faptul că plecăm? îl întreb îngrijorată pe Ed după ce reușește să-mi așeze bagajul în portbagajul taxiului și ne urcăm amândoi pe bancheta din spate.

— Nu i-a păsat nici cât negrul de sub unghie.

— Carevasăzică, unde e locul ăla mai „drăguț” pe care l-ai găsit? îl întreb.

Se apleacă spre șofer și-i spune:

— Villa Cortine Palace Hotel, *per favore.*

În mod normal, mașinile nu au voie în zona veche a orașului Sirmione. Dar după ce gardianul care păzește intrarea în oraș aude unde suntem

cazați, ne face semn să trecem. Ne strecurăm cu grijă pe străduțele înguste, trecând razant pe lângă zidurile multicolore ale magazinelor și galeriilor.

— Pentru câte zile ai făcut rezervarea?

— Pentru patru.

— Nici nu știu dacă mai are vreun rost, oftez eu. Crezi că avem vreo șansă să-i facem pe cei de la agenția imobiliară să ne furnizeze detaliile de contact?

— Din ce mi s-a spus, nu.

Imediat după ce am plecat de la Elisabetta, Ed i-a sunat pe cei de la agenție, dar i-au spus că dacă voiam să luăm legătura cu Stefano trebuia să le trimit un e-mail în care să mă prezint și să-i precizez motivul pentru care-l contactam. Apoi ei aveau să-i trimită e-mailul. Se pare că asta era singura mea șansă, dar nu era nici pe departe scenariul ideal. Cum să discut despre ceva atât de important printr-un e-mail?

Taxiul a ieșit din labirintul de străduțe și am ajuns într-o curbă largă ce dădea spre o poartă impozantă de fier forjat. După ce șoferul a schimbat câteva cuvinte cu un paznic printr-un interfon, porțile s-au deschis cu un sunet înfundat.

Un drum abrupt șerpuiește prin parcarea terasată, împrejmuită de conifere înalte și palmieri. Din loc în loc apar statuete în stil neoclasic ce înfățișează îngeri și războinici, dar și stâlpi de iluminat și ulcele din piatră, marcate de trecerea vremii și îmbrăcate într-un strat de mușchi. Trecem pe lângă un helești rotund pe care plutesc nuferi și unde a fost amenajată o cascadă ce abundă de mirt și hortensii roz.

În timp ce mă străduiam să asimilez peisajul, îmi dau seama că Ed se holbează la mine. Îmi ridic privirea spre el.

— Bine, ai câștigat. Arată foarte bine.

Zâmbește plin de el.

— Nu încercam să câștig. Dar mă bucur că-ți place.

— Cât a costat?

— A fost ideea mea să ne mutăm, deci mă ocup eu de factură.

— Nu vorbi prostii.

— Nici nu vreau să aud.

— Dar…

— Allie, mă întrerupe el zâmbind. Vreau doar să te bucuri de peisaj. Să nu mai pierdem timpul aiurea.

Urcăm un deal și ajungem într-o zona cu pietriș unde sunt aliniate mașini sport, care mai de care mai spectaculoase. Un ușier îmbrăcat în uniformă îmi deschide portiera și-mi întinde mâna să mă ajute să cobor din mașină. Aerul aici e atât de curat și pur că mă ustură nările când îl trag în piept. Admir albastrul infinit al lacului ce se întinde la orizont și semeția dealurilor.

— Bine ați venit la Villa Cortine Palace Hotel.

Îmi ridic privirea să admir coloanele spectaculoase care străjuiesc intrarea în vila cu trei etaje. Pereții de culoarea așternutului proaspăt spălat sunt ornați cu ferestre mari și cu sculpturi complicate în piatră. Urcăm trei trepte pentru a ajunge la recepție, o încăpere răcoroasă, cu podea de marmură, candelabre de Murano și câteva piese de mobilier în stil modern. Îl las pe Ed să o ia înainte și să ne cazeze, iar în timpul ăsta eu mă conectez la rețeaua Wi-Fi și-mi verific mailul. În mare parte găsesc aceleași nimicuri. Dar un anume e-mail de la Ged McKenzie, intitulat „Factura dumneavoastră”, îmi sare-n ochi.

> Bună Allie,
> Îmi pare rău că a trecut atât de mult timp, dar îți trimit factura pentru serviciile prestate în cazul Stefano McCourt. Mai mult decât atât, Allie, un mic bonus. După ce am luat legătura cu Virginia Boldrini, detectiva de la

Roma despre care ți-am vorbit, se pare că aceasta a făcut câteva cercetări. Nu a descoperit prea multe lucruri, dar mi-a trimis asta, așa că le voi da și eu mai departe. Nu știu dacă-ți vor fi de vreun ajutor, dar, în orice caz, îți aparțin. Baftă, iar dacă ai nevoie de mine, știi unde să mă găsești.
Ged

Sunt tentată să-i răspund și să-i spun că Stefano nu locuiește la adresa pe care mi-a dat-o. Dar nu mai știu sigur dacă a menționat faptul că locuiește acolo sau a spus doar că deține locuința. Deschid documentul pe care-l găsesc în josul paginii și pe ecran îmi apare o fotografie colorată, scanată dintr-o revistă locală destul de amatoricească, dacă e să judecăm după încadrarea stângace în pagină a pozelor și a textului. Fotografia, făcută în septembrie anul trecut, înfățișează cinci persoane, toastând în fața unui restaurant. Nu pot să deslușesc titlul, așa că-l aștept pe Ed să ia camera în primire, apoi îl rog să-mi traducă.

— „Torri va găzdui un nou festival de vin.”

Mă uit apoi la numele care apar sub poză și observ că al doilea de la dreapta la stânga este Stefano McCourt.

Capitolul 22

Zac pe burtă cu degetele de la picioare atârnând afară din șezlong. Soarele-mi încălzește spatele gambelor. M-am gândit să mă duc la o plimbare sau să închiriem din nou biciclete și să explorăm minunatele orașe-port de pe malul lacului Garda. Dar în loc să facem asta am decis să coborâm panta până am ajuns la un debarcader înconjurat de șezlonguri albe și de umbrele ale căror umbre dansau pe luciul apei.

În fața noastră și-a găsit loc un cuplu la vreo 40 de ani. Din spatele unor ochelari de soare marca Ray-Bans, unul dintre ei citește un roman polițist, iar altul a adormit. Undeva mai încolo o femeie îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți albi și o bustieră albastră ține de mână un sugar care râde cu toată fața, uimit de faptul că face câțiva pași nesiguri. Când îl ridică în brațe îmi aduc aminte de un filmuleț de când eram mică. Cred că eram cam de vârsta băiețelului de pe ponton. Cineva a copiat filmulețul pe un DVD pentru bunica Peggy, și chiar dacă avea în jur de patru minute, ea obișnuia să-l pună din nou și din nou și din nou. Eu fusesem unul dintre copiii privilegiați care primiseră permisiunea să ia parte la nunta verișorului meu de gradul doi, Anthony, care se însura cu iubita lui Harriet, cu care era împreună de multă vreme, și deși aveam aproape doi ani, nu făcusem încă primii pași.

— Mama ta a încercat de toate pentru a te determina să pui un picior în fața celuilalt, dar tu nu voiai decât să te târăști de colo colo în funduleț, mi-a spus bunica. Se săturase să o întrebe toată lumea de ce nu mergi în picioare. Cineva i-a sugerat chiar să te ducă la doctor, ca nu cumva să fie ceva în neregulă cu tine. „Nu e nimic în neregulă cu ea, insista ea. Fata mea o să meargă când o să fie pregătită.”

Filmulețul începe cu mama care pășește pe ringul de dans pe primele acorduri ale melodiei *It Must Be Love* cântată de Madness. Nu mai e nimeni pe ringul de dans, iar ea mă lasă ușor din brațe pe podea. Își dă o șuviță blondă de păr după ureche, apoi se apleacă, mă apucă de mânuțe și râde în timp ce eu mă bâțâi de pe un picior pe altul.

Am dansat așa până aproape de sfârșitul melodiei, când un zâmbet îi înflorește în colțul gurii și începe să se dea ușor înapoi, până ce mânuțele mele alunecă din strânsoarea ei. Cu ochii bulbucați stau pentru prima dată singură în picioare, convinsă că ceva rău avea să se întâmple.

Apoi mama mi-a spus ceva. Nu disting din filmuleț ce, dar acele vorbe par să aibă efectul scontat și mă conving că nu am nevoie de ea să stau în picioare și că deși nu mă ține de mână, tot e acolo dacă am nevoie de ea. Și până în ziua de azi, acele vorbe care m-au determinat să fac primii mei pași nesiguri rămân cea mai mare încurajare pe care am primit-o vreodată. Spectacolul s-a terminat cu mine făcând un plonjon de toată frumusețea pe spate. Aproape imediat, mama m-a ridicat în brațe și a început să mă învârtă, copleșindu-mă cu sărutări pe păr până am început să râd atât de tare încât abia mai puteam să respir.

— Bravo!

Exclamația femeii care-și aplaudă băiețelul pe ponton mă trezește din reverie. E o scenă adorabilă, și nu-mi pot reține un zâmbet. Apoi mă întorc și-l văd pe Ed stând pe șezlongul de lângă mine. Pare pierdut în zare. Stă așa de când am ajuns aici, uitându-se din când în când în telefon, citind unul dintre multele mesaje pe care le primește fie de la Julia, fie de la muncă. Cele mai multe de la Julia.

— Deci, ce să fac cu asta? întreb, gesticulând spre poza decupată din revistă. Ai vreo idee?

— La ce te referi?

— Te întrebam dacă ai vreo idee ce să fac în legătură cu articolul din revistă.

— Va trebui să mă gândesc la asta, îmi răspunde el, dar este evident că mintea-i zboară în altă parte.

De-a lungul anilor, momentele noastre de liniște au fost foarte plăcute. Ed e unul dintre puținii oameni cu care-mi place să împart momente de tăcere. Dar acum nu e cazul. Acum tăcerea e apăsătoare, greoaie chiar. Îmi iau telefonul și decid să văd ce mai face Khalid.

> Totul bine? Ceva ce ar trebui să știu?

Îmi răspunde imediat.

> Nimic important, totul decurge bine. Ieri am obținut chiar rezultate ceva mai bune comparativ cu ultimele teste. Îți trimit azi rezultatele pe e-mail.

Simt cum un sâmbure de speranță începe să-mi încolțească în suflet, dar încerc să alung gândul. Din fire sunt o persoană optimistă, dar nimic nu e sigur până ce nu vom vedea toate rezultatele și nu vreau să trag nicio concluzie până atunci. Dar, în timp ce-mi pun telefonul sub prosop și-mi sprijin obrazul în palmă, închid ochii și-mi las mintea să hoinărească. Gândul îmi zboară la următoarea conferință despre fibroza chistică ce va avea loc în Baltimore. Mă imaginez pe scenă, prezentând descoperirile făcute, studiile clinice și tratamentul. Toți cei prezenți își vor putea da seama cât de pasionată sunt de ceea ce fac, dar nu va fi nevoie de hiperbole. Rezultatele vor vorbi de la sine. Ușor-ușor, entuziasmul inițial va crește până când va ajunge la punctul culminant, iar publicul va izbucni în aplauze. Dar fantezia mi se evaporă când îmi amintesc de Rowan Archer, care la cinci

ani e cel mai tânăr pacient care a luat parte la testele clinice pe care le-am desfășurat la Alder Hey Children's Hospital. În ultimele cinci luni, în afară de proiectul cu ingineria genomului, merg la clinică să ajut. În aceste luni i-am învățat pe de rost repertoriul de glume cu cioc-cioc, dar încă mă topesc de fiecare dată când văd cum îi sclipesc ochii atunci când râde.

Când am ajuns în sala de tratament de la Alder Hey pentru ultima tură de teste înainte de excursia în Italia, Dawn, mama lui, m-a tras deoparte și mi-a spus că avuseseră o dimineață grea. Se chinuise timp de o oră să-l îmbrace, printre episoade violente de tuse și să-i dea apoi medicamentele și inhalatorul.

Dar uitându-te la ei, n-ai fi spus asta. Plin de voie bună, a țopăit la marginea patului de spital, așteptând cuminte să vin să-i atașez electrozii pe mânuță și să începem procedura.

— Cum se mai simte pacientul meu preferat astăzi? l-am întrebat.

— Am ceva să-ți spun, mi-a dat el de știre, abia abținându-se să nu pufnească în râs.

Am făcut un pas în spate și m-am prefăcut foarte uimită.

— Te însori?

A izbucnit în hohote de râs.

— Ok, lasă-mă să ghicesc. Ai reușit să-ți iei carnetul de conducere?

— NU!

— De fapt nu ești un puști de cinci ani, ci… un spion?

A clătinat din cap și a rânjit cu toată gura, arătând cu degetul spre locul în care de la Paște încoace i se tot mișca un dințișor.

— Nu pot să cred! În sfârșit ți-a căzut dintele! Felicitări! spun eu, dând mâna cu el. Dintele ăla stă să iasă de când te știu eu. Cred că meriți un abțibild. De fapt, cred că le meriți pe toate, spun eu întinzându-i nu o foaie, ci trei foi cu abțibilduri.

El îmi răsplătește gestul cu hohote cristaline de râs. Îmi ridic privirea și o văd pe mama lui. Zâmbește și ea, un zâmbet larg, care emană empatie, în ciuda cearcănelor din jurul ochilor.

— E timpul să ne liniștim, spune blând domnul Atkinson.

— Îmi pare rău. E vina mea, îmi cer eu scuze, dar doctorul îmi zâmbește, mulțumindu-mi că l-am ajutat să calmeze un pacient care abia se desprindea de fusta mamei în primele dăți când venise aici. Dar de data asta, Rowan se întinde pe spate fără să ezite și stă perfect nemișcat în timp ce doctorul îi bagă o sondă pe una dintre nări. Prin acea sondă se eliberează diferite substanțe, pe care apoi el trebuie să le înghită.

În următoarele 20 de minute mă așez lângă mama lui și pălăvrăgesc când cu unul, când cu altul în timp ce trag cu ochiul la aparatul de lângă mine. Sunt dezamăgită de evoluția lui Rowan, mai ales că beneficiază deja de cinci luni de acest tratament experimental. Apoi, după ce procedura ia sfârșit, iar el lipăie pe coridor strângând la piept foile cu abțibilduri, îmi amintesc că am rămas în urmă privindu-l, cuprinsă de un val de determinare. Poate că acest tratament nu va da roade în cazul lui. Dar într-o zi, tratamentul meu îl va ajuta.

Mă trezesc cu obrazul lipit de paginile cărții pe care o citeam. Nici nu mi-am dat seama când am adormit. N-am nici cea mai vagă idee cât timp am moțăit, dar când mă ridic în fund, bag de seamă că Ed nu mai e lângă mine. Iau o gură de apă minerală și mă strâmb când dau de lichidul cald. Apoi îmi îndrept privirea spre ponton. Nici urmă de el, nici în apă, nici pe faleză sau pe plajă. Lucrurile lui sunt încă pe șezlongul de lângă mine. Și chiar dacă aș vrea nespus de mult să mă duc în cameră să mă răcoresc, ceva mă face să mai stau să-l aștept.

Mă apuc să citesc din nou, dar soarele m-a moleșit și nu mă pot concentra. Dau să-l sun, dar îmi dau seama că și-a lăsat telefonul sub prosop. Deschid din nou cartea și încerc să mă concentrez și să stau locului, dar trec 20 de minute și încă nici urmă de el. Decid să mă ridic și străbat cei câțiva metri care mă despart de cuplul din fața noastră. Ajunsă în fața lor, îmi etalez cea mai bună italiană de care sunt capabilă ca să aflu dacă l-au văzut pe Ed plecând:

— *Scusi… mio amico…* unde s-a dus?

În timp ce rostesc aceste cuvinte ridic teatral din umeri și arborez o mină uimită, simțindu-mă parte dintr-un număr de pantomimă. Ei arată cu degetul spre o stâncă abruptă.

— *È andato lassù*[22], îmi răspunde bărbatul. Un… drum. *Un vecchio sentiero dietro a quegli alberi. Non so se sta sicuro però.*[23]

— *Grazie,* le răspund, grăbindu-mă să înșfac geanta în care bag telefonul lui Ed și toate lucrurile pe care le-am avut cu noi.

O apuc apoi spre stâncă, în timp ce copiii se joacă în albia lacului sub soarele arzător. Pe o parte a stâncii se observă o cărăruie, înconjurată de flori de câmp și ierburi aromatice. Panta e abruptă, iar eu nu port încălțămintea adecvată. Dar când ajung în vârf, priveliștea îmi taie respirația: o mare de verde punctată ici colo de clădiri elegante din piatră de culoarea înghețatei și chiparoși care se înalță spre văzduh.

Atunci îl văd. Stă pe marginea stâncii, o siluetă întunecată în lumina soarelui, cu umerii lați trași pe spate. Atunci îmi trece prin cap că Ed nu e doar năpădit de griji. Mai e ceva. Secrete.

Capitolul 23

Ed

Râsetele cristaline ale copiilor care se joacă pe mal îl fac pe Ed să-și coboare privirea spre luciul apei. Asta îi aduce aminte de Allie și de cum obișnuiau să râdă împreună când erau mici. Acea căldură, fericire, acel extaz. Acum nici măcar nu se gândește la extaz. Tot ce vrea este să se poată gândi la viitor fără să se simtă cuprins de un val de greață.

Încă nu reușește să-și dea seama concret care a fost momentul în care și-a dat seama că sentimentele lui nu mai sunt cele de odinioară. Nu va reuși să găsească niciodată un răspuns la întrebarea care nu-i dădea pace: de ce?

Dar în seara în care el și Julia au avut prima ceartă importantă, ceva s-a schimbat. Se mai contraseră și înainte, dar atunci a fost diferit. Cearta începuse ca oricare altă ceartă, dar degenerase și se transformase în ceva ce avea să-i șocheze pe amândoi. El era de nerecunoscut.

În zilele ce au urmat a avut mereu un nod în stomac, măcinat de întrebarea: oare ăsta sunt eu cu adevărat? Un bărbat care imediat după nuntă trece de la flori și inimioare la asta? Ed nu e suficient de egocentrist ca să se uite în oglindă și să-și spună că totul s-a întâmplat din vina ei.

Și iată că acum îi venea greu să stea în preajma femeii pe care credea că o iubește suficient de mult pentru a-și uni destinele. Nu a fost o decizie pe care a luat-o de pe o zi pe alta. Ba din contră. Nu a fost vorba de o nuntă-fulger, pe care să o fi făcut din varii motive. Pentru el ea era fantasma încântătoare din poemul lui Wordsworth, o femeie perfectă, cu trăsături nobile. Nu încăpea urmă de îndoială.

Acest gând îl împietrea. Se simțea acaparat de o deznădejde care părea să fi preluat controlul asupra întregii sale ființe. În ultimul timp nici lucrurile care înainte îi umpleau inima de bucurie nu-l mai mișcau. Își pierduse interesul pentru alergat, lectură sau vin. Nici să iasă cu prietenii nu i se mai părea interesant. Obișnuia să stea noaptea treaz, cu ochii ațintiți în tavan, ascultându-și bătăile inimii și întrebându-se oare ce ar spune prietenii lui devotați dacă ar cunoaște adevărul? Când se gândea la Allie și la cum încerca să-l înveselească, nu știa dacă să râdă sau să plângă.

De necrezut era faptul că Julia continua să se comporte ca și cum n-ar fi fost nimic în neregulă între ei. A fost extrem de surprinsă când el i-a spus contrariul. Cum era posibil? Cum de putea încă să creadă că totul mergea ca pe roate? Obosise să caute răspunsuri și nu mai putea petrece niciun minut gândindu-se la asta.

— Ed, totul e în regulă? Vrei să stăm de vorbă?

Ed se întoarce spre ea surprins. E surprins să o vadă acolo, cum se uită la el încruntată, cu soarele jucându-i-se în păr. Dar și mai mult îl surprinde întrebarea în sine. Allie nu e genul care lansează atât de ușor o astfel de invitație.

— Sigur, ridică el din umeri, iar cuta dintre sprâncenele ei dispare.

Nu e vorba că ar fi o persoană lipsită de empatie. Din contră. Dar pe cât de bună și caldă e, prietena lui e puternică până în măduva oaselor. Înfruntă adversitățile cu stoicism. Știe cum să se adune. În zilele noastre aceste trăsături de caracter nu sunt văzute cu ochi buni, într-o epocă în care sentimentele noastre sunt disecate și analizate la microscop, de parcă ar fi niște microorganisme complexe.

Ea vine și se așază lângă el. Ed privește în zare, la conturul pinilor și la culmile munților de pe malul celălalt al lacului.

— Mă întrebam unde ai dispărut, spune ea părând nesigură.

Pielea ei miroase a cremă de soare, iar pe vârful nasului i-au apărut broboane de sudoare.

— Am decis să fac o plimbare. Și să mă gândesc puțin.

— Ai reușit să… să-ți limpezești gândurile?

— Nu chiar, un început de zâmbet îi înflorește pe chip, dar ea nu-i zâmbește înapoi.

— Ed, îmi fac griji pentru tine.

Pe măsură ce articulează cuvintele, emoția i se reflectă în ochi. Iar el pur și simplu nu poate suporta să o vadă așa. Nu pe ea. Se întinde spre ea și-și petrece mâna pe după ea, strângând-o în brațe. La început opune rezistență, dar apoi se lasă moale pe el în brațe, iar el simte cum căldura i se răspândește prin tot corpul. Din reflex, se apleacă spre ea, respirând adânc mirosul șamponului ei în timp ce-și lipește ușor buzele de părul ei.

— Îmi pare rău. Nu-mi place să îngrijorez pe nimeni, spune el.

Ea se întoarce și se uită la el. Pentru o fracțiune de secundă el se simte ca și cum atunci s-ar putea întâmpla orice. Atunci ea se scutură de praf și trage aer în piept.

— Hai să ne pregătim pentru cină.

După cină se așează pe balcon în camera lui Ed. Stau la povești, respirând aerul nopții și ascultând acordurile unui pian din partea opusă a clădirii. Ed vrea să știe totul despre munca ei, pe deoparte pentru că-l interesează, dar motivul suprem este că-i place felul în care ochii i se luminează pe măsură ce povestește. Și evident alternativa ar fi cu mult mai neplăcută.

E deja târziu când Allie își verifică telefonul și vede cât e ceasul. Atunci tresare, ca și cum și-ar fi amintit că uitase să facă ceva important.

— Ed, am tot evitat să vorbim despre ce se întâmplă cu tine, spune ea, jucându-se cu brățara

de la mână.

— Așa e.

— Ei bine, cred că ar trebui să stai de vorbă cu cineva despre asta. Nu vreau să par băgăcioasă. E ultimul lucru pe care mi l-aș dori. Dar nu e bine să ții totul în tine.

Nu-și putu reprima un zâmbet.

— Ce?

— Nimic. Doar că nici tu nu ești genul de persoană care să se destăinuie și să vorbească despre sentimentele ei. Nu-i așa?

Se ridică în picioare, îndreptându-și spatele, mândră.

— Aici nu e vorba despre mine.

— Știu și ai dreptate, spune el ușor. Dar cu toate astea, în toți acești ani de când ne cunoaștem nu te-am auzit vorbind despre mama ta, de exemplu.

— Ba am vorbit despre ea.

— Nu, mă refer la a vorbi despre ea în adevăratul sens al cuvântului, să vorbești despre cum te-a afectat să o pierzi la o vârstă atât de fragedă. Iar acum toată povestea asta cu tatăl tău și tipul ăla Stefano…

— Credeam că vorbim despre problemele tale, nu despre ale mele.

— Oh, nu mă înțelege greșit, nu am vrut să spun că ai probleme…

— Perfect.

— Nu prea multe, ce-i drept.

— Foarte amuzant. Ei bine, e decizia ta. Dar poate că o să avem amândoi o revelație și o să descoperim că sunt numai bună să plângi pe umărul meu.

— Poate.

Își culese geanta de pe jos și era pe picior de plecare.

— Deci, Allie, tu pe ce umăr o să plângi? nu se putu abține el să nu întrebe.

Ea îl privi sfidător.

— Eu nu…

— Tu nu plângi niciodată. Așa e, uitasem.

— Adevărul e că în ultima perioadă m-am gândit mult la mama.

El se întoarse spre ea, ascultând cu atenție, dar ea ridică din umeri.

— Nu doar la femeia care a devenit odată cu nașterea mea, ci la fata de dinainte. Era… era doar o adolescentă când s-a trezit în ceea ce trebuie să i se fi părut o situație fără scăpare. Ce face o copilă de 17 ani când trebuie să-și anunțe mama profund religioasă că a rămas însărcinată? Ca să nu mai vorbim de faptul că iubitul ei s-ar putea să nu fie tatăl copilului ei.

Capitolul 24

Tatăl ei nu-și dezlipea privirea de pe pântecul ei bombat, iar ea simțea că nu are aer, ca și cum cineva ar fi pompat tot aerul afară din încăpere. Cu o mișcare rapidă își trase bluza în jos, și-și încleștă mâinile pe burtă, ca și cum palmele ei albe ar fi putut să-l facă să dea uitării ceea ce tocmai văzuse. El rămăsese tăcut, țintuit locului în pragul ușii. Atunci ușa de la intrare se trânti.

— Eu sunt! se auzi vocea mamei ei de la parter.

Privirile lor se întâlniră. Tată și fiică. Nu va uita niciodată expresia de pe chipul lui. „Nu ești persoana care credeam eu că ești."

— Tată… lasă-mă să-ți explic, bolborosi ea.

Dar nu avea ce să explice. Nu exista nicio explicație pentru așa ceva. Cel puțin nu o explicație rațională. Așa că începu să îndruge vrute și nevrute, în speranța că măcar așa nu va trebui să se confrunte cu unda de șoc care plutea în aer.

— Nu e ceea ce crezi. Adică, mă rog, evident că e… dar… ideea e că totul a fost doar o greșeală. Un accident. Totul… totul e așa de complicat.

O afirmație care reflecta realitatea situației. Liniștea care a urmat îi zgâria timpanele. Chiar și din celălalt capăt al camerei putea să vadă cum tâmplele îi zvâcneau de furie.

— El știe? reuși el să articuleze.

Ea deschise gura să răspundă, dar ceva o făcu să tacă.

În mintea părinților ei, un singur băiat ar fi putut fi tatăl copilului.

Dar se înșelau. Tatăl copilului ei se afla acum la kilometri depărtare, într-o altă țară, fără ca nimeni să bănuiască nimic. Nu era ca și cum luni la rând s-ar fi strecurat afară din casă pentru a se vedea cu el pe ascuns. Nu. Se întâmplase doar o dată. O dată și fusese de ajuns.

Absorbită de astfel de gânduri, nu și-a dat seama că tatăl ei nu mai stătea în prag, așteptând un răspuns. Alergă spre ușă și-l văzu coborând scările în stare de șoc. Ajunse lângă mama sa, care era încă în hol, dându-și haina jos. Cu mișcări lente, își agăță haina în cuier, apoi se uită la soțul ei, care avea privirea ațintită spre etaj. Urmărindu-i privirea, întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Se simțea ca și cum o forță invizibilă îi secătuise plămânii de aer. De undeva dinăuntrul ei izvorî un rău de lacrimi fierbinți care amenința să se reverse. O duzină de cuvinte i se învârteau pe cerul gurii, dar și-a dat repede seama că tot ce era capabilă să articuleze era:

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Capitolul 25

Allie

Într-o dimineață, cu câteva luni înainte de simulările GCSE, m-am grăbit să prind autobuzul și mi-am uitat cheile pe dulăpiorul de lângă scări. Nu mi-am dat seama de asta decât atunci când eu și Ed am decis să mergem la mine să repetăm la sociologie, o materie pe care amândoi o disprețuiam. Și iată-mă pe mine în fața ușii, sub o ploaie torențială, golindu-mi cu înverșunare geanta.

— Unde mergem acum?

Ploaia îi curgea șiroaie pe față, iar picături de apă i se agățaseră de gene și semănau cu niște mici cristale de mărgăritar.

— Trebuie să găsim o cafenea, am răspuns eu. Un loc liniștit și primitor.

Așa că am mers la McDonalds, unde ne-am petrecut o oră aplecați deasupra unui manual Haralambos & Holborn[24], cu o porție de cartofi prăjiți în față, până când cineva a venit la noi și ne-a spus să comandăm sau să spălăm putina.

— Va trebui să mergem la tine, i-am spus eu în timp ce ne îndreptam spre ușă.

— Bine. Dar nu avem unt de arahide. Mama s-a alăturat din nou programului Weight Watchers.

Cincisprezece minute mai târziu, mă las condusă spre o casă cu verandă, cu o ușă albastră și o singură fereastră tip bovindou. Pășim în casă, iar o voce strigă din camera din față:

— Brian, tu ești?

— Nu, mamă, sunt eu.

Ed ezită puțin, apoi împinge ușa, iar aerul se umple de mirosuri luxuriante de creme, parfumuri și săpunuri. Mama lui Ed stă pe jos, înconjurată de facturi, cosmetice și un teanc de broșuri Avon. În spatele ei, la televizorul pornit, se difuzează o

emisiune-concurs. Când ne vede, sare în picioare și îmi vine în întâmpinare, exclamând:

— În sfârșit!

— Bună ziua, doamnă Holt. Încântată de cunoștință.

Doamna Holt, sau Jackie, cum m-a rugat ea s-o strig, era îmbrăcată într-un halat albastru-deschis, plușat, ce avea pe buzunar brodat un ursuleț din pietricele. Avea picioare lungi și subțiri și purta șosete flaușate cu pampoane. Fardată cu grijă, trăsăturile-i erau puse în evidență de un fard de pleoape închis la culoare și de un fard de obraz culoarea piersicii.

— Mi-ar fi plăcut să fi știut dinainte că veniți, mi-a spus ea, apucându-se să strângă prin cameră, în timp ce Ed dăduse fuga în bucătărie să aducă ceva de băut. Ce-oi crede despre mine?

Se opri din strâns și-și aprinse o țigară marca Silk Cut, eliberând în aer un rotocol de fum. Se întoarse apoi spre mine și văzu că mă uitam la ea.

— Un obicei dezgustător, știu.

— Oo, nu, eu nu…

— Deci, draga mea, la ce vreți să învățați în seara asta?

— La sociologie.

— Ooo… aprobă ea din cap. Apoi rămase tăcută.

Simțeam deja că ne apropiam periculos de mult de sfârșitul conversației.

— E un soi de politică. Nu?

— Are legătură, da, încep eu timidă să explic. Dar e mai mult despre societate și despre cum este ea organizată. Tratează teme precum infracțiunile și sărăcia.

— Eu una nu pot să sufăr politica, îmi spune înflăcărată. Nu votez niciodată. Nu contează cine ajunge la conducere, atâta timp cât toți sunt la fel.

Nu sunt de acord cu ce spune, dar nu vreau să par nepoliticoasă.

— Acesta este un argument foarte bun în favoarea reprezentării proporționale, aleg eu să spun. Mulți oameni cred că o astfel de practică ar fi mai echitabilă, și ne-ar permite să avem o legislatură reprezentativă, ceea ce s-ar traduce printr-o repartiție mai fidelă a locurilor din parlament.

Îmi dau seama cât de pretențios a sunat tot ce am spus, așa că simt nevoia să adaug:

— Îmi plac pampoanele dumneavoastră.

— Mulțumesc, draga mea, râse ea.

— Și machiajul. Mi-ar plăcea și mie să știu să mă fardez.

Cu țigara între degete, se uită la mine îngăduitoare:

— Allie… ești o fată foarte frumușică.

Judecând după reacția ei, cred că mă înroșisem până-n vârful urechilor.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te fac să te simți jenată. Uite, de ce nu iei ceva mostre, pentru tine și pentru mama ta. Pentru tine am o nuanță încântătoare de Colour Rich. Iar pentru mama ta… poate că i-ar plăcea o sticluță de Imari[25]? Aparent e „Un parfum care stârnește imaginația”.

Își stinge țigara în scrumieră și apucă o sacoșă în care începe să pună diverse sticluțe.

— Poftim, spune ea, întinzându-mi sacoșa.

— Mulțumesc, spun eu cu răsuflarea tăiată, trăgând cu ochiul în plasă. Ummm… poate că ar trebui totuși să las parfumul. Mama nu mai este printre noi.

— Ce? spuse ea clipind.

— A murit, i-am răspuns eu.

De-a lungul timpului am încercat să găsesc o metodă de-a le da oamenilor vestea fără să fac prea mare caz, dar judecând după reacția lui Jackie Holt, nu-mi reușise.

— Îmi pare nespus de rău. Nu am… Ed nu mi-a…

— E în regulă. Nu am vrut să vă irosesc parfumul.

Se holbează la pungă, apoi la mine.

— Nu va fi irosit. Allie, îl poți folosi tu.

— Sunteți sigură?

— Absolut. Ab-so-lut! repetă ea.

Apoi mai scoase un fard de pleoape, un rimel, un fard de obraz și câteva rujuri de culoarea piersicii, pe care le adăugă la punga cu bunătăți.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor cu vreunul dintre produse, spuse ea cu voce blândă.

Și chiar simțeam că vorbește serios. Jackie Holt era genul de femeie care ar fi ajutat o fată orfană de mamă să învețe cum să facă un lucru atât de mic, dar atât de important.

Dacă nu și-ar fi făcut Ed apariția și n-ar fi spus să mergem la el în cameră, aș fi rugat-o să mă ajute să mă machieze pe loc.

— Dacă ți se pare că miroase a Pot Noodle[{26}] cu vită și a roșii, să știi că e vina lui Mike, spune el în timp ce urcam niște trepte înguste acoperite cu mochetă.

— Nu miroase a nimic, am spus când am băgat capul în cameră, dar el totuși deschise drumul la geam, iar ropotul ploii umplu încăperea.

Am fost uimită de cât de micuță era camera, în special ținând cont că era împărțită de doi adolescenți care nu se înțelegeau tocmai bine. Pe partea lui Ed, pe pereți atârnau un poster ce înfățișa una dintre picturile lui Salvador Dali, un desen înrămat semnat de cei de la *Private Eye cartoon*[{27}], o fotografie alb-negru cu Bob Marley și o altă fotografie ce o înfățișa pe Juliette Lewis[{28}]. Pereții din partea lui Mike de cameră erau împodobiți cu 14 postere ce le înfățișau pe Melinda Messenger[{29}] și pe Kathy Lloyd[{30}] care mai de care mai dezbrăcate.

— Îmi cer scuze pentru… știi tu, spuse el, gesticulând spre expoziția de sfârcuri.

Ne-am așezat pe marginea patului, iar eu am deschis mapa cu foi, apoi mi-am ridicat privirea spre el.

— Mama ta e tare drăguță, i-am spus eu. Tatăl tău e încă la lucru?

A încuviințat.

— Nu poți să-ți iei zile libere atunci când ești liber-profesionist.

— Cum se numește firma lui?

— B.R. Holt & Fiii, răspunse el. Trebuie să recunosc că nu e un nume prea original.

Pe moment pufnesc în râs, dar apoi îmi încolțește un gând:

— Deci tatăl tău speră ca Mike să preia afacerea după ce el iese la pensie?

Ed pufnește.

— Mă îndoiesc sincer de asta.

— Atunci cine va…

Chiar atunci ușa se dă de perete iar Mike intră ca o tornadă în cameră.

— CIOC-CIOC! Ne giugiulim, carevasăzică?

— Repetăm pentru școală, răspunde Ed, scrâșnind din dinți.

— Prea bine, micule geniu, adăugă Mike înainte de a lăsa să-i scape un pârț. Aterizează apoi în pat și se apucă să-și dea șosetele jos și să-și frece tălpile cu ceva cremă specială pentru atleți.

Capitolul 26

După un somn agitat, la 9:30 sunt trează de-a binelea. Întind mâna după telefon și văd un mesaj de la Ed:

> Am găsit o masă pe terasă pentru micul dejun. Ne vedem jos când ești gata. E o dimineață splendidă.

Fac un duș și-mi strâng părul într-o coadă. Aleg o rochie galbenă cu buline negre, dintr-un material ușor, care-mi acoperă genunchii și apoi cobor.

Urmez mireasma lămâilor din ghivece și ajung pe o terasă cu podele de marmură. Butași de viță-de-vie se încolăcesc pe coloanele care înconjoară terasa, străjuită de palmieri, magnolii și plante pitice, verzi-albăstrui, ce cresc la rădăcina lor. Îl văd pe Ed stând la o masă lângă gardul viu, cu vedere la apele cristaline ale lacului. Are în față un pahar de suc de portocale și soarbe dintr-o ceașcă de cappuccino în care a amestecat cu o linguriță de argint.

— Neața, îmi zâmbește el somnoros, pe când își face apariția o chelneriță care se apucă să-mi așeze tacâmuri.

Pare să aibă undeva la 20 de ani. E brunetă, cu buze pline și pielea ca de porțelan. Dar Ed este doar politicos, și nu pare să fie impresionat nici de frumusețea ei, nici de felul în care chipul i se luminează când el o privește și-i mulțumește.

Eu înfulec chifle dulci, brioșe umplute cu cremă de vanilie, iaurt simplu cu bucăți zemoase de fructe. Dar el nu se atinge de nimic. Dă peste cap cafeaua, ignorând aburii care plutesc deasupra cănii, ca și cum nici nu ar băga de seamă că e fierbinte.

— Am fost așa de fericită când mi-am primit hainele înapoi, dar bănuiesc că în curând n-o să mă mai încapă nimic, spun eu, luând o înghițitură din cafeaua mea americană. Problema e că nu am ajuns încă în punctul în care să mă simt vinovată dacă mai iau una din asta. Are ceva locul ăsta care mă face să nu mă simt vinovată pentru nimic. E un soi de… decadență.

— Cred că de asta iubesc oamenii Italia, îmi răspunde el, ridicând mâna pentru a-i atrage atenția chelneriței, căreia îi mai cere o cafea.

— Când ai fost ultima dată în Italia?

— Cred că acum cinci sau șase ani.

— Unde?

— În Toscana.

— A fost frumos?

— Foarte.

Mă întreb dacă o să avem din nou una dintre acele conversații, acel gen de discuții care se termină înainte de a începe. Dar, după o scurtă pauză, adaugă:

— Am fost la Palio di Siena. Știi despre ce vorbesc? Cursa de cai organizată în piața orașului.

— Ooo, îmi aduc aminte că mi-ai povestit ceva despre asta. Cred că a fost o experiență incredibilă.

— Așa e. Ar trebui să te duci să vezi cu ochii tăi.

Iau o gură de suc de portocale și privesc bărcuțele de pe lac, dar sunt repede distrasă de un lăstun care țopăie de colo colo pe balustrada de fier forjat.

— Am tot încercat să-mi dau seama care ar trebui să fie următorul pas în aventura noastră de a-l găsi pe Stefano, spune el.

— Ce?

— Oare n-am putea pur și simplu să angajăm un detectiv particular care să ne ajute să-l găsim?

— Asta ar costa o avere.

— Atunci o să mă ocup eu de factură.

Mă încrunt.

— Exclus să faci așa ceva. E suficient că m-ai adus în palatul ăsta, nu o să te mai las să arunci cu bani în stânga și-n dreapta pentru mine. Și în plus… cred că încep să mă răzgândesc.

— Nu poți renunța acum, după ce ai bătut atâta drum.

Rămân pe gânduri. Adevărul este că nu știu ce vreau să fac.

— Dar mi-a venit oricum altă idee, adaugă el. Decupajul din revistă. Acolo scrie că fotografia a fost făcută la Torri Del Benaco.

— Așa, și?

— Azi-dimineață am căutat pe internet. Putem ajunge acolo cu barca. N-ar strica să dăm o fugă până acolo și să vedem care-i treaba cu barul ăsta.

Drumul cu feribotul a durat mai mult decât estimasem când mă uitasem pe hartă. Asta se datorează în mare parte frumuseții lacului și multitudinii de porturi în care ne oprim, fiecare cu frumusețile lui specifice: castele medievale, livezi de citrice, stânci acoperite cu verdeață. Barca poposește în fiecare port, cu o lentoare specifică, în timp ce turiștii coboară sau urcă la bordul ambarcațiunii, ținând în mâini băuturi răcoritoare și mirosind a loțiune de plajă.

Dar se prea poate ca percepția mea asupra timpului să fie alterată de anxietatea care mă sufocă. Gândul că mai fac un pas spre a-l găsi pe Stefano îmi clocotește prin vene, chiar dacă conștientizez faptul că fotografia din revistă a fost făcută acum un an, iar el se poate să fi fost pur și simplu un client ar barului, care închina un pahar cu vin, cum trebuie să fi făcut alte sute de persoane înainte și după el. E imposibil ca cineva să-și mai aducă aminte de el. Vom ajunge din nou într-o fundătură. Sunt sigură de asta.

În afara de asta, faptul că acum știu cum arată tânărul care acum 33 de ani stătea lângă mama în poză mă face să fiu și mai conștientă de realitatea situației. Prin minte mi se învârt tot soiul de

scenarii. Îmi imaginez că voi ajunge și mă voi izbi pur și simplu de el pe o stradă cu piatră cubică din Torri. Îmi imaginez o reuniune de familie jalnică, și ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Asta mă face să mă gândesc la tata. Tata, omul care pentru mine va rămâne mereu tata, indiferent de ce se va întâmpla. Când feribotul se apropie de port, îmi scot telefonul și-mi dau seama că acum am suficient semnal și că pot să-i trimit un mesaj. Orașul, Garda, se află la poalele unui munte ce abundă de vegetație și care servește drept fundal pentru puzderia de clădiri pastelate care se găsesc la tot pasul prin orășel. Barca atinge delicat fundația vechiului chei, iar eu mă apuc să scriu următorul mesaj:

> Bună tată. Toate bune pe acolo? Apartamentul meu e încă întreg? X

Un mesaj scurt, care nu spune prea multe. Nici nu ar avea cum. Sunt prea îngrijorată acum ca să-i pot spune cu adevărat unde mă aflu. Trec câteva minute și primesc un răspuns de la el. În acest timp, ambarcațiunea se pune în mișcare.

> Aici toate bune. Am luat corespondența, ți-am udat florile și să știi că sunt încă vii (pe cuvântul meu). Cum e în Portugalia? Am intrat pe Facebook să văd dacă ai postat vreo poză, dar nu am găsit nimic. Tata X

Și el, ca toată lumea, știe că sunt plecată singură într-o vacanță. Oare ce ar zice dacă ar afla cu adevărat unde mă aflu? Mă întorc și-mi fac o poză în care se vede și o bucățică de apă care sub cerul de culoare lăptoasă e destul de albastră pentru a trece drept Marea Mediterană.

— Lasă-mă pe mine să-ți fac o poză, se oferă Ed.

Telefonul lui este mai performant decât al meu, un dispozitiv nou, capabil să facă poze mai bune decât telefonul meu. Deschide galeria și-mi arată poza pe care a făcut-o, ca eu să-mi pot da cu părerea.

— Mult mai bine, exclam.

Mi-o trimite prin mesaj, iar când o primesc i-o trimit lui tata. Nu uit să includ câteva detalii despre vreme, despre cât de bună este mâncarea, și-mi aduc aminte să-i mulțumesc pentru că are grijă de florile mele. Atunci motorul feribotului pornește zgomotos și ne punem în mișcare. Îmi dau pălăria jos, închid ochii și las briza să-mi umble prin plete.

— E totul bine? mă întreabă Ed.

Deschid ochii și văd că se uită la mine. Felul în care mă privește îmi face inima să bată mai repede.

— Sunt bine.

Arunc un ochi pe program.

— Cred că la următoarea oprire trebuie să coborâm.

Torri Del Benaco este un orășel incredibil de frumos, dominat de un castel ce datează de pe vremea romanilor, care se înalță deasupra cheiului, unde sunt ancorate iahturi și bărci cu vâsle frumos colorate. Urmăm mulțimea care coboară, trecem pe lângă o multitudine de leandri roz care sunt plantați ici, colo de-a lungul străduțelor și pe lângă o biserică medievală, cu fresce pe pereți și o grădiniță cu lămâi.

— De unde ne începem căutările? întreb eu când ajungem în dreptul unor clădiri din teracotă, cu balcoane din fier forjat.

Dacă am fi fost într-un scenariu de film, am fi avut un prieten care din întâmplare lucra în poliție, și care ar fi putut să apese câteva taste și ar fi găsit o adresă sau o poză de identificare. Dar eu nu sunt vreun expert în supraveghere și nici nu sunt detectiv particular. Și cu siguranță Ged McKenzie

și Virginia Boldrini nu au reușit să ne conducă suficient de aproape.

— Hai să ne mai uităm o dată la pagina din revistă, spune Ed, iar eu o caut pe telefon apoi i-l întind să-i arăt poza. Am putea să întrebăm lumea, să vedem dacă știe cineva unde e locul ăsta.

— Pe bune?

Nu mă văd făcând asta.

— Da. Tot ce trebuie să facem este să evităm turiștii și să întrebăm localnicii. Pot să-mi dau seama de la o poștă cine e localnic și cine e turist.

Primul bărbat pe care-l oprește e din München. Apoi se bagă în seamă cu un bărbat care are undeva la 30 de ani, început de chelie și pometi proeminenți, care traversa hotărât piațeta, ținând o cutie cu fructe în mâinile acoperite cu tatuaje.

— *Scusi?*

Stau de vorbă aproximativ un minut, apoi omul nostru își ia tălpășița.

— E lângă debarcader, spune Ed.

— N-are cum. Am trecut pe acolo când am coborât din barcă. Și nu am văzut nimic care să semene cu locul din poză.

— Ei bine, el cu siguranță era de prin părțile astea.

— Dar…

Până să apuc să mai spun ceva, Ed își croia deja drum pe o străduță lăturalnică.

La un moment dat cotește, iar eu mă iau după el și în cele din urmă ajunge la debarcader, refăcând traseul pe străduțele pavate cu piatră cubică. Trecem pe lângă coloanele care împodobesc intrarea în hotelul Gardesana, cu flori rozalii ce atârnă de la balcoane.

Studiem cu atenție fiecare cafenea sau bar pe lângă care trecem, analizând fiecare element al fiecărei clădiri, fațadele vopsite în nuanțe deschise de galben și roșu, mesele și umbrelele care le adăpostesc de soare, copertinele în dungi și butașii

de viță-de- vie care se cațără pe ziduri. La un moment dat, Ed se oprește.

— Aici este.

Îmi ridic ochelarii de soare și-mi pun mâna streașină la ochi pentru a mă putea uita mai bine.

— Imaginează-ți locul ăsta fără copertine și vopsit în altă culoare. Uită-te la geamuri.

Are dreptate. A suferit ceva modificări, dar este același loc.

Găsim o masă pe terasa imensă, unde mai multe copertine țin departe razele necruțătoare ale soarelui. Terasa e aglomerată, dar personalul amabil și prietenos, pe măsură ce localnici și turiști vin aici pentru a scăpa de toropeala de pe străzi cu o cafea tare sau cu un pahar rece de Moretti. Chelnerul care vine să ne ia comanda este mai în vârstă decât toți ceilalți. Are o mustață deasă și un păr negru, bogat, deși ici colo se zăresc câteva fire cărunte.

— *Un'informazione per cortesia: stiamo cercando uno degli uomini in questa foto*[31], i se adresează Ed, arătându-i fotografia de pe telefonul meu. *Sa per caso come possiamo rintracciarli?*

Se apleacă să se uite mai bine la poză. Chipul lui nu trădează nimic. Continuă apoi să schimbe câteva replici în italiană, înainte ca el să intre în incinta barului.

— Ce ți-a spus? întreb eu.

— M-a întrebat dacă vrem și gheață la Cola, răspunde Ed.

Îmi dau ochii peste cap.

— A mai spus și că n-are habar despre ce eveniment era vorba și cine erau cei din poză.

— Dar are habar de ceva?

— Nu.

Oftez.

— Ei bine, nici nu-mi făcusem prea mari speranțe.

Chelnerul sosește cu băuturile noastre, iar eu iau o gură din pahar când simt că cineva de la o masă

de lângă mă sfredelește cu privirea. La acea masă sunt în jur de opt persoane și toți par prinși într-o conversație animată. Dar un copilaș de cam 18 luni pe care mama lui îl ține pe genunchi nu-și poate dezlipi privirea de la mine și se holbează fermecat.

Din reflex îi zâmbesc, iar el izbucnește în hohote de râs, arătându-mi dințișorii mici ca niște periuțe. Începe să aplaude din mânuțele lui dolofane, iar eu mimez un „*Ciao!*” și-i atrag atenția lui Ed.

— Uite-te la pușțiulică de acolo.

Dar Ed îi zâmbește deja.

— Allie, te împaci tare bine cu copiii.

— De vină e latură mea imatură.

— Da, asta așa e, spuse el.

Apoi, după câteva secunde de liniște, adăugă:

— O să fii o mamă pe cinste, știi asta?

Îmi ridic privirea spre el.

— Ei bine, deocamdată nu cred că e cazul nici măcar să mă gândesc la acest lucru, îi răspund eu, dar sunt surprinsă de căldura care-mi reverberează prin tot corpul.

Ed vrea să mai spună ceva, dar este întrerupt de venirea unui alt chelner, mult mai slăbănog și mai tânăr decât cel de dinaintea lui.

— Tata mi-a spus că ați vrut să aflați mai multe despre un eveniment care a avut loc la noi în local. Nu găzduim noi prea multe evenimente, dar atunci când au loc, eu sunt cel care se ocupă de organizare. Oare vă pot fi de folos?

— Cred că da, spun eu, profitând de ocazia de a purta o conversație cu cineva care știe limba engleză. Iau telefonul, caut poza și i-l arăt cu degetul spre Stefano.

— Încercăm să-l găsim pe acest bărbat. E un vechi prieten de-al unei doamne. Familia ei m-a contactat. Vă aduceți aminte ceva despre petrecerea respectivă? Sau despre el?

— Era vorba despre lansarea unui nou festival al vinului. Invitații erau în mare parte reprezentanți ai

diferitelor podgorii. Nu am primit niciodată vreo copie a listei de invitați, dar știu că nu el a fost cel care a rezervat localul pentru eveniment.

— Ați putea să-mi dați datele de contact ale celui care s-a ocupat de rezervare?

Chelnerul ezită.

— Nu prea știu. Voi… voi vedea ce pot face, spune el vag.

Se îndepărtează de masa noastră, iar noi ne terminăm băuturile, neștiind dacă avea să ne ajute sau nu. După câteva minute, în timp ce Ed îi face cu mâna copilașului, chelnerul se întoarce și ne aduce restul pe o farfuriuță.

— Nu, nu, păstrați restul, spune Ed, lăsându-i bacșiș.

— *Grazie,* spune el.

Apoi îmi întinde din nou farfuriuța și pleacă grăbit să servească la altă masă, unde fusese chemat de un cuplu. Atunci îmi dau seama că ne-a lăsat o carte de vizită. Întind mâna după ea, o ridic și o întorc pe partea cealaltă. Acolo pe verso, văd un nume și o adresă scrise cu litere elegante de mână.

Capitolul 27

Văzându-l pe acel băiețel împreună cu mama lui și cu familia extinsă, încep să mă întreb oare cum s-a descurcat tata singur cu mine. Cu siguranță viața unui părinte singur nu e ușoară, dar cu atât mai greu trebuie să-i fie unui tată îndoliat, care, încă secătuit de pierderea suferită, este forțat să-și asume atât rolul de mamă, cât și rolul de tată. A durat ceva până și-a intrat în mână. Toate acele pachețele pe care trebuia să le pregătească, ședințele cu părinții, toate serbările, echipamentele sportive, toate petrecerile în pijamale. A fost mereu un bărbat în pas cu vremurile, dar chiar și așa, cred că dacă lucrurile ar fi stat diferit, mama ar fi fost cea care s-ar fi ocupat de toate astea.

La doi ani de la moartea ei, în după-amiezile în care lucra de dimineață, eu rămâneam mereu ultima în curtea școlii după ce orele la after-school se terminau. Apărea mereu gâfâind, ciufulit și cu părul încă ud după dușul pe care-l făcea în grabă, în încercarea de a îndepărta cine știe ce substanțe cancerigene, chimicale, sânge, ploșnițe sau orice altceva.

Îmi aduc aminte că într-o după-amiază, doamna Edwards, profesoara care avea grijă de noi la orele de după-amiază, s-a uitat la ceas și a declarat țuguindu-și buzele:

— Este 17:34. După ora 17:30 ne este interzis accesul în acest perimetru. Asigurarea nu acoperă mai mult.

Îi spusese atunci tatei că trebuie se plătească o taxă suplimentară pentru că întârzie.

El începu să se caute prin buzunare și scoase două lire, pe care i le întinse și spuse:

— Mii de mulțumiri, doamnă Edwards. La M6 a avut loc o deflagrație, ceva urât de tot. Dar nu vă voi plictisi cu toate detaliile.

Pe doamna Edwards nu o interesau detaliile. Ea voia banii.

— Mulțumesc, domnule Culpepper, i-a răspuns ea tăios, iar el nu s-a obosit să o corecteze spunându-i că nu avem același nume de familie.

Când am ajuns afară m-a strâns în brațe așa de tare, ca și cum îmbrățișarea aceea ar fi fost cel mai bun lucru care i se întâmplase în acea zi. M-a luat în cârcă și am zbughit-o către mașină, unde m-am așezat în față lângă el.

— De ce nu mă cheamă și pe mine Hudson, ca pe tine?

— Pentru că eu și mama ta nu eram căsătoriți când te-ai născut tu, a spus el pornind motorul. După ce ea a fost cea care a dus toată munca grea și te-a purtat la ea în burtică, ne-am gândit că ar fi corect să-i porți numele. Și, în plus, Culpepper e un nume foarte frumos, nu-i așa?

— Dar nu e corect, pentru că și pe mine, și pe bunicul, și pe bunica ne cheamă Culpepper, iar asta înseamnă că tu ești pe cont propriu și n-ai cu cine să împarți numele.

— Nu mă deranjează. În plus, pe bunica nu a chemat-o dintotdeauna Culpepper. Înainte să se mărite cu bunicul se numea Smith.

Atunci mi-am adus aminte de ceva:

— Ooo! Astăzi la prânz am fost pedepsită.

— Ce? De ce?

— Am avut oră de muzică iar eu nu aveam reportofonul în ghiozdan.

El clipi.

— Oh, draga mea, îmi pare rău. Am uitat complet. Ar fi trebuit să-i spui domnului profesor că este vina mea.

— I-am spus, dar nu m-a crezut. M-am așezat în spatele lui Debbie Johnson și am încercat să țin ritmul cu carioca, dar domnul Jones m-a văzut și mi-a spus că sunt obraznică.

S-a încruntat.

— Asta a fost puțin cam exagerat din partea lui.

Îmi plăcea cum suna asta.

— Așa mă gândeam și eu. De ce nu te duci la școală și aranjezi să fie dat afară?

El a râs.

— Voi scrie o scrisoare prin care-mi voi cere scuze pentru incidentul cu reportofonul.

Apoi s-a uitat la mine.

— De ce ți-ai desfăcut codițele?

— Mi s-au desprins în timpul orei de sport și am vrut să-mi prind părul într-o coadă.

Nu-i spusesem adevărul. De fapt, le-am desprins imediat după ce m-a lăsat în curtea școlii ca să nu trec prin umilința de a fi „fata cu cea mai urâtă coafură din școală”. De doi ani tata tot exersa, dar încă nu reușea să-mi împletească părul cum trebuia. Însă nu voiam să-i rănesc sentimentele. Și speram că într-o zi va reuși, ca atunci când a încercat să-mi facă unghiile cu oja mamei. După prima încercare, degetele mele arătau de parcă ar fi fost sfâșiate de un câine. Dar pe parcurs și-a intrat în mână.

— Mare păcat. Îmi ieșiseră chiar bine.

— Hmm, am spus eu, încercând să schimb subiectul. Trebuie să semnezi scrisoarea prin care spui că ești de acord să merg în excursia de la sfârșitul semestrului. Mergem la muzeu. Și trebuie să plătești 50 de lire pentru autocar. Avem nevoie și de o gustare sănătoasă. Nu avem voie cu Peperami[32], așa că doamna Hastings mi-a transmis să nu vin iar cu așa ceva.

Tata a lăsat să-i scape un oftat.

— Și ar avea nevoie și de cineva care să meargă pe autocar cu noi. Ai putea să vii tu?

— Draga mea, nu pot. Nu-mi pot modifica turele.

— Da, așa este, spun eu, uitându-mă pe geam. Tati?

— Da?

— Ai putea să-mi cumperi o pereche de colanți mai mari pentru sport? De fiecare dată când fac

roata cusătura îmi intră în piele și mă doare.

— Sigur, o să mergem să cumpărăm.

— Și ai putea mâine să-mi tai sendvișul în formă de trandafir?

— Ce?

— Mama lui Madeleine Brown îi pune mereu la pachet sendvișuri în formă de diferite flori. În unele zile sunt în formă de păpădie, în altele în formă de trandafir.

— Nu cred că sunt la fel de creativ ca mama lui Madeleine Brown.

Am căzut pe gânduri.

— Crezi că ți-ar ieși o barcă?

— Probabil că nu.

— Stele? Ursuleți?

— Ce zici de triunghiuri? oftă el.

— Perfect! am exclamat eu, apoi m-am încruntat: Dar deja mi le tai în formă de triunghiuri.

Tata a oftat din nou.

— Tati?

— Da?

— Te iubesc.

S-a uitat la mine și mi-a ciufulit părul.

— Și eu te iubesc. Ce zici, ne oprim pe drum să luăm Fish and Chips?

Serile noastre de Fish and Chips, atunci când tata nu avea timp să meargă să facă cumpărăturile, erau serile mele preferate. Erau rezumatul existenței noastre haotice și minunate. Ajungeam acasă la o oră după ce încălzirea centrală pornea, și ne cuibăream unul lângă altul pe canapea. Apoi începeam să desfacem cina, cu gura apă de la mirosul de oțet și sare. După masă tata obișnuia să-și ia chitara și să cânte un cântec. Abia mai târziu aveam să-mi dau seama ce cântec cânta de fiecare dată: *Ain't No Sunshine,* de Bill Withers. Nu cânta niciodată versurile, iar pe atunci eu nu știam versurile acelei melodii melancolice și sensibile. Dar adoram felul în care degetele tatei atingeau

ușor corzile, și felul în care acordurile umpleau camera, în timp ce afară ploaia răpăia în geam.

Abia când am mai crescut mi-am dat seama că tata abia dacă ieșea pe undeva. Nu pentru distracție, în orice caz. Când trăia mama, mergeau mereu împreună la concerte. Mama iubea muzica, și bunica Peggy povestește că avea o vastă colecție de albume, colecție care a crescut exponențial după ce s-a angajat la o farmacie unde lucra duminică de duminică. Atunci a început să-și cheltuiască fiecare bănuț pe orice găsea: de la primul album semnat de Prince până la *Seventeen Seconds* al trupei The Cure. Ea și tata au văzut o mulțime de trupe în concert: The Smiths, Erasure, Transvision Vamp. Iar când nu mergeau la concerte, aveau o mulțime de prieteni cu care mergeau prin pub-uri: Sally și Tim de peste drum, unchiul Peter și mătușa Sara.

Din când în când bunica Peggy mai venea să stea cu mine, ca tata să poată ieși în oraș, dar nu se compara cu ce era în trecut, pentru că în mare parte socializau cu alte cupluri. Bunica spunea că acum nu mai era la fel de plăcut pentru tata. În plus, prefera să nu cheltuiască prea mult ca să poată plăti ipoteca și să pună deoparte pentru vacanțe.

Totuși, din când în când se mai vedea cu prietenii lui, Steve și Mark, cu care înainte își petrecea fiecare seară de vineri când nu era la serviciu. Obișnuiau să joace cărți și să bea bere la pub-ul din josul străzii. Acum, cam o dată la două luni veneau pe la noi încărcați cu pungi de la Thresher's, pline cu doze de bere și un baton Yorkie pentru mine.

Îmi plăceau serile alea, chiar dacă nu puteam să dorm din cauza lor, pentru că se uitau la fotbal și vorbeau tare. Chiar dacă niciodată nu înjurau în prezența mea, imediat ce urcam scările începeau să folosească tot felul de cuvinte pe care știam că bunica le-ar cataloga ca fiind „limbaj murdar".

Tata încerca să le spună să vorbească mai încet, ca nu cumva să-i aud. Dar eu auzeam tot și în timpul acelor seri îmi dezvoltam destul de mult vocabularul. Dar principalul motiv pentru care-mi plăceau atât de mult acele seri era că tata era într-o dispoziție mult mai bună, dispoziție care persista și în zilele care urmau, ca și cum și-ar fi amintit cum era el cu adevărat.

Abia cândva pe la vârsta de nouă ani mi-am dat seama cu adevărat de cât de puțin ajutor avea. Atunci când se îmbolnăvea, când prindea o răceală, de exemplu, nu avea cine să-i ia locul. Părinții lucrează în echipă, preluând din atribuții atunci când unul dintre ei are nevoie de ajutor. Dar în cazul nostru, erau doar el și bunicii. Bunica Peggy era mereu dornică să-l ajute, și venea imediat dacă o chema. Dar avea și alte lucruri pe cap, mai ales că străbunica mea, mama ei, era la azil, măcinată de Alzheimer, și mergea să o viziteze aproape în fiecare zi, după ce ieșea de la serviciu. Tata o chema doar când simțea că nu mai poate face față situației, ca și cum dacă cerea ajutor nu ar mai fi fost la fel de bun în rolul de tată.

Cam pe atunci mi-a spus într-o zi să mă așez lângă el și m-a întrebat dacă știu ce înseamnă Miracolul Vieții.

— Da, știu totul despre miracolul vieții, i-am răspuns eu sigură pe mine.

El m-a privit speriat.

— Bine, a spus el înghițind cu greutate. Ei bine, ai putea începe prin a-mi povesti tot ce știi… iar eu o să vin apoi cu completări.

— Bine. Păi, elefantul este cel mai mare mamifer terestru.

— Ce?

— În plus, spre deosebire de oameni, vacile și caii dorm în picioare.

— Nu cred că asta e…

— Pădurile amazoniene produc jumătate din cantitatea de oxigen de care are nevoie omenirea.

— Allie, când am spus „miracolul vieții”, nu chiar la asta m-am referit.

— De ce? Toate aceste lucruri sunt adevărate. Stai să aduc cartea *Minunile științei.*

Dar nu era vorba doar despre subiectele delicate. Îmi aduc aminte de un incident la ora de sport, când profesorul Benson a crezut că mi-am fracturat maxilarul, după ce Louise Watson a făcut roata fără să se asigure dacă ar putea lovi pe cineva. M-a lovit cu piciorul în gură și am pierdut atât de mult sânge încât Serena Ahmed era cât pe-aci să leșine. S-a iscat mare vâlvă și l-au sunat pe tata la serviciu, dar nu au putut da de el, așa că i-au lăsat un mesaj, iar eu am fost dusă la spital de domnul Benson. Am ajuns în același timp cu tata, care părea mai amețit decât era după evenimentele care aveau loc din când în când la after-school. Domnul Benson începuse să-i povestească ce se întâmplase, când recepționera s-a uitat la tata:

— Dumneavoastră sunteți tatăl? a întrebat ea.

Tata, în starea în care era, nu-și găsea cuvintele.

— Poftim?

— Voiam să confirm că dumneavoastră sunteți tatăl fetiței, a explicat ea.

— Oh, îmi pare rău, a spus tata.

Apoi toți așteptau un răspuns din partea lui, dar el rămăsese tăcut.

— Da, el este tatăl fetei, a răspuns în cele din urmă domnul Benson, reușind să ne scoată din situația penibilă în care ne aflam.

Capitolul 28

Păşim pe dalele netede ale aleii principale, îndreptându-ne spre locul în care o mână de bărci de pescuit sunt ancorate în port, în timp ce eu studiez adresa pe care mi-am notat-o în telefon. Ed se opreşte pentru a admira castelul, o construcţie imensă, care parcă te obligă să te opreşti şi s-o admiri, cu meterezele sale medievale de culoarea mierii, ce se profilează pe un fundal muntos care îndeamnă la contemplare.

— E la câţiva kilometri de Verona, îi spun eu, în timp ce mă uit cum să ajungem mai repede acolo.

Se pare că nu există o cursă directă.

— Va trebui să găsim gara, să luăm trenul până în Peschiera. De acolo va trebui să ajungem la Verona, iar de acolo avem ceva de mers până la adresa de aici.

Ed pare căzut pe gânduri. Priveşte pierdut castanii care se văd în zare.

— Hai să căutăm un taxi, spune el.

Ne croim drum pe străduţele înguste înţesate de clădiri pastelate, ale căror ziduri sunt măcinate de vreme, iar balcoanele cu flori care dau pe dinafară. După ce trecem de centrul oraşului, găsim un taxi şi ne aşezăm pe bancheta din spate, la adăpost de căldura de afară. Traversăm o serie de străzi în pantă şi apoi ajungem pe drumul principal. Când mai avem jumătate de oră până la destinaţie îmi sună telefonul. Îl scot din geantă şi când văd numărul Juliei pe ecran, îi opresc volumul şi-l pun deoparte.

— Petra. Probabil vrea să îmi povestească ce bârfe mai sunt pe la birou.

Ajungem pe un drum desfundat, iar Ed îşi întoarce privirea spre geam. Atunci profit de ocazie şi-i scriu Juliei un mesaj:

Ed este lângă mine. Te sun eu imediat ce pot. X

La scurt timp primesc și răspunsul:

E totul în regulă? Cum se simte? XXX

Îmi mușc interiorul obrazului, simțindu-mă din ce în ce mai ciudat să vorbesc cu ea despre el. Dar apoi îmi aduc aminte că trece printr-o perioadă critică și că are nevoie de cineva care să-i dea curaj.

Mi se pare că astăzi arată mai bine. X

În timp ce îmi strecor telefonul în geantă, observ că Ed îmi urmărește mișcările.

— Tinder, mint eu.

El ridică din sprâncene.

— Crezi că ăsta e un moment bun să testezi oferta de aici?

— Am găsit pe cineva care pare interesant. Chiar foarte interesant.

Își îndreaptă privirea la drum.

— Acum știu că minți.

Mă uit la GPS-ul șoferului și văd că mai avem mai puțin de jumătate de kilometru până la destinație. Chiar atunci zăresc un panou publicitar care indică proximitatea unui centru comercial. Desfac dopul sticlei de apă și beau ultimele guri.

— Am putea să ne oprim să luăm ceva de băut? întreb eu. Am rămas fără.

Ed se apleacă spre șofer, care începe să semnalizeze.

— Mă duc să iau ceva de băut, spune Ed. Tu așteaptă-mă aici.

Se dă jos din mașină și, văzându-l că se îndepărtează, formez numărul Juliei. Îmi răspunde

după câteva secunde.

— Allie, îți mulțumesc mult că m-ai sunat. Nu mă pot gândi la altceva.

— Julia, e în regulă. Măcar te pot ajuta cu ceva.

— Spuneai că azi pare mai înviorat?

— Ceva de genul ăsta. Cu suișuri și coborâșuri. Uneori se comportă normal, dar imediat cade din nou pe gânduri.

— De săptămâni bune face așa. Știu cât de greu îți este să ai de a face cu așa ceva. Allie, ești un înger.

— Julia, mai e cale lungă până acolo.

Aud ceva ce seamănă cu un „hmm” de la celălalt capăt al firului, undeva la jumătatea drumului între un zâmbet și un murmur.

— Ați vizitat multe locuri? Ador orașele din nordul Italiei. Când eram copil mergeam des acolo.

— Astăzi am fost într-un orășel numit Torri del Benaco.

— Oh, frumos, îmi răspunde ea. Pun pariu că i-a plăcut mult acolo. Mi-ar fi plăcut să fiu și eu acolo cu voi.

Se lasă o tăcere apăsătoare, întreruptă de suspinele ei care devin din ce în ce mai sonore.

— Julia, îmi pare așa de rău.

Asta e tot ce pot să spun.

— Mulțumesc, Allie, spune ea trăgându-și nasul. Ți-a spus ce a declanșat toate astea?

— Nu… să fiu sinceră, nu.

— Deci, nu ți-a povestit ce se întâmplă cu noi?

— Julia, asta e treaba voastră, îi spun ei. Ed și cu mine suntem apropiați, dar nu mi-aș băga niciodată nasul în mariajul vostru, iar el este mereu foarte discret cu astfel de detalii.

— Bine, răspunde ea.

Vorbește de parcă și-ar fi pierdut și ultima firimitură de speranță, așa că simt nevoia apăsătoare de a o consola.

— Julia, trebuie să știi că i-am dat de înțeles lui Ed că dacă nu are grijă o să piardă cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

— Mulțumesc, Allie. Îți mulțumesc din suflet. Am avut urcușuri și coborâșuri. Amândoi am spus și am făcut lucruri pe care le regretăm acum. Dar indiferent de ce a făcut… eu încă-l iubesc. Pur și simplu nu mă pot abține să nu-l iubesc.

Capitolul 29

Adresa de pe cartea de vizită pare să fie într-un cartier dubios de la periferia orașului Verona. Îmi dau seama că probabil afirmația mea nu e fondată. Practic, în comparație cu Villa Cortine Palace Hotel, toate casele par dubioase. Trecem printr-o parcare și ajungem în fața unui complex de apartamente cu balcoane ce dau spre o grădină sărăcăcioasă, dar bine îngrijită. Ajungem în fața unei uși verde-deschis, umbrită de o copertină de plastic.

Îmi bate inima tare în timp ce Ed ciocăne la ușă. Ne răspunde o femeie, trecută bine de 50 de ani, îmbrăcată într-o fustă-creion, un cardigan portocaliu și pantofi de aceeași culoare. Părul tuns scurt și ondulat îi pune în evidență trăsăturile feței.

— *Posso ajutarti?*[33] întreabă ea.

Ed îi arată fotografia și încep să poarte o conversație. Nu prea pot să țin pasul cu ce-și spun ei acolo, dar, judecând după faptul că femeia devine din ce în ce mai animată, e clar că acea fotografie înseamnă ceva pentru ea. În cele din urmă deschide ușa și, cu un zâmbet politicos, ne invită înăuntru.

Mă uit la Ed.

— Stefano e prieten cu soțul ei, îmi spune el în timp ce o urmează pe femeie în casă.

Dar îl văd cum se oprește în prag.

— M-a întrebat de două ori dacă Christine i-a lăsat ceva bani moștenire. Ce ar trebui să-i răspund?

Mă uit în ochii lui și simt un val de adrenalină:

— Doar spune-i că… deocamdată nu putem divulga aceste detalii. Că nu e vorba despre bani. Sunt sigură că atunci când va auzi despre cine e vorba se va întreba ce s-a întâmplat cu ea. De aceea vor așa mult să-l găsească. Asta și încă alte câteva motive.

Ed se încruntă în fața acestei avalanșe de tâmpenii, și e clar că n-o să se obosească să traducă ce am zis. Femeia ne invită să luăm loc pe una dintre cele două canapele așezate în fața unei măsuțe de cafea. Camera abundă de mobilă, iar în colț tronează o mașină de cusut, înconjurată de o grămadă de material.

— *Mia figlia și sposa tra quattro mesi,*[34] spune ea.

Se uită apoi la mine și începe să ne povestească ceva în italiană, dar eu nu înțeleg o iotă din multitudinea de cuvinte pe care le rostește.

— Lucrează la rochia de mireasă a fiicei sale, mă lămurește Ed.

— Oh, ce frumos. *Bello.*

— *Complimenti,* adăugă el.

Timp de o jumătate de oră, Ed traduce, iar gazda noastră vorbește, vorbește și tot vorbește, oferindu-ne detalii fără ca noi măcar să trebuiască să punem întrebări. Ne spune că Stefano și soțul ei, Gino, sunt prieteni încă de când au lucrat împreună la La Cavalletta, o podgorie ce se întinde pe 70 de acri, premiată, unde se produce vin din soiul de struguri Lugana. Gino era coordonator de logistică, dar anul trecut se pensionase anticipat pentru a-și putea pune în aplicare planul ambițios de a da naștere unui festival al vinului. Dar, din nefericire, nu a avut succes. Pe măsură ce se adâncește în povestea despre trădare, înjunghiat pe la spate și faliment, expresia blândă de pe chip i se șterge. Judecând după gesturile ample pe care le face cu mâna și după felul în care repetă cuvântul „bastardo", se pare că învinovățește pe altcineva pentru toate nenorocirile prin care au trecut.

Ed reușește cu măiestrie să o abată de la acest subiect delicat, întrebând-o cât de des se întâlnesc Gino și Stefano. Ne spune că în ultimul timp nu s-au mai văzut atât de des, dar că Stefano își face mereu timp să treacă pe la ei când e prin zonă. Își aduce vag aminte că e jumătate englez, dar altceva

nu-și mai aduce aminte despre perioada petrecută de el în Liverpool.

— *È una brava persona,* spune ea.

— E un om bun, traduce Ed.

— Stefano încă mai lucrează la podgorie? întreb eu.

Ed îi adresează întrebarea, iar ea clatină din cap, dar exact când deschide gura să răspundă, cineva deschide ușa de la intrare.

— Ah, Gino! exclamă ea ridicându-se să-și întâmpine soțul, apoi începe să facă prezentările.

Gino intră în încăpere în tăcere, fixându-l cu privirea pe Ed, în timp ce ea continuă să vorbească, povestindu-i cine suntem. Dă mâna stingher cu Ed, dar când soția lui menționează numele lui Stefano, curiozitatea i se evaporă de pe chip și lasă locul unui cu totul alt sentiment. Își trage imediat mâna și se întoarce furios spre soția lui:

— *Cosa diavolo ti viene in mente di parlare alla gente di Stefano? Non ti rendi conto di cos'hai fatto?*[35]

Nu reușesc să urmăresc schimbul de replici care crește și tot crește ca un nor ciupercă după o explozie nucleară, care mai apoi degenerează într-o ceartă în toată regula. În tot acest timp, noi privim în liniște, uimiți de întorsătura de situație. Gino țipă la soția lui, apoi ea îi ține isonul și țipă și ea, până când Ed încearcă să intervină, dar Gino nici nu vrea să audă de așa ceva. Pur și simplu deschide ușa și ne cere amândurora să ieșim afară.

— Crede că o să-i aducem necazuri, îmi explică Ed când ieșim afară.

Fac o piruetă și încerc să explic cum stau lucrurile, dar mă trezesc că mi se închide ușa în față. Ajung până la noi țipetele, semn că cearta conjugală continuă.

Primul meu instinct este să plec de acolo cât mai repede, așa că pășesc repede până ce ajung în strada principală. Dar, pe măsură ce cotim să

intrăm pe o stradă adiacentă, ceva mă face să încetinesc.

— Așa n-o să ajungem nicăieri, spun mai mult pentru mine.

Mă așez pe un zid jos din beton. Asfaltul degajă căldură, iar eu privesc în gol spre capota unui Fiat Panda prăfuit. Simt cum mi se strânge stomacul la gândul că mă voi întoarce în Anglia fără să fi găsit răspunsurile la întrebările care m-au adus aici.

— Poate că ar trebui să am mai mult curaj.

— Ce vrei să spui?

— Adică… ei știu cine este Stefano. Îl cunosc personal și țin legătura cu el. Este clar că n-o să fie ușor să-i aflăm adresa, așa că poate singurul mod prin care o să reușesc să dau vreodată de el e fie prin intermediul lor, fie prin agenția imobiliară.

— Nu par să fie dispuși să ne ajute, îmi atrage Ed atenția.

— Nu, șoptesc eu. Dar nu pot suporta gândul că vor crede că suntem niște șarlatani. Ai un pix la tine?

Îmi scot agenda din geantă și rup o pagină, pe care i-o întind lui Ed și îi dictez ce să scrie:

„Bună. Îmi cer scuze pentru neînțelegerea de mai devreme, dar motivele pentru care îl căutăm pe Stefano McCourt sunt dintre cele mai nobile. Eu sunt din Anglia și reprezint familia unei vechi prietene de-a lui, numită Christine Culpepper. Dacă țineți legătura cu el, aș fi foarte recunoscătoare dacă ați putea să transmiteți adresa mea de e-mail.”

Ezit puțin, înainte de a continua:

„Și numărul meu de telefon. Mulțumesc, Allie.”

— Sună destul de informal. Nu ar trebui să adăugăm și un nume de familie? întreabă Ed.

— Nu vreau să știe că sunt fata lui Christine. Nu încă.

În timp ce Ed cheamă un taxi, eu mă întorc la apartament. Merg în ritmul dictat de bătăile inimii, care stă să-mi iasă din piept, dar ajung la ușă și

răsuflu ușurată când observ că domnește liniștea. Mă aplec și împing ușor foaia de hârtie pe sub ușă. Mă opresc chiar înainte să dispară de tot și trag adânc aer în piept, apoi o împing suficient de puternic pentru a mă asigura că nu mai e cale de întoarcere.

Capitolul 30

În timpul ultimului an de liceu, eu și Ed a trebuit să ne înscriem la facultate. Prima mea alegere era să studiez psihologie la Universitatea din Cardiff, în cadrul unei catedre despre care toată lumea avea cuvinte de laudă și care se afla chiar în top 10 specializări din Anglia. M-am îndrăgostit de acel loc în timpul unei vizite pe care o făcusem cu o vară în urmă în cadrul programului „Porți deschise". Atunci am intrat în vorbă cu un asistent care lucra la secția de neurologie. În acea zi, după ce am plecat de acolo, am simțit că trebuie să mă întorc.

În tot acest timp, părinții lui Ed fuseseră contactați de diriginte și aranjaseră o întâlnire la ei acasă, pentru a sta de vorbă. Dirigintele credea cu tărie că Ed ar fi trebuit să susțină examenul de admitere la Oxford, și voia să afle dacă ei îl vor susține în acest demers. Dacă avea să fie acceptat, avea să fie primul băiat de la noi din liceu care urmează cursurile de la Oxford. Nu pot să nu mă gândesc la cât de extaziat ar fi fost tata dacă și noi ne-am fi aflat în această situație. Dorința lui arzătoare de a face tot ce-i stătea în putință ca eu să reușesc se datora instinctului, dar și gândului că așa îi îndeplinea dorința mamei. Ea nu deplânsese niciodată faptul că nu avusese cine știe ce oportunități în viață, dar suișurile și coborâșurile pe care le traversase își puseseră cu siguranță amprenta asupra ei și era hotărâtă să nu permită ca eu să trec prin aceleași lucruri. Fusese un copil inteligent, ambițios și cu capul pe umeri. Visa să devină jurnalistă și cu siguranță ar fi ajuns să urmeze cursurile unei universități dacă nu ar fi rămas însărcinată în clasa a 11-a.

— Mereu te admira cât ești de deșteaptă, mi-a spus tata odată. Erai mereu cu nasul în cărți și ai început să numeri înaintea altor copii de la locul de

joacă. Voia să-ți ofere și luna de pe cer. Atunci când și-a dat seama că nu va fi prin preajmă să se asigure că ai tot ce ai nevoie, mi-a dat clar de înțeles că e de datoria mea.

Și părinții lui Ed ar fi vrut să-i ofere și luna de pe cer, doar că uneori posibilitățile nu sunt pe măsura dorințele, oricât de înflăcărate ar fi ele. Și mereu m-am gândit că nu o duc bine cu banii.

De ani buni tata punea deoparte o sumă mică de bani în fiecare lună, dar, dat fiind faptul că trebuia să mă crească singur dintr-un venit de pompier, zestrea mea nu era prea mare. Chiar dacă toată lumea știa că Ed nu provine dintr-o familie bogată, faptul că nu erau suficient de săraci încât să moară de foame nu era în favoarea lor dacă ar fi vrut să obțină un ajutor financiar. Venitul familiei nu se încadra în limita cerută, așa că singura variantă era să facă un împrumut pentru o sumă de bani la care părinții lui nici nu visau.

Nu știu cum se face că știam toate aceste detalii, pentru că eu și Ed nu vorbeam niciodată despre acest subiect delicat. Dar cumva știusem mereu. Îmi dădusem seama de acest lucru după anii petrecuți la el acasă, întinsă pe patul lui învățând, sau cu mama lui în sufragerie în timp ce ea îmi făcea unghiile. Îmi dădusem seama după vaietele surorilor lui care se plângeau că au nevoie de pantofi noi. Îmi dădusem seama după pata de umezeală din hol care trecuse neobservată. Sau după cearta aprinsă care s-a iscat când mama lui Ed a venit acasă de la cumpărături cu mâna goală pentru că îi fusese respins cardul.

Cu toate acestea, au trimis cererea de înscriere, a susținut examenul și a mers la interviu. M-am gândit necontenit la el pe când se afla la interviu, pășind pe tărâmul privilegiat al acelor turle care te îndeamnă să visezi cu ochii deschiși, secole de cunoaștere și excelență. M-am rugat cu toată ființa mea să fie admis.

— Cum a fost? Cum e la Oxford? Te-ai simțit ca în *Inspector Morse*[36]*?* l-am întrebat eu când s-a întors.

A tras adânc aer în piept și a expirat apoi încet.

— Este… incredibil.

— Și?

— Și acum va trebui să așteptăm să vedem ce se va întâmpla.

În octombrie cum-necum am fost invitați să luăm parte la Noaptea Focurilor de Tabără organizată de școala din Belsfield, unde bunica Peggy lucra ca secretară. Nu a lucrat dintotdeauna la o școală. Primul ei loc de muncă a fost la casa de bilete a teatrului The Empire din Liverpool. De acolo a ajuns pentru o scurtă perioadă de timp la Paris, unde a lucrat în culisele unor teatre de acolo. Dintotdeauna a fost o persoană muncitoare, dovadă fiind și eforturile supraomenești pe care le-a făcut în acea după-amiază pentru a se ocupa chiar și de acele persoane care nu erau elevi la Belsfield, și printre care ne număram și eu, și Ed.

Școala era formată din trei clădiri ce se aflau vizavi de un drum mărginit de stejari. Un turn imens domina clădirea mare, în stil gotic, cu ferestre împodobite cu vitralii. La intrare un panou promitea participanților artificii, dans și un foc de tabără. Exista chiar și un cort, unde adulții și foștii absolvenți puteau bea șampanie dacă prezentau un act de identitate.

— Nu pot să cred că părinții elevilor au organizat toate astea, am exclamat eu.

Stăteam fermecați în jurul focului de tabără unde bușteniii pârâiau și trosneau. Eram înconjurați de o perdea de fum.

— La noi la școală există măcar vreo organizație a părinților?

— Am avut și noi cândva. Dar s-a destrămat după ce toți participanții au luat salmonela de la

tartele cu cremă pe care le-au mâncat în timpul unei ședințe de dimineață.

Mi-am dat seama că mă privește.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ești foarte frumoasă în seara asta. Atâta tot.

Mai târziu au dat drumul la artificii. O priveliște încântătoare, acompaniată de orchestra de la Upper School, care a interpretat compoziția *Firebird* a lui Stravinsky. Pe măsură ce cerul prindea culoare, observam cum roata lui Catherine se reflectă în ochii lui Ed. Atunci am simțit cum un val de căldură îmi străbate întreg corpul. El s-a întors și m-a surprins uitându-mă la el, dar în loc să mă întrebe ce făceam, el doar mi-a zâmbit și și-a întors privirea.

Atunci am simțit ca o zvâcnitură undeva înăuntrul meu, ca și cum un gând s-ar fi desprins din multitudinea de gânduri, croindu-și drum în față. Îmi aduc aminte că atunci mi-am pus pentru prima dată conștient o întrebare pe care nu o articulasem niciodată: oare ce simțeam eu pentru Ed era mai mult decât o simplă prietenie? Am dat să beau din cana mea de ciocolată caldă și m-am întrebat dacă el se gândise vreodată la acest lucru.

— Știu la ce te gândești, mi-a spus el, întorcându-se cu fața la mine, în timp ce respirațiile noastre formau aburi ce dansau în jurul nostru.

— Chiar așa?

El ezită, ca și cum ce avea să spună era de o importanță covârșitoare, și încă nu se putea convinge să rostească acele cuvinte.

— Da. Te gândești la faptul că ar trebui să ne așezăm la coadă dacă vrem să ne dăm în mașinuțe, pentru că altfel, coada o să devină prea lungă.

Ne-am învârtit într-un ceainic, am râs cu gura până la urechi în parcul de distracții și am mâncat vată pe băț până când a început să ne doară stomacul și până când degetele ni se lipeau unele

de altele. Când am ajuns la cortul instalat în mijloc, m-a luat de mână, iar eu m-am întors spre el și puteam vedea pelicula de transpirație care-i acoperea clavicula.

— Poate că ar fi mai bine dacă m-aș înscrie la Cardiff.

Mi-a stat inima în loc.

— În loc de Oxford?

Ezită, apoi încuviință. Pentru o clipă minunată am savurat gândul.

— Ed, nu. E o șansă unică, de neratat. Nu o arunca la gunoi. Părinții tăi nu te vor ierta niciodată.

Spuneam ceea ce trebuia să spun, dar voiam să-l aud protestând, voiam să-mi spună că-și va urma instinctul. Voiam să-mi spună că avea să vină cu mine la Cardiff.

— Poate că nu este despre părinții mei, spuse el, strângându-mă mai tare de mână.

Aveam să mă gândesc mult la felul subtil în care degetele lui le-au strâns pe ale mele și la gândul din spatele gestului.

— Atunci despre ce e vorba?

— Poate că îmi doresc să fiu aproape de tine, șopti el. Nu cred că mi-ar plăcea să fiu așa departe de tine.

Încerc să protestez din nou. Știu că asta ar fi cel mai corect lucru. Dar mă aud spunând:

— Nici mie nu cred că mi-ar plăcea.

— Până la urmă ați reușit amândoi să veniți! spuse bunica Peggy venind spre noi, cu o grămadă de bilete în mână.

Mi-am tras mâna din strânsoarea lui Ed. Expresia de pe chipul ei s-a schimbat.

— Oh, scuze. V-am întrerupt?

— Nu, nu, chiar deloc! am protestat eu.

— Nu, chiar deloc, repetă Ed.

Mult timp după aceea aveam să mă întreb dacă nu cumva chiar întrerupsese ceva.

Nu l-am văzut apoi tot weekendul. A fost ziua tatei și ne-am petrecut două zile în Lake District, făcând drumeții pe Old Man of Coniston, ca mai apoi, odată ajunși în vârf, să ne oprim să luăm prânzul, ca atunci când eram mică.

— Pari căzută pe gânduri, a spus tata.

— Scuze, da. Sunt cu mintea departe, am clătinat eu din cap. Admiram priveliștea, asta e tot.

Mi-am desfăcut sendvișul cu brânză din folia în care era împachetat.

— Nu am reușit niciodată să le tai în formă de trandafir, a spus el.

— Ce?

— Mai demult, când erai mică, mi-ai spus că vrei să-ți pun la pachet sendvișurile tăiate în formă de trandafir.

Am pufnit în râs.

— Ce răsfățată.

— Erai adorabilă, a protestat el, dar gândul mi-a zburat tot la Ed.

Nu a existat nici cel mai mic indiciu că relația noastră nu ar fi fost pur și simplu platonică. Dar acum, când amândoi ne îndreptam spre un viitor în universități diferite, în orașe diferite, mă întrebam dacă nu cumva între noi se înfiripau sentimente care mergeau mai departe de o simplă prietenie. Îmi era deja dor de el înainte ca el să fi plecat. Iar el părea să simtă același lucru.

— Cum ai știut că ești îndrăgostit de mama? l-am întrebat eu, iar tata a lăsat sendvișul jos și a căzut pe gânduri.

— Ea era prima persoană la care mă gândeam când mă trezeam dimineața și ultima la care-mi zbura gândul când închideam ochii seara. Și asta nu doar la început, când totul mi se părea extraordinar și nu dădusem încă de greutăți. Mereu a fost așa.

S-a uitat la mine pentru o fracțiune de secundă, apoi și-a coborât din nou privirea.

— Nimic nu s-a schimbat.

Luni, când am ajuns la școală, mă simțeam de parcă cineva îmi legase o fundă în jurul pieptului și mai trăgea din când în când. Eram egoistă, dar voiam să-l aud din nou pe Ed spunându-mi ce îmi spusese în acea seară când căldura focului de tabără ne învăluise. Voiam să-l aud din nou spunându-mi că avea să vină cu mine la Cardiff. Dar, mă aștepta tăcut în autobuz. Am îndrăznit să cred că poate această tăcere avea o însemnătate.

— Tata se gândește să se retragă, mi-a spus el în cele din urmă.

— Serios? Mișto. Dar e destul de tânăr.

— Da. Genunchii îi cam dau bătăi de cap.

— Vrea să vândă afacerea?

— Nu sunt sigur. Nu prea vrea. După toți acești ani în care s-a străduit să o pună pe picioare, spuse el privind pe fereastră.

Am vrut să aflu mai multe, dar el a început să vorbească despre o dezbatere politică pe care o urmărise la televizor, apoi despre un album despre care auzise numai lucruri bune.

Am lăsat deoparte această amintire, și nu m-am mai gândit la discuția avută și la implicațiile sale, până anul următor, la mult timp după ce Ed primise deja oferte de la mai multe universități, printre care și Cardiff și Oxford. Cei de la Oxford fuseseră extrem de impresionați de cum se descurcase la interviu și astfel condițiile pe care le impuneau erau extrem de generoase. Și cu ochii închiși ar fi putut obține notele pe care le cereau.

Dar, pe când natura începea să revină la viață și primăvara ne vestea că suntem cu un pas mai aproape de examenele finale, am început să-l simt neobișnuit de distant. Nu mai voia să repetăm împreună și era extrem de evaziv când aduceam vorba de cum va arăta viața de student. După fiecare examen îl întrebam cum se descurcase, iar răspunsul lui era invariabil același:

— Am dat tot ce aveam mai bun.

În dimineața în care s-au afișat rezultatele, am mers împreună la școală. Îmi aduc aminte că am intrat pe porți într-o zi răcoroasă de joi din august. Cerul era acoperit de nori negri care parcă încercau să-i facă verii în ciudă. Plicurile cu rezultate ne așteptau pe fiecare în biroul dirigintelui.

— Tu prima, mi-a spus el.

Mi-am înghițit cu greu saliva, apoi am luat plicul și l-am deschis. Doi de A și un B. Am fost dezamăgită de acel B, dar cel puțin era suficient pentru a-mi asigura locul dorit.

— Bravo, Einstein.

— Hai, rândul tău, am spus eu, arătând spre plicul său.

El și-a trecut degetele peste marginea plicului, apoi a scos coala albă de hârtie din interior. A început să citească, dar eu nu puteam să-mi dau seama de nimic din expresia feței lui. L-am văzut apoi cum și-a lăsat mâna în jos și am închis ochii într-o expresie de disperare.

— Nu ai obținut notele pe care le voiai?

Fără să spună un cuvânt, mi-a întins foaia, iar eu am citit cu voce tare:

— Trei de A și un B. Ed, AI INTRAT!

Am vrut să-l îmbrățișez, dar trupul îi era rigid și nu avea nicio reacție. Îi simțeam respirația în păr și mirosul de detergent de pe tricou. Când m-am desprins din îmbrățișare am văzut câtă tristețe i se citea în ochi.

— Ce s-a întâmplat? Ai obținut note excelente. Așa poți să te duci la Oxford!

— Allie, nu mă duc la Oxford, mi-a răspuns el.

Am simțit cum inima mi-o ia la galop.

— O să alegi Cardiff?

Clătină din cap.

— Voi prelua afacerea tatei.

Brusc mi-am dat seama că mă holbam la el cu gura deschisă. Eram împietrită.

— Dar asta… asta e nebunie curată. Ed, nu poți face una ca asta. Ai șansa să intri la Oxford. Nu la

un colegiu oarecare. A cui a fost ideea asta?

— A mea, a sărit el ca ars, ca și cum aș fi insinuat ceva greșit.

— Părinții tăi cred că e o decizie bună?

— Ei mă vor susține orice decizie aș lua, spuse el mândru. Și le-am spus deja că asta este ceea ce-mi doresc să fac.

— Ei bine, scuză-mă, dar chiar nu-ți înțeleg alegerea. Știu că e vorba de mulți bani, și că…

— E o nebunie, Allie, m-a întrerupt el furios. Aș avea nevoie de o căruță de bani.

— Știu că-ți va fi greu. Dar poți apoi să-ți cauți un loc de muncă. Ai putea să plătești împrumutul cu banii ăia. Ed, chiar cred că te vei descurca.

Își încleștă maxilarul și atunci mi-a trecut prin minte că e posibil să fi fost ideea tatălui său. Dar mi-am dat imediat seama că n-avea cum să fie adevărat. Dacă Ed le-ar fi spus cât de mult își dorea să meargă la facultate, părinții lui ar fi făcut tot ce le stătea în putință pentru a-i îndeplini dorința, chiar dacă asta ar fi însemnat să vândă casa și să trăiască în cine știe ce clădire abandonată.

Dar el nu avea să permită una ca asta. Luase deja decizia și voia ca eu să-l susțin și să-i dau asigurări că fusese decizia corectă. Doar că eu nu puteam să fac asta.

Capitolul 31

M-am întâlnit cu Ed să luăm cina afară, unde lumina arunca umbre aurii peste chiparoși și peste pinii care înconjurau lacul. L-am văzut stând așezat la o masă, holbându-se la telefon. Nu pot să nu mă întreb dacă e Julia, chiar dacă i-a mai trimis câteva mesaje astăzi. Mă apropii și atunci el își ridică privirea și lasă telefonul deoparte. În timp ce afară se întunecă, comandăm un aperitiv. Pe cerul nopții încep să răsară stele care se oglindesc în apa lacului ca rouă pe frunze dimineața.

Pare să fie mai relaxat în seara asta și pe măsură ce mâncăm pare să se bucure de bucate. Mâncarea e combinația perfectă între gastronomia pretențioasă și ingrediente simple: paste făcute în casă cu pește de apă dulce la grătar, apoi o porție de *piccola pasticceria,* care, dacă e să fiu sinceră, nu prea e deloc *piccola.*

— Cred că am dat de o fundătură în încercarea noastră de a-l găsi pe Stefano, spun eu.

— Nu știu ce să zic despre asta, zice el. Am putea să mergem la Peschiera și să aruncăm o privire acolo.

— De ce, ce e acolo?

— E patiseria care i-a aparținut mai demult mamei lui Stefano. Asta ne-a spus vecina lor, nu-i așa?

— Dar ne-a mai spus și că s-au mutat de acolo cu ani în urmă.

Nu văd cum asta ne-ar fi de vreun ajutor.

— Bine, înțeleg, spune el apoi cu o mină împăciuitoare.

— Ce înțelegi?

— Înțeleg faptul că începi să dai înapoi.

— Nu spun că dau înapoi, oftez eu. Oh, bine, fie. O să mergem la patiseria din Peschiera. Nu refuz niciodată ceva dulce. Cât de departe e mai exact acest loc? Ai căutat pe Google?

Își pune telefonul pe masă și-l deblochează, în timp ce eu mă uit peste umărul lui. Înainte să deschidă pagina de internet, apuc să trag cu ochiul la ce se uita înainte ca eu să vin lângă el. O poză cu mine, făcută pe feribotul spre Torri, cu soarele strălucind în spatele meu.

A doua zi de dimineață decidem să închiriem biciclete de la hotel și pedalăm timp de o oră de-a lungul falezei, până ajungem în cele din urmă la Peschiera. Zidurile impunătoare ale unei fortărețe domină micul oraș. O rețea de canale servesc drept punct de întâlnire pentru rațele din specia mallard, care se scaldă în apele tulburi, în timp ce bărcile cu motor stau aliniate sub arcurile de pod. În oraș sunt două *pasticcerias,* iar noi nu avem nici cea mai vagă idee care a aparținut mamei lui Stefano, așa că nu ne rămâne altceva de făcut decât să le luăm la rând.

Prima, Dolcezza, e pitită pe o străduță îngustă, pavată cu piatră cubică. Geamurile minuțios decorate stau ascunse sub o copertină roșie. În vitrină, ciocolate elegante și produse de panificație stau frumos aranjate, de parcă ar fi niște bijuterii într-un cufăr cu comori. Bombonele însiropate, zahăr ars și cheesecake cu glazură de cireșe și alune, sau frunze din ciocolată amăruie. Când intrăm suntem întâmpinați de rânduri de dulciuri făcute de mână, ambalate în hârtie colorată.

— *Buon pomeriggio.*

Cu o talie de viespe, părul catifelat prins la spate într-un coc lejer și ochi mari de culoarea lichiorului Chartreuse, femeia care ne iese în întâmpinare pare să nu aibă mai mult de 50 de ani. Nu s-ar zice că ciugulește din bunătățile pe care le are la vânzare.

— Cu ce vă pot ajuta? ne întreabă ea în engleză, iar eu mă întreb cum de și-a dat seama așa repede că suntem englezi. Nu e ca și cum am purta pălării

de fetru sau am căra sacoșe de la Marks & Spencer.

— Hm… *si.*

Îmi clătesc ochii cu toate acele deserturi la pahar care stau așezate pe un rastel, toate tartele cu căpșuni în miniatură, toate acele *cannoli* umplute din abundență cu cremă ricotta cu lămâie. În cele din urmă mă decid să iau câteva produse de panificație și câțiva biscuiți, pe care ea le în pune într-o cutiuță adorabilă și pe care începe să o lege cu o fundă.

Ed se uită la mine, certându-mă din priviri că trag de timp. Mă uit în altă parte, nedorind să-i dau de înțeles că are dreptate.

— *Vorremmo anche dei doici, ma c'e qualcos'altro con cui cipotrebbe ajutare*[37], spune Ed.

Încep să mă plimb prin magazin, încercând să dau impresia că mă uit să văd ce aș mai putea lua, dar îmi dau seama repede că îi răspunde afirmativ. Dispare în spatele magazinului și se întoarce însoțită de o altă femeie, care se prezintă cu numele de Ava, proprietara magazinului. E greu să-i aproximez vârsta. Aș spune undeva la 75 de ani, chiar dacă pielea ei netedă de culoarea mierii o face să pară mult mai tânără.

— Allie, ai un minut? spune Ed, împingându-mă în față, în timp ce el începe să vorbească cu ea.

Eu încuviințez și arborez acel zâmbet ciudat pe care-l am atunci când nu înțeleg o iotă din ce-mi spune cineva. Tot ce reușesc să înțeleg este „Christine Culpepper" și „Stefano McCourt".

— Din păcate, Vittoria a murit acum trei ani, ne spune Ava într-o engleză stâlcită, dar clar mai bună decât italiana mea. Am fost partenere de afaceri până când s-a îmbolnăvit. Cancer. A fost totul atât de trist. Pe Stefano nu l-am mai văzut de la înmormântare.

— Înțeleg, spun eu. Presupun că s-a mutat imediat după aceea.

Se încruntă.

— Îmi aduc aminte că… că s-a dus undeva pe coastă să locuiască cu tatăl său, Michael. Cred că moartea mamei a fost ceva dureros. Și pentru el, și pentru Michael. Ea și Stefano au fost foarte apropiați. Probabil a fost nevoie de o schimbare.

— Îl știați bine pe Stefano? Înainte să se mute? întreb eu.

— *Ah, si!* De când era mic. Vittoria a fost o mamă tânără, ca mine, și era o prezență încântătoare. Vara mergeam la plajă împreună. Stefano era un băiețel adorabil, mereu cu zâmbetul pe buze și mereu pus pe șotii. Vittoria îl striga „il mio angelo". Nu a avut frați sau surori… a fost deci cam răsfățat. Dar în sensul bun al cuvântului.

— *Mamma, ma che gliene importa?*[38] o ceartă tânăra, dar Ava ignoră comentariul.

— Mai știți de ce s-au mutat în Liverpool când Stefano avea 19 ani?

— Tatăl său, adică Michael, a locuit acolo în copilărie. A venit în Italia să studieze istoria la Universitatea din Verona și atunci s-a îndrăgostit de Vittoria. Mulți ani după au avut… *discussioni*… discuții, dacă să rămână în Italia sau să se întoarcă în Anglia. Ea a reușit să o țină pe a ei, până când lui Michael i s-a oferit șansa unui transfer în Anglia. În plus, mama lui, *nonna* lui Stefano, locuia încă acolo și era… hm, *malatto*… bolnavă. Dar, în cele din urmă, au rămas acolo doar un an. Nu am fost surprinsă când am aflat că Vittoria câștigase, spuse ea râzând. Dar, Stefano… Stefano ar fi vrut să rămână acolo.

— Serios? Mă întreb de ce nu a făcut-o. Dacă avea 19–20 de ani pe atunci, cu siguranță era suficient de matur încât să locuiască singur și să se angajeze în Anglia dacă și-ar fi dorit, nu?

— Probabil nu câștiga suficient de bine pentru a se întreține singur. În plus, au fost și ceva probleme… în dragoste.

Mă așteptam să dezvolte acest subiect, dar nu mai spuse nimic.

— În orice caz, nu am fost deloc surprinsă că s-au întors. Și ea a putut să-și îndeplinească visul de a deschide patiseria asta împreună cu mine. Locul acesta i-a adus foarte multe bucurii până să se îmbolnăvească.

Ed decide să pună punctul pe i.

— Știți unde locuiește Stefano acum?

Femeia clatină din cap.

— Genova, sau ceva prin apropiere. Nu am Facebook. Fiica mea spune că ar trebui să-mi fac. Dar știu sigur cine ar trebui să știe. A lucrat ani buni la podgoria La Cavalletta. Cu siguranță foștii prieteni și colegi lucrează încă acolo. Sunt convinsă că ei ar putea să vă pună în legătură cu el.

Capitolul 32

O dată o auzise pe mama ei spunând: „O problemă împărtășită e o problemă rezolvată”. Dar doar în teorie, pentru că în realitate nu-și aduce aminte ca asta să se fi întâmplat de prea multe ori. Părinții ei țineau totul pentru ei și nu erau genul de oameni care să discute despre ce se întâmpla dincolo de gardul din lemn de tec al terasei lor construite în anul 1930. Duminica, ori de câte ori putea, mama obișnuia să rămână după slujbă pentru a servi ceai și biscuiți digestivi. Dar discutau fie despre mucegaiul din clopotniță, fie despre cât de frumos predicase Geoffrey Byrd. Pur și simplu pălăvrăgeau, nu stăteau la povești.

Faptul că acum părinții ei aflaseră pe nepusă masă de situația în care se afla nu-i rezolva nici pe jumătate problema. Din contră. Se simțea și mai rușinată, o rușine care pe zi ce trecea devenea din ce în ce mai mare, amenințând să o sufoce. Dăduse uitării iluzia că va reuși cumva, într-un mod miraculos, să iasă cu bine la liman. Desigur că părinții ei nu știau întreaga poveste. Nu aveau nici cea mai vagă idee cine este tatăl copilului.

Uneori își privea tatăl, sperând că poate acesta îi va întoarce privirea și-și va da seama cum să se apropie din nou de el. Dar și-a dat repede seama că pur și simplu nu o mai putea privi în ochi. La început s-a gândit că poate lucrurile vor sta mai bine cu mama ei, că în jurul ei nu va simți aceeași ostilitate plutind în aer. Dar într-o zi, după ce mama ei a intrat în bucătărie să pună ibricul pe foc pentru a face ceai, a zărit pe mânerul fotoliului Biblia Regelui Iacob cu coperte îmbrăcate în piele. Din ea se vedea capătul unui semn de carte. Se ridică și lua cartea în mâini și începu să-și treacă degetele pe pagină, trasând conturul literei B, stilizată cu cerneală de culoare roșie și aurie. Când cu grijă ajunse la pagina cu pricina, în josul paginii

a văzut un pasaj subliniat îngrijit cu un creion. „Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat. Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu.” Epistola Sfântului Andrei către evrei, 13:4.

A reușit să-și ascundă rotunjimile până când sarcina a devenit destul de înaintată. Înainte să împlinească șapte luni, oricine se uita la ea ajungea pur și simplu la concluzia că mânca prea mulți biscuiți. Dar în cele din urmă a trebuit să-și dea demisia de la locul de muncă spunându-le tuturor vag și evaziv că a găsit ceva mai bun și că nu putea rata șansa. A început să se izoleze de prieteni și și-a găsit refugiul în camera sa, departe de toată lumea. Dar chiar și așa nu se putea ascunde de gândurile care nu-i dădeau pace.

Apoi a venit ziua când împreună cu mama sa a luat trenul spre un loc din apropiere de Liverpool, nici prea departe, dar nici prea aproape de unde stăteau. Tatăl ei nu le-a însoțit, un mic gest pentru care a fost extrem de recunoscătoare. Spera că mama sa exagera atunci când spunea că stresul l-ar fi omorât. În timpul călătoriei, privi pe geam la câmpurile care se derulau cu viteză prin fața ochilor săi, simțind în interiorul ei o căldură, hrănindu-se cu un gând pe care nu ar fi putut niciodată să-l spună cu voce tare. Se gândea că, în ciuda situației de neconceput în care se afla, își iubea copilul mai mult decât se iubea pe ea însăși.

Nightingale House era un conac construit în stil victorian, cu frontoane la geamuri, ce avea în față o grădină mare, plină cu paltini. În ciuda numelui frumos și în ciuda priveliștii, nu părea un loc primitor, chiar dacă, în situația ei, niciun loc nu mai părea prietenos. Baremi femeia care le-a deschis ușa i-a zâmbit. În ultimul timp i se părea că nimeni nu-i mai zâmbea. Nu a petrecut multă vreme acolo. Se așteptase ca timpul să treacă mai greu, dar a avut grijă să aibă mereu ceva de făcut, așa cum făceau toți de-acolo, mergând la slujbă,

citind și făcând diverse treburi casnice. Totul părea mai ușor atunci când nu avea timp prea mult să se gândească și, poate cine știe, lustruirea treptelor avea o capacitate miraculoasă de a o ajuta să-și recapete puritatea morală. Dacă asta ar fi funcționat cu adevărat, ar fi fost dispusă să lustruiască balustrada până reușea să se oglindească în ea.

O dată la câteva zile mama sa venea să o viziteze. Uneori îi aducea sendvișuri cu ou sau vreo tartă cu coacăze făcută în casă. Tarta cu coacăze era favorita ei. Îi plăcea să creadă că o parte din ea o iertase pentru ceea ce făcuse. Dar cel mai mult în acele săptămâni i-a plăcut să facă cutiuța pentru bebeluș. Voia să umple cutia nu doar cu câteva scutece și o mână de costumașe, chiar dacă nu era foarte pricepută într-ale croșetatului. Mereu considerase croșetatul un obicei demodat și nu credea să aibă răbdare pentru așa ceva. Dar în acele ultime câteva săptămâni de sarcină, își găsea alinarea făcând botoșei și bonețele.

Când una dintre fetele de acolo i-a dat un model de pătură, și-a dat imediat seama că era cel mai greu lucru pe care-l încercase până atunci. Toate acele margini ondulate, cercul de steluțe din mijloc, toată această muncă s-a transformat într-o obsesie și simțea ca și cum instinctul ei matern depindea de felul în care va reuși să creeze acel obiect delicat. Cel mai mult s-a chinuit să facă stelele. După primele încercări nu a reușit să obțină decât un ghemotoc de lână încurcată și trebuia de fiecare dată să o ia de la capăt. Dar se încăpățâna să termine păturica și lucra până când degetele începeau să-i sângereze.

Într-o după-amiază neobișnuit de rece pentru luna iunie i s-a rupt apa. Afară atmosfera era apăsătoare, iar cerul acoperit de nori și ceață. Când i s-a rupt apa, se ocupa de lenjeria murdară și a continuat să lucreze până când a ajuns taxiul care avea să o ducă la spital. A mers singură. Nu aveau

suficient personal disponibil pentru a trimite pe cineva cu ea.

Prima asistentă care s-a ocupat de ea era tânără și frumoasă, cu nas micuț și trăsături reci.

— Haide să te conduc în pat… domnișoară, spusese ea într-un fel care a făcut-o să spere că nu va trebui să treacă prin ce avea de trecut împreună cu ea.

Dar și-a făcut griji degeaba, pentru că în următoarele ore a fost singură cuc, în timp ce părea că trupul avea să i se rupă în două. Credea că avea să moară. Nu încăpea îndoială. Nu avea cum să scape întreagă din așa ceva.

Dar apoi, în ciuda durerii și a fricii, atunci când bebelușul a venit în sfârșit pe lume, acoperit de sânge și mucozități, tot din jur să evaporat și au rămas doar ei doi. Era absolut perfect, o mogâldeață cu părul moale și negru, cel mai negru păr pe care-l văzuse vreodată, și cu obrajii ca de catifea. Degetele de la picioare păreau o versiune în miniatură a degetelor ei, dar deocamdată asta era singura asemănare pe care o putea observa. Nu a lăsat bebelușul din brațe toată noaptea. Îl lua cu ea chiar și când se ducea la baie. Când ea se mișca, se mișca și el odată cu ea. Dar în marea majoritate a timpului a stat în pat mângâindu-i trupușorul micuț și copleșindu-l cu sărutări. Se simțea în rai.

I-a pus numele Christopher. În timp ce celelalte mame din jurul ei erau vizitate de familie și de prieteni, care veneau cu cadouri și cu flori, pe ea nimeni nu o felicita. Și-a spus că nu-i pasă de așa ceva.

Avea un chip atât de frumos, încât simțea că se topește când îl vedea cum o apucă de mână cu degețelele lui mici. Lumea căpătase un sens, iar ea știa un singur lucru: dacă acest băiat era rezultatul slăbiciunii și imoralității ei, atunci ar mai face același lucru de 100 de ori.

În ziua când au fost liberi să plece din spital, l-a așezat în păturica moale de culoare albă

împodobită cu steluțe și a tras adânc aer în piept. În acea zi nu s-a gândit nici la trecut, nici la viitor. Nu se putea gândi decât la faptul că în sfârșit avea să iasă pe porțile spitalului ținând în brațe cel mai frumos copil din lume. Dar înainte de asta trebuia să semneze foaia de externare și să-și scrie numele și data.

Peggy Smith. 29 iunie 1963.

Capitolul 33

Allie

A doua zi de dimineață, în timp ce soarele dogorește, iar pe cer apar câțiva nori albi gândul îmi zboară la bunica Peggy. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar zice dacă ar ști că sunt aici, în căutare de răspunsuri, pentru a rezolva acest mister, când ea a fost atât de fermă în decizia ei de a nu-mi spune nimic. Nu-mi place deloc să mint. Dar ce ar trebui să fac, când ea a părut atât de determinată să păstreze acele secrete tulburătoare ascunse în sertarul ei?

— În dimineața asta am vorbit cu cei de la podgoria La Cavalletta, spune Ed, luând o gură din cafeaua lui aromată și fierbinte. Organizează degustări în perioada aceasta a anului, dar astăzi nu mai au niciun loc liber. Mâine după-amiază am reușit să găsesc două locuri.

— Oh, bine.

— Am presupus că vrei să mergem, nu?

— Da, sigur că vreau, îi răspund eu, deși adevărul e că în continuare am sentimente contradictorii față de fiecare nou pas pe care-l facem în încercarea de a-l găsi pe Stefano.

— Să sperăm că vom da peste oameni mai prietenoși decât ne-a fost dat să întâlnim până acum.

Mai târziu coborâm treptele săpate în stâncă și găsim două șezlonguri lângă un ponton din apropierea hotelului. Soarele e sus pe cer, iar lumina care se filtrează printre frunzele copacilor îmbracă pietrele în straie aurii. În jur domnește liniștea, iar briza mării șuieră ușor.

Asta e tot ce am nevoie pentru a mă relaxa după o zi atât de aglomerată cum a fost cea de ieri. Dar se pare că Ed nu e deloc în asentimentul meu. El pare să nu-și găsească locul. Când e la umbră, se

mută la soare. Când e la soare se încinge, transpiră și se enervează că e prea cald. Deschide cartea pe care o are cu el, dar o închide imediat la loc.

— Cartea nu e bună de nimic? întreb eu.

— Nu mă prinde deloc.

Îmi scot crema de protecție din geantă și i-o întind.

— Vrei? N-aș vrea să adăugăm pe lista ta de probleme și cancerul de piele.

Îmi ia tubul din mână și începe s-o aplice ca orice bărbat: de parcă ar degresa o tigaie cu un burete de sârmă de la Brillo. Începe cu obrajii, pe care-i freacă bine, apoi trece la frunte, apoi aplică loțiune și pe cicatricea lungă de deasupra ochiului drept pe care a căpătat-o în timpul unui semimaraton la care a participat la puțin timp după nuntă.

— Aproape că nu ți se mai vede zgaiba de la maraton, îi spun eu. De câte copci ai avut nevoie?

— De 10… pe acolo. Nu a fost mare lucru. Cu siguranță nu m-a făcut să renunț la alergat.

— Asta ar fi o idee, spun eu. De ce nu te trezești mâine devreme să ieși la alergat?

Nu am trecut niciodată prin ceva comparabil cu trăirile pe care le experimentează Ed acum, dar știu că atunci când am o zi proastă mă ajută dacă-mi pun sângele în mișcare.

— Ce zici?

— Despre?

— Despre alergarea de mâine.

— Da, bine. Probabil.

— Ai o pereche de pantofi de sport la tine?

Nu răspunde din prima. E ca și cum gândurile care-l macină îl distrag atât de mult încât nu mai e loc pentru nimic altceva.

— Nu prea știu, Allie.

Mă las mai jos în șezlong și decid să-mi țin gura pentru o vreme. Apoi îmi dau seama că se uită la mine.

— Dar cred că mă duc să înot, spune el brusc.

— Oh, bine.

— De ce nu vii și tu cu mine?

Izbucnesc într-un râs forțat.

— Înotul nu e chiar punctul meu forte, știi foarte bine asta.

— Dar cât de cât știi să înoți.

— Pot să bat apa, da.

Exagerez. Nu e ca și cum m-aș duce la fund ca bolovanul. Tata a încercat din răsputeri să mă învețe să înot, iar la școală am fost obligați să deprindem arta înotului, într-o piscină care era suficient de mică încât să putem pune piciorul jos atunci când antrenorul nu era atent la noi. În consecință, recordul meu a fost medalia de 10 metri, pe care am obținut-o ținându-mi respirația pe tot parcursul probei. Așa am reușit apoi cu succes să refuz toate invitațiile la piscină și să îi refuz pe toți cei care mă invitau să facem baie dezbrăcați.

— Allie, toată lumea trebuie să învețe să înoate.

Nu cred nicio secundă că tonul pe care-l folosește este serios, dar expresia de pe chipul lui este deliberat indescifrabilă.

— Trebuie să știu să înot doar dacă ajung în apropierea apei, lucru pe care n-am de gând să-l fac.

Râde.

— Dar dacă cazi peste bord?

— O să am grijă să nu cad.

— Ei bine, ce-ar fi să nu ne asumăm acest risc?

Spunând asta se ridică de pe șezlong, își dă tricoul jos și-mi întinde mâna.

De două zile de când suntem aici mușchii lui Ed nu mai par atât de bine definiți, și întreaga fizionomie i s-a mai îmblânzit. Îl prinde bine, la fel cum îl prinde și culoarea pe care a căpătat-o acum, când parcă nu mai este atât de palid, nici măcar sub tricou. Îl urmez până pe ponton, în timp ce o picătură de transpirație mi se prelinge de-a lungul tâmplei. Mă așez cu fundul pe margine și-mi

strecor degetele de la picioare în apa rece. Tremur. Când privesc în sus spre el, privirea-mi cade pe smocul de păr de deasupra beteliei costumului de baie.

— Eu doar o să stau aici și o să mă uit la tine.

— Așa să fie. Sigur nu pot să te momesc să vii cu mine?

— Nu, sunt destul de sigură că nu.

Îmi pun mâna streașină la ochi ca să mă protejez de soare, și îmi las capul într-o parte ca să mă pot uita mai bine la el. Apoi se întoarce și se aruncă, agitând apa și lăsând în urma lui spumă și bulbuci. Mă aplec mai în față și încerc să mă uit în apă:

— Ed?

Iese la suprafață cu coate îndoite, dându-și părul din ochi. Arsurile de pe umeri lucesc în lumina soarelui.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă întrebam doar unde ai dispărut.

Continuă să înoate, îndepărtându-se de mine, ca o rază de lumină care brăzdează cerul. Închid ochii pentru câteva clipe, lăsând soarele să-mi mângâie pleoapele. Dar apoi îmi dau seama că înoată spre mine, și deschid ochii la timp pentru a-l vedea cum se prinde cu brațele lui bronzate de marginea pontonului și cum își sprijină bărbia pe brațe.

— O să am grijă să nu pățești nimic, spune el.

Simt ca și cum o pasăre colibri se zbate în interiorul meu.

— Ce vrei să spui?

— Dacă intri în apă, o să am eu grijă de tine.

— Nu. Nu cred că e cazul.

— Allie, chiar vrei să trăiești toată viața fără să vezi cum e să înoți într-un lac superb în Italia, în timp ce soarele îți încălzește spatele?

— Dacă trebuie să fac asta pentru a rămâne în viață, atunci da.

— O să mă asigur că o să scapi cu viață din asta.

De când am ajuns aici, Ed a fost mereu încruntat și încordat. Dar acum, un zâmbet îi apare pe chip,

luminându-i trăsăturile, ca o rază de soare.

— O să intru doar pentru un minut, ne-am înțeles? 20 de secunde, dacă stau să mă gândesc mai bine.

— Fie, 20 de secunde să fie atunci.

Mă descalț de sandale și îmi dau tricoul jos, trăgând aer în piept în încercarea de a ascunde bucata de piele ce se vede sub liniile alb-albastre ale bustierei mele. Mă bâțâi pe marginea pontonului, privind speriată la apa de sub mine. El îmi întinde o mână.

Mi-ar plăcea să spun că am plonjat elegant în apă, dar afirmația asta ar fi departe de realitate. Adevărul este că plonjez în brațele lui, dând din mâini, iar când simt că alunec, sfârșesc prin a mă folosi de capul lui pe post de colac de salvare în încercarea de a rămâne la suprafață. Sunt conștientă că sunt pe cale să-mi înec și probabil să-mi ucid cel mai bun prieten, dar asta nu mă face să mă abat de la strategia pe care am adoptat-o, și continui să mă zbat ca și cum aș încerca să scap de un banc de pești Piranha.

— Allie, te-am prins, îl aud spunându-mi.

Îi simt respirația mângâindu-mi urechea, în timp ce își trece o mână pe după talia mea, iar cu cealaltă mână se prinde de pilonii de lemn ai pontonului.

— Te-am prins.

Așteaptă până când îmi slăbesc strânsoarea, apoi mă ia de mână și mă trage ușor spre el, îndepărtându-ne de ponton. Își strecoară o mână pe după mijlocul meu.

Instinctiv încep să bat apa cu picioarele.

— Așa, e bine, nu? șoptește el cu vocea moale, aproape adormită.

Dar, cu respirația tăiată, eu nu reușesc să articulez niciun răspuns, pentru că tot, toată situația nu e doar bine. E cu mult mai mult de atât, și în același timp nu e deloc bine.

Nu e doar vorba de faptul că-mi dau seama că sunt în siguranță într-o situație în care în mod normal m-aș simți expusă și vulnerabilă. Și nu e vorba de faptul că m-aș gândi că doar el este singura persoană din lume care mă poate face să mă simt în siguranță. E vorba de cu totul altceva. O multitudine de lucruri minunate care-mi pulsează acum prin fața ochilor, ca o serie de diapozitive care se succed una după alta. Buzele arse de soare. Pielea care-i lucește. Genele ude. Culoarea apei ce i se reflectă în privire, ca și cum întreg lacul ar exista doar pentru a ajuta la crearea celei mai frumoase nuanțe de albastru de pe întreg pământul.

Am stat în apă mult după expirarea celor 20 de secunde. Nu mă mai tem de iminența morții, dar cu toate acestea nu trece o clipă fără să-mi fac griji. Încerc să mă conving că sunt încă în apă pentru a mă bucura de ceea ce a spus Ed: de frumusețea lacului, de soarele care-mi încălzește spatele.

Vreau ca asta să fie adevărat. Dar știu că nu este așa. Nu este așa deloc.

Capitolul 34

Ed

Uneori, atunci când râde cu ea, Ed uită de tot și de toate. În acele momente nu mai rămâne decât senzația de eliberare, de plutire pe care o resimte în tot corpul. Dar apoi, când ajunge înapoi în cameră, rămâne singur în întuneric și simte cum toate vin tăvălug spre el. Uneori acest lucru se traduce printr-o senzație de agitație, nu poate sta locului, ca și cum ar avea fire de nisip ce i-au ajuns pe sub piele și nu-i dau pace. Dar de când au ajuns în Italia, s-a produs o schimbare. Ceva atât de subtil, aproape insesizabil, ca un fulg de nea. Acum nu se mai trezea cu o durere surdă de oase. Acum nu mai simțea acea repulsie față de corpul său și față de felul în care încheieturile păreau să i se șubrezească pe zi ce trece. Acum nu mai avea aciditate la stomac și în unele nopți reușise să lege mai mult de trei ore de somn și să se trezească odihnit.

Întrebarea era de ce? De ce acum vedea lucrurile diferit. Nu-i era ușor să găsească un răspuns pentru această întrebare. De ce acum simțea cum prin vene îi curgea o doză de ceva ce înainte i se părea utopic? Optimism. Ar fi putut pune acest sentiment pe seama nostalgiei, dar acest concept este prea mic pentru a cuprinde felul în care se simțea în preajma lui Allie.

Gândul îi zbură la Julia, la trăsăturile ei deosebite, la vocea ei clară, la inteligența ei și la echilibrul ei interior. Când oare devenise imun la toate astea? Dar în adâncul sufletului știa că nu era imun, că încă era conștient de toate aceste calități ale ei, și că oricare ar fi fost momentul în care s-a produs ruptura, nu a fost ca și cum ar fi apăsat pe un buton și sentimentele pentru ea s-ar fi evaporat.

Dar e complicat. Atât relația dintre ei doi, cât și Julia. Înainte i se părea o fată misterioasă și de nedescifrat. Când s-au cunoscut, savura ideea de a o descoperi pe adevărata Julia. Presupunea că avea să-i placă ce avea să descopere.

Îi era imposibil să spună cu exactitate ziua când lucrurile o luaseră razna. Atunci când și-a dat seama că sarcasmul Juliei avea o doză de răutate. Sau când și-a dat seama că schimbările ei de temperament nu o făceau să fie enigmatică. Sau când ceea ce el credea că e tărie de caracter s-a dovedit a fi pură agresivitate. I-a spus că ea nu s-a schimbat. Și poate avea dreptate. Poate că el era de vină. Dar el nu s-a considerat niciodată a fi genul de bărbat sensibil. Obișnuia să nu bage în seamă lucrurile mărunte și să nu se lase doborât de nimic. Era o persoană optimistă. Un pragmatic. Un bărbat cu coloană vertebrală. Sau cel puțin așa era înainte. Acum nici el nu mai știa.

Atunci de ce l-a deranjat atunci când, în timp ce luau cina la un prieten, soția sa l-a strâns de mână pe sub masă și i-a șoptit:

— Nu mânca atât de repede. Nu e frumos.

Nu era mare lucru, dar în sinea lui s-a simțit oripilat la gândul că ei îi este rușine cu el.

Și ar fi trebuit oare să se simtă deranjat atunci când, de ziua mamei lui, a auzit-o oftând când i-a arătat geanta scumpă pe care o cumpărase și apoi l-a întrebat:

— Sper că ai păstrat chitanța, nu-i așa?

Sau la nuntă, când un prieten l-a întrebat ceva în legătură cu afacerea lui, iar ea a spus râzând:

— Oh, iubitule, ne plictisești de moarte pe toți.

Problema era că, dacă la început putea număra pe degete aceste episoade lipsite de importanță, odată cu trecerea timpului ele au devenit din ce în ce mai dese, încât i-ar fi fost mai ușor să numere stelele decât să încerce să țină socoteala.

Ed refuza să facă din asta o obsesie. Nu era vreo mămăligă de bărbat, rănit în orgoliu de faptul că

soția sa nu-l idolatriza. Atunci, de ce începuse să se simtă ca un ratat, ca și cum din cauza faptului că nu avea maniere rafinate cea mai incredibilă femeie pe care-o cunoscuse vreodată îi scăpa printre degete?

Pentru prima dată în viață, Ed nu era mândru de trecutul său. Și avea toate motivele să se simtă așa. Cu câteva luni în urmă, descoperise că tatăl Juliei, un bărbat de casă, respectabil și stabil din punct de vedere financiar, exact idealul spre care tindea Ed, încercase în repetate rânduri să-și convingă fiica să nu se căsătorească cu el, spunând că avea să fie primul membru al familiei fără studii superioare.

Dar nu avea nimic de câștigat dacă-și bătea capul cu astfel de critici. Și ușor-ușor a început să se gândească la faptul că poate aveau dreptate.

Capitolul 35

Allie

Nu mă grăbesc și-mi aleg cu grijă ținuta pentru cină. Optez pentru o rochie albastru-închis, dintr-un material ușor, care-mi lasă la vedere umerii ușor bronzați. Îmi bipăie telefonul și văd că am primit un mesaj de la Ed.

La 8.30 avem rezervare la un restaurant drăguț.

Încep să scriu un răspuns.

Cu ce ar trebui să mă îmbrac?

Ceva elegant. Cocote și vicari.

Nu am nimic adecvat unui costum de cocotă.

Tu ești vicarul.

Mă încalț cu o pereche de sandale cu barete subțiri care-mi lasă la vedere unghiile date cu ojă roz. Îmi mai aranjez puțin părul și cobor.

Ultimele raze de soare colorează lacul în nuanțe de roșu. Îl găsesc pe Ed la o masă mică, într-un balcon circular, care se înalță deasupra lacului, amenajat într-o scobitură a stâncii, construit din pietre măcinate de vreme. De jur-împrejur se înalță coloane acoperite cu licheni, iar pe podea stau câteva ghivece din care se revarsă o puzderie de flori albe și portocalii.

Când mă vede își ridică privirea din agendă și un zâmbet visător îi apare în colțul gurii.

— Allie Culpepper, ești foarte frumoasă.

Simt cum roșesc, în timp ce mă așez pe scaunul din fier forjat din fața lui, încercând să mă prefac că nu am observat cum ochii lui îmi mângâie pielea.

— Mulțumesc.

Atunci îi bipăie telefonul. Citește mesajul, apoi îl dă pe silențios.

— Jeremy, îmi spune el. Se descurcă de minune. Știu că nu ești o mare fană de-a lui, dar nu e cel mai bun moment să mă aflu aici, iar el nu s-a plâns nici măcar o dată.

— Dar Julia? Ai mai vorbit cu ea?

Începe să-și maseze protuberanțele degetelor cu degetul mare.

— Am vorbit de vreo două ori.

Îi studiez atent mimica.

— Vrei să vorbim despre asta?

Din gesturi pare că în sfârșit avea să-mi spună ce se petrecea cu el, dar apoi rostește:

— Poate. Dar nu în seara asta.

Mă simt de parcă ar trebui să spun ceva profund. Vreau să fac asta. Dar prea multe cuvinte îmi dansează prin minte. Apoi un chelner vine și ne aduce băuturile, și bula se sparge.

Hoinărim apoi prin oraș și luăm cina la un restaurant splendid aflat în afara centrului vechi, sub o boltă înmiresmată de caprifoi. Mâncarea este delicioasă: paste făcute în casă umplute cu rață, coaste de miel cu ardei grași, cartofi și smochine. Când sunt pe punctul de a-mi lua o cafea, un cuplu de bătrânei, care până atunci stătuseră la o masă alăturată, se opresc în dreptul nostru pentru a ne saluta înainte să plece. Par să aibă în jur de 80 de ani și chiar dacă ea și-a pierdut strălucirea tinereții, zâmbetul care-i împodobește chipul în timp ce-și ține soțul de mână păstrează ceva din frumusețea pe care a avut-o odinioară.

— *Siete proprio una coppia perfetta*[39], spune ea.

Ed zâmbește și răspunde în italiană, apoi ea dă din cap și se pierd amândoi în mulțime.

— Ce a spus? întreb eu.

Ezită.

— A spus că mâine o să ningă.

— Foarte amuzant.

După cină găsim majoritatea magazinelor deschise și încă este suficient de cald încât să nu am nevoie de puloverul pe care l-am luat la mine. O pornim de-a lungul unei străzi înguste, îndreptându-ne spre o gelaterie plină de lume care se înghesuia în fața unei vitrine. Trebuie să fie în jur de 100 de arome de înghețată aliniate într-un caleidoscop de culori terne, de la roșu la verde-cald, galben-pal, toate servite cu o spatulă de metal. Un frumușel de vreo 20 de ani ne întâmpină la intrarea în gelaterie. Zâmbetul lui îmi dă de înțeles că este extrem de conștient de sex-appealul lui.

— *Buonasera, bellezza.* Îmi dați voie să vă ajut cu o recomandare?

— Hmmm… da, sigur.

— Să vedem, pentru tine, ceva dulce. Sesamo e miele, susan cu miere. Cred că o să-ți placă, spune el, uitându-se fix în ochii mei, în ceea ce cred că este o încercare de flirt.

— Hm*, grazie,* șoptesc eu, apoi îmi primesc cupa de înghețată.

Când ajungem pe trotuar la lumina felinarelor, Ed începe să clatine din cap, pe jumătate amuzat, pe jumătate ceva ce nu pot descifra pe de-a-ntregul. Să fie indignare?

— Nu pot să cred, spune el.

— Ce?

— Admiratorul tău.

— N-a făcut decât să-mi vândă o cupă de înghețată.

— Ar fi putut să-și țină gura. Îmi e rușine de rușinea lui.

Râd pe înfundate, apoi iau o gură de înghețată, care mi se topește în gură și-mi încântă papilele gustative. Apoi, pe când ne îndreptăm spre piațeta din centru, îl aud pe Ed întrebând:

— După despărțire ai regretat vreodată că ai acceptat slujba din Liverpool? Rob era un tip de treabă.

— Nu, îi răspund eu instantaneu. Mai ales după ce am aflat ce s-a întâmplat la conferința de la New Orleans.

— Doamne Dumnezeule, am uitat de episodul cu cercetătoarea din Argentina. Rob a fost un mare dobitoc, spune el plin de empatie, retrăgându-și afirmația de mai devreme.

Eu mă abțin să nu râd.

— Cu siguranță nu era sufletul meu pereche.

— Atunci de ce ai stat cu el așa de mult?

Cad pe gânduri și încerc să găsesc răspunsul potrivit.

— Din același motiv pentru care cuplurile rămân împreună chiar dacă nu sunt topiți unul după celălalt. Își imaginează că este suficient să se simtă bine unul în preajma celuilalt. Sau poate că nu le plac schimbările. Să fiu sinceră, nici eu nu prea știu. La vremea respectivă era ca o rutină. Sau… sau poate că nu.

— Aveați foarte multe lucruri în comun. Cel puțin pe plan profesional.

— Asta e foarte adevărat. Era plăcut să am pe cineva căruia să-i povestesc ce făcusem peste zi, știind că înțelegea ce spuneam eu acolo.

— Era plăcut… dar nu era totul.

— Exact. Nu era totul.

Zâmbește.

— Nu e ușor să găsești persoana potrivită cu care să-ți petreci toată viața, nu-i așa?

— Nu, nu este.

— Cred că noi oamenii avem un circuit defect: atunci când avem fluturași în stomac, ne gândim

că gata, el sau ea este persoana cu care ne vom petrece restul vieții.

Am ajuns deja la poalele fortului, acolo unde luminițele din turlă aruncă puncte strălucitoare pe luciul apei. Traversăm strada pavată cu piatră cubică, până ajungem în dreptul unei fântâni micuțe din piatră, amplasată în mijlocul piațetei.

— L-am întrebat o dată pe tata cum și-a dat seama că era îndrăgostit de mama, îi povestesc eu. Mi-a spus că și-a dat seama că ea era primul lucru pe care-l avea în gând dimineața și ultimul lucru la care se gândea înainte de a pune geană pe geană.

— Da, asta sigur face parte din latura bună a lucrurilor.

Mă sprijin de fântână și întreb:

— Și care ar fi partea rea?

— Atunci când persoana de care te-ai îndrăgostit se dovedește a nu fi persoana de care te-ai îndrăgostit. Apoi îți dai seama că, în realitate, nici tu nu mai ești aceeași persoană.

Înghit în sec.

— Ei bine, hai să testăm teoria tatei. Este Julia ultimul lucru la care te gândești înainte de a adormi?

— Da, răspunde el, fără să clipească.

Valul de căldură din interiorul meu este urmat de un val de vină. Acum știu că a venit vremea să pun piciorul în prag și să fac ceea ce trebuia să fac.

— Doar că…

— Ed, îl întrerup eu. Trebuie să te întorci la ea. Nu de dragul ei, ci de dragul tău. Nu știu ce s-a întâmplat între voi. Nu am vrut niciodată să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar toate relațiile necesită efort, știi bine. Unele nu merită, iar altele da. Și ce aveți voi doi… merită să lupți pentru asta.

Văd cum o venă începe să-i pulseze de-a lungul gâtului.

— Ce te face să crezi că nu m-am înșelat?

— Ed, te cunosc de-o viață. Erai așa de fericit când ai cunoscut-o pe Julia. După câteva săptămâni vorbeai deja despre viitor, despre copii…

Începe să se caute prin buzunare și scoate o monedă pe care mi-o întinde.

— Pune-ți o dorință, îmi spune, arătând spre fântână.

Îmi trec degetele peste monedă și apoi o arunc în apă. Moneda se lovește de suprafața apei, apoi cade pe fundul fântânii.

— Sper că a fost ceva inspirat.

— Să câștig la loterie, glumesc eu.

El nu trebuie să afle că tot ce-mi doresc cu adevărat este să descopăr dacă bărbatul pe care-l numesc tată chiar este tatăl meu.

— Hai, e rândul tău.

Aruncă moneda în fântână, apoi o urmărește încruntat cum cade, în timp ce mie îmi trece prin cap că Ed pur și simplu nu știe ce dorință să-și pună.

Capitolul 36

Ed

Când era mic, Ed vedea în tatăl său o forță a naturii. Un bărbat puternic din punct de vedere fizic, dominant, un bărbat adevărat, cu bărbie proeminentă, cu păr bogat, lat în umeri. Atunci când mergeau în parc cu toții, tatăl său se lua la trântă prin iarbă cu el și cu Mike, și lor li se părea că se luptă cu un leu.

Mama lui obișnuia să stea pe o pătură și să aibă grijă de Michelle, care pe atunci era doar un bebeluș gânguritor, care obișnuia să-și strecoare piciorușele micuțe sub ea, tresărind când simțea că nu se mai putea mișca. Apoi uneori mergeau la un pub, unde Mike și Ed pierdeau vremea prin parcare, în timp ce privirile admirative ale altor bărbați îi aduceau aminte tatălui său ce soție frumoasă avea. Obișnuia să-și treacă mâna pe după umerii ei și să o sărute apăsat pe buze, până ce ea îl alunga în joacă, iar Mike își băga degetele pe gât și se prefăcea că vomită.

Cam pe atunci a început Ed să fie curios ce se întâmpla după ce tatăl său pleca cu furgoneta la lucru. Dar până la vârsta de 13 ani nu a avut voie să-și ia o slujbă, genul de slujbe de weekend pe care și le lua în încercarea de a-și ajuta părinții din punct de vedere financiar.

La început, când se uita la tatăl său cum repară ceva prin casă, i se părea că e martorul unui act de magie. Dar curând și-a dat seama că ceea ce făcea tatăl său era cu mult mai bun decât magie. Tatăl său avea o gândire analitică. Era un om care rezolva orice problemă. Un matematician înnăscut. Știa exact ce cablu să taie, ce cabluri să conecteze și reușea cumva să rezolve eficient și în siguranță orice fel de problemă cu care se confrunta. Ed nu a avut voie să umble nesupravegheat cu un patent

până când nu a dat dovadă de faptul că este pregătit să se descurce singur, dar cu mult înainte de test era tobă de carte, știind la perfecție care era treaba cu împământarea și cu continuitatea electrică, cu disjunctoarele și cu siguranțele.

Un deceniu mai târziu, când s-au împlinit 50 de ani de la înființarea Spark, Ed și-a adus aminte de acea perioadă în care a început să lucreze în weekend alături de tatăl său. În anii ce au urmat, Ed a fost cuprins de o frenezie. Simțea o nevoie aproape supraomenească de a construi, de a crește, de a progresa. Era o senzație îmbătătoare, simțea un soi de euforie. Reușea să lucreze și 60 de ore pe săptămână și să doarmă cinci ore pe noapte. Reușise chiar să-și depășească recordul personal când alergase un semimaraton. Nu luase niciodată droguri, dar știa că e dependent de ceva: de succes.

Petrecerea ce avusese loc la un hotel de lux, un pic prea extravagant, fusese un succes. Ed se ținea numai după tatăl său, lăudându-se ca un copil mic cu ce desene a mai făcut el.

— Ce sunt astea? o întrebă tatăl său pe o chelneriță care se opri în dreptul lor cu o tavă plină cu tartine.

Tatăl său purta un costum de poliester, care arăta de parcă ultima dată fusese îmbrăcat în cadrul unei audieri la tribunal. Ed și-ar fi dorit să se fi gândit să-i cumpere ceva mai bun de îmbrăcat.

— Crab cu maioneză de gref roz, răspunse ea. Pun pariu că sunt tare gustoase.

El luă o tartină de pe tavă, o băgă în gură, apoi dădu aprobator din cap. Ed râse.

— Cum e hotelul, tată?

— Fițos. Dar totuși nu pot să-mi fac nici ceai, nici cafea în cameră.

— Dacă vrei cafea poți suna oricând la recepție și o să-ți aducă în cameră, îi spuse Ed.

— Mama ta nu ar vrea ca cineva să se deranjeze atât de tare să ne aducă nouă o ceașcă de ceai în cameră. Ar însemna să cheltuim prea mulți bani.

— Tată, totul se decontează. Nu trebuie să-ți faci griji.

— E vorba doar de principiu, spuse el, apoi zâmbi. Fiule, suntem foarte mândri de tine.

— Tu m-ai învățat tot ce știu, răspunse Ed, iar tatăl său pufni.

— Nici pe departe.

Dar în mare măsură era adevărat. Tatăl său îi arătase câte împliniri îți putea aduce propria afacere. Îi plăcea atât de mult să facă asta, că firma B.R. Holt & Fiii încă o ducea bine. Acum trecuse în proprietatea lui Ed, dar tatăl său ocupa funcția de director general, și aveau trei angajați. Chiar dacă acum, de când cu noua funcție, genunchii nu-l mai supărau, nu se putea abține să nu-și suflece mânecile și să treacă la treabă când vreun angajat se simțea rău.

— Deci, în seara asta o vom cunoaște pe Annabel?

— Ei bine… nu. Nu mai suntem împreună, spuse Ed.

Tatăl său ridică din sprâncene.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu eram potriviți unul pentru celălalt.

Îi aruncă o privire atotștiutoare.

— Înțeleg. Tatonezi terenul. Distrează-te acum cât ești tânăr.

— Nu e vorba de asta, protestă Ed, sperând că nu asta era ceea ce credeau toți despre el. Nu era genul de bărbat care frângea inimi.

Nu ieșea la întâlniri doar de dragul de a cunoaște cât mai multe femei. De-a lungul timpului cunoscuse foarte multe femei. Femei inteligente, frumoase, sexy. Faptul că nu reușise să aibă o relație serioasă cu niciuna dintre ele se datora pur și simplu faptului că nu găsise persoana potrivită.

— În orice caz, tu nu ai tatonat terenul în tinerețe, iar tu și mama ați reușit s-o scoateți la capăt, adăugă Ed.

Tatăl său se înecă și câțiva stropi de șampanie îi ajunseră pe nas.

— Ei bine, nu pot să te mint și să spun că totul a mers ca pe roate. Când am dus-o rău cu banii, lucrurile au fost mai complicate. Ca atunci când Michelle a trecut prin perioada ei rebelă. Fiule, nu pretind că dețin adevărul suprem, dar de un lucru sunt sigur. Când găsești pe cineva cu adevărat special și te simți cu capul în nori, adu-ți aminte că și cei mai buni dintre noi trec prin perioade dificile. Secretul este să înfruntați furtuna.

Capitolul 37

A fost tare plăcut să se întoarcă la Nightingale House. Până atunci se gândise că poate era subiectivă și i se părea că are cel mai frumos copil din lume, dar când s-a întors la Nightingale toată lumea a fost topită după părul lui negru și după fățuca lui drăgălașă. Christopher nu plângea niciodată. În timp ce alte mame făceau ture pe coridor în toiul nopții, încercând din răsputeri să-și liniștească bebelușii, Peggy se apleca peste marginea pătuțului și-l învelea în păturica tricotată de ea, iar apoi rămânea privindu-i fața angelică. Ar fi putut sta ore în șir privindu-i pleoapele închise cum tremurau, în timp ce hoinărea pe tărâmul viselor.

În următoarele șase săptămâni s-a bucurat de fiecare gest nou pe care-l făcea. Avea doar cinci săptămâni și o zi când i-a zâmbit pentru prima dată, în timp ce stăteau la umbra florilor albe, cărnoase, de magnolie. În momentul acela, legătura dintre cei doi i-a făcut inima să-i tresară și și-a dorit ca mama ei să-l poată vedea și să-l îndrăgească la fel de tare ca ea. Dar când mama ei venea în vizită, nu voia în ruptul capului să-l vadă pe bebeluș, insistând ca personalul să aibă grijă de el în timp ce ea era acolo.

— Peggy, cine este el? a întrebat mama ei din senin în timpul unei vizite. Cine este tatăl? Trebuie să știm. Ne datorezi măcar acest răspuns.

La început părinții ei s-au gândit că era vorba despre săracul John Astley, băiatul din vecini cu care Peggy se jucase în copilărie. În timpul adolescenței o invitase la mai multe întâlniri. Dar pentru că ea nu simțea nimic pentru el, îl refuza de fiecare dată politicos. În ciuda refuzurilor constante, tatăl ei considerase mereu că este o prezență negativă în viața ei. Peggy a negat cu vehemență teoria conform căreia el era tatăl

copilului ei și faptul că John s-a logodit imediat cu o fată care lucra la Pavilion Bingo i-a obligat pe părinții ei să accepte faptul că spunea adevărul.

— Poate că dacă eu și tatăl tău am ști adevărul, lucrurile ar fi mai simple, insistă mama ei.

Dar asta nu ar fi ajutat. Deși anul 1963 era anul în care patru tineri din Liverpool, la doar câteva străzi de casa ei, luau lumea cu asalt și revoluționau cultura, nici Beatles, nici revoluția culturală pe care au condus-o n-au trecut de ușa casei lui Peggy. Nici atunci, nici mai târziu.

Era actor și juca un rol mic în piesa *The Pirates of Penzance,* care în 1962 s-a jucat timp de două săptămâni la teatrul The Empire. Chiar dacă actorii rareori se intersectau cu angajații teatrului care se ocupau de bilete, atunci când mai mulți angajați au fost doborâți de un virus stomacal, Peggy a trebuit să ajute în culise. Primise sarcină să se asigure că actorii aveau băuturi răcoritoare la discreție în timpul repetiției. Atunci a vorbit prima dată cu el.

— Ce Dumnezeului face o fată ca tine servind ceai? a întrebat-o el când ea i-a oferit o cană cu ceai.

Peggy a simțit cum o căldură i se răspândește ușor prin tot corpul.

— O fată… ca mine?

— Ești prea frumoasă ca să stai în culise. Tu ar trebui să joci rolul principal.

— Eu sunt doar fata de la bilete, a spus ea clătinând din cap, blestemându-se pentru tremurul vocii pe care nu și-l putea stăpâni.

— Carevasăzică, ești frumoasă, inteligentă și știi cum să vorbești cu oamenii?

— Ei bine, încerc să dau tot ce pot.

Era un bărbat extravagant, de undeva din sud, care-și spunea Jack Newman, chiar dacă acesta era un nume de scenă, o combinație între numele a doi dintre idolii săi, Jack Lemmon și Paul Newman. Avea o frizură tip castron, în genul celei pe care o

afișa Paul McCartney, genul de frizură pe care tatăl ei o considera de cea mai joasă speță. Îl considera un bărbat excentric și extrem de deștept. Dar pe atunci așa credea despre toți cei care nu erau din Liverpool.

A început să o caute în fiecare după-amiază înainte de matineu, iar între repetiții stătea mereu pe lângă ea în timp ce ea lucra.

— E ca un cățeluș rătăcit, îi spunea prietena ei Barbara, deși Peggy nu era de aceeași părere.

Era flatată de atenția pe care i-o acorda, iar în fiecare seară când se ducea la culcare prin fața ochilor i se derulau avansurile lui neobrăzate.

— Sper că te voi vedea la petrecerea de după spectacol, îi spusese el cu o zi înainte de premiera spectacolului. Acum faci parte din echipă.

După spectacol întreaga echipă de producție avea să se mute la Birmingham, dar visul lui Jack era mult mai măreț: voia să ajungă la Hollywood.

Chiar dacă nu-și mai încăpea în piele de fericire, gândul i-a zburat imediat la părinții ei. Poate că o altă fată de 22 de ani nu ar fi stat pe gânduri și ar fi acceptat imediat invitația, dar ea nu știa nici măcar cum ar putea aduce vorba despre așa ceva.

— Nu e genul tău? o tachinase el.

— O, nu e vorba de asta, protestase ea, dar atunci când privirea ei o întâlni pe a lui și simți cum un val de căldură i se răspândește prin trup, orice argument păli.

A fost surprinzător de ușor să o mintă prima dată pe mama ei. Pur și simplu i-a spus într-o doară că șeful său i-a cerut să lucreze ore suplimentare luni după-amiază, atunci când avea să aibă loc petrecerea, acasă la cel care era pe atunci impresarul teatrului, Peter Crewe. Nu ar fi putut să-și privească tatăl în ochi și să-i spună același lucru. Pur și simplu ar fi cedat sub presiune. Își iubea tatăl necondiționat, dar cu siguranță și-ar fi dorit să nu fie atât de strict și puțin mai deschis către noutate. Nu era de acord cu

petrecerile. Considera că numai străinii și vecinii huligani pe care de Revelion îi privea dezaprobator de după perdea în timp ce cântau *Auld Lang Syne* în stradă se puteau preta la astfel de obiceiuri.

Evenimentul avea loc într-o zi de vară târzie de la începutul lunii septembrie, când termometrul arăta 28 de grade Celsius. După două luni de vreme umedă și mohorâtă, toată lumea fusese luată prin surprindere de neobișnuitul fenomen meteo. Peggy plecă de acasă după ce serviră ceaiul, exact când începea emisiunea Juke Box Jury.

Intră plină de emoții pe porțile conacului construit în stil victorian. Nu era foarte mulțumită de felul în care arăta. Celelalte femei pe care le întâlnise păreau copii fidele ale lui Jackie Kennedy sau Brigitte Bardot. Toate sofisticate, elegante, pline de încredere. Ea se simțea șleampătă și banală. Își privi bluza, de care fusese foarte încântată, dar care acum realiza că o făcea să arate ca mama ei. A fost cât pe-aci să facă stânga împrejur până la stația de autobuz și să-și ia tălpășița.

— Bună, spuse Jack făcându-i cu mâna, în timp ce în cealaltă avea un pahar cu băutură. Arbora cel mai frumos și mai dulce zâmbet din lume, un zâmbet plin și cărnos ca o piersică coaptă. Dă-mi voie să te servesc cu ceva de băut.

Căldura și Babycham din pahar i s-au urcat repede la cap. Se simțea ușoară ca un fulg și din când în când nu se putea abține să nu chicotească. Și nu era singura. Toată lumea părea că este în vacanță. Nu a fost prima persoană care odată cu lăsarea întunericului s-a strecurat în pădurea din spatele casei.

Nu putea pretinde că el a fost cel care a sedus-o. Și ea și-a jucat rolul, privindu-l cu ochi de Elizabeth Taylor și atingându-l deliberat pe braț. Bărbatul arătos, cu accent moale. Părul de pe piept care se întrezărea prin cămașa deschisă. Bărbatul care avea să-și urmeze visul de a ajunge la

Hollywood, pentru a-și încerca norocul. Sperase că cineva de la teatru avea să o ajute să găsească vreo adresă, dar în ciuda eforturilor ei nu izbutise, așa că scrisorile aveau să rămână netrimise. Bineînțeles că-i spusese mereu că America făcea parte din planul lui măreț. Nu putea pretinde că nu știuse de la bun început că după acea zi nu avea să-l mai vadă niciodată pe Jack Newman.

Apoi, 10 luni și jumătate mai târziu avea să vină ziua pe care va încerca în zadar să și-o șteargă din memorie.

La prima oră a dimineții, doctorul veni la ea în salon și îi administră un medicament menit să o liniștească. Simți apoi cum toată agitația-i dispare și cum o senzație de plutire îi acaparează tot corpul. Era ciudat, neplăcut de calmă, cuprinsă de un soi de somnolență. Încerca să se împotrivească, dar nu reușea sub nicio formă.

A făcut ce i s-a spus să facă. I-a făcut baie lui Christopher, l-a îmbrăcat cu unul dintre costumașele pe care i le croise chiar ea și l-a acoperit cu păturica cu steluțe, în cazul în care avea să se facă răcoare. Era adorabil și se foia vioi în pătuț. Ochii îi străluceau plini de viață și de inocență. Cum stătea așa cu pumnii strânși, părea gata să ia lumea cu asalt.

Peggy a fost surprinsă să-și vadă tatăl venind alături de mama ei. S-a urcat cu ei în taxi. Tatăl ei nu a fost prea vorbăreț, dar din când în când îl surprindea privindu-l cu coada ochiului pe Christopher, în timp ce mașina înainta încet pe drum. Când era mică, Peggy fusese convinsă că nu avea să iubească niciodată pe cineva așa cum își iubea tatăl. Poate că era un om dur și inflexibil, dar tot ce-și dorise vreodată fusese ca el să o bage în seamă și să-i facă pe plac. Încă-și dorea acest lucru. În rarele dăți când se întâmpla asta, când o lăsase să i se așeze pe genunchi sau când o

ascultase citindu-i o poveste, întreg chipul i se lumina de fericire.

Dar, în timp ce se aflau în taxi, iar Christopher gângurea la ea în brațe, și-a dat pentru prima dată seama că exista altcineva pe care îl iubea mai mult. De o mie de ori mai mult.

Când au ajuns la agenție, mama lui Peggy a luat copilul în timp ce ea s-a dus la recepție, iar doamna de acolo i-a înmânat un teanc de hârtii și un pix. I s-a spus să-și scrie numele. S-a gândit să le citească, dar deja inima-i bătea mai-mai să-i sară din piept și nu reușea să articuleze niciun cuvânt. Îl simți pe tatăl său stând în spatele ei și mirosul de tutun al jachetei sale înainte ca acesta să-i spună:

— Haide.

O luă ferm de umăr, iar ea nu era sigură dacă gestul era menit să fie o încurajare sau din contră, o amenințare. În orice caz, făcu întocmai, pentru că, în ciuda faptului că nu gândea limpede, așa făcuse întotdeauna. Îl ascultase.

Apoi Peggy a fost invitată să ia loc în sala de așteptare. S-a așezat pe un scaun și l-a strâns la piept pe Christopher, mângâindu-l ușor, trasând cu degetele urmele de lapte care-i rămăseseră pe obraji. Atunci a început: un bubuit de nedescris care-i răsuna în urechi. Era ca și cum cineva ar fi bătut la o ușă imaginară, încercând să-i transmită cel mai important mesaj din viața ei.

Nu avea să permită așa ceva.

Nu avea să fie de acord, indiferent de ce conțineau acele hârtii pe care le semnase. Respira și expira ritmic, încercând să-și limpezească gândurile și să găsească un plan de scăpare. Dar medicamentul o făcea să fie confuză și amețită, așa că singurul lucru la care s-a putut gândi a fost să aștepte și să acționeze la momentul potrivit. Urma să aștepte până când avea să-și ia la revedere de la el și apoi avea să-i vină o idee care avea să pună punct acestei tărășenii.

Apoi veni o doamnă care i-l luă pe Christopher din brațe și ieși cu el din cameră, iar Peggy rămase în loc, așteptând momentul decisiv în care ea se va întoarce și va acționa. Dar, uitându-se când la ușă, când la părinții ei, conștientiză realitatea situației și simți cum un lichid călduț îi alunecă pe picior, formând o baltă pe scaunul pe care stătea. Privi scaunul de lângă ea și observă că păturica cu steluțe era tot acolo, făcută șomoiog. Scâncetele care se auzeau din camera alăturată erau ale lui.

Începu să tremure violent din toate încheieturile: mâinile, picioarele, chiar și bărbia îi tremura.

— Asta e tot?

Mama ei își coborî privirea.

Peggy alergă spre ușă și o deschise pe jumătate, dar tatăl ei reuși s-o împingă și să închidă ușa la loc.

— Nu! țipă ea.

Începu să-l tragă de păr, de cravată, să-i zgârie fața cu unghiile, până ce palma lui o liniști.

— Trebuie să-mi iau la revedere de la el, spuse ea printre lacrimi, luptându-se să tragă aer în piept. Nu… nu mi-am dat seama. Trebuie să-mi iau la revedere de la el.

Mama sa îngenunche lângă ea și începu să o mângâie pe păr.

— Peggy, așa e cel mai bine. Acum poți să-ți vezi de viață.

Apoi asistenta socială veni și le spuse că nu puteau părăsi incinta până când noii părinți ai copilului împreună cu copilașul aveau să părăsească clădirea. Așa că ea se ghemui într-un colț, strângând la piept păturica, până când scâncetele din cealaltă cameră deveniră doar un ecou.

Capitolul 38

Allie

M-am trezit în ciripit de păsărele. Soarele pătrunde printre faldurile perdelei, iar gândul îmi zboară la micuțul Rowan Archer, la tusea violentă care-l macină, la dințișorul lui lipsă și la mama sa care trebuie să-și rețină lacrimile ori de câte ori pășește pe holurile spitalului Alder Hey.

Mi-l imaginez țopăind pe patul de spital și râzând la glumele mele, fără să fie conștient de ce s-ar putea întâmpla la noapte. Mă simt cuprinsă de un val de nerăbdare, și-mi doresc să pot apăsa pe un buton și să mă teleportez în viitor, când eu și echipa de la Chapel Hill vom putea anunța oficial că proiectul nostru care se bazează pe ingineria genetică este un succes.

Mă ridic din pat și mă îndrept spre balcon, spunându-mi că trebuie să-i scriu din nou lui Khalid pentru a-l întreba ce s-a mai întâmplat pe acolo. Deschid ușa de sticlă și trag adânc în piept aerul tare și pur al dimineții, mirosul de polen purtat de vânt. Cerul pare pictat în nuanțe de albastru, galben și portocaliu. Brusc îmi doresc să mă fi aflat aici doar pentru a mă bucura de peisaj, iar diseară eu și Ed să ne continuăm plimbarea, să savurăm înghețată și micile momente.

Dar gândul îmi zboară la provocările pe care le vom avea de înfruntat astăzi, și simt cum stomacul mi se revoltă. Aud telefonul bipăind. Am încă telefonul la încărcat, așa că mă întorc în cameră, așteptându-mă să fie Ed, spunându-mi că este gata și că mă așteaptă jos. Dar văd un mesaj de la Julia, lucru care mă miră în primă fază, dat fiind faptul că în Anglia este cu o oră mai devreme, deci ar fi 6:30 dimineața.

Sună-mă cât mai curând.

Derulez mesajele și mai găsesc un mesaj pe care mi l-a trimis aseară și pe care l-am omis complet.

> Hai să ne auzim diseară să-mi mai spui ce noutăți ai! XXX

Cred că mi-a scris când eram la masă și nu mi-am dat seama. Abia apuc să formez, că ea îmi și răspunde.

— Allie.

— Julia, e totul bine? E foarte devreme la tine.

— Eram îngrijorată că nu m-ai sunat aseară, spune ea.

— Ooo, îmi pare atât de rău. Nici nu am văzut mesajul. Am ieșit în oraș să luăm cina și abia acum mi-am verificat telefonul.

Când nu aud niciun răspuns de la celălalt capăt al firului, îmi dezlipesc telefonul de la ureche și mă uit nu care cumva să se fi pierdut semnalul.

— Julia?

— Aici sunt.

— Așadar, voiai noutăți. Să știi că pare să se simtă mai bine.

Simt că pentru prima dată îi spun adevărul și nu arunc doar câteva vorbe optimiste menite să o liniștească. Aseară am văzut în ochii lui o scânteie pe care nu o mai văzusem demult.

— A spus ce se va întâmpla când se va întoarce acasă?

— Nu am deschis încă acest subiect.

Liniștea care se așterne mă face să mă întreb dacă nu cumva plânge din nou și încep imediat să mă gândesc cum aș putea s-o liniștesc și să-i spun că totul este bine. Dar îmi răspunde înainte să apuc să deschid gura. Doar că de data asta vocea ei exprimă ceva cu totul diferit.

— Allie, mă simt complet lăsată de dinafară, îmi răspunde ea tăios, pe un ton rece.

— Poftim?

— Eu sunt aici singură, în timp ce voi hoinăriți aiurea prin Italia. Mintea mea coace tot felul de scenarii. Oricine în situația mea ar gândi la fel.

Simt cum adrenalina îmi pompează prin vene. O undă de șoc îmi străbate tot corpul și intru în defensivă.

— Julia, nu hoinărim aiurea. Și doar nu insinuezi că…

— Nu insinuez nimic.

Oftează din toți rărunchii.

— Doar că… uite care-i treaba, Allie. Trebuie să mă suni când te rog să mă suni. Așa ceva nu e negociabil.

Rămân cu gura căscată. Nu încercam să negociez nimic.

— Ce femei mai cunoști care ar fi de acord cu așa ceva? adaugă ea. Sunt mai mult decât rezonabilă. Să ții minte asta.

Rămân uimită și pe jumătate indignată de discursul ei contradictoriu, de felul în care Julia și-a schimbat comportamentul. Dar în timp ce încerc să formulez răspunsul potrivit, inima-mi bubuie în piept și încă simt atingerea lui Ed. Mă simt brusc cuprinsă de un val de căldură. Poate că Julia nu e atât de departe de adevăr precum am vrut să cred.

— Julia, te înțeleg perfect, îi răspund eu cu un aer domol de autoritate. Știu că acum ești supărată, dar pot să te asigur că vom ține legătura.

— Ok.

Trage adânc aer în piept și încearcă să se adune.

— Îmi pare rău dacă ți-am sunat prea…

— E în regulă.

— Allie, tu mă înțelegi, nu-i așa? Tu ești singura persoană cu care pot vorbi. Știu că Ed are nevoie de spațiu, așa că nu vreau să-l sun din cinci în cinci minute. Asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile.

— Normal. Și sigur că te înțeleg.

— Mulțumesc, Allie. Îți mulțumesc din suflet.

Închid cu inima strânsă. Mă simt de parcă legătura dintre mine și Julia ar fi fost zdruncinată, ca și cum o piesă de puzzle nu s-ar mai potrivi la locul ei. Apoi îmi aduc aminte prin ce trece. Și cum pe toți ne încearcă sentimente care mai de care mai ciudate când simțim că dragostea ne alunecă printre degete.

Capitolul 39

Ideea că eu plecam la facultate iar Ed rămânea acasă ar fi putut să mă facă să mă simt oribil. Dar nu m-am lăsat acaparată de sentimente. Îmi reaminteam constant că aveam mult timp la dispoziție pentru a ne pregăti. Mai mult decât atât, ideea de a sta în același oraș cu prietenul meu cel mai bun pe timpul studenției se rezuma doar la câteva cuvinte aruncate în jurul unui foc de tabără. În vara de dinaintea plecării mele la Cardiff, tata a încercat de vreo două ori să deschidă subiectul, pentru că i se părea că detectează anumite sentimente ascunse. Dar în realitate nu prea erau multe de spus. Aveam tot viitorul în față. Obținusem un loc mult râvnit la facultatea pe care mi-o dorisem. Așa că nu aveam de ce să mă plâng. Cu atât mai mult după ce am ajuns în Wales.

— Unde anume te-ai înscris? m-a întrebat tata în timp ce vorbeam cu el la telefon la trei săptămâni după ce începusem facultatea.

— În gruparea Capoeira.

— Și pe limba oamenilor, ce ar trebui să însemne asta? întrebă el râzând.

— Un stil brazilian de arte marțiale, o combinație de lovituri specifice kickboxului și mișcări de aerobic. Totul se întâmplă pe ritmul muzicii, i-am răspuns eu, recitând ce auzisem la cursul pentru începători.

— Fermecător.

— Încă sunt la început. Era să cad în cap prima dată când am încercat să stau în mâini. Dar Oliver, antrenorul nostru, mi-a spus că am un talent înnăscut.

Nu i-am mai spus și că mă culcam cu Oliver, instructorul de capoeira. La început rămâneam să vorbesc cu el după ore, apoi într-o seară am mers la un bar și am sfârșit prin a merge la el acasă,

unde el a scos o pastilă de ecstasy și am făcut sex acrobatic până la șase dimineața.

— Chiar pare că depui foarte mult efort fizic, spuse tata.

— Stai? Ce?

— Și cursurile cum sunt? Sunt așa cum te așteptai să fie?

— Ooo, tată, totul este nemaipomenit, am exclamat eu.

În primul semestru, toate organizațiile și sexul nu au fost decât de distracție. Făceam ceea ce credeam că ar trebui să facă un boboc, în loc să fac ce îmi doream cu adevărat. Dar nu voiam să trec drept unul dintre acei studenți obsedați care nu făceau decât să învețe și nu se distrau deloc.

— Îmi place totul aici. Am găsit echilibrul perfect între analiza datelor și munca practică în laborator. Și mă simt foarte inspirată de cercetarea pe care o fac unii dintre profesorii mei.

— În ritmul asta, la sfârșitul semestrului nici n-o să vrei să vii acasă.

— Ba sigur că o să vin. Îmi e dor de mâncarea ta.

Râse.

— A rămas ca Ed să te viziteze în weekend, nu-i așa?

Inima mi-a luat-o la galop.

— Nu, am lăsat-o pe altă dată. E ocupat.

În ziua în care Ed a aruncat la gunoi șansa de a ajunge la Oxford, în relația noastră a apărut o fisură care se accentua pe zi ce trecea. Nu era vorba că m-ar fi ignorat complet de când ajunsesem la facultate sau că nu mi-ar fi răspuns la e-mailurile de 2.000 de cuvinte pe care i le trimiteam. Dar uneori îi lua zile să răspundă, și atunci când o făcea răspundea scurt și cordial. Suspectam că în peisaj apăruse o altă femeie. Faptul că voia să primească acreditarea și să termine stadiul de ucenicie înainte de a fi preluat

afacerea tatălui său nu mi se părea o scuză destul de bună.

În orice caz, nu a venit deloc să mă viziteze în primul semestru. L-am revăzut abia când am venit acasă în vacanța de Crăciun, atunci când am aranjat într-o după-amiază să ne vedem la un hotel de lux din zona comercială a orașului Liverpool. O diferență ca de la cer la pământ față de căminele studențești și de pub-urile cu podele slinoase și toalete mânjite cu graffiti cu care eram acum obișnuită. Am pășit în bar îmbrăcată în tricoul meu vintage imprimat cu logoul 501s, pe care l-am cumpărat din magazinul CND, ca să descopăr că restul clienților erau îmbrăcați elegant la costum, iar femeile își purtau părul strâns într-un coc sofisticat. Nu-mi dădeam seama dacă mă simțeam rușinată sau sfidătoare, dar apoi l-am văzut așezat la o masă și toate aceste gânduri frivole mi s-au evaporat din minte. Stătea aplecat deasupra agendei și nota ceva, mișcarea ușoară descrisă de creionul său în contrast cu concentrarea pe care o afișa.

A fost de ajuns să-și ridice privirea și am simțit cum sângele mi-o ia la galop. Mi-am îndesat mâinile în buzunare și am înaintat spre el, mimând calmul. Când am ajuns suficient de aproape, s-a ridicat și s-a aplecat să mă sărute pe obraz, o mișcare atât de naturală pentru el, dar atât de străină pentru mine. M-am tras înapoi. Și atunci m-am întrebat, oarecum îngâmfată, dacă în loc să urmeze calea Oxfordului își petrecuse timpul socializând, un concept cu care nu mi-am bătut niciodată capul, dar care acum îmi displăcea în mod irațional.

— Ce mai faci? m-a întrebat el.

— Bine, mulțumesc. Vrei o bere?

— Mă duc eu la bar să le iau, s-a oferit el, iar eu am răsuflat ușurată, amintindu-mi că aveam doar 54 de peni în buzunar.

În timp ce ne savuram prima băutură, mă trăsnește gândul că dacă cineva ar fi suficient de plictisit încât să ne urmărească ar crede că suntem la o întâlnire pe nevăzute. Eram ca doi străini care încercau să-și dea seama cu cine au de-a face și dacă se plac sau nu.

— Cum e viața în vâltoarea meseriei de electrician, l-am întrebat roșind când mi-am dat seama cum a sunat întrebarea, speriată fiind ca nu cumva tonul vocii să-mi fi trădat adevărata intenție: voiam să aflu dacă își regreta decizia.

— Chiar bine, mi-a răspuns el vesel. Nu o să te plictisesc cu toate detaliile, dar am câteva idei pentru viitor.

— Continuă.

El clătină din cap.

— O să îți dau mai multe detalii când o să ajung milionar.

— Haide. Spune totul.

Ca orice altă idee bună, și ideea lui era simplă și îi venise atunci când și-a dat seama că aveau anumite probleme cu stocul în magazinele angro. Voia să creeze o pagină de internet prin care să vândă piese direct către comercianți, rapid, ieftin. Vorbea înflăcărat despre canale de distribuție și reduceri, despre cheltuielile de capital și despre marja de profit. S-a documentat bine și după ce a creionat un plan de afaceri, a reușit să obțină un împrumut de la o organizație nonguvernamentală cvasiautonomă înființată de Uniunea Europeană.

— Dar nu se aude că bula punct.com se va sparge curând?

— Ooo, ba da. Marea majoritate a firmelor apărute pe internet nu sunt deloc sustenabile. Dar internetul se dezvoltă pe zi ce trece, așa că firmele care au un plan de afaceri bine pus la punct și o nișă bine definită vor supraviețui. Am vorbit deja cu o mulțime de producători și comercianți angro, care mi-au spus că este mare nevoie de așa ceva. O să lansăm totul în două luni.

Când și-a ridicat privirea spre mine, mi-am dat seama că grijile mele nu sunt fondate. Fusese pripit să mă gândesc că își poate atinge potențialul doar mergând la o facultate. Acesta era visul meu, nu al lui Ed. Nu era un premiu de consolare, ci era drumul pe care el îl alesese, iar acest drum născuse în el o râvnă ieșită din comun și toate datele indicau că avea să fie fericit. Voiam să-i spun toate astea, să-i spun că mă înșelasem, dar nu știam cum să fac asta fără să recunosc faptul că la început avusesem prejudecățile mele.

— Îmi pare rău că nu am venit să te văd, spuse el.

— Ooo, nu e nimic. Am fost oricum foarte ocupată. În ultimul timp m-am concentrat pe genetica aplicată și pe tehnologii moleculare, și e destul de complicat. În plus… ies cu cineva.

Îmi ridic privirea spre el să văd dacă are vreo reacție, dar nu reușesc să descifrez nimic.

— Așa e. Cum merg lucrurile cu Olivier?

Măcar acum știu că mi-a citit e-mailurile.

— De fapt nu este vorba de el. Ies cu altcineva acum, spun eu pe un ton relaxat. Neil. Jucător de rugby. La Exeter.

Văzând că nu spune nimic, mă gândesc să adaug că de fapt relația mea cu Neil de la Exeter nu este atât de serioasă. Dar ceva mă oprește. Nenumărate fete s-au perindat prin viața lui Ed, și niciodată nu l-am auzit spunând că relația cu vreuna dintre ele ar fi fost serioasă. Nu eram deloc încântată de ideea că el mi-o luase cu mult înainte, iar eu eram o novice, dar n-aveam ce să fac. Până atunci nu mai avusesem o relație stabilă.

— Dar tu, tu ieși cu cineva? l-am întrebat eu.

— Ce? Ooo, nu. Adică… am ieșit cu cineva, dar n-a mers.

— Cum așa?

I-am urmărit mărul lui Adam cum urcă și coboară.

— Eu…

Vocea i-a pierit și nu mai știu ce răspuns mi-a dat, ăsta dacă a făcut-o până la urmă.

— Ed, mă bucur că-ți merge bine, i-am spus eu.

Privirea i s-a îmblânzit, iar buzele i s-au curbat în cel mai ciudat zâmbet pe care l-am văzut vreodată, un zâmbet care în același timp ar fi putut transmite atât fericire, cât și tristețe.

— Și eu mă bucur pentru tine, Allie.

Am simțit o strângere de inimă la auzul cuvintelor lui. Și din motive la care aveam să mă gândesc mult după aceea, am simțit cum mă năpădesc emoțiile și cum ochii mi se umezesc.

După aceea am început să ne vedem de două-trei ori pe an. Între timp, afacerea lui creștea într-un an cât altele în zece. Ed părea să lucreze fără oprire, toate „orele date de la Dumnezeu”, așa cum spunea mama lui. Era foarte secretos cu viața sa personală, dar după ce a început să folosească rețelele de socializare îl vedeam mereu etichetat în diverse poze de la vreun eveniment la brațul vreunei Annabel sau Francesca, toate femei incredibil de frumoase, ale căror tenuri de porțelan și buze conturate cu cel mai în vogă ruj Yves Saint Laurent debordau de încredere.

Toate aceste lucruri îmi alimentau fricile, frici care începeau să mă chinuie cu câteva zile înainte de a-l vedea. Eram din ce în ce mai îngrijorată că nu mai aveam așa de multe lucruri în comun. Dar mereu ajungeam la aceeași concluzie: poate că viața ne-a dus pe cărări diferite, dar în adâncul sufletului noi am rămas la fel. Sau, mă rog, aproape la fel.

Odată cu trecerea anilor am început să-mi dau seama că ceva se schimbase la reuniunile noastre, așa intermitente cum erau ele. Acum aveau un efect nedorit asupra mea. Ajungeam acasă și nu puteam să mi-l scot din minte. Obișnuiam să petrec ore bune derulând conversații întregi, încercând să simt din nou același val de căldură pe care-l simțisem când mâna lui o atingea pe a mea.

Situația a rămas neschimbată chiar și după ce am început să am o relație serioasă. Îmi aduc aminte că mi s-a întâmplat de mai multe ori să stau pe canapea lângă Rob cu un bol de mâncare chinezească în față și să mă chinui să refac mental fiecare detaliu al fizionomiei lui Ed. Pistruiul de sub ochiul stâng. Felul în care nasul i se curba ușor la vârf. Adâncitura din arcul lui Cupidon. Atunci când reușeam să recompun imaginea completă, precisă, ca o fotografie, simțeam cum sângele începe să-mi clocotească prin vene, ajungându-mi în obraji, pe care-i colora cu o nuanță de roșu-aprins. Atunci Rob se întorcea spre mine, se încrunta și mă întreba:

— Ești bine? E de la găluștile cu creveți?

Capitolul 40

Ed

În luna de miere, Ed și Julia au fost la Paris, iar într-o zi, Ed a dus-o să ia prânzul la L'Abeille, un restaurant cotat cu două stele Michelin, despre care Ed citise numai lucruri bune. S-a ridicat la nivelul așteptărilor: un loc elegant și liniștit, mâncare rafinată și meniu extrem de bine gândit. Dar ea nici nu s-a atins de mâncare. A refuzat toate cele trei feluri pe care și le comandase fără ca măcar să se atingă de ele. Nu a scos un cuvânt toată seara. Și în trecut fusese martor la astfel de schimbări de dispoziție. Știa că este predispusă la episoade de furie. Prima dată când o văzuse așa fusese atunci când părinții ei i-au spus spășiți că nu vor putea să-i pună la dispoziție vila din Toscana pentru un weekend prelungit pentru că deja i-o promiseseră unor prieteni.

Dar niciodată nu mai experimentase ce a experimentat atunci în timpul acelui prânz, în vreme ce picături de ploaie băteau în geam. De fiecare dată când încerca să deschidă o discuție sau să o ia de mână, se izbea de refuzul ei. Încercase totul: nu-i plăcea restaurantul? Ar fi preferat să fi mers la New York? Spusese ceva nepotrivit în somn? Nu avea nici cea mai vagă idee. Dar tensiunea plutea în aer, ca un miros urât și până la urmă a cedat.

— Julia, ce s-a întâmplat?

Bărbia i-a tremurat.

— N-am nimic.

Atunci chelnerul a venit să-i ia farfuria și a întrebat-o îngrijorat dacă era vreo problemă cu mâncarea. Ea a rămas tăcută, cu privirea ațintită înainte, ignorându-i complet întrebarea.

— Nu cred că îi este foarte foame, îi spuse Ed.

Chelnerul încuviință, apoi se făcu nevăzut. Atunci ea se aplecă peste masă și-i spuse privindu-l în ochi:

— Nu răspunde în locul meu. Nu sunt un copil.

— Trebuia să-i spun omului ceva. Julia, spune-mi ce se întâmplă.

— Dacă nu știi ce s-a întâmplat, atunci nu cred că e cazul să mă obosesc să-ți spun, mârâi ea. Cred că ar fi mai bine să plecăm.

— Bine, spuse el, simțindu-se din ce în ce mai nervos.

Dădu paharul peste cap, în timp ce ea-l privea dezgustată.

A plătit apoi nota și ieșiră afară în ploaie. Parisul primăvara nu este întotdeauna frumos. Nu a stat la povești și a luat-o cu pas grăbit spre Arcul de Triumf. El a alergat după ea, rugând-o să se oprească. Atunci ea s-a oprit în loc și s-a întors spre el, dezlănțuindu-se, cu fața contorsionată de furie.

Acuzațiile vizau un episod ce se derulase în aeroport. Julia considerase că Ed flirtase cu o femeie. Dat fiind faptul că trecuseră deja trei zile iar ea nu făcuse deloc referire la acel incident, Ed nici nu-și mai aducea aminte despre ce femeie era vorba.

— Blonda aia cu copil! țipă ea. Cum îndrăznești să pretinzi că nu-ți mai aduci aminte ce s-a întâmplat?

— Despre ce tot vorbești acolo?

Ea a continuat să țipe la el. Mici vinișoare ce păreau trasate cu acuarela au început să-i apară pe albul ochilor. Nu era prima dată, îi spuse ea. Mereu întorcea capul după femei, zâmbindu-le și cochetând cu ele. Crezuse că aceste scene aveau să ia sfârșit după nuntă, dar Ed nu s-a dezmințit, dovedindu-i că este pe atât de dobitoc pe când se temuse că este. Când a terminat de spus tot ce avea de spus, lacrimile îi curgeau șiroaie pe față, iar

machiajul i se întinsese. Încerca din răsputeri să-și recapete suflul.

S-a întors și a rupt-o la fugă. Ed s-a dus după ea și a reușit să o prindă de braț, încercând să o facă să gândească limpede. Dar un bărbat s-a apropiat de el și i-a spus să o lase în pace, trăgând concluzii greșite despre scena la care fusese martor. Femeia cu pricina avea undeva la 25 de ani. Era frumoasă, nu putea nega acest lucru. Da, se uitase admirativ la ea, dar oare flirtase cu ea? Trebuia să recunoască faptul că poate chiar asta făcuse și se ura pe sine pentru asta. Și-a derulat scena în minte din nou și din nou. Cum îi sărise în ajutor atunci când se chinuia să urce scările din terminalul Plecări cu cărucior. Cum se oferise să ducă el cărucior ca ea să țină copilul în brațe. Cum ea îi zâmbise și cum îl privise ca pe un erou. Îi plăcuse să fie privit așa. Își spunea că încercase doar să fie politicos și că ar fi făcut același lucru pentru oricine altcineva, indiferent dacă purta blugi strâmți sau dacă avea ochi frumoși sau nu. Dar așa să fie oare? Poate că Julia îl cunoștea mai bine decât se cunoștea el pe sine. Chiar și așa, de ce a așteptat trei zile până să-i spună ceva, ca mai apoi să facă o adevărată scenă?

Dar până au ajuns la hotel, ploaia dizolvase orice urmă de furie sau de resentimente. Intră în hotel sleit de puteri și extenuat, dorindu-și ca nimic să nu se fi întâmplat. Căsnicia lui și tot ce investise erau mai presus de orice ceartă, oricât de aprinsă.

Ea stătea întinsă în pat. Făcuse deja duș, se dăduse cu cremă și-l aștepta goală sub așternuturi. Avea buzele umflate de plâns, dar frumusețea ei îi tăia respirația.

— Îmi pare rău, șopti el, așezându-se pe marginea patului.

— E în regulă, răspunse ea.

Apoi s-au sărutat și au căzut unul în brațele celuilalt. Au făcut sex pasional și s-au împăcat

printre sărutări. Până a doua zi incidentul fusese dat uitării.

Capitolul 41

Allie

Taxiurile în care mă urc de obicei miros a tutun, șoferul ascultă vreo dezbatere politică la radio, iar bancheta din spate e acoperită de pete pe care nu le-ai atinge nici cu mănuși de cauciuc.

Așa că atunci când Ed a aranjat să vină o mașină să ne ducă la podgorie, am presupus, naivă din fire, că avea să vină o mașină precum cele din descrierea mea. Dar atunci când am coborât treptele de piatră din fața hotelului, am dat cu nasul de un Mercedes S-Class, iar un șofer care părea să lucreze ca model pentru casa de modă Armani m-a invitat să mă așez pe bancheta din spate. Mare parte din drum mi-am făcut griji cât de mult avea să coste totul: hotelul, mâncarea, băuturile. Ed refuzase să ia vreun ban de la mine.

— Insist să plătesc pentru mașină!

— Nu-ți face probleme, mi-a răspuns el.

— Nu, dar chiar vreau să fac asta. Din cauza mea ești aici, așa că este exclus să te las să plătești tu pentru tot.

— Allie, nu-mi place să-ți demontez iluziile, dar nu sunt aici doar ca să fac pe detectivul. Practic sunt în vacanță.

Douăzeci de minute mai târziu, mașina oprește în fața unei construcții late, cu un singur etaj, cu pereții vopsiți într-un alb lăptos. În fața ei o arcadă de cărămidă marchează intrarea pe domeniul La Cavalletta. În partea stângă se vede o fațadă de sticlă a unei clădiri elegante, dar noi ne îndreptăm direct spre curte, unde ne așteptăm ghidul. Urmăm dalele de piatră și ajungem într-o zonă unde pe trei laturi, aproximativ 20 de arcade înconjoară o pajiște de un verde intens.

Dincolo de acele arcade, cât vezi cu ochii, se întind rânduri de struguri care se coc la soare. În

afară de huruitul unui tractor ce se aude în depărtare, liniștea este absolută.

— *Buongiorno. Signor* Holt, presupun?

Ne întoarcem și dăm de un bărbat scund, care pare să aibă în jur de 40 de ani. E rumen în obraji, cu riduri fine în jurul ochilor atunci când râde, și are o bărbie dublă care-i ajunge până la gulerul tricoului său galben. Pare jovial.

— Numele meu este Valerio și sunt ghidul vostru de astăzi. Toate bune? întreabă el zâmbind, apoi se apropie și ne strânge viguros mâna. Vă simțiți bine în Italia?

— Este superb, îi răspund eu.

— Mă bucur să aud asta. Sunteți bineveniți la La Cavalletta. Noi credem că este un loc deosebit, spune el mândru, gesticulând amplu spre întinderea de viță-de-vie. Urmați-mă și vă voi povesti câte ceva despre podgoria noastră.

Îl urmăm pe cărare și ajungem într-un luminiș în timp ce el continuă să ne povestească.

— De generații întregi podgoria a aparținut familiei Zenetti, transmițând din generație în generație pasiunea pentru vin și priceperea de a cultiva acest soi de vin în condiții unice.

Ne invită apoi să-l urmăm în pivniță, explicându-ne că au început să producă vin acum mai bine de 90 de ani, atunci când doi frați au pus bazele podgoriei. Astăzi strănepoții unuia dintre ei conduc afacerea și au investit enorm de când au preluat frâiele.

— Celălalt frate nu avea copii? am întrebat, încercând în mod deliberat să evit motivul pentru care ne aflam acolo.

— Au rupt parteneriatul acum câțiva ani. Locul a fost modernizat de atunci, folosind tehnologie de înaltă calitate. Astfel au reușit să construiască o nouă structură mult mai blândă cu mediul înconjurător. Clădirea în care vom intra acum nu are mai mult de patru ani.

Deschide o ușă mare de stejar și ne invită să pășim în camera întunecată și rece. O grămadă de butoaie de lemn stau aliniate sub arcurile de cărămidă boltită slab luminate. În capătul camerei, containere mari de cupru acoperă un perete întreg.

— În această încăpere nivelul de umiditate și de temperatură sunt atent monitorizate, astfel încât să se favorizeze maturarea vinului, ne spune el.

Valerio ne explică apoi cum practicile folosite de străbunicii actualilor proprietari au fost actualizate și reinterpretate, folosind tehnici moderne de fermentare pentru a obține un vin cât mai elegant cu putință.

— Și nici măcar nu ați gustat încă, râde Valerio. Alte întrebări, înainte de a trece mai departe?

— Ca fapt divers, da, spune Ed.

Îmi ridic privirea spre el și-mi dau imediat seama că nu vrea să-i pună vreo întrebare despre sortimentul de struguri pe care-l cultivă.

Capitolul 42

Valerio ne invită să ieșim în cramă, apoi închide ușa masivă în urma lui. Cât timp am stat înăuntru s-au adunat nori, care acum aruncă umbre peste vie.

— Mă întrebam dacă din întâmplare îl cunoașteți pe Stefano McCourt? zise Ed nonșalant.

— Da, îl cunosc pe Stefano. Dar mă tem că nu mai lucrează la noi. Pe aici, urmați-mă, ne spune Valerio apucând-o pe un drum de pietriș.

Nu cred că a vrut intenționat să pună capăt discuției, dar Ed a folosit un ton atât de nonșalant și de convingător, încât conversația a părut că e întreruptă brusc. Îl urmăm, în timp ce-mi simt spatele lac de apă.

Valerio ne conduce în clădirea de sticlă pe lângă care am trecut când am ajuns aici. Este o clădire mare, un spațiu aerisit, unde lumina naturală scaldă din belșug podeaua de lemn și bârne de stejar și brăzdează tavanul neted. Singurele piese de decor din încăpere sunt o serie de fotografii alb-negru care datează dintr-o epocă îndepărtată și care înfățișează bărbați zâmbind printre vlăstarii unduitori de viță-de-vie care se scăldau la soare, toți numai Brylcreem și mușchi.

Înăuntru sunt doar doi clienți în afară de noi, care inspectează rafturile pe care se găsesc expuse vinuri, suvenire aranjate frumos în sticluțe. Valerio ne invită să ne alăturăm lui și ne conduce lângă unul dintre cele trei butoaie proptite în picioare pe post de masă. Pentru câteva clipe dispare în spatele unei tejghele, de unde scoate o gălețică mică de argint și două pahare de cristal. Deschide apoi o sticlă și toarnă o anume cantitate din lichidul respectiv în fiecare pahar.

— Acesta este sortimentul nostru premiat, Spumante Brut. O băutură elegantă, obținută folosind o variantă lentă a tehnicii Charmat, ne

spune Valerio. Acest lucru înseamnă că cea de-a doua perioadă de fermentare – atunci când încep să apară bulele – se face într-un recipient de oțel de joasă presiune, în loc să se lase vinul să fermenteze în sticlă. Acest procedeu durează aproximativ cinci luni și ne permite să facem un control al calității impecabil și să obținem această aromă. Vă rog, ne invită el să degustăm.

Spuma aromată mi se sparge de cerul gurii.

— Este delicios, îi spun eu lui Ed, în timp ce acesta duce paharul la gură.

Per total am degustat cinci vinuri – un vin roșu fructat, un coniac grappa atât de puternic că ar putea alimenta un Mini Cooper, și alte două vinuri albe, dintre care unul este făcut manual și este ediție limitată.

— Ei bine, cu siguranță nu voi irosi vinul scuipând în gălețică de argint, îi spun lui Ed luând o gură de vin.

— Spui asta de parcă până acum ai fi scuipat vreodată când ai degustat vreun vin, îmi atrage el atenția.

Trebuie să recunosc că asta explică într-o oarecare măsură de ce mă simt atât de bine și de ce sunt atât de relaxată, stare atât de pronunțată încât uitasem complet de ce ne aflăm aici. Asta până când Ed face o nouă încercare.

— Îl știați bine pe Stefano? întreabă el.

— Nu foarte bine, dar am petrecut o săptămână împreună. Eu sunt cel care l-a înlocuit, așa că ne-am întâlnit doar atunci. Mi-a arătat tot ce era de făcut. Băiat bun. Sunteți din Anglia?

— Da, din Liverpool.

— Aaa, deci de-aia îl știți pe Stefano. Mi-a povestit că s-a născut prin apropiere.

Eu și Ed ne uităm mirați unul la altul, dar niciunul dintre noi nu vrea să-l corecteze.

— Am auzit că s-ar fi mutat într-un orășel pe coastă. A plecat la altă podgorie? întrebă Ed.

Dacă s-a amețit, nu lasă să se vadă.

— Am vrea să luăm legătura cu el.

— Nu, nu cred. A moștenit iahtul unchiului său. Undeva pe coasta liguriană. Cred că Portofino sau Santa Margherita Ligure.

— Portofino? se miră Ed. Am fost acolo. Viața nu e deloc ieftină acolo.

Valerio izbucni în râs.

— Se prea poate să fi vândut iahtul, dar din ce mi-a spus, avea valoare sentimentală. Ținea la el. Așa că și-a convins soția să se mute acolo. Acesta este motivul pentru care eu am fost astăzi ghidul dumneavoastră și nu el. Dacă doriți, îmi puteți lăsa datele dumneavoastră de contact și-i voi trimite un mesaj.

Ed se uită la mine și-mi dau seama din privirea lui că nu e foarte încântat de perspectiva de a lăsa un nou mesaj.

— Nu-i știți din întâmplare adresa de e-mail sau vreun număr de telefon? întrebă el.

— Sunt sigur că cei de la birou știu astfel de detalii. Dar cred totuși că cel mai bine ar fi să le lăsați datele de contact, iar cei de la birou le vor transmite mai departe lui Stefano. Dacă doriți, Olivia, noua noastră recepționeră, vă poate pune în legătură cu el. Este prima ei săptămână la noi. Pot să-i spun că aveți nevoie de niște informații.

După degustare am mai stat puțin să ne uităm la rafturile pe care stăteau aliniate sticle de culoarea chihlimbarului de grappa di Lugana, sticle de *passito*[40] auriu, vin roșu-aprins de Bardolinos și borcane de miere de acacia. Ar fi fost niște cadouri deosebite pentru prieteni și familie, dar nu prea erau o opțiune când toată lumea mă știa plecată în Portugalia.

— Ce zici despre ipoteza de a lăsa un alt bilețel? mă întrebă Ed în șoaptă.

Scutur din cap.

— Nici nu mă gândesc. Doar n-o să mă apuc acum să împânzesc zona de scrisorele.

— Și dacă asta e unica noastră șansă?

— Și dacă primește ambele scrisori? N-o să pară ciudat? Pare că sunt vreo disperată. Va trebui să mă gândesc la altceva.

Când vine vremea să ne întoarcem la hotel, pășesc în lumina soarelui pe jumătate ametită, iar șoferul mă întâmpină, deschizându-mi ușa ca să pot intra în mașină. Ne așezăm pe bancheta din spate și suntem gata de plecare, când o tânără bate în geam. Se uită la noi gâfâind și-și dă firele rebele de păr din ochi. Ed deschide portiera și încep să vorbească, apoi ea îi dă un plic.

— Am primit un mesaj prin care mi s-a spus că trebuie să vă dau adresa lui *Signor* McCourt, ne spune ea zâmbind amabil. Sper că v-am fost de folos.

Pauza care urmează indică faptul că și eu, și Ed ne gândim la același lucru: nu era acesta mesajul la care ne așteptam. Nu ar fi trebuit să ne dea datele lui de contact, ci invers.

— *Grazie,* spun eu pe un ton decisiv.

În timp ce înaintăm prin pietrișul de pe drum, mă uit la Ed.

— Să sperăm că nu o să aibă prea multe probleme.

Capitolul 43

Ed

În lunile ce au urmat după cearta cu Julia din luna de miere, lui Ed i se întâmpla să privească înapoi și să se întrebe dacă nu cumva mintea-i jucase feste și totul fusese doar rodul imaginației lui. Ca norii negri care se risipesc de pe cer, așa s-au risipit și șocul, și supărarea. Iar în locul lor, amândoi au învățat cât de mare este miza.

Julia era determinată să-i demonstreze cât de mult îl iubea. Duminica seara obișnuiau să gătească împreună. Ea își trecea o mână pe după gâtul lui și-l săruta ușor lângă ureche, în timp ce el amesteca în risotto. Uneori când se întorcea acasă ea îl aștepta cu un cadou: un parfum sau o cravată care credea că i s-ar potrivi.

Mai erau apoi și serile când se întorcea acasă și o găsea așezată pe trepte, așteptându-l îmbrăcată doar într-un halat de mătase, care atârna provocator pe pielea ei goală proaspăt parfumată. Avea tot ce și-ar fi putut dori un bărbat pentru a fi fericit. Lipsea doar un lucru.

— Când crezi că ar trebui să încercăm să avem un copil? șopti ea în timp ce se aflau pe bancheta din spate a unui Uber întorcându-se acasă după ce asistaseră la un eveniment organizat de cineva din industrie.

Piciorul ei îl atingea provocator pe al lui, iar o șuviță de păr se desprinsese din agrafa cu care avea părul strâns la spate. Încă de la începutul relației vorbiseră deja despre copii. Amândoi își doreau cu ardoare un copil, cel puțin doi sau și mai curând trei, îi spusese ea, iar el se topise auzind asta.

— Vorbești serios? întrebă el.

Ea izbucni în râs.

— Sigur că da.

Dar el simți o strângere de inimă.

— Am crezut că vrei să mai așteptăm vreo doi ani.

Îl privi pe sub gene.

— Încep să mă gândesc că n-are rost să mai așteptăm. Cariera mea mai poate aștepta. Un copil ne va lega și mai mult, nu crezi?

Când Ed deschise gura să răspundă, ceva îl făcu să ezite. Ea se dezlipi de lângă el și-l privi încruntată:

— Ce?

— Eu… începu el să spună, apoi oftă. Știi bine că abia aștept să am copii.

O scânteie aprigă îi traversă privirea și se îmbujoră toată.

— Dar?

El privea fix înainte.

— Ed. Sunt absolut convinsă că urmează un dar.

— Presupun că nu vreau să fac un copil doar pentru a ne suda relația. Dacă are logică.

Ed știa în adâncul sufletului că ceea ce spusese putea strica totul. Versiunea Juliei cu privire la fericirea conjugală era atât de bine construită, încât să pună ceva sub semnul întrebării era ca și cum ar fi tras acul de la o grenadă și ar fi aruncat-o spre căsnicia lor. Până la urmă, amândoi au ajuns de comun acord la concluzia că ce se întâmplase în luna de miere fusese un episod singular pe care-l lăsaseră în urmă și că acum totul era bine între ei. Dar atunci când Ed a pronunțat fraza, și-a dat seama cât de convins este de ceea ce a spus. Versiunea delicată, atentă și iubitoare a Juliei lângă care trăise în ultimele zile era doar un strat subțire al unei personalități mult mai complexe și mai volatile.

Cu toate acestea, își regreta vorbele.

— Nu, nu are logică.

— Îmi pare rău. Uită ce am spus.

Dar ea nu avea să uite.

— Asta are legătură cu ce s-a întâmplat în luna de miere, nu? explodă ea. La naiba, au trecut săptămâni de atunci!

Taxiul a oprit în fața casei lor, iar Ed a scos câteva bancnote pe care le-a întins șoferului, apoi ea a deschis violent ușa și a plecat grăbită. El s-a luat după ea și a găsit-o în bucătărie dând ture ca un animal în cușcă.

— Nu-mi vine să cred.

Îl privea cu ochii ieșiți din orbite, iar venele de la gât i se umflaseră amenințător de mult.

— Julia…

— Tocmai m-am oferit să-ți port copilul. Să-mi pun cariera pentru care m-am spetit atât de mult pe pauză ca să pot să-mi petrec nouă luni din viață umflată ca un balon pentru copilul pe care tu aparent ți-l doreai cu ardoare. Și asta e reacția pe care o ai.

— Îmi pare rău că…

— Nu pare deloc să-ți pară rău, idiotule.

Nimic din ce a spus sau a făcut Ed nu a reușit să o liniștească. Interpreta greșit orice încercare de-a lui de a îndrepta situația. Când ea a început să-i reproșeze că este cel mai rău soț din lume, a știut că era timpul să plece de acolo, așa că s-a întors pe călcâie și a pornit-o spre ușă.

— Să nu îndrăznești să ieși pe ușa aia și să mă lași așa! spuse ea cu o voce plină de venin.

El se opri, strângând din pleoape. Inima i-o luă la galop. Trase adânc aer în piept și se întoarse cu fața la ea. Atunci ea aruncă sticla spre el.

Apoi a stat cu el în sala de așteptare a camerei de gardă, ținându-l de mână. Îi părea rău. Regreta cu toată ființa ei. În ochi i se citea durerea. El privea înainte, presând ușor rana pe care o căpătase pe frunte cu o cârpă care acum mustea de sânge. Ea și-a sprijinit tandru capul pe umărul lui, părul ei mătăsos mângâindu-i gâtul, ca în taxi.

— Mă simt îngrozitor, șopti ea.

— E în regulă, o asigură el.

Dar nu era în regulă.

Se uită la el, iar zâmbetul îi pieri de pe chip.

— Îmi doresc să mă fi lovit și tu.

Vocea îi era ciudat de pițigăiată, ca a unui copil neștiutor.

— De ce nu m-ai lovit înapoi?

Din tonul vocii ei părea să regrete că nu o făcuse, că n-o va lovi niciodată.

— Ceea ce am făcut… se consideră violență domestică, nu? întrebă ea stângace.

— Te rog, nu.

Ed nu era o victimă. Doar gândul îi făcea greață.

— A fost doar o ceartă care a degenerat.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, iar ea s-a apropiat ușor și l-a sărutat pe buze.

— Nu te merit.

Apoi el își lăsă privirea să rătăcească prin sala de așteptare puternic luminată, studiindu-i pe ceilalți pacienți. O tânără zgribulită îmbrăcată într-o jachetă groasă care tușea puternic. Un bărbat în vârstă, însoțit de fiica sa, care ținea un pachet de gheață pe mână.

Bărbatul din colț care era ocupat să butoneze telefonul și femeia care se certa de cinci minute cu fata de la recepție.

— Cred că trebuie să învățăm ceva din asta, spuse Julia trăgându-și nasul și ștergându-și lacrimile. Cred că de acum amândoi ar trebui să ne dăm mai mult silința. Amândoi. Ești de acord cu mine?

Chiar atunci apăru asistenta de la triaj care-i strigă numele, iar Ed încercă să treacă în revistă detaliile exacte din manualul de minciuni asupra cărora căzuseră de acord.

Capitolul 44

Allie

Soarele stătea să apună, dar căldura încă persista. Ne întorseserăm la Hotel Villa Cortine Palace și ne aflam în grădina din spate sorbind din cocktailurile pe care le comandaserăm. Șiraguri de luminițe sclipeau din tufișurile de trandafiri pitici și hortensii. Mireasma de mirt umplea aerul în timp ce apa susura în fântâna lui Neptun. În timpul zilei era un loc minunat, dar seara, la adăpostul copacilor și al lunii, magia locului prindea viață. La ora aceasta, majoritatea oaspeților își terminaseră deja cina și se retrăseseră în cameră sau se duseseră pe terasa aflată în partea opusă, savurând un pahar de passito. Noi am rămas singuri în curte. Uitându-mă la Ed, văd cum ochii îi strălucesc după reușita noastră de astăzi.

— Poate că greșesc, dar mi se pare că pari mai relaxat, spun eu.

— Poate că sunt, răspunde el în timp ce un zâmbet îi apare pe chip.

— Sigur nu e doar de la băutură?

— Poate sunt puțin amețit. Dar nu foarte. Eu am scuipat din vin, nu l-am băut pe tot.

— Asta a fost o tactică greșită, îi spun. Ce păcat că nu am putut lua o sticlă din chestia aia cu bule pentru bunica Peggy. Ar fi fost un cadou drăguț.

— Între voi două lucrurile au revenit la normal? După toată tărășenia cu scrisoarea pe care ai găsit-o în dormitorul ei.

— Ooo, nu cred că ne-am certat sau ceva. Eu n-am avut nimic de spus. Doar am fost pusă la punct și amenințată, îi explic eu oftând involuntar. Nu, lucrurile nu sunt chiar cum ar trebui să fie. Nu am mai deschis subiectul din ziua în care a sărit ca arsă și mi-a spus s-o las baltă. Dacă ar fi după ea,

ar trebui să dau totul uitării. Nu-mi dau seama cum se gândește c-aș putea face asta.

— Poate că așa a reușit ea să treacă peste asta.

— Da. Gândul că s-ar putea să aflu adevărul, oricare ar fi el, este prea greu de suportat pentru ea. Ea preferă să se ascundă.

— Allie, încearcă să te protejeze. Și pe tine, și pe tatăl tău.

— Știu, recunosc eu. Dar știi care e problema? Nici nu pot să concep faptul că tata nu e tata, dar sunt conștientă de faptul că s-ar putea să nu am altă variantă decât să accept acest lucru. E o atitudine prostească să refuze să vorbească despre asta sau să încerce să ascundă.

— Și totuși, tu asta faci, nu? Îi ascunzi tatălui tău adevărul. Îl protejezi.

— Presupun că ai dreptate. Dar doar până când voi ști ceva concret. Nu mă pot abține să nu fiu supărată pe bunica. S-a purtat ca și cum a fost vina mea că am găsit nenorocita aia de scrisoare.

— Ei bine, mereu a fost o femeie cu o voință de fier.

Pufnesc.

— Poți spune și așa. Nu mă înțelege greșit, îmi place faptul că nu suportă pămpălăii și că se comportă ca o bătrânică neajutorată. Îmi place faptul că nu e ca restul. Dar câteodată… spun eu clătinând din cap.

— Ce?

— Câteodată îmi doresc să nu fi fost atât de înverșunată împotriva tuturor.

Ed mă privește cu o căutătură serioasă:

— Nu crezi că e normal după toate prin câte a trecut cu mama ta? Nu cred că este ușor să-ți îngropi copilul.

Regretul mă năpădește și brusc îmi este rușine de ceea ce am spus.

— Acum că pui problema așa, mă simt îngrozitor.

— Nu fi prostuță. Știu cât de mult o adori.

— Așa e. În adâncul sufletului este cea mai drăgălașă persoană. A făcut atât de multe pentru mine. Tata mi-a povestit odată că s-a învinovățit pentru moartea mamei. Spune că ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme că e bolnavă și să o trimită la doctor.

— Mama ta a avut o formă foarte agresivă de cancer. Oare chiar ar fi avut vreo importanță?

— Singur că nu, spun eu, apoi iau o gură din băutura pe care o am în față. Ți-am povestit vreodată că bunica și bunicul s-au întâlnit la Paris, unde bunica lucra la un teatru?

— Da, mi-ai povestit.

— Foarte romantic, nu-i așa? O poveste desprinsă dintr-un scenariu de film.

Îl privesc și ceva din felul în care arată în seara asta îmi face inima să bată mai tare. Felul în care șuvițele de păr îi alunecă pe fruntea bronzată și ridurile fine din colțurile ochilor care-i luminează întreaga față atunci când râde. Când ridică paharul să-l ducă la buze, fără să vreau privirea îmi alunecă spre mâinile sale și simt impulsul de nestăvilit să-l ating. Când vântul adie într-o anumită direcție, parfumul său mă îmbată și nu vreau decât să mă apropii și mai mult de el și să-i simt căldura.

Dar iată-ne stând în grădină atât de aproape unul de altul și totuși atât de departe. Pare că ne despart milioane de kilometri. El e însurat cu o femeie pe care o iubește. Au fost momente în care m-am întrebat dacă nu cumva am interpretat greșit sentimentele lui pentru ea. Poate mă înșelam cu privire la relația ei. Sau poate că mă înșelam în privința ei.

— Ești bine? întrebă el trezindu-mă la realitate.

— Sigur că da.

În liniștea nopții, niciunul nu mai spune nimic. Apoi, când în cele din urmă rupe tăcerea, vorbele lui mă iau prin surprindere.

— Știi, m-am străduit mult să-mi dau seama de ce lucrurile au luat-o razna între mine și Julia. Am încercat să analizez fiecare detaliu, ca și cum ar fi vorba despre vreo problemă punctuală pentru care aș putea găsi o rezolvare. Am ajuns la concluzia că toată frământarea, toată determinarea, toată frustrarea generată de faptul că nu am rezolvat nimic mă macină și mai tare.

Făcu o pauză și se uită la mine.

— Julia e de părere că ar trebui să mergem împreună la terapie.

Înghit în sec.

— Ei bine, pentru unii oameni funcționează.

Își aținti privirea spre fântână.

— Ed, când crezi că a început totul? Când ai simțit că poate ar fi bine să vă despărțiți?

— E greu pe spus exact. Cred că prima dată m-am gândit la asta acum câteva luni.

— Te-ar ajuta să vorbești despre asta, îi spun, referindu-mă la terapie.

Dar el mă privește în ochi și-mi spune.

— Deja mă simt mai bine, Allie.

Simt o strângere de inimă.

— Și -mi pare bine că sunt aici, adaugă el.

— Bun, spun eu pe un ton ferm.

— Mă simt bine… în preajma ta, continuă el ducând paharul la gură. Lucrurile încă sunt complicate, nu pot face nimic pentru a schimba acest lucru. Dar ideea e că lucrez la asta. Poate că deocamdată n-am toate răspunsurile, dar voi găsi eu ceva. Într-un fel sau altul, o voi scoate la capăt.

Încuviințez. Vreau să adaug ceva, vreau să nu ne oprim aici. Vreau să-l ajut. Dar el trage adânc aer în piept și zâmbește.

— Deci, acum că avem adresa lui Stefano, trebuie să vedem ce e de făcut în continuare.

Îmi trec degetul peste urmele de condens de pe suprafața paharului.

— Da, așa e.

— Ei bine, ai venit în Italia cu intenția de a-i face o vizită.

Mă îndrept de spate.

— Allie, e decizia ta, spune el bând. Poți oricând să pui stop.

— La câți kilometri depărtare e Portofino?

— 170. Fie luăm trenul, fie facem o plimbare cu mașina.

— Ai și verificat?

— Da, recunoaște el. Dar nu eu sunt cel care trebuie să ia această decizie. N-am nimic împotrivă dacă vrei să rămânem aici și să ne bucurăm de soare pe malul lacului Garda.

— Da, așa e, locul ăsta e îngrozitor, spun eu gesticulând spre grădina nemaipomenită în care ne aflăm. Când îl văd zâmbind, inima mi-o ia din nou la galop. Oh, Doamne, nu știu ce să fac. Chiar nu sunt făcută să fac pe detectivul. Aș alege oricând laboratorul în locul tărășeniei ăsteia.

— Ai alege laboratorul în detrimentul oricărei alte activități, spune el. Păreai destul de entuziasmată de proiectul pe care îl ai în lucru la facultate.

— O să fiu și mai entuziasmată când o să reușim.

Când îl văd ridicând din sprânceană, mă văd obligată să recunosc:

— Bine, fie. Sunt puțin de tot entuziasmată.

— Are legătură cu marele proiect la care lucrai acum câțiva ani?

Scutur din cap.

— Acum încercăm să dezvoltăm o tehnologie de editare a genelor. Acum câțiva ani am lucrat la o metodă nouă de diagnosticare și tratament pentru copii, numită măsurarea diferențelor de potențial transepitelial nazal.

Mă privește perplex.

— Fibroza chistică se manifestă în diverse forme. În anii ’90 oamenii de știință au ajuns la

concluzia că apar modificări la nivelul volumului peretelui celular al căilor respiratorii.

— Ce ciudat.

— Noi am brevetat o metodă noninvazivă prin care putem măsura volumul și pe care o putem astfel folosi în cazul copiilor. Astfel introducem un electrod în cavitatea nazală, apoi atașăm un alt electrod la încheietura mâinii, sub piele, pentru a crea un circuit care va genera niște date. Dar proiectul acesta este diferit. Sperăm ca într-o zi să reușim să găsim un tratament.

— Lucrezi în continuare cu copii?

— Da, dar în cadrul altui proiect la care participă cincizeci de copii. Cel mai mic are doar cinci ani.

Cade pe gânduri pentru câteva momente.

— Și toți suferă de fibroză chistică?

Încuviințez.

— E ca naiba, nu? Dar, în ultimii zece ani, lucrurile au evoluat. Speranța de viață a unui bolnav a crescut cu un deceniu, ajungând la patruzeci de ani. Și totul datorită oamenilor de știință care au obținut rezultate remarcabile.

— Chiar îți place ceea ce faci, nu-i așa?

— Da. Slujba mea le dă oamenilor speranță. Iar proiectul acesta, Ed… dacă se va dovedi a fi ce credem noi că este, are extrem de mult potențial.

Mă privește altfel, cu ochi blânzi în care nu reușesc să citesc nicio emoție. Pare că stă nemișcat, ca și cum ceva din atmosferă ar fi generat o descărcare de electricitate care a încălzit aerul dintre noi.

— Haide, termină-ți băutura și hai să mergem la o plimbare.

— Unde?

— Urmează-mă.

El se ridică și întinde mâna spre mine. Mă uit la el și ezit, apoi îmi golesc paharul și-l las să mă ajute să mă ridic.

O pornim pe o cărare pietruită. Deasupra noastră abia se mai vede cerul printre ramurile copacilor. Dincolo de grădină intrăm într-o lume cu totul diferită, unde mașini de lux tronează înconjurate de coloane cu aspect vechi și clădiri misterioase de piatră. Peisajul este îndulcit de trandafiri sălbatici și de tufișurile de lanternă. O luăm de-a lungul terasei și descoperim un golfuleț rupt de lume, de unde putem admira priveliștea așezați pe niște băncuțe.

Unele zone sunt slab luminate, dar în alte locuri este întuneric beznă, atât de întuneric că îmi este greu să înaintez. Ed își scoate telefonul și aprinde lanterna, dar chiar și cu un dram de lumină tot reușim să alunecăm de câteva ori, pufnim în râs, dar continuăm să mergem. Ajungem în cele din urmă la marginea parcului, unde dăm de un rând de tufișuri, dincolo de care luna se reflectă în apele lacului.

— Nu putem rămâne aici pe veci? oftez eu.

Când dau să mă întorc piciorul îmi alunecă, mă împiedic, sucindu-mi glezna.

— Ești bine? mă întreabă Ed îngenunchind lângă mine.

Tresar când atinge locul dureros.

— Urăsc să mă vaiet, dar… nu. Doare.

Îndreaptă lanterna către piciorul meu și își strecoară ușor mâna pe după glezna mea pentru a o palpa mai bine.

— Bănuiesc că nu ți-ai făcut asigurare, nu? întreabă el.

— Crezi că e ruptă?

— Nu-mi dau seama încă. Nu e umflată, iar asta e un semn bun. Poți să miști glezna sau să pui în piciorul în pământ?

Îmi ridic piciorul și încerc să-l mișc puțin.

— Ooo! Ei bine, mă doare când încerc să fac asta.

Își pune telefonul înapoi în buzunar.

— Nu e ruptă.

— Dar am spus că doare, mă vaiet eu.

— Te cred că te doare. Dar dacă ai fi avut glezna ruptă, nu ai fi putut s-o miști.

Mă strâmb, iar el mă ajută să mă ridic în picioare ținându-mă strâns de braț în timp ce eu șchiopătez spre una dintre bănci. Mă așez cu greu și încep să-mi masez glezna bolborosind:

— Data viitoare o să caut simpatie în altă parte.

Dar când mă ridic, ochii îmi rămân ațintiți pe gâtul lui, la felul în care firele răzlețe de păr de pe bărbia lui se ondulează în toate direcțiile, apoi la gura lui deschisă și în cele din urmă îl privesc în ochi, ochii în care se reflectă razele argintii ale lunii. Pentru câteva clipe îmi imaginez cum ar fi ca distanța dintre noi să se micșoreze, până ce nu ar mai rămâne nimic între buzele noastre. Apoi încep să mă întreb dacă nu cumva este aievea.

— E totul în regulă?

Îmi ridic privirea și-l văd pe portar apropiindu-se de noi. Mă ridic, iar Ed se întoarce să vorbească cu el.

— Da, totul este în regulă. *Grazie.*

— Îmi cer scuze. Colega mea a văzut pe camerele de supraveghere că doamna a căzut. Nu eram siguri dacă are sau nu nevoie de îngrijiri medicale.

— Sunt bine acum. Serios. Dar vă mulțumesc, îi spun eu.

— Nicio problemă. Și scuze din nou de deranj, spune el, luându-și politicos la revedere, apoi face stânga împrejur și pleacă în direcția clădirii.

Capitolul 45

În lunile ce au urmat după ce Christopher i-a fost smuls de la pieptul matern, furia lui Peggy a devenit din ce în ce mai puternică. Uneori era ca și cum doar furia rămăsese singurul lucru pur din ea, curgându-i prin vene precum mercurul incandescent ori de câte ori își privea părinții.

Tatăl ei fusese un bărbat pe care cândva îl privise cu admirație, un bărbat pe care îl adorase. Acum, când se uita la el, vedea în fața ochilor o cu totul altă persoană. Acum rotocoalele de fum care îi învăluiau mustața aproape că o sufocau. Era dezgustată de burta care se revărsa deasupra beteliei pantalonilor și de felul dizgrațios în care mânca. Detesta să stea în fața lui la masă, să bea apă din aceeași cană, să respire același aer stătut din sufragerie. Nici mama ei fandosită nu era mai prejos. Nu suporta felul în care se ținea după ea așteptând un semn că o iertase, fără ca măcar să își fi cerut scuze. Nu era ca și cum Peggy ar fi dorit scuze. Nu voia să fie compătimită, nu voia tandrețe sau compasiune. Pentru că persoana pe care o detesta cel mai mult era ea însăși. Ea fusese cea care semnase hârtiile. Din cauza ei se întâmplase totul. Fusese conștientă de ce făcea, chiar dacă nu pe de-a întregul. Fusese pe jumătate orbită, pe jumătate ingenuă, acționând ca și cum o ceață densă i-ar fi întunecat mintea. Nu crezuse nici pentru o secundă că era pentru binele ei, dar după ce o viață fusese obișnuită să asculte și să fie supusă, nu știa cum să riposteze și asta nu avea să și-o ierte niciodată.

Refuza să mai meargă la biserică. După toate prin câte trecuse nu mai suporta să stea pe bancă lângă părinții ei, ascultându-i cum se rugau în șoaptă, incapabilă să mai digere cuvintele pe care le auzea în interiorul acelor pereți vopsiți în auriu. Întotdeauna crezuse că învățămintele creștine

vorbeau despre bunătate, despre omenie, despre dragoste. Despre asta erau toate acele pilde biblice, nu-i așa? În timp ce stătea în strană, fiecare cuvânt pe care îl auzea i se părea la fel de gol și fals ca un ou de lemn. Pentru că toate acele valori fuseseră șterse cu buretele în momentul în care copilul ei ajunsese pe mâinile unor străini, ca și cum mama lui nici măcar n-ar fi existat.

Pe măsură ce pântecul i se retrăgea, ea începea să-și revină, fără însă să trăiască cu adevărat. Se trezea în fiecare dimineață și lua autobuzul spre noul ei loc de muncă. Lucra acum ca secretară a unui director dintr-o fabrică de chibrituri. Șeful ei nu era un om rău și nu era nimic în neregulă cu el, trecând peste faptul că se holba la decolteul ei când ea bătea la mașina de scris.

Dar la câteva luni după ce se angajase, s-a trezit într-o dimineață și a decis că nu avea să se mai întoarcă la lucru în acea zi. A plecat de acasă ca de obicei, dar în loc să o ia pe drumul obișnuit, a luat un taxi și a spus șoferului să o ducă la Nightingale House. Acesta a lăsat-o la intrare, iar ea a parcurs același drum pe care îl făcuse când ajunsese acolo pentru prima dată, întrebându-se dacă fiecare cărămidă din zidul clădirii fusese întotdeauna atât de amenințătoare.

A sunat, iar una dintre asistente a venit să-i deschidă. S-a schimbat vizibil la față când a recunoscut-o pe Peggy, apoi a rugat-o să aștepte în hol cât ea avea să cheme pe cineva să stea de vorbă cu ea. Mai târziu, infirmiera-șefa avea să-i spună polițistului că Peggy avusese o reacție „violentă”. Nu voia decât să afle unde ajunsese Christopher. Voia să ia înapoi ceea ce îi aparținea ei prin drept.

— Dar, Peggy, el nu este al tău, îi spuse infirmiera-șefa.

La început fusese extrem de atentă cu ea, dar când Peggy a insistat, a apucat-o strâns de mână și a chemat două asistente care au târât-o afară pe

ușă. Peggy a rămas în fața ușii refuzând să plece până când poliția a venit și a condus-o acasă.

Doamna Bennett, o vecină, era în curte măturând treptele când poliția a ajuns în fața casei. Luni bune după incident vecinii au continuat să vorbească despre Peggy, iar mama ei adormea plângând în fiecare noapte. În ochii ei, această rușine era lucrul cel mai greu pe care l-a avut fiica ei de îndurat.

Trecuseră deja doi ani de la nașterea lui Christopher. În vara acelui an, Peggy nu mai putu suporta situația. Era anul 1965, iar ea avea 24 de ani. Era suficient de matură pentru a se duce încotro avea să o poarte imaginația.

S-a gândit la viața pe care o duce Jack Newman la Hollywood, total străin de soarta copilului său, un copil despre a cărui existență nu a știut niciodată. Ea suspecta că și dacă ar fi știut, nu ar fi vrut să aibă nimic de a face cu el. Acum când se gândea la el, nu-și putea da seama cum o vrăjise atât de tare. Farmecul lui i se părea acum superficial, zâmbetul lipsit de profunzime, unidimensional. Dar avusese dreptate într-o privință: lumea era un loc mare.

Înarmată cu un brevet care atesta cunoștințe de baze de limbă franceză și cu câțiva bănuți pe care-i pusese deoparte, și-a făcut bagajele și s-a urcat la bordul unui feribot. A traversat Canalul Mânecii, apoi a luat trenul până la Paris. Era speriată și pierdută, dar totul avea să fie bine. Avea alte lucruri la care trebuia să se gândească și nu se putea lăsa dominată de teamă.

Datorită experienței acumulate în anii când lucrase la acel teatru, reuși să găsească un post de recepționeră la un cabaret. Salariul nu era cine știe ce, iar locul lăsa de dorit, dar nu-i păsa. Singura ei bucurie în acele vremuri sumbre era să le privească pe acele fete îmbrăcate în costumațiile lor cu pene ce evocau romantismul perioadei Belle Epoque. Tristețea o măcina atât de tare și-i umplea atât de

mult existența, încât credea că nu avea să mai zâmbească niciodată. Nu merita să mai zâmbească vreodată.

Nu și-a dorit niciodată să-și înăbușe durerea. Nu și-a dorit niciodată să nu se mai gândească la Christopher și la unde îl duseseră ei. Și mai ales nu-și dorea să uite senzația mânuțelor lui strângându-le pe ale ei și cum în acele săptămâni perfecte și ireale pe care le petrecuseră împreună inima ei se umpluse până la refuz de fericire.

Partea cea mai rea era că nu știa în ce familie ajunsese. Încerca să se convingă pe sine că dacă doi oameni își doreau un copil îndeajuns de mult pentru a adopta, cu siguranță erau pregătiți să-i dăruiască toată dragostea lor. Spera că-l răsfățau și că se bucura de toată afecțiunea și iubirea lor.

Dar noaptea, în timp ce încerca să-și liniștească gândurile, simțea cum gheara disperării o înșfacă din nou. Uneori simțea o durere sfâșietoare în pântece, ca și cum Christopher ar fi fost încă acolo dând din picioruțe. Atunci închidea ochii și-și imagina că este din nou la Nightingale House și că bebelușul ei dormea în pătuț, iar ea stătea lângă el privindu-i fiecare respirație, adulmecându-i pielea moale și dulce și sărutându-i perișorul negru.

Capitolul 46

Ed

De-a lungul prieteniei sale cu Allie existaseră perioade în care fuseseră atât de apropiați încât ea părea o extensie a lui. Dar alteori între ei se căsca o prăpastie atât de adâncă încât simțea o durere fizică. Dar oare se mai simțise vreodată atât de atașat de ea ca acum? Sigur că da. Ar fi fost în zadar să-i nege frumusețea, așa că nici măcar nu încerca. Amândoi știau că fluieratul admirativ pe care-l emitea atunci când ea cobora din taxi era ironic. O glumiță. Doar că acum avusese o revelație.

Când era în preajma ei simțea că plutește. Era ca și cum putea respira din nou în voie. Acel gest inconfundabil al ei, zâmbetul acela atât de ușor și de natural. Fiecare detaliu despre ea îl făcea fericit.

Cu fiecare zi pe care o petreceau împreună în Italia devenea din ce în ce mai convins de un amănunt care-i măcinase gândurile mare parte din viața de adult. Și cu toate acestea, multe întrebări rămăseseră fără răspuns. Să-și fi reprimat oare sentimentele pentru Allie? Sau să fi fost vorba de lașitate? Oare n-a avut curajul să-și recunoască sentimentele, știind că amândoi declarau tare și răspicat că relația lor era exclusiv platonică. Oare aceste sentimente sunt noi sau doar acum devenise conștient de ele? Nu știa răspunsul la niciuna dintre aceste întrebări, iar acest lucru îi accentua senzația că ceea ce simțea pentru cea mai bună prietenă a lui stătea să dea pe dinafară, ca un fluture care a stat prea mult în cocon.

Dar Ed era însurat cu altă femeie care, în ciuda frumuseții și carismei sale, avea uneori ieșiri nervoase. Atunci când Julia are chef poate fi extrem de afectuoasă. Uneori îi trimite mesaje doar pentru a-i spune cât de norocoasă este să-l poată

numi soț, alteori petrece ore întregi în bucătărie, pregătind vreun fel de mâncare care crede că ar fi pe gustul lui. Se află în echipa de conducere a două organizații caritabile și este o persoană extrem de generoasă, capabilă să facă pe oricine să se simtă special.

Nu-i păsase niciodată de diferențele dintre ei. În ciuda faptului că primise o educație aleasă, Julia nu era vreun șoarece de bibliotecă, și spunea mândră că ceea ce contează este caracterul unei persoane, iar asta nu se poate învăța citind o carte.

Nu putea să nu-i dea dreptate. Dar chiar caracterul despre care vorbea era problema. Dacă ar fi vrut, Julia și-ar fi putut controla ieșirile, nu era vorba de putere, ci de voință. Astfel încât Ed ajungea acasă pe un teren minat și trebuia mereu să meargă pe burtă, întrebându-se oare în ce dispoziție avea să fie. Când se aflau în public avea mereu grijă să nu facă vreo mișcare greșită, își ținea privirea ațintită în meniu, străduindu-se să nu se uite în direcția altor femei. Dacă lucra până târziu intra în panică și o suna constant, ca ea să vadă că nu are vreo aventură și încercând să afle dacă tonul ei trăda ceva.

Încerca mereu să se comporte exemplar, dar eforturile sale erau în zadar. Tensiunea dintre ei creștea pe zi ce trecea, iar acest lucru ducea la certuri și din ce în ce mai des la violență. Pumnii Juliei nu erau nici pe departe problema în această situație. Măcar știa cum să reacționeze: cu o încăpățânare de neclintit, chiar dacă ea se înfuria apoi și mai tare când el nu riposta.

După o ceartă urmau săptămâni bune de normalitate, chiar dacă normalitate nu era chiar cuvântul potrivit. Se comportau ca doi oameni îndrăgostiți. Dar el trăia constant cu pistolul la tâmplă, iar acest lucru îl făcea paranoic, un sentiment pe care nu-l mai încercase până atunci.

Nu putea nega însă că spusese adevărul atunci când zisese că nu are nicio problemă cu relația pe

care o are el cu Allie. Și chiar dacă avea, știa să ascundă acest lucru. Cum să fie ea o fire geloasă când nu avea nimic de obiectat cu privire la prietenia dintre el și o altă femeie? Folosea des acest argument. Și într-adevăr era un argument valabil, care reușea mereu să-l convingă de faptul că o lua razna.

Dar atunci când femeia pe care ai crezut că o iubești ți se lasă moale în brațe și începe să-ți sărute tandru vânătăile pe care tot ea le-a cauzat, nu prea ai răgaz să închizi ochii și să tragi aer în piept. De aceea avea nevoie de timp de gândire. Trebuia să se gândească serios la posibilitatea de-a o părăsi și de a pune punct mariajului. Dar ce bine ar fi fost dacă totul ar fi fost atât de simplu.

Julia s-a așezat pe scaunul din fața lui în bucătărie. Buza de jos îi tremura vizibil.

— Ed, te rog, nu. Știu că e vina mea. Nu te merit.

Avea cuvintele la ea, dar mai auzise asta de atât de multe ori. Totuși, nu era nici urmă de cinism în vorbele ei, iar el știa că le spune din inimă.

— Julia, trebuie să ne gândim că poate căsnicia noastră nu mai funcționează și nu va mai funcționa niciodată. Suntem amândoi nefericiți.

— Nu e adevărat! protestă ea. Nu e deloc adevărat. Singurele momente în care sunt nefericită sunt atunci când ne certăm și nu poți să dai vina doar pe mine pentru toate certurile noastre, nu-i așa?

El nu spuse nimic. Cuvintele nu-și aveau rostul.

— Ascultă-mă, continuă ea. Ce-ar fi să încerc să fac ceva în această… privință?

Aprecia faptul că nu folosise niciun epitet pentru a face referire la ieșirile ei violente.

— Aș putea merge la un psiholog.

— Cred că e o idee bună.

Un zâmbet optimist îi apăru pe chip.

— Am putea merge împreună. Am putea încerca să rezolvăm această problemă ca un cuplu. Heather și James au făcut terapie de cuplu și pentru ei a funcționat de minune. Am putea să mergem o dată pe săptămână, apoi am veni acasă, am pregăti amândoi o cină delicioasă, apoi am face sex și după…

— Julia, asta nu înseamnă că m-am răzgândit.

Furia îi întuneca privirea. O imagine pe care Ed o mai văzuse de nenumărate ori. Se aștepta să o vadă sărind asupra lui sau apucând ceva cu care să-l lovească. Ochise deja vaza de pe masă și-și pregătise discursul pe care avea să-l rostească atunci când ea avea să apuce vaza. Dar Julia avea mereu asul în mânecă.

— Ed, de cât timp sunt părinții tăi căsătoriți? întrebă ea calmă.

— Ce?

— De 35–36 de ani? Și în toți acești ani, nu s-au certat deloc?

— Ba sigur că da. Dar nu ca…

— Au făcut pe dracu-n patru ca mariajul lor să funcționeze, Ed. Pun pariu pe ce vrei tu că au existat nenumărate dăți când tatăl tău a vrut să plece, ca toți bărbații. Dar el nu e genul acela de bărbat. El e genul de om care înfruntă furtuna, care rămâne devotat familiei sale. Am crezut că și tu ești ca el.

— Julia, ce se întâmplă între noi nu are nicio legătură cu căsnicia părinților noștri.

— Da, așa este. Toate căsniciile trec prin perioade complicate. Și a lor, și a noastră, și a tuturor. Dar asta nu înseamnă că trebuie să cedezi la primul semn că ceva nu merge bine și să te duci să te fuți cu alta.

— Nu am pe altcineva, știi foarte bine asta.

Apoi îl privi în ochi și-și dădu seama că nu avea de ce să-l lovească. Iar această putere îi conferea o așa mare satisfacție, satisfacție pe care avea apoi să o resimtă de fiecare dată când în zilele

următoare își derula conversația în minte și se auzea rostind acele cuvinte care pentru o fracțiune minunată de secundă îl lăsaseră cu gura căscată.

— Te înșeli, Ed. Am ceva să-ți spun. Am aflat acum câteva zile și voiam să fie o surpriză.

— Ce? întrebă el, dar cumva știa deja răspunsul.

— Sunt însărcinată.

Încă se ura pentru gândurile care-i trecuseră apoi prin minte. Perspectiva de a deveni tată, ceva ce-și dorise dintotdeauna, nu-l făcea să țopăie de fericire așa cum își imaginase mereu că avea să se întâmple. Era îngrozit. Se gândi că poate mințea, dar apoi ea începu să-i înșire date în care aparent făcuseră sex, ca mai apoi să-i dea detaliile unei programări la care trebuia să se prezinte pentru prima ecografie.

Tehnic vorbind, asta nu-l îngrădea cu nimic. Practic ar fi putut să iasă pe ușă fără să-i pese. Dar Julia îl cunoștea prea bine și știa cât de mult prețuia viața stabilă și fericită de familie pe care fusese suficient de norocos încât să o cunoască. Știa că nu avea să o dezamăgească, sau că cel puțin nu avea să-și dezamăgească propriul copil.

— Știu că este un șoc, spuse ea venind lângă el.

Se așeză pe scaunul de lângă el și-și împreună degetele subțiri cu ale lui. Avea mâna rece și umedă.

— Și vreau să știi că ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te simți constrâns. Vreau să rămâi alături de noi, alături de mine și de copilul tău pentru că-ți dorești acest lucru. Pentru că ne iubești. Pentru că vrei să fim o familie.

Ed digera informația. Avea atât de multe de spus, dar nu putea scoate niciun sunet.

— Așa că ai dreptate. Cred că poate e o idee bună să petreci puțin timp singur. Așa vei putea să-ți limpezești gândurile.

El își ridică privirea spre ea.

— Deci vrei ca eu să plec?

— Vreau să-ți dau puțin spațiu astfel încât tu să reușești să iei decizia corectă, spuse ea calm. Rezervă-ți o cameră la vreun hotel… sau… nu spuneai că Jeremy e plecat din oraș? Ai putea să te duci să stai în apartamentul lui o perioadă de timp. Sunt convinsă că nu te va refuza. Apoi să sperăm că vei lua decizia corectă. Până atunci, haide să nu mai spunem la nimeni despre bebeluș. Să fie micul nostru secret. Crezi că mă pot baza pe tine cu asta? Doar până când vom fi pregătiți să le arătăm tuturor cât de fericiți suntem noi trei – tu, eu și fetița sau băiețelul nostru.

El încuviință mecanic.

Ea se aplecă și-și șterse o dâră transparentă de pe obraz.

— Până atunci, Ed, vreau să știi că mă voi schimba. Pentru noi doi și pentru copilul nostru. Îți promit.

Deja în acel punct al conversației funcționa pe pilot automat. A făcut așa cum i-a spus și s-a mutat, notându-și în agendă data primei ecografii care avea să aibă loc în doar trei săptămâni. Abia dacă-și amintea că Allie dăduse buzna în apartamentul lui Jeremy. Dar Julia avusese dreptate. Avea nevoie de timp pentru a asimila șocul, pentru a-și da seama care erau prioritățile sale și ce trebuia să facă pentru ca totul să iasă bine. Nu doar pentru ea și pentru copil, ci și pentru el. Știuse mereu răspunsul la această întrebare. Chiar și atunci când se aflase pe fundul prăpastiei. Acum că știa că avea să devină tată, nu va putea fi niciodată fericit dacă va alege să plece. Nu ar putea trăi împăcat cu asta.

Faptul că în sfârșit își recunoștea că avea sentimente pentru Allie, sentimente pe care, dacă era să fie cinstit, le avusese mereu, nu schimba cu nimic datele problemei.

Decizia era deja luată de dinainte de a pleca din Anglia. Avea să se întoarcă acasă, la Julia, la

mama copilului său și orice s-ar întâmpla, avea să facă relația să funcționeze.

Capitolul 47

Allie

Aroma cafelei se distingea printre aromele de prăjituri proapăt scoase din cuptor. Razele soarelui aruncau jocuri de lumini pe podeaua restaurantului. La bufet o feerie de gogoși italienești și de chifle apetisante umplute cu stafide și pudrate cu zahăr praf. Dar mi-a pierit pofta de mâncare, așa că-mi iau doar un iaurt grecesc și pun pe o farfurie câteva feliuțe de pepene galben și iau și o sticluță de suc din rastelul unde stau aranjate ca niște poțiuni pe un raft. Apoi ies pe terasă unde-l zăresc pe Ed așezat la o masă.

Mă apropii ușor de el, dar talpa de lemn a sandalelor mele face prea multă gălăgie. Cu cât mă apropii mai mult de el, simt cum inima începe să-mi bată mai tare. El mă privește și-și îndreaptă spatele.

— Neața, îi spun eu un pic prea tare, trăgându-mi scaunul să mă așez, scaun care zgârie dalele și scoate un zgomot insuportabil.

Un chelner vine, îmi împinge scaunul și mă întreabă ce vreau de băut.

— Un espresso, vă rog. Intens.

— S-ar putea să fie mai tare decât te aștepți tu să fie, îmi spune Ed după ce chelnerul pleacă de la masa noastră.

— Am nevoie de o cafea tare. Am băut mult prea mult ieri, spun eu pe un ton serios, căutându-mi scuză pentru episodul ciudat care se petrecuse cu o seară înainte.

El își duce cana la gură. În jurul nostru toată lumea vorbește în șoaptă și brusc simt nevoia de niște muzică, ceva care să-mi ușureze situația.

— Mi se pare că excursia noastră la lacul Garda a trecut atât de repede. Mai avem atât de multe lucruri de descoperit.

— Într-o zi ar trebui să revii aici pentru o vacanță adevărată, îmi spune el.

Din nu știu ce motiv un curent electric îmi străbate întreg corpul când aud „revii” și nu „revenim”. Dar îmi alung repede acest gând, uimită că mi-a trecut așa ceva prin minte.

— O cafea, intensă, spune chelnerul punându-mi în față o ceașcă.

— Mulțumesc.

O duc la gură și iau o înghițitură, apoi tresar când gustul mă izbește.

— Cred că ai avut dreptate.

Când îl văd zâmbindu-mi, senzația este atât de intensă încât trebuie să-mi cobor privirea. Atunci îmi dau seama că nu este suficient să stau pur și simplu în fața lui și să-i evit privirea. Doar gândul că se află acolo lângă mine și amintirea serii trecute sunt suficiente pentru a mă da peste cap. Nu e nevoie să mă uit la el pentru a ști cum arată buzele lui lipite de marginea cești de cafea, sau mișcarea descrisă de mărul lui Adam când înghite, sau felul în care își mișcă degetele atunci când apucă furculița. Îi cunosc toate aceste automatisme pentru că le-am văzut de un milion de ori și l-aș mai urmări făcându-le de un milion de ori fără să mă plictisesc.

— Azi o să o sun pe Julia, îmi spune el. Ca să stăm de vorbă despre viitorul nostru.

— Ooo, foarte bine, îi răspund eu. Mă bucur așa mult.

— O să o sun cum ajungem la Portofino.

— Încă mai mergem?

E surprins de întrebarea mea.

— Sigur că da.

Pentru prima dată nu sunt foarte sigură că el ar trebui să vină cu mine. Gândul că s-ar putea să-mi scape ceva despre seara trecută nu-mi dă pace. Dar alung imediat gândul ăsta. Îl cunosc pe Ed suficient de bine pentru a ști că amândoi preferăm această șaradă civilizată, una în care fiecare dintre

noi se convinge pe sine de faptul că nu s-a întâmplat nimic. Și într-adevăr nu s-a întâmplat nimic, sau cel puțin asta este una dintre versiunile oficiale. Nici chiar cealaltă versiune nu diferă foarte mult, și se bazează pe fapte concrete: mâinile noastre care s-au atins pentru câteva clipe în timp ce stăteam pe bancă. Inima mea care a luat-o la galop. Privirile noastre care s-au întâlnit.

— Allie, am luat o decizie. Îi voi spune Juliei că mă întorc acasă, spune el. Voi încerca să fac lucrurile să meargă.

— Ed, asta este nemaipomenit.

Pare că într-adevăr cred ceea ce spun. Chiar vreau să mă conving de asta.

— Asta e ceea ce-ți dorești?

Ezită puțin, apoi spune:

— Da.

Mă gândesc să-l întreb ce l-a determinat să se răzgândească, dar cred că intuiesc. În timp ce pentru mine seara trecută a fost bucățica de puzzle care m-a făcut să-mi dau seama de amploarea sentimentelor mele, pentru el trebuie să fi avut efectul invers. L-a făcut să-și dea seama cât de importantă este căsnicia lui.

— Va fi foarte fericită.

Când văd că nu mai spune nimic, adaug:

— Și tu la fel.

— Și totuși, Allie, trebuie să dau câteva explicații, îl aud spunând. Nu știi toate datele poveștii. Julia n-a vrut să afle nimeni.

— Atunci nu-mi spune, îi tai eu vorba ferm. Nu trebuie să te explici.

Capitolul 48

Uneori mi se pare că am alergat prin viață muncind din răsputeri, culegând roadele muncii mele, dărâmând barierele capacității mele intelectuale. O astfel de abordare m-a împlinit și am fost fericită. Asta dacă scoatem din ecuație despărțirile, doliul și episoadele de sindrom premenstrual. Dar vi s-a întâmplat vreodată ceva ce mai devreme sau mai târziu știați că avea să vi se întâmple și care totuși s-a petrecut atât de brusc și asupra căruia ați avut atât de puțin control încât v-a schimbat complet concepția asupra fericirii?

Acum aproape trei ani când am obținut postul la care visasem atât de mult la Universitatea din Liverpool am fost în extaz. Din punct de vedere profesional, acesta fusese visul meu: să fiu pe picioarele mele, să predau la o facultate din cadrul Russell Group și să am propriul laborator. Dar, bineînțeles, faptul că Rob m-a părăsit când a aflat vestea mi-a cam știrbit din fericire.

— Allie, nimeni nu merita acest post mai mult ca tine, mi-a spus el imediat după ce Alistair mă sunase să-mi spună vestea. Te vei descurca de minune.

Mă pregăteam să mă arunc în brațele lui, când mi-am dat seama că ceva se schimbase la el și ceva din limbajul trupului său m-a făcut să mă opresc.

— Nu am vorbit despre ce înseamnă asta pentru noi, nu?

— Ooo, o să fie bine, am ridicat eu din umeri. Am supraviețuit deja unei relații la distanță atunci când eu am fost în America. Distanța dintre Cardiff și Liverpool e cu mult mai mică.

— Allie, ideea e că nu cred că lucrurile o să funcționeze pentru mine, a spus el, ca și cum ar fi fost vorba despre o imprimantă care se stricase.

Mi-am petrecut următoarele 24 de ore încercând să-mi dau seama ce simțeam despre toate astea și

mi-am dat seama că starea mea nu era generată de Rob în sine. Mă simțeam ciudat de anesteziată la gândul că nu voi mai mânca cu el, sau că nu mă voi mai așeza lângă el pe canapea ca să ne uităm la vreun thriller scandinav. Chiar dacă de-a lungul celor patru ani cât am fost împreună i-am purtat un respect și o dragoste imensă.

Acest lucru m-a făcut să-mi dau seama cât de mult îmi displăcea singurătatea. Aveam să am foarte mult de lucru, dar munca nu este totul în viață. Mereu m-am ghidat după acest principiu, în ciuda părerii majorității. Voiam să am pe cineva lângă mine cu care să-mi împart viața, chiar dacă acel cineva nu avea să fie el. Am fost șocată să-mi dau seama că asta era problema. Acesta era motivul pentru care rezistasem atât de mult împreună. Așa, niciunul dintre noi nu era singur.

Nu avea niciun rost să mă cufund în muncă ca să uit, acum când îmi semnasem preavizul, așa că am decis să dau o raită prin St David și am ieșit din magazinul Jo Malone înconjurată de un norișor de parfum de la toate mostrele pe care le încercasem. Atunci îmi sună telefonul. Era Ed.

— Scoate lumea vorbele cu forcepsul de la tine. Tocmai m-am întâlnit cu tatăl tău. Mi-a spus noutățile. Te muți în Liverpool. Și mie nu mi-ai spus nimic! spuse el jucăuș. Părea într-o dispoziție bună.

— Chiar azi mi-am semnat preavizul, am încercat eu să-l liniștesc.

— Ți-au spus data oficială la care vei începe?

— De astăzi în patru săptămâni.

— Deci ieșim undeva sâmbătă seara? Sau o să fii prea ocupată?

— Practic sunt șomeră cel puțin pentru următoarele trei zile. Nu o să am absolut nimic de făcut.

— Perfect. Deci rămâne stabilit, avem întâlnire. Lasă totul în seama mea. Și, Allie?

— Da?

— Abia aștept să ne vedem.

Am mers într-un local nou de pe strada Bold, amenajat rustic, cu pereți netencuiți și lumânările pe mese. Ne-am comandat falafel și Whip Royales și am stat la lumina lumânărilor depănând amintiri.

Uneori îl priveam stând acolo în fața mea, cu lumina jucându-i în privire, și gândul îmi zbura nu doar la Rob, ci la unii dintre cei cu care mă combinasem în facultate. La toate acele aventuri de o noapte, la băieții cu care flirtasem. Și atunci mi-am pus o întrebare pe care încercasem mereu să o alung. De ce nimeni nu a reușit să mă facă să simt ce simțeam în preajma lui Ed?

— Se mută și Rob în Liverpool? întreabă el.

Îngheț și mă uit la el pe sub gene.

— Ah, nu ți-a spus tata?

— Ce să-mi spună?

— Ne-am… ne-am despărțit.

Se albește la față. Întreaga mină i se schimbă brusc.

— Îmi pare rău. Am presupus că… nu știu. Vrei să vorbim despre asta?

— Nu, mă grăbesc eu să adaug, jucându-mă cu furculița.

El se încruntă dezaprobator.

— Serios, sunt bine. Ne-am îndepărtat, mă grăbesc eu să vin cu un argument care sper eu să fie suficient de convingător.

— Mă simt ca naiba acum după ce am turuit despre cât de bine e să fii înapoi.

— Dar este atât de bine să fiu din nou aici. Am obținut slujba la care visam.

El rămâne precaut.

— Deci tu ai fost cea care a pus punct relației?

Încep să mă foiesc în scaun.

— Nu. Dar serios, sunt bine.

Se lasă o liniște apăsătoare și abia aștept să schimbăm subiectul.

— Ai mai renovat ceva la casă?

De când se mutase, Ed cheltuise o avere.

Nu-mi răspunde, ci continuă să se holbeze la flacăra lumânării de pe masă, cu pupilele ușor dilatate.

— Ed?

— Hmm? Ce?

— Cum mai merg lucrurile cu casa? Data trecută când am vorbit îți renovai baia.

Își ridică privirea și dă paharul peste cap. Simt cum privirea lui mă sfredelește.

— Am scos-o la vânzare. Am început să căutăm un apartament în Wirral.

— Elegantă zonă, spun eu, dar apoi îmi dau seama de ceva. Căutăm? La plural?

Ed înghite în sec, apoi spune:

— Îți aduci aminte de Julia?

Am nevoie de câteva secunde să-mi aduc aminte de faptul că atunci când ne-am văzut de Crăciun mi-a spus că iese cu o fată pe nume Julia. S-au întâlnit la un eveniment caritabil la care a participat și el. Apoi am căutat-o pe Facebook și am încadrat-o în aceeași categorie cu toate Emily și toate Annabelele pe care le cunoscuse de-a lungul vieții de adult. Așa că m-am gândit că relația lor nu avea să reziste.

— Vrem să ne găsim un loc al nostru înainte… înainte să ne căsătorim. De asta am vrut să ieșim în seara asta, Allie. Voiam să te rog să fii cavalerul meu de onoare.

M-am simțit total nelalocul meu organizând petrecerea burlacilor pentru Ed, din toate punctele de vedere, nu doar pentru că eram singura femeie din grup, și deci nu ar fi trebuit să mă aflu acolo. Poate că încă nu digerasem ideea că avea să se însoare cu o femeie pe care eu încă n-o cunoscusem.

Dar chiar eram determinată să ne înțelegem bine.

În ziua festivităților, m-am dus să-l iau de acasă. De cum am pus piciorul în hol, mi-am dat seama că totul se schimbase de când ea se mutase cu el.

Pereții cândva negri fuseseră vopsiți în nuanțe subtile de ocru și gri. Teancurile de cărți care tronau peste tot fuseseră triate, iar cele care rămăseseră fuseseră aranjate frumos pe rafturi. Nu tu telecomenzi aruncate, nu tu reviste, nu tu chei sau răvașe pe frigider.

Îmi spusesem că nu aveam emoții legate de momentul în care aveam s-o cunosc, și cu toate astea, m-am trezit cu un gol în stomac. Dar când Ed m-a condus în bucătărie, ea m-a întâmpinat cu un zâmbet cald și a fost nevoie de doar câteva secunde pentru a mă lua de braț, ca și cum aș fi fost sora ei demult pierdută.

— Allie, cred că meriți o medalie, îmi spune ea în timp ce stăm amândouă în bucătărie, iar ea pune de ceai, în ceainicul de la Alessi care sclipește de curățenie. În afară de el, blatul este gol. Sunt sigură că nu multe femei ar avea curajul să organizeze o petrecere pentru 12 bărbați, cu atât mai mult să mai și participe.

Îmi aduc aminte că mă uitam fascinată la tenul ei imaculat, ca de porțelan, și la felul în care reușise să-și strângă părul în acel coc perfect, în timp ce șuvițele mele rebele stăteau exact cum voiau ele.

— Sper să te trateze ca pe o doamnă.

— Nimeni nu face asta, deci ar fi o premieră.

Ed zâmbi.

— Nu-ți face griji pentru ea. A văzut *Marea mahmureală*, deci știe la ce să se aștepte.

Julia se duse spre el și-l strânse ușor de mână.

— Ce glumeț ești, spuse ea înainte de a-l săruta ușor pe tâmplă.

S-a arătat interesată de munca și de familia mea. M-a complimentat pentru cizmele pe care le aveam în picioare, chiar dacă erau scofâlcite, cam vechi și sunt sigură că nu le-ar fi purtat nici moartă. Am vorbit despre nimicuri, fără să cedeze tentației de a vorbi despre viața ei, oricât de fascinantă ar fi fost, cel puțin pentru mine.

Am avut la un moment dat o senzație acută, ca și cum lângă noi ar fi stat un elefant roz pe care încercam cu toții să-l ignorăm. Dar atunci când Ed a ieșit din bucătărie și s-a dus să-și ia bagajul, am profitat de ocazie și am întrebat-o:

— Sper că nu te deranjează că Ed m-a rugat pe mine să-i fiu cavaler de onoare, nu?

Ea s-a întors spre mine și mi-a zâmbit.

— Allie, sigur că nu. De ce să mă supăr?

— N-ai de ce. Sunt sigură că Ed ți-a povestit că în toți acești ani am fost extrem de apropiați, dar relația noastră a fost mereu strict platonică.

Mă privi cu ochi blânzi.

— Da, mi-a spus. Este foarte drăguț din partea ta să clarifici totul. Allie, ești o adevărată comoară. Dar nu trebuie să-ți faci griji, încă de prima dată când Ed mi-a vorbit despre tine mi-a spus că nu se simte deloc atras de tine, spuse ea, apoi se oprește abrupt. Scuză-mă, n-am vrut să sune așa. Dar sunt sigură că sentimentul este reciproc.

Îmi trece prin cap faptul că acest comentariu ar fi sunat nepoliticos din gura altcuiva, dar pe moment mi s-a părut o remarcă inocentă, care nu se dorea a fi jignitoare. Așa că nu m-am simțit lezată. Dar de atunci au fost dăți în care mi-am adus aminte de vorbele ei și m-am întrebat dacă nu cumva Julia e genul de femeie predispusă să pună piciorul în prag.

M-am străduit mult să organizez o petrecere a burlacilor perfectă, originală și cu stil, dar mi-am dat repede seama că singurele cerințe ale celor 12 invitați implicau mult testosteron și mult alcool. Iar asta se traducea prin paintball, urmat de o ieșire în pub. Dragii de ei, erau atât de entuziasmați. Nu am mai văzut pe nimeni atât de entuziasmat de ideea de a semna o hârtie prin care firma era absolvită de orice vină în ipoteza în care aveau să rezulte contuzii, răni grave sau în cazul în care va fi nevoie de spitalizare. Am reușit totuși să destind atmosfera și într-un moment înălțător am reușit să-

l împușc pe fratele lui Ed, Mike, în lateral. Dar după ce am făcut un mic dans al victoriei, mi-am dat seama că Mike zăcea intens la podea, gemând și ținându-se cu mâna de coaste.

— Cred că s-ar putea să-mi fi rupt ficatul.

M-am speriat, am tras adânc aer în piept și am îngenuncheat lângă el să-i analizez mai bine rana.

— Ah, Mike, îmi pare atât de rău!

— Ce tot spui tu acolo? Ne distrăm pe cinste, rânji el, apoi sări în picioare și o luă la fugă să continue jocul.

Am mers apoi la un pub pentru băutură și pentru a da startul petrecerii burlacilor. Nu a fost cine știe ce petrecere, asta până când Jeremy a fost rugat să părăsească incinta după ce-și rupsese pantalonii încercând să execute câteva mișcări de breakdance. Dar totuși toată lumea s-a simțit bine, inclusiv tatăl lui Ed, care la sfârșitul serii a venit să mă felicite.

— Felicitări, Allie. Ți-ai îndeplinit misiunea de cavaler de onoare și nu te-ai dezis.

— Sper doar ca Mike să nu se fi simțit dat la o parte. Până la urmă, el este fratele lui Ed.

— Mike ar fi primul care ar recunoaște că nu e în stare să organizeze un bairam într-un timp așa de scurt. În orice caz, Ed ține foarte mult la tine. Mama lui a fost mereu convinsă că voi doi o să fiți împreună.

— A, da? Serios? întreb eu.

— Da, chicotește el, înainte de a mă privi în ochi. Ceva din privirea lui m-a făcut să-mi piară zâmbetul.

Șase săptămâni mai târziu, în somptuoasa sală de festivități de la Knowsley Hall m-am ridicat în picioare pentru a ține discursul pe care-l pregătisem. Fiecare detaliu din acea zi fusese bine pus la punct, conacul spectaculos, încadrat la categoria întâi, înconjurat de pomi înmuguriți. Jurămintele, emoționante și spuse din inimă, care

i-au făcut pe toți invitații să lăcrimeze. Bufetul, compus din tarniță de miel și asparagus englezesc cu cartofi gătiți în stil Jersey Royal, apoi un trio de deserturi delicioase. Dar nu am fost în stare să pun gura pe nimic.

Eu am purtat un costum cambrat într-o frumoasă nuanță de albastru-închis, care se potrivea cu costumul purtat de restul cavalerilor de onoare. Julia mi-a spus că puteam să aleg culoarea piersicii, ca restul domnișoarelor de onoare, dar nu mi se părea potrivit. În plus, costumul era făcut pe comandă și mi se potrivea ca turnat, iar atunci când m-am încălțat cu perechea mea de pantofi Louboutin și mi-am pus un trandafir în păr, m-am simțit cuprinsă de un val de încredere, de care aveam atât de multă nevoie după zilele în care nu mă putusem gândi la nimic altceva decât la discursul pe care trebuia să-l scriu.

Am știut de dinainte de-a mă ridica în picioare că s-ar fi putut și mai bine. Mi-ar fi fost imposibil să aștern pe hârtie toate amintirile care mă legau de Ed, fără să-mi declar adevăratele sentimente. Toți invitații mi-ar fi putut citit asta în privire. Mi s-ar fi simțit în voce.

Așa că am sărit peste conversația pe care am avut-o în autobuz, care ne-ar fi făcut să izbucnim în hohote de râs și nu ne-am fi oprit până nu ne-ar fi durut fălcile. Am evitat să vorbesc și despre orele pe care le petreceam la mine în dormitor, vorbind câte-n lună și-n stele, și despre cum, la vârsta de 14 ani, mi-am dat seama că Ed nu este ca restul oamenilor pe care-i cunoscusem. Nu puteam să le povestesc cum voiam să înființăm o formație, sau să le povestesc despre focul acela de tabără, când ne-am imaginat un viitor care nu avea să se materializeze niciodată. Toate aceste detalii nu doar că le-ar fi dat tuturor de înțeles că relația cu acest bărbat mi-a adus mai multă bucurie și durere decât relația cu oricare alt bărbat, ci și un alt

amănunt pe care doar atunci și acolo am reușit să-l accept.

Eram îndrăgostită până peste cap de el, și nu aveam cale de scăpare.

Capitolul 49

Peggy și Gerald s-au întâlnit atunci când ea s-a împiedicat în apropiere de fântâna din Parc des Buttes-Chaumont, iar el a ajutat-o să se ridice. Era cândva prin octombrie, într-o zi înnorată și rece, când norii și frunzele dansau prin văzduh.

— *Mademoiselle! Ça va? Vous vous êtes fait mal?* o întrebă el.

El vorbea bine franceză, dar ea și-a dat repede seama că nu este localnic.

Se simțea în vocea lui un accent și o intonație care-i făceau inima să tresară.

— Sunt bine, mulțumesc, îi răspunse ea, iar pe chipul lui apăru un zâmbet cald, care-i îndulcea trăsăturile și-i lumina ochii gri din spatele ochelarilor pătrățoși.

— Nu pari a fi localnică, spuse el.

Ea începu să râdă.

— Este chiar atât de evident?

Oricât de mult i-ar fi plăcut Franța, se simțea bine în compania unui englez. Gerald era la fel de nou la Paris. Lucra pentru Thomson Holidays, unde trebuia să le vândă bogătașilor din Anglia excursii la diferite obiective și apoi să-i ducă la cele mai bune restaurante, unde mâncarea să fie la înălțimea așteptărilor lor.

— Crede-mă, sunt prea puține restaurante pe placul lor, spuse el chicotind.

Îi plăceau bunătatea și umorul lui, și faptul că avea mereu la el un borcan de Branston Pickle pentru sendvișul cu brânză de la prânz. Era prima persoană pe care o întâlnise de când ajunsese în Franța care știa cum să prepare o cană de ceai.

A decis de la început să fie foarte sinceră cu el. Se gândea că ar fi fost corect să știe de la început cu cine avea de-a face: cu o fată care a făcut un copil din flori, care și-a scandalizat familia și care le-a permis unor străini să-i ia copilul.

Îi venea să intre în pământ de rușine, dar îi povesti tot. Credea că după ce va fi terminat, el nu va mai vrea să aibă nimic de-a face cu ea vreodată. Dar el o ascultă în liniște, apoi o luă în brațe și începu s-o mângâie pe păr, șoptind: „Draga de tine”, în timp ce ea plânse până ce lacrimile i-au secat.

Peggy nu s-a îndrăgostit cum se îndrăgosteau restul fetelor. Nu dansa prin dormitor, îmbătată de atingerea lui. Ea își petrecea serile libere în apartamentul lui Gerald, din Montreuil, unde stăteau unul lângă altul, înmuind biscuiți în ciocolata caldă de la Ovaltine și ținându-se de mână. Încetul cu încetul, simțind căldura mâinii sale împreunată cu a ei și-a dat seama că dăduse peste o comoară: un bărbat care îi aflase toate secretele și care totuși o iubea.

Într-o zi de primăvară intră într-o biserică pentru prima oară de când plecase din Anglia. Nici ea nu era foarte sigură cum ajunsese acolo, dar trăia o experiență stranie și emoționantă. Se așeză în spate și nici nu cântă, nici nu se rugă. Stătu pur și simplu acolo, privind în jurul ei și ascultând, analizând îndoielile și nesiguranța care sălășluiau printre cicatricile din sufletul ei.

După slujbă ieși afară, blestemând în gând lumea, biserica și faptul că omul are atât de multe păcate și este atât de plin de dispreț. Cu toate acestea, două săptămâni mai târziu, Peggy veni din nou la slujbă. La fel și săptămâna următoare. Încetul cu încetul, a reușit să înțeleagă un aspect important. Biserica e plină de oameni păcătoși, la fel ca părinții ei, la fel ca ea însăși, la fel ca toți cei care nu au pus piciorul în rai. Dar în această lume rea și distructivă, biserica avea și alt rol: era o rază de speranță.

La scurt timp după ce Peggy și Gerald s-au căsătorit în cadrul unei ceremonii restrânse la primărie, alături de doar trei invitați, mama lui și doi prieteni, au aflat vestea că tatăl lui Peggy

murise de cancer la gât. A mers acasă pentru înmormântare și a stat cum se cuvine lângă mama sa, care-i părea acum o străină timorată și nefericită, pe care alopecia o lăsase fără păr. Când Peggy îi întinse mâna și o strânse scurt, mama sa se întoarse spre ea și putu să-i citească recunoștința în privire, recunoștință ce o umplu de milă. Acest sentiment avea s-o bântuie multe luni după aceea.

Anul următor s-au mutat înapoi în Liverpool, unde au început o viață fericită, iubindu-se simplu și în liniște. Dragostea lor era genul de dragoste care-l determina pe el să-i pregătească o baie caldă când știa că avusese o zi grea la serviciu. Când se îmbrăca cu puloverul lui, ea se simțea la adăpost de toate relele de pe pământ. La scurt timp după aceea, miracolul s-a întâmplat. Peggy era din nou însărcinată.

Acele nouă luni au fost o experiență cu totul diferită față de prima sarcină. Fericirea îi era umbrită de cu totul și cu totul alte griji. Era o frică primitivă, aproape superstițioasă, și tot ce putea să facă Gerald era să fie lângă ea și să îi spună că de data asta totul avea să fie bine. Nimeni nu-i va lua copilul.

Christine s-a născut la maternitatea spitalului Oxford Street din Liverpool, cu ajutorul unei moașe drăguțe din Glasgow, pe nume Agnes. Gerald nu s-a mișcat de lângă ea, fără să protesteze atunci când îl strângea prea tare de mână. Apoi, în timp ce razele de soare pătrundeau pe fereastră în acea zi însorită de iarnă, și-a privit fetița în ochi și abia atunci și-a dat voie să creadă că poate soțul ei avusese dreptate.

— Încă nu ne-am decis ce nume să-i punem, nu-i așa? întrebă ea.

— Cred că aveam Philip pe listă.

Ea chicoti.

— Nu cred că i se potrivește deloc. Tu ce zici?

Gerald avea deja demult în minte un nume de fată, dar ceva-l determinase să nu-i spună nimic lui

Peggy.

— Ce-ai zice de… Christine?

Peggy îngheță, iar el regretă că deschisese gura. Se gândise că poate-și va găsi alinarea în acest nume, ca un omagiu adus frățiorului ei mai mare, Christopher, dar acum se simțea necioplit și insensibil. Însă un zâmbet îi lumină chipul și ea spuse:

— Cred că este o idee minunată.

Christine avea ochii de un albastru intens, picioruțe subțiri și o gură ca o frăguță, care producea cel mai ascuțit râs pe care Peggy îl auzise vreodată. Îi era mereu foame și rareori voia să doarmă. Dar de fiecare dată când Christine o trezea la ore imposibile, Peggy nu se întorcea pe partea cealaltă, sperând că se va liniști, ci se ridica, o lua din pătuț și o punea la sân. Era dornică, uneori prea dornică să fie mamă.

Când a mai crescut, Christine a devenit un copil deștept, inteligent și cu un simț al umorului bine dezvoltat. A învățat să citească înaintea copiilor cu care se juca, iar acasă îi distra pe cinste pe părinții ei strâmbându-se în fel și fel de chipuri și spunând cele mai amuzante glume.

Ajunsă la pubertate, Christine era o fată puternică, frumoasă și ambițioasă, o combinație care le-ar fi dat multor părinți bătăi de cap. A intrat în bucluc la școală de câteva ori, ca atunci când a intrat în conflict cu un profesor care i se adresa unei prietene de-a ei, Saiqa, cu apelativul de „micuța străineză”, în ciuda faptului că se născuse la nici doi kilometri de perimetrul școlii. După o dezbatere aprinsă despre rasism și ce poate fi considerat rasism, Peggy și Gerald au fost chemați la școală, și au trebuit să stea de vorbă cu dirigintele și ar fi trebuit să-i dea dreptate: comportamentul fiicei lor fusese impardonabil.

Dar tot ce a putut Peggy să spună a fost:

— Dați -mi voie să vă contrazic.

Astfel Christine a primit o suspendare de o zi. Peggy a dus-o la cumpărături, apoi după-amiaza au mers să bea un ceai și să mănânce prăjituri. Era mândră că fiica ei lupta pentru valorile pe care le considera importante. Voia să fie o femeie curajoasă, o femeie care să lupte pentru drepturile ei și ale celorlalți. Voia să fie ceea ce Peggy nu putuse să fie.

Dintotdeauna fusese pasionată de muzică și avea gusturi care mai de care mai diverse. În fiecare duminică mergea la HMV unde-și cheltuia toți banii de buzunar pe discuri. Încetul cu încetul a reușit să strângă o colecție măricică pe care o organiza și o reorganiza constant, uneori în ordine alfabetică, alteori în funcție de culoare, doar pentru a admira copertele lucioase.

Pasiunea pentru muzică a determinat-o la 14 ani să se alăture unei formații punk. The Rancid Peacocks își spuneau. A avut o relație scurtă cu solistul, un băiat tatuat și cu piercinguri, care suda țigară după țigară. Peggy s-a străduit să-l placă, dar nu reușea să treacă peste faptul că arăta ca și cum ar fi avut nevoie de o baie bună. După solistul trupei de punk, Christine a mai avut alte două relații de scurtă durată, una cu un băiat al cărui tată lucra la o bancă și care se vedea de la o poștă că se iubește pe sine mai mult decât o iubea pe ea. Celălalt băiat nu-și putea dezlipi privirea de la decolteul ei, nici măcar atunci când se aflau în prezența tatălui ei. Arăta ca un câine-lup care pusese ochii pe o chiflă umplută cu smântână.

Apoi, la scurt timp după aniversarea de 16 ani, Christine a șocat pe toată lumea atunci când a găsit un băiat normal, un băiat care o iubea, în ciuda personalității ei ciudate și pline de contradicții.

Prima dată când Peggy a făcut cunoștință cu Joe, acesta stătea pe verandă, cu un ghiveci de irișI galbeni, frumos aranjați într-un vas de ceramică legat cu o fundă de nailon. Era pistruiat, avea un

păr des și blond, era bine făcut, cu umeri bărbătești lați și puternici.

— Bună ziua, doamnă Culpepper, salută el, și deși nu părea să fie emoționat, se înroșise tot. Mă bucur să vă cunosc.

Peggy nu fusese niciodată vreo pricepută într-ale bucătăriei, dar totuși reușea să încropească câte o salată cu șuncă și un tort de lămâie, iar dacă asta nu era de ajuns, se putea duce oricând la Marks & Spencer.

— Aveți o casă foarte frumoasă, spuse el.

— De la șapte dimineața a tot dereticat, îi șopti Christine, iar Peggy o altoi cu prosopul de bucătărie, gest care-l făcu pe Joe să râdă și să se relaxeze pentru prima dată de când ajunsese.

Apoi cei trei au stat la povești în jurul mesei, iar prânzul a fost unul foarte reușit, chiar dacă uitase să ia sos de salată, iar untul nu era tartinabil.

Pe măsură ce vremea trecea și cei doi petreceau din ce în ce mai mult timp împreună, devenea limpede faptul că Joe ar fi făcut orice pentru ea. Pe atunci, Christine începuse să lucreze duminică de duminică la o farmacie, și fie soare, fie ploaie, el o aștepta acolo la sfârșitul programului, doar ca să n-o lase să meargă singură până acasă. Stăteau cu orele în camera ei. Joe, care la rândul lui era pasionat de muzică, era probabil singura persoană care avea voie să pună mâna pe albumele ei.

De multe ori s-a întâmplat să vină pe la ei cu o chitară acustică veche care-i aparținuse fratelui său. Încercase să răzuiască abțibildurile vechi, dar rămăseseră dâre lipicioase care nu se duceau cu nimic.

— Într-o zi o să-mi iau o chitară ca lumea, obișnuia el să-i spună lui Christine. Un Gibson Les Paul, sau un 335, cum a avut BB King.

Dar pe ea n-o interesa la ce cânta. Pentru ea conta că el cânta pentru ea, și cu fiecare acord simțea cum se îndrăgostea și mai mult de el.

Chiar dacă personalitățile lor erau atât de diferite, cumva se potriveau. El calm și dulce, ea impulsivă și acidă. Cu acest băiat dulce în viața ei, Christine părea să se relaxeze pentru prima dată. Era ca și cum în sfârșit nu mai trebuia să se mai străduiască atât de tare.

Asta nu însemna că nu a continuat să lupte pentru lucrurile în care credea. La 17 ani s-a împrietenit cu câțiva tineri și împreună au făcut autostopul ca să ajungă la Greenham Common Peace Camp, unde au protestat împotriva armelor nucleare împreună cu alte 70.000 de femei. Când s-a întors acasă, Joe a primit o slujbă în cadrul departamentului de pompieri, iar Peggy a început să se întrebe dacă nu cumva între ei se căsca o prăpastie. Dar adevărul era exact pe dos. El era fermecat de firea ei pasională, de întreaga ei ființă.

— Joe mi-a spus că vrea să mă ia de nevastă, le-a spus Christine.

Peggy i-a răspuns râzând.

— Doamne, dă-i putere.

Dar în adâncul sufletului știa că nu fusese pe de-a-ntregul o glumă, pentru că în ciuda faptului că fata ei era o femeie încântătoare, știa că-l putea distruge cu un singur gest.

Capitolul 50

Allie

Eram determinată să nu fiu geloasă pe Julia. Nu voiam să fiu genul acela de femeie. Dar în timp ce ei se aflau în avionul ce avea să-i poarte spre luna de miere din Paris, gândurile au început să mă macine. Nu se compara cu nimic din ce mai simțisem până atunci, nu mă simțeam tristă, ci era mai mult o senzație de gol interior care mă împiedica să gândesc clar și care-mi lăsa un gust amar. Dar cel puțin primisem noul post. M-am îngropat în muncă și am început să petrec din ce în ce mai mult timp în laborator, până când toată lumea pleca acasă și rămâneam singură. Abia atunci mă întorceam în noul meu apartament și începeam să lucrez la planurile de lecție corectând de zor la lucrări. De cele mai multe ori eram ocupată și în weekend. Găseam totuși timp să mă duc la cinema sau să iau prânzul în cartierul Georgian cu Petra, cu care legasem deja o prietenie trainică.

Apoi mai era și tata. Tata cu care m-am întâlnit la câteva săptămâni după nuntă și am mers într-o după-amiază la pescuit. Nu mai pescuisem niciodată până atunci, dar în ziua aceea nu aveam nimic de făcut și singura alternativă ar fi fost să mă duc iar la laborator, dar pungile de sub ochi îmi spuneau că poate exageram un pic. După 20 de minute mi-am dat seama că dacă voiam să-mi țin mintea ocupată nu-mi alesesem bine activitatea.

— Pescuitul nu implică prea multă adrenalină, nu-i așa? am întrebat eu.

— Am parte de suficientă adrenalină la muncă, a spus el, ridicând din umeri.

— Ai mai salvat viața cuiva în ultima vreme?

— E bine, chiar azi am scos o femeie pe geamul apartamentului ei aflat la etajul unu, după ce

pătura ei electrică a luat foc.

— Serios?

— Când a izbucnit incendiul se afla în baie, dar din fericire avea un cablu de urgență. Am reușit să ajungem la ea înainte ca incendiul să se extindă, așa că nu a avut nevoie decât de puțin oxigen care să-i curețe plămânii de fumul inhalat. Probabil a suferit un șoc atunci când am luat-o pe sus în cămașa de noapte.

— Bravo, tată!

— A fost o muncă de echipă.

— Întotdeauna spui asta.

— Pentru că asta facem mereu.

— Acum înțeleg de ce îți dorești pur și simplu să stai degeaba după un astfel de efort, adaug eu.

— E doar un mod de-a o lua mai ușor uneori. Îmi dă posibilitatea să mă gândesc și să contemplu la lucrurile importante.

Și din acest motiv pescuitul nu a fost o idee atât de bună pentru mine. Pentru mine a contempla însemna să mă gândesc la cum a arătat Ed în ziua nunții sale, la felul în care părea în preajma Juliei. Nu radia de fericire, așa cum fac adolescenții când cea mai populară fată din școală acceptă să iasă cu ei la o întâlnire, ci era ceva mai subtil. Era ca și cum ar fi vrut constant să fie o versiune mai bună a sa. Iubirea pe care i-o purta era atât de mare, încât umplea întreaga încăpere, și totuși voia mai mult. Dar așa era Ed.

Niciodată nu făcuse ceva fără să se dăruiască în totalitate. În calitate de director al unei afaceri, avea să-și dea toată silința să fie cea mai bună. În calitate de soț, avea să fie cel mai bun.

— Dacă vrei adrenalină, o să te învăț cum să arunci ca lumea undița când pescuiești la muscă, spuse tata trezindu-mă din reverie.

— Bine.

— Odată ce ai prins tehnica potrivită, o să-ți arăt cum să arunci în larg.

— Cum adică?

Mi-a dat câteva instrucțiuni și mi-a spus că trebuie să arunc momeala la 10–20 de metri de mal. După patru încercări eșuate am reușit să arunc undița ca lumea și apoi am așteptat și… mă rog… am așteptat.

— O dată am încercat s-o conving pe mama ta să vină cu mine la pescuit, spuse el. S-a plictisit de moarte. La capitolul ăsta semăna un pic cu bunica ta. Nu putea să stea locului.

Am zâmbit.

— Atunci, în afară de asta, ce făceați voi în weekenduri?

— Ah, ieșeam cu prietenii, sau mergeam la concerte, sau la cinematograf. Îi plăceau foarte mult filmele. „Orice, numai siropos să nu fie." Asta spunea mereu. Deci, filmele lui Hitchcock, comediile… îi plăcea la nebunie filmul *The Lost Boys*. Am fost să-l vedem de două ori. Ce-i drept, avea și o coloană sonoră splendidă. A iubit muzica la fel de mult ca mine.

— Tată, crezi că în viața ta va mai fi vreodată cineva?

Căzu pe gânduri pentru câteva clipe.

— Chiar nu știu. Nu e ca și cum aș fi eu vreun martir pentru că sunt singur, dar m-am obișnuit să gătesc pentru o persoană. E greu de crezut că voi mai întâlni o femeie pe care s-o iubesc cum am iubit-o pe mama ta.

Am dat la o parte o cutie cu momeală care mirosea atât de urât și care cred că era plină cu creveți.

— Auzi, au venit pozele de la nunta lui Ed? Nu mi-ai povestit cum a fost, spuse el.

— Nu? am mimat eu uimirea, coborându-mi privirea. Ei bine, a fost de vis. Locația a fost splendidă. Nu cred că ar fi deplasat să spun că familia Juliei părea să se simtă ca acasă în acel conac construit în stil georgian. E foarte stilată, adaug eu, uitându-mă la el.

— Trebuie să fie tare ciudat pentru tine, să fi stat departe de Ed atâția ani și când în sfârșit te-ai întors, el se însoară.

— Dar, tată, noi nu am fost niciodată împreună.

— Știu. Nu am vrut să sune așa.

Mi-am concentrat atenția pe clipocitul apei, pe felul în care orizontul se împletea cu luciul lacului, pe soarele portocaliu care strălucea pe cerul de un albastru infinit. Atunci mi-am dat seama că mi se uscase gâtul.

— Ești bine? mă întrebă tata blând.

Fără să mă gândesc la ce aveam să fac, mi-am ridicat privirea și ochii mei erau o carte deschisă. Nu a trebuit să mai spun nimic. Știa deja care erau sentimentele mele pentru Ed. Cred că știuse dintotdeauna.

Bărbia începu să-mi tremure și am încuviințat. El se apropie de mine și mă ia în brațe. I-am privit mâinile. Pielea crăpată de trecerea timpului. Acele mâini care mă legănaseră când eram doar un bebeluș și care mă ajutaseră să împachetez când mă mutasem de acasă. Mâinile cu care o alinase pe mama pe patul de moarte și singurele care mă puteau face să mă simt mai bine.

— Draga mea, totul o să fie bine.

— Sigur că da, am răspuns eu, prefăcându-mă că nu știu încă despre ce vorbește.

Se dezlipi din îmbrățișare și ceva în privirea lui se schimbă.

— Cel mai greu lucru din lume este să vezi cum persoana iubită se îndrăgostește de altcineva.

Nu i-am răspuns.

— Allie, uite, adăugă el pe un ton blând. Crezi că e o idee bună să te mai vezi cu Ed? Vei putea face față prieteniei cu el, știind că este însurat cu altă femeie?

Simt cum mi se strepezesc dinții.

— Nu știu.

— Nu pot suporta să te știu nefericită în preajma lui.

Îmi ridic privirea spre el.

— Crezi că asta e ceea ce trebuie să fac? Să rup orice legătură cu el?

Tata oftă.

— Sincer să fiu, chiar nu știu. Ed e un băiat bun și ți-a fost un prieten devotat. Iar eu știu mai bine decât oricine că anumiți oameni merită să aibă un loc asigurat în viața noastră, chiar dacă simțim că ne-au trădat. Dar numai tu ești cea care știe dacă poți face asta.

Vorbele lui m-au făcut să-mi dau seama că da, aș fi putut face asta.

Noi oamenii suntem niște ființe capabile să ne dăm seama că uneori ceea ce ne dorim nu ne face neapărat bine. Suntem stăpânii acțiunilor noastre și putem să ne dăm seama că unele lucruri pe care ni le dorim ne vor răni. Oamenii au uneori impulsuri, dar se stăpânesc. Poate că uneori ne vine să pocnim semnele de circulație sau să bem al zecelea pahar de vin, să ne lăsăm pradă instinctelor animalice. Dar nu o facem. Suntem capabili să luăm decizii, iar această abilitate ne definește.

Atunci și acolo mi-am dat seama de un lucru de care fusesem mereu parțial conștientă. Aș fi avut mustrări de conștiință dacă aș fi pus punct unei prietenii de-o viață fără să dau absolut nicio explicație. Pentru că nu aș fi putut să-i spun adevărul.

— Aș fi vrut ca lucrurile să fie la fel de simple cum au fost în cazul vostru, i-am spus ei. Voi erați tineri când v-ați cunoscut și niciunul dintre voi nu a avut îndoieli. Legătura voastră era atât de trainică încât nimic nu putea interveni între voi.

El își luă undița și începu să ruleze mosorul.

— Allie, lucrurile nu au stat chiar așa, mi-a răspuns el.

— Ce vrei să spui?

Înghite în sec înainte de a-mi răspunde:

— Ceea ce vreau să spun este că dacă crezi că totul este ca în basme… o să fii dezamăgită.

Uneori nu este atât de ușor să găsești persoana care-ți este destinată. Allie, oamenii sunt complicați. Mama ta a fost o fire complicată. Să nu crezi că a fost totul perfect.

E ultima noastră noapte la lacul Garda. Paletele ventilatorului montat în tavan învârt aerul cald, dar nu fac față. Mă foiesc în așternuturi în timp ce-mi aduc aminte de conversația avută demult cu tata. În cele din urmă cedez, mă ridic în fund și aprind lampa de lângă pat. Când lumina inundă camera, ca la o apăsare de buton, amintiri încep să-mi inunde mintea. Discursul mamei de la cununie. Momentul în care tata nu i-a putut spune doamnei de la spital dacă el era tatăl meu. Un gând care mi-a dat mereu târcoale, așteptând momentul potrivit să iasă la suprafață.

Mă trece un fior rece.

El știa.

Tata știa că mama îl înșelase.

Capitolul 51

A doua zi de dimineață plecăm din Sirmione și luăm trenul spre noua destinație. Călătoria durează câteva ore bune. Cu fiecare kilometru parcurs simt cum mă cuprinde un sentiment familiar, o teamă supranaturală. Nu este același tip de emoție pe care l-am simțit atunci când am crezut că mă voi izbi de Stefano pe stradă. Acum știu unde locuiește.

Mă holbez întruna la telefon. Intru în agendă. Caut numele tatei și rămân cu degetul pe butonul „apelați". Mă gândesc dacă n-ar fi bine să-l sun și să-l întreb odată pentru totdeauna ce s-a întâmplat de fapt atunci demult. Dar dacă mă înșel și de fapt el nu știe nimic despre legătura dintre Stefano McCourt și mama? Chiar dacă am bănuielile mele, nu pot risca. Până nu voi ști sigur ce s-a întâmplat, mă voi ține de planul A.

Ed este absorbit de cartea pe care-o citește, o colecție de poezii moderne, genul de carte pe care el îl adoră, dar eu mai bine aș mâna furnici decât să citesc așa ceva. Eu stau pe scaunul din fața lui și-l privesc, în timp ce afară se derulează peisaje pitorești. Mângâie între degete colțurile foii înainte de a da pagina. Pupilele i se dilată. Curând îmi dau seama că-i analizez fiecare expresie: felul în care se încruntă în timp ce citește, sau felul în care ridică din sprâncene, surprins.

— Câte trenuri trebuie să schimbăm? întreb eu.

— Trei. Doar că am crezut că putem să coborâm mai repede din ultimul tren. Chiar dacă nu e varianta cea mai directă.

— De ce?

— Pentru că e singura metodă de a ajunge în Portofino. Pe mare.

Barca noastră taie valurile reci ale Mării Ligurice, iar picături de apă îmi cad pe umerii arși de soare. Suntem urmăriți de un banc mic de delfini, care se joacă în valurile înspumate. În zare

se profilează coasta, scăldată în lumina rozalie a soarelui.

În cele din urmă, Ed mă atinge pe umăr și-mi arată destinația noastră. Chiar și de la depărtare, peisajul îmi taie respirația: o multitudine de căsuțe colorate presărate ici colo în jurul golfulețului, ca niște nestemate în lumina caldă a soarelui. Dealurile dimprejur abundă de vegetație, atât de mult verde încât îmi este imposibil să-mi dau seama unde începe și unde se termină.

Pe măsură ce ne apropiem de intrarea în golf, marea-și schimbă culoarea într-o nuanță de turcoaz, limpede ca apa unei piscine. La mal sunt ancorate rânduri-rânduri de iahturi de un alb imaculat, cu ale lor punți elegante, construite special ca fashionistele și actorii de cinema să poată sta în voie la soare.

Colinele luxuriante ce se întind dincolo de oraș sunt presărate cu conace, vile, turnuri și clopotnițe, care se ivesc printre copaci. Aerul este impregnat de parfumul florilor de lămâi care se împletește cu mirosul de apa sărată, creând un parfum dulceag și înțepător. Când trecem de cel mai îngust punct al golfului îmi dau seama că acele construcții ce se văd în zare nu doar că sunt zugrăvite în diverse tonuri șterse de roșu și galben-muștar, roz-pal și alb-cremos, ci sunt adevărate opere de artă, cu ale lor fațade împodobite cu picturi realizate prin tehnica trompe l'oeil, cu care ar putea păcăli ochiul oricui, făcându-l să creadă că într-adevăr ferestrele sunt împodobite cu rame de aur.

Coborâm de pe barcă și ajungem într-o piazzetta plină de cafenele elegante, de restaurante cochete cu mese afară și meniuri în care cap de afiș este captura zilei. Chintesența Italiei.

— Hotelul nostru este exact acolo, îmi arată Ed, luându-mi valiza din mână.

Îl urmez de-a lungul unei străduțe, unde de-o parte și de alta a trotuarului dăm de buticuri și magazine mici. Pe aici nu ar putea trece sub nicio

formă mașini, chiar dacă legea ar permite acest lucru. Mă las ghidată de Ed, care cu ajutorul GPS-ului de pe telefon ne scoate pe o serie de alei interconectate și în cele din urmă ajungem la hotelul cochet la care vom sta, o clădire micuță, cu fațada împodobită cu scoici și cu ghivece de teracotă din care se revarsă o feerie de margarete marocane.

— Deja m-am îndrăgostit de Portofino, îi spun. Este oare prea târziu să renunț la cariera pe care o am în domeniul cercetării și să devin călător de profesie?

Ed râde.

— Ești sigură că nu te-ai plictisi să lâncezești la soare pe unul dintre iahturile din port și să nu faci altceva decât să-ți etalezi ochelarii Chanel?

— Ba foarte probabil că da. Dar nu-mi strica fantezia. Și apropo, ochelarii mei sunt de la M&S.

Ne cazăm apoi la hotel și stabilim să ne întâlnim mai târziu și să mergem să bem ceva înainte de cină. Apoi cineva de la recepție îmi arată camera elegantă în care am să stau. Fiecare detaliu, de la ornamentele de piatră din baie până la cosmeticele Bulgari, este menit să asigure o ședere cât mai plăcută. Mă apuc să despachetez, dar chiar atunci primesc un mesaj de la Khalid.

Mi-ai primit e-mailul?

Mă încrunt și încep să formulez un răspuns.

Nu. De ce? E totul în regulă?

Nu aștept să-mi răspundă. Mă loghez la Wi-Fi-ul de la hotel și intru pe mail. Chiar atunci îmi apare notificare de la Khalid, și apuc să citesc:

Nimic care ar trebui să te îngrijoreze, DAR…

Deschid e-mailul și încep să citesc.

> Bună, Allie,
> Rezultatele a două dintre experimentele realizate ieri arată că nu s-au înregistrat secreții de clorulă, așa că rata de eficiență nu este atât de bună ca până acum. Mâine și în următoarele zile voi mai efectua câteva teste, iar apoi, după ce analizez rezultatele, o să te țin la curent cu ce am descoperit. Să sperăm că nu este nimic grav, dar am crezut că ai vrea să știi.
> Khalid

Mă așez pe marginea patului să asimilez informația. Are dreptate. Poate că noile rezultate nu sunt la fel de promițătoare ca precedentele, dar poate că este doar ceva de moment. Nu avem nevoie decât de încă două săptămâni de rezultate bune, și vom fi din nou pe drumul cel bun. Chiar și așa, îi scriu un mesaj:

> Merci că mi-ai spus. Da, nu e cazul să ne panicăm. Vom crește numărul de subiecți și să sperăm că așa vom obține din nou rezultate îmbucurătoare. În altă ordine de idei, dă-mi de veste imediat ce mai afli ceva.
> Mulțumesc, Allie

Capitolul 52

Plimbarea noastră de după-amiază spre celebrul Hotel Splendido se dovedește a fi mai mult o cățărare ușoară pe o potecă îngustă ce abundă de flori sălbatice în timp ce păsărelele ciripesc. Parte din mine este fericită la gândul că nu mai erau camere libere, pentru că sunt sigură că Ed ar fi sugerat să ne cazăm la acel hotel și să plătească el, iar eu nu aș fi putut accepta asta nici în ruptul capului știind cât de mult costă o noapte. Dar accept cu dragă inimă să luăm cina acolo, mai ales că de data asta eu voi achita nota. Când ajungem, suntem îndrumați spre terasă, și pentru a ajunge acolo trebuie să traversăm o fostă mănăstire ce datează din secolul șaisprezece, dar care a fost renovată la începutul secolului trecut și care ilustrează perfect strălucirea lumii vechi, un mix perfect echilibrat de materiale luxuriante și piese de mobilier de cea mai bună calitate. Pereții sunt împodobiți cu o colecție de fotografii alb-negru care-i imortalizează pe cei care au trecut pragul hotelului, de la Ava Gardner la Tom Hanks.

Afară, cât vezi cu ochii, lămâi uriași plantați în ghivece de lut domină arcadele. Există și o piscină cu apă sărată, iar în depărtare, cât vezi cu ochii, se întinde marea, încadrată de florile de glicină care cad în cascadă. Locul acesta abundă de specii de plante mediteraneene și de palmierii care se unduiesc în briza mării. Un loc unde magia Italiei te întâmpină la tot pasul.

Luăm loc și comandăm două Bellini, iar Ed leagă o conversație în italiană cu chelnerul care vine să ne ia comanda.

— Au un palmares impresionant, îmi spune el după ce chelnerul a plecat să ne aducă băuturile. Se pare că aici a cerut-o Richard Burton prima dată de soție pe Elizabeth Taylor, în timpul unei pauze de filmări pentru *Cleopatra.* Apoi le-a mai

trecut pragul de câteva ori. Era unul dintre locurile lor preferate.

— Cred că acest loc se poate regăsi pe lista de locuri preferate a oricărei persoane.

Începe să se lase noaptea. Portul se trezește la viață, iar noi ne bucurăm de deliciile gastronomiei locale: scoici prăjite, paste cu trufe negre și sos de parmezan și filetto di San Pietro – John Dory, o supă divină de fructe de mare.

— Ai terminat cartea de poezii? întreb eu.

— Da, am terminat-o în această după-amiază. Vrei să o împrumuți? mă întreabă el rânjind.

— Cred că de data aceasta o să spun pas.

— Nu știi ce pierzi.

— Ah, sunt sigură că e o bijuterie culturală și că ar trebui să-i dau o șansă, dar poezia nu e de mine. Îmi place să am un scop atunci când citesc ceva. Să știu care e începutul și care e sfârșitul poveștii.

— Nu crezi că un lucru ar putea fi valoros doar pentru faptul că face bine sufletului? Cuvinte care îți vorbesc sau care te ajută să înțelegi de ce te simți mai bine ca niciodată?

— Sigur, spun eu ridicând din umeri. Doar că eu prefer un thriller.

Începu să radă.

— Așadar… ce urmează acum? întreb eu.

Zâmbetul îi dispare de pe buze.

— Acum… acum urmează să dau un telefon.

Simt cum pulsul mi se accelerează, iar el își dă seama că a interpretat greșit întrebarea mea.

— Ah, m-ai întrebat ce vreau să citesc acum?

— Da. Dar ai dreptate. Ai un telefon de dat.

Trage adânc aer în piept ca și cum aerul sărat l-ar ajuta să capete puteri și se uită la telefon. Apoi încuviințează și se ridică de la masă. Îi urmăresc liniile descrise de mușchii ce se zăresc prin cămașă în timp ce apelează numărul ei, își duce telefonul la ureche și cu cealaltă mână în buzunar se îndreaptă spre un loc mai liniștit, departe de ochii și urechile oamenilor prezenți acolo.

Eu mă concentrez pe dealurile abrupte și amestec absentă în băutură. Brusc nu mai vreau să o savurez și dau peste cap paharul până ce ultima picătură de alcool dispare. Simt cum îmi arde gâtul și cum îmi ajunge în stomac, încălzindu-mă pe dinăuntru. Comand apoi altă băutură, căutând acel efect anestezic în timp ce aștept ca Ed să se întoarcă. N-au trecut mai mult de 10 minute, dar mi s-a părut o eternitate. Îl văd că vine spre mine și simt un junghi în piept. Picioarele lui lungi și zvelte, umerii lui lați și expresia impenetrabilă de pe chip.

— E bine? îl întreb eu.

Ezitarea din vocea mea m-a dat de gol.

— Cum a mers?

El arborează un zâmbet care ar putea trăda o mulțime de emoții și spune:

— Mă duc acasă.

În acea noapte am parte de unul dintre cele mai confortabile paturi în care mi-a fost dat vreodată să mă întind și totuși când mă uit la telefon văd că e 4:23 dimineața, iar eu sunt trează de ore bune. Dau la o parte plapuma și mă îndrept spre fereastră. Trag draperiile de voal și deschid geamul. Luna strălucește pe cer, iar în port abia dacă se mai zărește o lumină care se reflectă în valuri.

Cu cât încerc să nu mă mai gândesc la Stefano, cu atât îmi vine mai greu să mă concentrez pe altceva. Bărbatul din fotografie nu-mi dă pace și încep să-mi imaginez nu doar cum arată în viața reală, ci fiecare mic detaliu despre el: vocea lui, mersul lui. Încerc să-mi imaginez nu doar cum arată, ci cum este el cu adevărat ca om. Și cel mai important lucru dintre toate, încerc să-mi imaginez cum va reacționa când voi apărea la ușa lui. Dintre toate necunoscutele, asta mă macină cel mai mult.

Încep să-l compar cu tata. Cu tatăl meu: aceste patru litere care puse împreună formează nu doar un simplu cuvânt. Am tresărit ori de câte ori am pronunțat acest cuvânt în ultimele zile, ca și cum

deja aș pune sub semnul întrebării legitimitatea să înainte să am vreo dovadă solidă.

Mă duc înapoi în pat. Pun capul pe pernă și îmi trag plapuma până la bărbie, dar încep să mă gândesc la Ed. Mi-l imaginez în camera de lângă întins în pat, cu gura ușor întredeschisă, cu pleoapele tresărindu-i în somn, cu pieptul ridicându-se și coborând ușor. Și mă gândesc la cum în curând Julia își va odihni capul la pieptul lui, cu obrazul lipit de pielea sa, ascultându-i bătăile inimii, inimă care-i aparține.

Capitolul 53

Șoferul nostru de taxi bate darabana pe volan și fredonează melodia *Horny, Horny, Horny*[41] care se aude la radio. Un șirag elaborat de mărgele stă atârnat de oglinda retrovizoare. Mirosul odorizantului de mașină îmi provoacă greață. Mă uit în gol pe geamul prăfuit și murdar, la întinderile de viță-de-vie și la livezile de măslini pe lângă care trecem.

Nici eu, nici Ed nu am mâncat micul dejun. Nu am fost în stare să ne atingem de nimic. Apoi am sunat la recepție și i-am rugat să ne cheme un taxi, subliniind că nu ne dorim ceva atât de extravagant cum fusese mașina care ne dusese la La Cavalletta. Acum ne îndreptam spre adresa dată de fata de la recepție. Spre casa lui Stefano.

— Allie.

Îmi întorc capul și mă uit la Ed.

— Dacă nu vrei, nu trebuie să faci asta, să știi.

Îmi plimb limba de-a lungul interiorului obrazului și-mi dau seama că în tot acest timp îmi mușcasem obrazul.

— Am ajuns așa de departe.

— Nu contează, îmi spune el blând.

— Ba da.

Prea repede, cotim pe un drum neasfaltat. Mă uit pe geam și văd stâncile. Șoferul începe să vorbească cu Ed în italiană, apoi el îmi traduce. Aproape am ajuns. Șoferul trage pe dreapta, iar mașina toarce ușor pe asfaltul încins. Este atât de cald încât m-am lipit de banchetă și-mi simt picioarele transpirate.

— Poți să-i spui să ne aștepte aici? În eventualitatea în care nu găsim pe nimeni acasă.

Ed încuviințează și face cum îi spun. Apoi deschid portiera și ies afară din mașină. Simt cum razele soarelui îmi încălzesc umerii în timp ce recitesc adresa.

Din stradă nu reușesc să văd casa micuță, ci doar intrarea unei clădiri mici, cu zidurile zugrăvite într-o nuanță neutră și niște jaluzele verzi. E clar că nu e punctul forte al casei, dar chiar și de aici priveliștea este de milioane: marea albastră ce se vede în zare și bolta de leandru de la intrare înmiresmează aerul.

Ed vine și el lângă mine.

— Ce loc minunat, spune el cu răsuflarea tăiată.

Dar eu nu pot să scot niciun cuvânt, pentru că doar gândul că Stefano ar putea fi de partea cealaltă a ușii mă face să amuțesc.

— Vrei să mă duc eu să bat la ușă? întreabă Ed.

Simt cum o picătură de sudoare mi se prelinge pe tâmplă. Încuviințez. Ed face un pas înainte, apoi se întoarce și se uită la mine. Apoi apasă pe sonerie. În mai puțin de jumătate de minut, ușa camerei de lângă se deschide, iar o femeie îmbrăcată într-o rochie roz apare în prag.

— *Buongiorno,* spune Ed.

Nu vorbește engleza, dar ascult cu atenție conversația, încercând disperată să-mi dau seama ce își spun.

— Vecina lui mi-a spus că nu e acasă.

Sunt surprinsă de reacția mea, un amestec de ușurare și dezamăgire.

— Bine.

— Miercurea în prima parte a zilei este la șantierul naval din port.

— Ar trebui să dăm o fugă până acolo?

— Mi-a spus că ar trebui să se întoarcă în aproximativ o oră, dar mă duc să-i cer adresa șantierului. Între timp, mi-a sugerat să-i lăsăm un mesaj.

— Bine, repet eu, nu pentru că aș fi de acord cu el, ci pentru că nu știu ce ar trebui să fac.

Mă uit neajutorată la Ed.

— Ce să-i spun în mesaj?

— Ei bine, ar fi multe de zis. Poate că ai putea pur și simplu să-i spui că-l cauți pentru că ai indicii

că ar fi cunoscut-o pe mama ta.

Mă cuprinde un val de anxietate: dacă el într-adevăr este tatăl meu, această informație ar fi tot ce ar avea nevoie pentru a pune piesele cap la cap. Dar ce altceva aș putea face?

Vecina îmi spune să aștept afară, în timp ce ea se duce să-mi aducă ceva pe care să scriu. Când se întoarce îmi face semn spre o bancă la umbră. Mă așez, iar Ed îmi urmează exemplul și se așază lângă mine. La început mă chinui să țin pixul în mână, măcinată de gândul că orice aș scrie n-o să fie bine. Dar tot ce pot să fac este să scriu și să explic lucrurile cât mai concis cu putință.

> Dragă domnule McCourt,
>
> Numele meu este Allie Culpepper și cred că s-ar putea să o fi cunoscut pe mama în tinerețe. Este foarte important pentru mine să aflu cât mai multe despre ea, pentru că a murit când eu aveam șase ani și deci nu pot afla de la ea. Mă aflu în vacanță în Portofino, unde voi sta până sâmbătă. Ar însemna foarte mult pentru mine dacă v-ați putea rupe ceva minute să stăm de vorbă. Dacă nu este prea mare deranjul, mă puteți contacta la Hotel Villa Castagna sau la numărul de telefon pe care-l voi nota mai jos.
>
> Ca sinceritate,
>
> Allie Culpepper

Capitolul 54

Cu câteva săptămâni înainte de-a recunoaște că întâlnise pe altcineva, Peggy simțea o schimbare în dispoziția lui Christine. Fata ei părea distrasă, așa că Peggy a început să suspecteze ceva.

— Draga mea, nu te vezi cu Joe în seara asta? o întrebă ea într-o după-amiază.

Christine urmărea cu privirea coada unui sticlete care țopăia pe pervazul de la bucătărie. Nu se putea concentra la teme, lucru care nu prea-i stătea în fire. Era o fată deșteaptă, plină de idealuri, care voia să devină jurnalist. Unul de bună credință. Voia să expună nedreptățile și să facă cunoscute poveștile unor oameni despre care lumea trebuia să afle. În ultimele luni muncise din greu, dorind să termine de învățat până când Joe venea în vizită.

— Nu, mamă. În seara asta nu, spuse Christine, ridicându-și privirea spre ea.

Peggy se prefăcu că nu observă cum se îmbujorase. Continuă să împăturească o pijama, pe care o puse apoi în teancul de rufe, inspirând adânc mirosul de lenjerie curată. Apoi luă un teanc să-l ducă la etaj, când vocea fiicei sale o opri.

— Ai puțin timp liber?

— Sigur, spuse ea, întorcându-se cu teancul de rufe înapoi în bucătărie.

— E vorba de mine și de Joe, spuse ea, gândindu-se cum să-și formuleze ideile. Mamă, Joe este totul pentru mine. E atât de dulce și bun și ne distrăm pe cinste împreună. E cel mai bun prieten al meu…

— Dar?

— Eu… Nu știu cum să-ți explic.

Se uită la ea rușinată.

— Ai întâlnit pe altcineva.

Își ridică privirea spre ea.

— Cum ai știut?

Peggy ridică din umeri.

— Intuiția.

Disperarea i se citea în privire, distorsionându-i chipul.

— Mamă, sunt cea mai oribilă persoană de pe fața pământului.

Peggy o mustră.

— Nici pe departe.

— Stefano, așa îl cheamă, este total diferit față de Joe. Poate că n-ar trebui să-i compar… dar e diferit față de orice băiat pe care l-am cunoscut vreodată, spuse ea, cu privirea ațintită pe fereastră. Când sunt cu el mă simt de parcă aș putea sta ore în șir să-l ascult vorbind despre el și despre locul unde s-a născut.

— Și anume?

— Italia. Dar, mamă, sincer, nu e ca și cum m-aș fi amorezat de un străin arătos, se grăbi ea să adauge. Când sunt în preajma lui simt un soi de… căldură. Nu știu cum să descriu altfel ceea ce simt când sunt cu el. Iar când nu sunt cu el, nu pot să mă gândesc la nimic altceva în afară de el. Și cu toate astea îl iubesc pe Joe. Nici nu pot să-mi imaginez cum ar fi viața mea fără Joe. Cum e posibil așa ceva?

Peggy nu era sigură.

— Uite ce e, draga mea. Țin foarte mult la Joe. Și noi toți am fi foarte triști dacă v-ați despărți. Dar, sunteți foarte tineri.

— Și asta ce vrea să însemne?

— Trebuie să-ți urmezi inima.

Christine își ridică privirea și zâmbi.

— Mamă, ești atât de siropoasă.

Peggy începu să râdă.

— Așa să fie? Poate. Dar e adevărat.

O săptămână mai târziu, Christine s-a despărțit de Joe, iar Peggy a fost surprinsă de cât de mult a întristat-o acest lucru. Se temea să nu-și fi sfătuit fiica greșit, încurajând-o să facă ceva ce credea că avea să regrete. Cu toate astea, dacă învățase ceva

în viața asta era faptul că oamenii trebuie să comită anumite greșeli și că părinții nu trebuie să se amestece. Și chiar dacă Christine nu-i spusese prea multe despre acest nou băiat, era clar că avea foarte multe sentimente pentru el.

Timp de trei săptămâni și-a petrecut cea mai mare parte a timpului învățând la bibliotecă cu Stefano, iar în timpul weekendului luau trenul până la Formby, unde se opreau și făceau un picnic pe plajă. Odată s-a dus chiar să-l vadă în timpul unui meci de cricket, ceea ce era o minune, ținând cont de faptul că răbdarea nu era una dintre virtuțile ei.

Dar se pare că lucrurile nu erau atât de simple precum păreau la prima vedere. Peggy credea că, până la urmă, nimic nu era niciodată simplu. Într-o după-amiază, întorcându-se de la lucru, auzi ușa de la bucătărie trântindu-se, și apoi un șir lung și colorat de înjurături. Se duse în bucătărie, unde fiica sa tocmai punea într-o cană câteva linguri de cafea solubilă. Se întinse apoi după ibric, dar atinse cu mâna borcanul, dărâmându-l.

— BORCAN STUPID! țipă ea aruncând lingura din mână.

— Hmm, domnișoară, o admonestă calm Peggy. Ce ți-a făcut acel borcan de Nescafé?

Christine se întoarse cu fața spre ea, apoi luă un șervețel și-și suflă nasul.

— Ce se petrece? insistă Peggy.

Christine trase adânc aer în piept și se duse să ia mătura de sub chiuvetă.

— Azi m-am întâlnit cu Joe la magazinul din colț.

Peggy apucă și ea o cârpă să o ajute.

— Ei bine, draga mea, nu va fi ultima dată când vă veți întâlni pe stradă. Nu locuiește departe de aici.

— Mamă, a fost atât de ciudat. Mă simt îngrozitor.

— Joe nu are nevoie de mila ta, îi spuse Peggy.

Christine o privi încruntată.

— Nu e vorba de milă. Mi-a povestit despre o serie de antrenamente la care a luat parte. Ceva de amploare. Și cum acum plănuiește o vacanță în străinătate cu niște colegi de la muncă. Și cum are bilete la The Smiths at the Hacienda, unde probabil merge cu altcineva. E ca și cum despărțirea noastră a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

Își ridică privirea. Buzele îi tremurau și se chinuia să nu-i mai scârțâie vocea.

— Doamne Dumnezeule, ce dor îmi e de el.

— Îți e suficient de dor de el pentru a te întoarce la el?

Christine strânse din ochi.

— Cum aș putea face asta după tot ce am făcut? întrebă ea furioasă.

— Cum rămâne cu noul tău iubit? Nu mai ai aceleași sentimente pentru el?

Christine clătină din cap, ca și cum Peggy nu ar fi înțeles nimic.

— Nu, spuse ea ușor exasperată. El este un băiat încântător. Ei doi sunt total diferiți…

Atunci îi veni o idee.

— Ce zici, ai vrea să-l cunoști?

Peggy căscă ochii mari.

— Sper că nu vrei să mă pui pe mine să aleg pentru tine.

— Nu, sigur că nu. Decizia mea e deja luată. Tot ce-mi rămâne acum de făcut este să trăiesc cu haosul pe care l-am creat. Pe Joe deja l-am rănit suficient de tare.

Peggy rămase tăcută.

— Pur și simplu vreau să-l cunoști, insistă Christine. Și fie, recunosc. Vreau să-mi spui ce părere ai despre el. Vreau să-mi spui dacă crezi că am luat decizia corectă.

Capitolul 55

Allie

Taxiul își croiește drum prin colbul ce strălucește în lumina soarelui. În timp ce ne întoarcem în Portofino nu pot să scap de sentimentul neplăcut că m-am expus prea mult. Scriind acea scrisoare, mi-am dezvăluit numele, hotelul la care sunt cazată și numărul de telefon. Instinctul îmi spune să o iau la fugă, să plec de acolo cât mai repede cu putință.

— Vrei să mergem la șantierul naval, să încercăm și acolo? mă întreabă Ed.

Clatin din cap.

— Nu. Hai să o lăsăm așa cum a picat.

Simt un caleidoscop de sentimente legat de faptul că Ed se află aici, lângă mine. Dar, în ciuda tuturor sentimentelor amestecate, el este cel care mă ajută să mă calmez, când simt că anxietatea va prelua controlul asupra corpului meu. Nu trebuie să spună nimic. E suficient pur și simplu să fie lângă mine. Rezerva mea de energie. Stânca mea. Indiferent de care vor fi urmările scrisorii mele, nu va trebui să înfrunt singură consecințele. Cel puțin deocamdată.

Șoferul ne lasă cât mai aproape de hotel cu putință, dar în loc să intrăm, ne decidem să mergem să ne plimbăm prin port.

— Vrei înghețată? mă întreabă Ed, încercând să destindă atmosfera.

— Poate, îi răspund eu ridicând din umeri.

Sunt prea agitată să mănânc, dar ne îndreptăm spre o gelaterie micuță înghesuită între un butic de haine și o patiserie.

— Vecina ți-a spus că avea să se întoarcă într-o oră? întreb eu așezându-mă la coadă.

Nici măcar nu mai pot pronunța numele lui Stefano cu voce tare.

— Nu e bătut în cuie, dar mi-a spus că de obicei miercurea cam așa ajunge acasă.

Îmi scot telefonul din buzunar și mă uit la ceas. E ora 1:23. Înghit în sec.

— Allie, să nu fii dezamăgită dacă n-o să te caute.

— Nu voi fi, răspund eu. De fapt, acum chiar mă rog să n-o facă. Vino, hai să-ți luăm înghețată.

— Nu, e în regulă, protestează el, scormonind în portofel după mărunt.

— Ed, după câți bani ai cheltuit cu excursia asta, lasă-mă măcar să-ți iau o înghețată.

Pe chip îi apare cel mai pur zâmbet.

— Bine, fie. Orice în afară de fistic.

Aleg o cupă de înghețată cu cireșe Amareno cu frișcă, de culoare roz-pal și i-o înmânez lui Ed. Apoi ne plimbăm până în port și o luăm de-a lungul pontonului până ajungem în capăt. Ed se așează pe marginea pontonului, iar eu îi urmez exemplul și mă așez lângă el, apoi mă descalț de sandale și-mi înmoi picioarele până la gleznă în apa rece care mă face să tresar. Cu golfulețul în spatele nostru, pare că plutim deasupra apei, cerul albastru senin întinzându-se cât vezi cu ochii în fața noastră.

— Nu am apucat să-ți mulțumesc, spune el brusc.

Îmi ridic privirea și-mi pun mâna pavăză la ochi pentru a mă proteja de soare.

— Stai liniștit. Ar fi trebui totuși să cer să-ți pună două cupe. Aroma aia de Marsala arăta tare bine.

— Nu mă referam la înghețată.

Chiar și cu ochelarii pe nas văd cum se uită încruntat, dar îi dă jos ca să mă poată privi în ochi.

— Îți mulțumesc pentru că ai fost alături de mine când aveam nevoie.

Emoția plutește în aer, dar nu-mi dau voie să o bag în seamă.

— Nu-ți face griji. În plus, ai fost și tu bun la ceva, spun eu pe un ton degajat. Nu a trebuit să scot dicționarul englez-italian din buzunar niciodată.

Pufnește în râs, iar eu îmi amintesc cât de mult iubesc acest sunet. Poate că nu va fi al meu niciodată, dar măcar cu atât voi rămâne: eu am fost cea care i-a readus zâmbetul pe buze.

— A fost o vacanță reușită, spune el.

— Chiar crezi că a fost o vacanță? La cât te-am târât de-a lungul și de-a latul regiunii de nord a Italiei…

— Nu e dracul atât de negru. Am putut să văd unele dintre cele mai frumoase părți ale țării, cu… cu tine.

Deasupra noastră păsările se rotesc prin aer, iar fâlfâitul aripilor și clipocitul apei sunt singurele sunete care umplu atmosfera. Mă uit în zare, urmărind cu privirea creasta înverzită dealului ce se ridică semeț în spatele portului. Acolo, deasupra apei, văd o căsuță de culoarea vaniliei.

— Imaginează-ți cum ar fi să locuiești acolo.

Dar Ed mă ia de mână, strângându-mă ușor. Îmi cobor ochii și-mi las privirea să se odihnească pe mâinile noastre împreunate. Simt cum pieptul îmi este inundat de o căldură toropitoare.

Atunci îmi dau voie să-mi ridic privirea și să mă uit în ochii lui atât de albaștri.

Apoi îmi dau seama că-mi sună telefonul.

Îmi trag mâna dintr-a lui și înainte să apuc să mă uit cine sună simt cum mă cuprinde un sentiment de panică, imaginându-mi că nu poate fi decât Stefano. E primul apel pe care-l primesc de când am plecat din Anglia.

— O să fie bine, mă încurajează Ed.

Iau telefonul și mă uit la ecran. Atunci văd că apelantul este din Anglia, și mai mult decât atât, figurează în agenda mea. Oftez ușor și simt cum valul de adrenalină se mai domolește.

— Bună, bunico. Nu m-am întors încă din vacanță, știi asta, nu?

— Allie… tocmai am primit un telefon…

Mă cuprinde teama când îi simt tremurul din voce.

— Ce s-a întâmplat, bunico Peggy? S-a întâmplat ceva cu bunicul? E totul bine?

— El e bine. Suntem cu toții bine. Am primit un telefon de la… de la… ei l-au botezat Stefano.

Secunde bune după ce-i pronunță numele simt cum totul în jur dispare și nu mai rămâne decât vidul. Apoi îmi dau seama treptat că bunica Peggy plânge. Nu cred că am văzut-o vreodată plângând.

— Bunico, ce s-a întâmplat? șoptesc eu. Spune-mi ce știi despre Stefano. Trebuie să știu.

Are nevoie de câteva secunde înainte să răspundă.

— Mi-a telefonat și mi-a spus că ați fost la el acasă. Mi-a spus că nu ești în Portugalia, ci i-ai dat de urmă în Italia și că i-ai lăsat o scrisoare.

— Cum te-a găsit pe tine?

— El… și-a adus aminte unde să caute.

Întreaga conversație îmi dă dureri de cap. Încerc să pun cap la cap piesele unui puzzle care se dovedește a fi peste puterea mea de înțelegere.

— Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine atunci când ai descoperit scrisoarea și acel articol din ziar, adăugă ea apoi. Eram supărată și confuză și… îmi pare rău, Allie. Nu am vrut să te mint. Pur și simplu nu am știu cum să-ți explic.

— Ce să-mi explici, bunico?

Îi aud respirația agitată prin telefon. Apoi în cele din urmă spune:

— Să-ți explic ce s-a întâmplat între mama ta și Stefano McCourt.

Capitolul 56

Iunie a fost întotdeauna o lună stranie pentru Peggy, fiind luna în care se născuse Christopher. În fiecare an, pe măsură ce se apropia data de 16, amintirea acelei zile în care a dat naștere pe patul acela tare de spital, singură și înspăimântată, îi revenea în minte ca și cum ar fi fost ieri.

Cu timpul a învățat să-și ascundă sentimentele. Nu făcea nimic special pentru a marca data, cu excepția unui an în care și-a luat liber de la serviciu și a mers la Nightingale House, unde nu a făcut decât să stea afară și să-și aducă aminte de cele întâmplate. Dar la câțiva ani de la nașterea lui Christopher, Nightingale House și-a închis porțile. În anii ‘70, pentru o scurtă perioadă de timp a funcționat ca orfelinat, dar apoi terenul a fost cumpărat de un om de afaceri care plănuia să construiască acolo un bloc de apartamente la modă.

Nu s-a mai întors niciodată acolo. În cei mai mulți ani încerca să treacă peste acea zi fără să fie prea tăcută sau visătoare. Dar, indiferent de cum se simțea în interiorul ei, învățase, odată cu trecerea anilor, că viața merge mai departe. Acesta este cursul firesc al vieții, chiar și în zilele în care suntem atât de obosiți de tot ce ni se întâmplă că abia putem respira.

În acel an Christopher ar fi împlinit douăzeci de ani. Bucuria intensă pe care i-o produsese venirea lui Christine pe lume nu schimba faptul că Peggy acumulase douăzeci de ani de regrete. Douăzeci de ani de iubire, iubire care uneori era blândă, dar care alteori îi clocotea prin vene, gata-gata să dea pe dinafară.

Aniversarea cu numărul douăzeci i se părea un prag atât de teribil, încât atunci când Christine a anunțat-o pe data de 15, cu o zi înainte de aniversarea de care nimeni nu știa nimic, că a doua

zi avea să-l cunoască pe noul ei iubit, Peggy a simțit impulsul de a inventa o scuză. Astfel ar fi putut să stea acasă și să hiberneze, fără să dea ochii cu nimeni. Dar Christine plănuise deja totul. El urma să vină s-o ia de acasă și apoi aveau să meargă amândoi la picnic. Îl rugase să ajungă cu zece minute mai devreme, ca mama ei să-l poată cunoaște. Era clar că acordul lui Peggy era important pentru amândoi.

— Draga mea, zece minute n-o să fie mare lucru. O să-ți mai distragă atenția de la alte gânduri, îi spuse Gerald în dimineața aceea, dând mai încet pe Terry Wogan și emisiunea lui care rula pe frecvența Radio 2.

Peggy încuviință.

— Cred că ai dreptate.

— Christine a făcut special ca eu să fiu la serviciu când îl aduce pe băiatul ăsta acasă, nu crezi? întrebă Gerald zâmbind.

— Probabil, răspunse Peggy. În weekend a fost aproape să-l aducă acasă înainte de petrecerea aceea de la primăria din Allerton, dar s-a răzgândit în ultimul moment. Probabil nu a vrut să-l judeci pe bietul băiat.

— Eu? Să judec? protestă Gerald. Sunt un om blând, iar ea știe asta.

— Nu și atunci când vine vorba de iubiți.

— Cu Joe m-am purtat frumos, îi atrase el atenția, luând ultima gură de ceai.

— Cu Joe toată lumea s-a purtat frumos, răspunse Peggy. Era imposibil să nu te porți frumos cu el.

— Orice-ai face, să nu spui asta de față cu noul băiat, râse Gerald, trecându-și o mână pe după umerii ei. Draga mea, ești bine? murmură el.

Îngrijorarea din vocea lui deschise o supapă în interiorul ei, dar reuși să se stăpânească.

— Sunt bine, îi răspunse ea, iar el o sărută ușor pe tâmplă, apoi își luă cheile de la Fordul Sierra și

plecă, lăsând-o singură cu gândurile ei și cu radioul ce abia se auzea pe fundal.

Peggy își reaminti să-l primească cu inima deschisă pe noul iubit al lui Christine. Dar nu-i era ușor, ținând cont de cât de mult îl plăcuse pe Joe. Cu toate acestea, făcu o primă impresie bună. Avea o față rotundă, ochi negri și serioși, păr negru și des, iar un arc al lui Cupidon extrem de pronunțat atrăgea atenția spre o strungăreață mică pe care o avea între dinții din față. Era un băiat politicos, cu o strângere de mână bărbătească și cu un zâmbet relaxat pe buze.

— Vrei o cană de ceai? Sau… ce beți voi în Italia?

— De obicei cafea. Uneori, părinții mei beau vin.

— Mamă, mai avem niște Harvey's Bristol Cream în bar, rânji Christine, încercându-și norocul.

— Apă sau un pahar de suc ar fi perfect, râse el, spărgând gheața.

— Asta am, e bine, răspunse Peggy.

Îi conduse apoi spre bucătărie, unde se așezară în jurul mesei, în timp ce ea pregăti băuturile.

— De unde din Italia ești de loc?

— Ei bine, m-am născut aici, dar părinții mei s-au mutat în Sirmione când eram bebeluș.

— Unde e asta?

— În nordul Italiei, aproape de Verona, unde s-a născut mama. Dar sunt jumătate englez. Tata s-a născut în Liverpool.

— Oh, așa este, exclamă ea, așezând două pahare de suc de portocale în fața lor. Christine mi-a spus că tatăl tău lucrează la un muzeu acum.

— Este custode, încuviință el. Bunica mea nu se simte foarte bine, iar tata a vrut să ne mutăm în Anglia ca să poată fi mai aproape de ea. Va mulțumesc pentru suc.

— Cred că pentru tine și mama ta a fost un adevărat șoc cultural.

Ezită câteva clipe, căutându-și cuvintele, ca să nu sune nepoliticos.

— Îmi place aici, spuse el, iar atunci când își întoarse privirea spre Christine Peggy își dădu seama de ce. Sigur că mi-e dor de anumite lucruri, cum ar fi de exemplu iahtul unchiului meu din Portofino. Mi-am petrecut acolo multe zile de vară. Dar am găsit un post în cadrul Royal Mersey Yacht Club, așa că cine știe? Între timp lucrez la spital, și nu e chiar atât de rău.

— Mama ta nu e la fel de încântată ca tine, nu? întrebă Christine.

El trase adânc aer în piept și în zâmbet i se citea regretul.

— Nu, nu este.

— Sunt convinsă că în cele din urmă se va obișnui, îi dădu Peggy asigurări.

— Sper, ridică el din umeri. Chiar dacă… pentru ea este diferit. De aici mă trag, astfel încât eu am un motiv în plus să mă aflu aici. Nu-mi urmez pur și simplu tatăl. Așa am ocazia să aflu mai multe despre locul în care m-am născut.

— Stefano e adoptat, îi spuse Christine mamei sale.

— Nu e ca și cum îmi caut părinții naturali. Nu mi-am dorit niciodată să-i întâlnesc, adăugă el. Doar că… mereu am vrut să văd unde m-am născut. Să văd unde-mi sunt rădăcinile și de unde mă trag.

Peggy simți cum îi îngheață sângele-n vene. Și nu pentru că ar fi avut cea mai vagă idee că Stefano era de fapt Christopher, copilul la care fusese forțată să renunțe.

Până la plecarea celor doi, Peggy a fost măcinată de gânduri despre propriul trecut. Își spunea că puiul ei era undeva acolo. De acum era mare. Nu-i dădea pace gândul că și el nutrea

despre ea aceleași gânduri pe care le nutrea tânărul din fața ei despre părinții lui biologici, ca și cum ei nu ar fi contat deloc. Până la urmă cedă dorinței și-l întrebă pe Stefano.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu mama ta adevărată?

Pronunțase cuvintele înainte să aibă timp să le treacă prin filtrul gândirii.

El scutură din cap.

— Femeia care m-a născut m-a dat unor străini. Sunt convins că a avut motivele ei, dar să fii părinte… ei bine, știi și tu. Să fii părinte nu ține întru totul de partea biologică.

Își alegea atent cuvintele și nu vorbea deloc pe un ton aprig.

— Mama și tata au fost cei care m-au iubit și m-au crescut. Ei au fost cei care m-au învățat să citesc, ei m-am încurajat să muncesc din greu, ei m-au ajutat să fac față cuvintelor răutăcioase spuse de copiii de la școală. Ei sunt părinții mei, nu o străină care m-a dat spre adopție când aveam șase săptămâni.

Lui Peggy îi tremurau buzele. Și-ar fi dorit să protesteze, dar el adăugă:

— Nu a lăsat nici măcar o scrisoare.

Un gând nu-i dădea pace: nu avusese voie să lase niciun bilețel. Dar nici măcar nu-i trecuse prin minte să facă asta.

Tot ce avusese voie să lase fusese cutiuța bebelușului și se îndoia că noii părinți o păstraseră măcar, și păturica pe care o tricotase pentru el, dar pe care angajata care venise după copil nu o luase, iar acum aduna praf undeva pe fundul dulapului ei.

Demult, obișnuia să stea ore în șir cu păturica în brațe, inspirând adânc mirosul moale de lapte îmbibat în țesătură. Dar, cu timpul, aroma a început să se estompeze, până când, în cele din urmă, a prins un iz greu, chiar dacă ștergea regulat sertarul cu zeamă de lămâie. Atunci a fost nevoită să o spele, iar mirosul de liliac al detergentului a

făcut-o să resimtă și mai acut pierderea bebelușului ei. Era ca și cum ar mai fi pierdut o bucățică din el. Gândindu-se la asta simți cum ochii i se umplu de lacrimi, și trebui să spună ceva repede.

— Unele femei au fost forțate să-și abandoneze bebelușii.

Christine se încruntă și-și întoarse privirea spre mama ei, nedumerită. Dar Peggy simțea că avea o datorie față de sărmana femeie care-i dăduse naștere. Trebuia să-l facă să înțeleagă că probabil ea-l iubise, și că nu avusese posibilitatea să-i spună cât de mult.

— Ai perfectă dreptate când spui că părinții tăi au muncit din greu să te crească. Dar nu trebuie să tragi concluzia că mama ta naturală pur și simplu nu te-a vrut. În anii ’60, dacă o fată rămânea însărcinată și aflau părinții ei, de cele mai multe ori nu avea voie să păstreze copilul.

Simțea privirea fiicei sale ațintite asupra sa.

— Nu m-am gândit la asta. Poate într-o zi o să iau în considerare acest lucru, spuse el, mimând un zâmbet forțat menit să împrăștie tensiunea care plutea în aer.

Își puse paharul pe masă și-și împreună mâinile pe sub masă.

— Stefano, e timpul să plecăm, spuse Christine, ridicându-se brusc. Filmul o să înceapă curând și urăsc să ratez reclamele.

Se ridicară de la masă și-și croiră drum spre ușă. Peggy se simțea oribil. Îi urmă în hol și încercă să lege o conversație, nedorind să lase lucrurile în stadiul incert în care erau.

— La ce film aveți bilete? întrebă ea.

— *An Officer and a Gentleman*, îi răspunse Christine.

— Ei bine, să vă distrați. Mergeți pe jos până acolo? Vremea e frumoasă, ar fi o plimbare plăcută prin parc.

— Hmm, poate.

Peggy își dădu seama că fiicei sale îi era teamă să nu dea nas în nas cu Joe. În ciuda entuziasmului pe care-l arătase față de acest nou băiat, Peggy știa că încă regreta ce se întâmplase cu Joe.

— Am putea face asta mâine, când mergem la noul restaurant din capătul străzii.

Peggy se miră. Deschise ușa, iar ei păși pe verandă.

— Am auzit că prețurile sunt cam piperate.

— Așa este, dar va fi o ocazie specială.

— Serios?

— Mâine este ziua mea de naștere, spuse Stefano. Împlinesc 20 de ani.

Peggy rămase în prag, privindu-i cum traversau strada ținându-se de mână. Degetele i se albiseră de la cât de tare strângea tocul ușii. Dar se temea că dacă avea să-i dea drumul, și-ar pierde echilibrul.

Capitolul 57

Allie

Îmi ridic privirea spre casa de culoarea vaniliei de pe deal. Îmi simt capul greu de la căldură. Mă simt amețită și confuză, iar inima îmi bate atât de tare în piept, că Ed se apropie de mine și-mi aduce o sticlă cu apă pe care mi-o pune în brațe, iar apoi își așază mâna pe spatele meu.

— Ești bine? mă întreabă el în șoaptă.

Nu reușesc să-i răspund, pentru că știu că nu sunt bine. Lucrurile sunt departe de a fi bine și încă mă rog să fi înțeles eu greșit. Trebuie să fie așa, pentru că ceea ce am înțeles eu din vorbele bunicii Peggy pur și simplu nu poate fi adevărat.

— Nu înțeleg. Nu mai înțeleg nimic.

Acum am o mulțime de întrebări care-mi roiesc prin minte, dar toate se rezumă la:

— Stefano McCourt a fost… este fiul tău?

După un moment de ezitare, ea îmi răspunde:

— Da.

Îmi dau seama de implicațiile acestei afirmații, apoi reușesc să le articulez într-o propoziție coerentă.

— Asta înseamnă că este fratele mamei.

— Frate vitreg. Da.

Simt cum privirea mi se încețoșează, iar cerul pare că-mi dansează prin fața ochilor. Încerc să-mi găsesc cuvintele.

— Atunci cum a fost el iubitul ei? Asta e… asta e o nebunie.

— Allie, nu au știut, mă întrerupe ea. Nu au avut nici cea mai vagă idee. Cum ar fi putut să știe? Tot ce știa Stefano era că fusese adoptat și că mama lui renunțase la el. Dar atunci când părinții lui s-au mutat înapoi în Liverpool, mă dăduseră demult uitării. Eram pentru ei doar o fată anonimă de la un

centru Mama și copilul. Mă credeau ieșită din peisaj.

— Ce au făcut?

Își adună gândurile și începe să-mi povestească.

— Am fost sub stare de șoc în acea zi. Băiatul meu pierdut era chiar acolo. Băiatul pe care-l iubisem cu toată ființa mea. Băiatul pe care eram convinsă că n-o să-l mai văd niciodată. Și când colo el fusese la mine în bucătărie, mă privise cu ochii lui, aceiași ochii care mă fixaseră atunci când era bebeluș. Mi-aș fi dorit să mă duc la el și să-l iau în brațe. Mi-aș fi dorit să-i fi putut spune că eu sunt. Eu sunt mama ta. Și că te iubesc.

— Dar… nu la asta mă referem, bunico. După ce ai descoperit că este băiatul tău, probabil ți-ai dat seama și că avea o relație cu sora lui.

— Stai așa puțin, adăuga ea pe un ton ferm. Depinde ce numești tu relație.

— Mi-ai spus că era iubitul ei, am încercat să elaborez. L-a părăsit pe tata pentru el. Eu cred că asta s-ar putea numi relație.

— Allie, lasă-mă să-ți spun povestea așa cum o știu.

Vocea îi tremura.

— Pe când stăteam în pragul ușii, uitându-mă după ei cum se îndepărtează, m-am simțit… probabil cum te simți tu acum. Știam că toate piesele se potrivesc, dar nu voiam să accept realitatea. Îmi spuneam că trebuie să existe o altă explicație. Nu se putea să fie adevărat. Probabil înțelesesem eu greșit. Nu știam ce să fac, așa că i-am lăsat să se ducă la cinematograf, iar eu m-am așezat în sufragerie și pentru o vreme nu am făcut altceva decât să mă uit pe fereastră, sperând să reușesc să descâlcesc ițele problemei. Apoi bunicul tău a venit acasă.

— El știa că tu ai mai avut un băiat înainte de-al cunoaște pe el?

— A fost prima persoană care a știut. I-am spus la puțin timp după ce ne-am cunoscut la Paris. Nu

m-a judecat niciodată. M-a iubit așa cum eram. I-am povestit ce s-a întâmplat și am ajuns la concluzia că singura noastră opțiune este să vedem exact ce se petrece. Trebuia să-i găsim pe cei care l-au crescut.

— Cum ați făcut asta?

— Atunci când s-au întors de la cinema, bunicul tău s-a oferit să-l duc pe Christo… Stefano acasă cu mașină. A insistat. Mama ta ne privea îngrozită, ca orice adolescent în situația ei. Dar așa am reușit să aflăm unde locuiesc.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— A doua zi era sâmbătă. Ziua de naștere a lui Stefano. Christine stabilise să se întâlnească la prânz, apoi aveau să meargă la noul restaurant din oraș. Imediat ce a ieșit pe ușă, eu și Gerald am pornit spre adresa unde-l lăsase pe Stefano cu o seară în urmă. Eram… eram speriată și supărată.

— Supărată?

— Se mutaseră într-o casă frumoasă în Aigburth, la mai puțin de zece kilometri de centrul pentru mamă și copil. La ce le-a stat mintea când au decis să se mute așa de aproape?

— Ai întrebat-o? Pe mama adoptivă a lui Stefano?

— I-am pus o mulțime de întrebări. Noi două am avut multe de discutat.

Capitolul 58

Femeia care stătea în pragul casei cu numărul 47 de pe strada Bamford Avenue purta un cardigan de cașmir și pantaloni trei sferturi. Avea părul scurt și mătăsos, pe care și-l dăduse după ureche. Ținea cu două degete o pereche de ochelari, iar buzele pline îi erau accentuate de un strat subtil de ruj.

Peggy apucă să observe toate aceste detalii în cele câteva secunde imediat după ce-i deschisese ușa. Dar apoi începu să vorbească:

— Numele meu este Peggy Culpepper, născută Smith, reuși ea să spună, mult mai calmă decât s-ar fi așteptat să fie, dată fiind situația. În 1963 am fost rezidentă la Nightingale House, unde am fost forțată să-mi dau copilul spre adopție împotriva voinței mele. Și eu… cred că acel copil este Stefano.

Vittoria simți cum îi tremură picioarele. I-a trecut prin minte să-i închidă ușa în nas, dar apoi s-a gândit mai bine.

— Ar… ar trebui să intri.

Printr-o fereastră mare cât tot peretele, soarele arunca umbre peste biblioteca elegantă ce acoperea unul dintre pereții din sufragerie. Un covor minuțios țesut acoperea parchetul de lemn masiv de culoarea mierii. Lângă canapeaua într-o nuanță deschisă zăceau câteva hârtii, semn că Vittoria lucrase la ceva până la sosirea ei.

Privirea lui Peggy fu atrasă de polița de la șemineu, unde erau expuse mai multe fotografii de familie. Una dintre ele îi înfățișa pe Vittoria și pe Christopher pe o plajă cu pietricele în loc de nisip. Christopher părea să aibă în jur de doi ani. Purta o pălărie amuzantă, iar piciorușele grăsuțe îi atârnau dintr-o pereche de pantaloni. Apoi o fotografie de familie, Vittoria, soțul ei, și Christopher, care acum părea să aibă 13 ani, un bărbățel în toată regula, care părea, ca orice adolescent, să nu vrea să fie

inclus în poză. Cea mai recentă fotografie îl înfățișa pe Christopher îmbrăcat într-un tricou alb de cricket, ținând un trofeu în mână. Lângă acea fotografie, Peggy mai văzu încă una, ce părea să fi fost făcută la o petrecere, în care Christopher o ținea drăgăstos pe Vittoria de mijloc.

Oriunde se uita, Peggy dădea cu ochii de dovezi care atestau ce familie unită și educată erau și că munciseră din greu pentru a avea un cămin și un trai confortabil. În toți acești ani își spusese că tot ce conta era ca fiul ei să fie fericit și iubit. Asta fusese singura ei dorință.

Dar, stând în acea cameră, își dădu seama că se înșelase. Acum nu se putea gândi decât la acea femeie, o femeie respectabilă, care probabil era extrem de amabilă, care-i smulsese ceva fără ca măcar să-și dea seama de răul pe care-l făcuse.

Ea a fost cea care l-a încurajat atunci când a făcut primii pași. Ea a fost acolo să-l țină de mână în prima zi de școală, ea a alergat în urma lui atunci când a învățat să meargă pe bicicletă fără roți ajutătoare, ea a fost acolo să-l urmărească mândră cum înscrie pentru echipa lui de cricket. Ea a fost cea care i-a pregătit torturi de ziua lui, ea a fost cea care a cusut etichete cu numele lui pe uniforma școlară. Ea a fost cea care l-a învățat cum să înalțe un zmeu, să construiască castele de nisip și tot ea a fost cea care i-a citit povești în fiecare seară.

Lucruri mici, nimic monumental. Dar puse împreună, îi frângeau inima în mii de bucățele.

— Te rog să mă ierți pentru dezordine. Lucrez de acasă, spuse Vittoria jenată, începând să-și adune dosarele. De când ne-am mutat în Anglia am început să lucrez ca traducător.

Peggy nu reușea să scoată niciun cuvânt.

— Te rog, ia un loc, o îndemnă Vittoria. Să-ți aduc ceva de băut?

Peggy clătină din cap și se așeză pe canapea, ținându-se strâns de mânerul de la geantă.

— Îmi pare rău că am dat buzna așa, spuse ea cu vocea tremurândă. Nu… nu am avut de ales.

Mușchii i se contractară și pe gât vinișoare fine ieșeau acum în evidență. Peggy reuși să se adune și să vorbească.

— În primul și în primul rând, cred că ar trebui să stabilim dacă bănuielile mele se vor adeveri, continuă ea, încercând să se liniștească. Așadar, îți voi spune povestea mea. Ce s-a întâmplat după nașterea fiului meu. Apoi vom pune cap la cap piesele.

Îi povesti Vittoriei cum în 1963, la vârsta de 22 de ani, a rămas însărcinată cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Îi povesti apoi cum părinții ei au dus-o la Nightingale House și cum apoi a născut singură la cel mai apropiat spital, ca mai apoi să se întoarcă la Nightingale House după șase săptămâni lungi. Îi povesti apoi, sau mai degrabă încercă să-i explice cum a fost de acord să semneze hârtiile prin care-și dădea copilul spre adopție, chiar dacă ăsta era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Îi povesti și cum a rămas apoi în sala de așteptare, sperând la un miracol, sperând că se va întâmpla ceva și va putea să păstreze bebelușul. Dar era prea târziu.

Vittoria simți cum o dor ochii la vederea străinei care stătea pe canapeaua ei, cu riduri mult prea pronunțate decât ar fi trebuit să aibă cineva de vârsta ei. Cu mulți ani în urmă, atunci când ea și Michael îl adoptaseră pe Stefano, nu își dăduse voie să se gândească la altceva în afară de faptul că nu putea avea copii și la bucuria pe care avea să o simtă. Nu pusese nicio întrebare. Nu voia niciun răspuns, nu voia să știe nimic în afară de ce i se spusese deja.

— Cei de la agenția de adopții mi-au spus că mama copilului nu-l vrea. Mi-au spus că era din Londra și că nu aveam să o mai vedem vreodată.

Vittoria nu ar fi acceptat niciodată să se întoarcă în Liverpool, indiferent de cât de bolnavă ar fi fost

mama lui Michael sau de cât de ofertant ar fi fost postul pe care l-a primit el, dacă s-ar fi gândit că există cea mai mică posibilitate să treacă prin ce trecea acum.

— Ne-au mințit, șopti ea. Îmi pare teribil de rău pentru toate prin câte ai trecut.

— Nu aveai de unde să știi, murmură Peggy, regretând imediat vorbele rostite. Nu aveai de unde să știi.

Asta spuneai atunci când îți uitai umbrela sau când voiai să faci un tort și observai că ouăle nu mai sunt bune.

Nu-și găsea cuvintele, așa că spuse pur și simplu ce-și spunea în gând atunci când își imagina că-l găsește pe Christopher și află că este bine și că a primit toată grija din lume.

— Mulțumesc, spuse ea sinceră, dar își înghiți cuvintele de emoție.

Atunci Vittoria își ridică privirea brusc.

— Pentru?

— Pentru… începu Peggy, apoi își ridică privirea spre fotografiile de pe poliță. Pentru că ai făcut o treabă extraordinară.

În ciuda golului din stomac, îi datora asta mamei adoptive a băiatului său. Vittoria abia își stăpâni lacrimile.

— Cum Dumnezeului ne-ai găsit? Ce te-a determinat să ne cauți?

Așa au ajuns la motivul real al vizitei ei. Peggy trase adânc aer în piept.

— Nu v-am căutat. Am o fiică de 17 ani. Ieri fata mea a venit acasă să ni-l prezinte pe noul ei iubit.

Vittoria își duse mâinile la gură. Nu trebuia să spună mai multe.

— Era…

Fusese cât pe ce să spună Christopher, dar se oprise la timp.

— Stefano.

Capitolul 59

Allie

Bunica Peggy își revenise, dar vocea încă îi tremura și mai erau atât de multe întrebări rămase fără răspuns.

— Cum le-ai spus mamei și lui… Stefano?

— Am căzut de comun acord să le spunem separat. Ne-am zis că eu și Gerald aveam să-i spunem lui Christine în acea după-amiază, iar Vittoria și soțul ei Michael aveau să-i spună lui Stefano. Nu a fost… plăcut. La început mama ta nu ne-a crezut. M-a acuzat că mint și a plecat trântind ușa. Am fost atât de îngrijorată atunci. Dar apoi Vittoria m-a sunat să-mi spună că era la ei. Am convenit să le acordăm o oră, să aibă timp să stea de vorbă. Să-și ia la revedere.

O aud respirând agitat. Oftează. În glas i se citește amărăciunea. Nu am văzut-o așa niciodată.

— Când eu și tatăl tău am parcat mașina în fața casei, mama ta ne aștepta deja pe scări. A alergat până la mașină, iar după ce s-a urcat, și-a luat capul în mâini și a început să plângă. Mi-am ridicat privirea spre dormitorul de la etaj. Și atunci l-am văzut la fereastră. Stefano. Copilul meu, devenit adult. Nu-mi puteam lua ochii de la el… de la ochii lui, de la părul lui, la fel de negru ca atunci când avea doar șase săptămâni.

— Of, bunico.

— Atunci a fost ultima dată când l-am văzut. Vittoria și Michael… au decis că asta era singura cale. Hotărârea era deja luată. Ne-au spus că le este teamă că Christine și Stefano vor vrea să fie împreună. Dar eu cred… de fapt sunt sigură că voiau să-l țină departe de mine.

— S-au mutat înapoi în Italia imediat?

— La scurt timp după aceea. Mereu am avut impresia că Vittoria nu-și dorise de la început să

vină în Anglia și acum avea o scuză. Am încercat să-i scriu lui Stefano de câteva ori. Nu m-am putut abține. I-am spus că-l iubesc, că este sânge din sângele meu și că aș face orice să-l revăd. Dar am primit o singură scrisoare. Cea de la Vittoria, pe care ai citit-o și tu. Cum prea bine știi, mi s-a spus să-l las în pace.

— Și așa ai făcut?

— Ce altceva aș fi putut face? Dacă aș fi insistat, ar fi ajuns să mă urască. I-am răspuns Vittoriei și i-am promis că nu voi mai încerca niciodată să iau legătura cu el. Mi-am încălcat promisiunea o singură dată. Când a murit Christine. Până la urmă era sora lui vitregă. M-am gândit că ar fi vrut să știe. Mi-a mulțumit pentru scrisoare și mi-a transmis condoleanțe pentru pierderea suferită. Atât. Păstrez scrisoarea în același sertar, dar nu cred că ai găsit-o și pe asta.

Îmi dau seama că Ed stă lângă mine, privindu-mă îngrijorat.

— Ești bine? mă întreabă el în șoaptă.

Încuviințez și mă întorc cu fața spre marea învolburată. Privirea mi se încețoșează. Un tăvălug de întrebări mi se învârt prin minte.

— Deci… după ce Stefano s-a întors în Italia, mama s-a împăcat cu tata? Așa, pur și simplu? o întreb eu venindu-mi greu să cred așa ceva.

— Nu chiar. Mama ta a fost extrem de afectată de cele întâmplate, și aici nu mă refer doar la deznodământul poveștii dintre ea și Stefano. Era supărată că din cauza ei se alesese praful de relația ei cu Joe. În prima săptămână abia dacă o vedeam la față. Stătea numai la ea în cameră. Nu voia să meargă la școală, nu voia să iasă cu prietenii ei. Și pe mine era supărată, acuzându-mă că nu-i spusesem că avea un frate vitreg.

— De ce nu i-ai spus?

— Pentru că-mi era rușine. Îmi este rușine. Nu-mi este rușine că am făcut un copil, ci că l-am dat spre adopție. Nu mă voi ierta niciodată pentru asta.

— Dar, bunico, nu ai avut de ales, spun eu, dar ea nu mai spune nimic. E doar liniște la celălalt capăt al firului. Deci, ce s-a întâmplat apoi cu mama și tata? Cum au ajuns din nou să fie împreună? Până la urmă, ea-l alungase, nu-i așa?

— Allie, toată lumea comite greșeli. Oricui i se poate întâmpla să se simtă atras de cineva, când adevărata dragoste este chiar în fața ochilor lui. Dar un lucru e sigur. A fost extrem de norocoasă că el a fost de acord s-o primească din nou în viața lui.

Capitolul 60

În următoarele zile, îndoiala plutea în aer, ca particulele de praf în jurul unui bătător de covoare. Peggy nu se putea gândi la nimic altceva în afară de imaginea fiului ei. Fusese atât de aproape de el încât i-ar fi putut atinge chipul. La început, atunci când se gândea la el, și făcea asta aproape tot timpul, reușea să-i refacă bucată cu bucată fizionomia în mintea ei: felul în care părul i se ondula în cârlionți, felul în care i se mișcau buzele atunci când vorbea. Dar curând, aceste detalii au început să se estompeze, și cu cât încerca mai mult să le invoce, cu atât mai șterse deveneau.

În tot acest timp, după ce s-au întors de acasă de la Stefano, Christine abia dacă mai ieșise de la ea din cameră, în ciuda încercărilor disperate ale lui Peggy de a sta de vorbă cu ea. De fiecare dată când bătea la ușă s-o întrebe dacă are rufe de spălat sau să o cheme la masă, bolborosea un răspuns care-i dădea mamei sale clar de înțeles că nu avea de gând să iasă prea curând de acolo. Până la urmă, Gerald a fost cel care a reușit să o convingă să coboare, promițându-i că se vor uita la *Cheers* și vor mânca supă de roșii. Peggy nu avea să știe niciodată cum reușise să o convingă.

Era aproape nouă seara, într-o zi de vară, iar ultimele raze de soare pictau cerul când Peggy a simțit o atingere pe umăr. Datorită orelor de lumină în plus de care s-au bucurat în ultima săptămână, arbuștii și tufișurile erau o splendoare, iar Peggy stătea pe verandă admirând una dintre plantele din curte. Când s-a întors și a văzut-o pe fiica sa, și-a dat seama imediat de ce avea nevoie mai mult decât orice în lume. A cuprins-o în brațe, simțind cum ușor-ușor începe să se relaxeze.

— Mamă, îmi pare rău că mi-am plâns de milă. Nici nu vreau să-mi imaginez prin ce ai trecut tu, să nu-ți vezi propriul copil atât de mult timp, spuse

ea, clătinând din cap. Ce oameni fără scrupule au fost cei care te-au obligat să-l dai spre adopție.

În ciuda limbajului folosit, Peggy nu putea să nu-i dea dreptate.

Apoi s-au așezat toți trei în fața televizorului până când Gerald s-a dus la pub, pentru o partidă de cărți, lăsându-le pe cele două femei singure. În timpul acelei discuții, Peggy a reușit să înțeleagă ce nu-i dădea pace fiicei sale.

În trecut, când Christine suferise sau se simțise pierdută, Joe fusese mereu acolo pentru ea. Chiar dacă Peggy știa că rețeta ei de ceai și grija maternă funcționau, fata ei avea nevoie de ceva mai mult decât un umăr pe care să plângă. La miezul nopții, Peggy a sugerat că ar fi timpul să se retragă la culcare. Când fiica ei s-a ridicat să se ducă la somn, în cameră se făcuse răcoare. În privire i se citea disperarea, și atunci i-a spus ce o măcinase atât de tare în tot acest timp.

— Cred că mi-am pierdut sufletul-pereche, mamă.

Dar întrebarea era ce avea să facă în această privință.

Christine nu a fost niciodată genul de persoană care să dea înapoi de la ceva. Spunea totul verde în față, direct, lăsând impresia că nu se teme de nimic. Dar, cu cât se gândea mai mult la o posibilă împăcare cu Joe, cu atât își făcea mai multe griji.

Uneori încerca să-și spună că nu gândea rațional, că în cel mai rău caz avea să se facă de râs. Dar nu de asta îi era frică.

Întotdeauna a fost de părere că este nevoie de sinceritate pentru a clădi o fundație solidă. Dar adevărul în cazul ei era prea greu de digerat. Ar fi însemnat să recunoască faptul că avusese sentimente puternice pentru un bărbat care se dovedise a fi fratele ei vitreg. Sânge din sângele ei. Gândul îi făcea rău fizic. Dar nu avea cum să

schimbe realitatea. Nici măcar nu concepea să-i bată la ușă și să i se confeseze.

În două rânduri, Peggy și-a urmărit fiica ieșind ca o tornadă din casă, lăsând în urmă o dâră de parfum și speranță. Dar după cincisprezece minute se întorcea. Nu ajungea decât până la capătul străzii, apoi curajul i se evapora. A încercat să-i scrie o scrisoare, dar nu se pricepuse niciodată la scris. Cum ar fi putut să spună cu voce tare acel teribil secret? Cum ar fi putut să-l aștearnă negru pe alb?

O săptămână mai târziu, Peggy fu trezită în dimineața zilei de sâmbătă de un zgomot înfundat venit din camera lui Christine. Se ridică din pat, frecându-se la ochi și merse în camera ei să vadă ce se întâmplase. O găsi pe Christine înghesuindu-și colecția de albume în trei cutii de carton.

— Ce faci?

— Am decis să le vând. Pe toate, până la ultimul.

Peggy se așeză pe marginea patului, uimită.

— Dar de ce?

Christine se opri din ce făcea și-și ridică privirea spre mama sa:

— E o investiție.

Cinci ore mai târziu, după ce-și vânduse întreaga colecție unui magazin de muzică din centrul orașului, Christine se postă în fața ușii lui Joe, care-i deschise crezând că este lăptarul care venise după bani. Dar nu. Acolo în fața lui stătea fata care-i frânsese inima, cu cercei mari în urechi și un zâmbet timid pe chip, strângând la piept o chitară Gibson 335 din 1979, exact ca aceea pe care o avusese BB King.

Capitolul 61

— Atunci i-a spus totul, îmi spune bunica Peggy. Allie, sunt sigură că au suferit mult până să decidă să se întoarcă unul în brațele celuilalt. Dar de un lucru sunt sigură. Au ajuns împreună la liman. El o iubea, iar ea îl iubea.

Broboane de transpirație mi se strângeau la baza gâtului, pentru că încă nu știam răspunsul la ceea ce mă măcina, și tot ce-mi rămânea de făcut era să mă forțez să pun întrebarea care îmi încolțise în minte atunci când văzusem pentru prima dată fotografia.

— Bunico, cum rămâne cu mine?

— Ce vrei să spui? mă întreabă ea.

— Eu m-am născut nouă luni mai târziu. Deci… nu știu cum altfel să te întreb. Stefano este tatăl meu?

Aproape că simt cum i se schimbă tonul vocii, iar când răspunde, o face pe un ton ferm.

— Sigur că nu. Ești fiica tatălui tău. Ești fata lui Joe.

Valul de ușurare care mă cuprinde dispare ușor-ușor.

— Dar cum poți fi așa sigură?

— Pur și simplu. Orice alt scenariu este de neimaginat.

— De neimaginat sau nu, bunico, datele se potrivesc. Trebuie totuși să existe o posibilitate.

— Nu. Cu siguranță nu.

Dar era pur și simplu o iluzie deșartă. Și eu, și ea știam asta. De aceea fusese atât de vehementă când îmi spusese să nu-i spun nimic tatei. Nu voia să dezgroape o întrebare la care știau cu toții că nu aveau cum să găsească un răspuns. O întrebare care-mi făcea rău fizic. Oare cine sunt eu cu adevărat și unde-mi sunt rădăcinile?

Capitolul 62

Tot restul după-amiezii mă simt amețită și extenuată ca după un efort susținut. Mă simt de parcă întreaga lume se învârte cu mine și nu reușesc să-mi găsesc echilibrul.

Ed încearcă să lege o conversație, dar nu reușesc să-i explic ce se întâmplă. Oricât de mult ar fi insistat bunica Peggy că este absolut sigură că Stefano, fiul ei, nu este tatăl meu, nu e proastă. Și nici eu nu sunt. Ce vrea să spună de fapt cu asta e: Nu pot suporta gândul că ar putea fi adevărat. Dar asta nu înseamnă că nu este o posibilitate.

Totul se potrivește perfect: data. Secretele. Faptul că atunci când mă uit la fotografia lui Stefano, la strungăreața dintre dinții din față și la felul în care linia părului în formă de V e ca și cum aș privi o reflexie a propriei persoane.

Întoarsă înapoi în cameră, dau drumul la duș. Dau apa caldă la maxim și o las să-mi biciuiască pielea și să-mi dilate vasele de sânge, până când pe brațe îmi apar pete roșiatice. Îmi ridic bărbia spre jetul de apă și stau așa câteva clipe, apoi închid robinetul și las în urmă aburii din baie. Mă usuc cu un prosop și pun pe mine o pereche de pantaloni și un maieu, apoi mă duc să închid geamul. Nu pot să mai suport forfota zilei de vară.

Mă strecor în pat și mă fac mică sub pătură, căzând într-un somn adânc. Trebuie să fi dormit cam o oră. Când mă întorc cu fața spre geam, soarele stă să apună. Cearceaful mi s-a lipit de piele. Când deschid ochii, simt cum mă cuprinde un val de teamă, dar nu reușesc să-mi aduc aminte de ce. Apoi îmi vin în minte dezvăluirile bunicii Peggy și toate amintirile îmi inundă subconștientul.

Aud o bătaie la ușă și pulsul mi-o ia la galop.

— Nu, mulțumesc, răspund eu, crezând că este femeia de la curățenie.

— Allie, sunt eu, Ed.

Mă târăsc jos din pat și arunc pe mine în grabă o rochie de bumbac. Apoi deschid ușa, cu ochii arzându-mi de lacrimi neplânse. Îmi trag nasul ușor, dar el își pune mâna pe umărul meu. Un gest cald și care-mi dă putere că totul o să fie bine.

— Hei, șoptește el. Orice ți-ar fi spus bunica ta, nu poate fi chiar așa de rău.

Clatin din cap și simt cum masca de încredere mi se năruie. Mă ia de braț și închide ușa în urma lui, trăgându-mă după el. Ne așezăm pe marginea patului.

— Allie, ce se întâmplă?

— Nu pot să-ți spun.

— Ce să-mi spui?

În cameră domnește o atmosferă caldă, dată de soarele care apune și de mirosul proaspăt de pin purtat de briza mării. Când îmi ridic privirea spre Ed, tandrețea din ochii lui mă mișcă până la lacrimi.

Apoi încep să vorbesc, iar cuvintele-mi ies tăvălug din gură, murdărind totul în jur, ca gunoiul deversat în mare.

Nu reușesc să descifrez expresia de pe chipul lui Ed atunci când termin ce am de spus.

— Iisuse Hristoase, exclamă el uimit. Ești bine?

Încuviințez hotărâtă. Apoi simt cum mă cuprinde disperarea și-mi închid ochii strâns.

— Hei, șoptește el, luându-mă în brațe. Îți face bine să plângi.

Îmi lipesc obrazul de el, simțindu-i căldura trupului și bătăile inimii.

— Sunt o ciudată, bolborosesc eu, în timp ce el mă mustră ușor și mă strânge și mai tare la piept.

— Nu vorbi prostii!

— Dar e adevărat…

Mă desprinde ușor din brațele lui și încearcă să mă determine să-l privesc.

— Nu e adevărat. Chiar și dacă, ipotetic vorbind, bunica Peggy se înșală și mama ta chiar a făcut sex cu…

— Nu spune asta! Să nu îndrăznești să spui asta cu voce tare.

— Bine. Chiar dacă se dovedește până la urmă că Stefano este tatăl tău, pentru că el și mama ta au făcut ceva, neștiind care aveau să fie consecințele și implicațiile acțiunilor lor, asta nu schimbă cu nimic situația ta. Tu ești tot tu.

— O ciudată.

Mă ia de mână. Sunt extrem de conștientă de atingerea caldă a degetelor lui.

— Nu spune asta. Nu mai spune asta niciodată.

— De ce? E purul adevăr.

— Ba nu, nu este.

Îmi ascund privirea, dar el îmi ia bărbia între degete și mă obligă delicat să mă uit la el.

— Allie, ești extrem de inteligentă, bună la suflet, frumoasă și amuzantă. Și… nu pot exprima în cuvinte cât de minunată ești.

Vorbele lui trec pe lângă mine fără să mă atingă deloc. Abia atunci îmi dă drumul la mână și spune:

— Treaba ta dacă nu vrei să mă crezi. Dar, Allie, știi ceva? Lasă-mă să-ți spun cum ești cu adevărat. Ești totul pentru mine. Totul.

Când ridic privirea spre el, îmi dau seama că și el este la fel de șocat ca mine. Își trece mâna prin păr și trage aer adânc în piept. Umerii i se relaxează, ca și cum ar fi găsit înăuntrul lui soluția la dilema care-l măcina. Fără să scoată o vorbă se ridică de pe pat și se duce la geam trăgând în piept aerul care se strecoară de afară. Nu pot să mă mișc și nu știu ce ar trebui să spun. Se întoarce cu fața spre mine și sunt convinsă că vrea să plece din cameră. Dar în loc să se îndrepte spre ușă, se așază din nou lângă mine și începe să vorbească, spunând lucruri care îmi fac inima să bată mai tare.

— Allie, tu ești singura persoană de pe fața pământului care mă poate face să râd indiferent de

cât de rău m-aș simți. Tu ești cea pe care mă pot baza că va fi mereu lângă mine indiferent de situația în care mă aflu. Tu ești cea lângă care vreau să fiu și atunci când mă simt pierdut, dar și atunci când mă simt în al nouălea cer.

Îmi întorc privirea de la el.

— Allie, cred că… începe el să spună, dar nu-și poate duce propoziția până la capăt.

Eu îmi ridic privirea spre el și îmi permit un moment de fericire, un moment în care tot ceea ce contează este ce simt eu pentru el și ce simte și el pentru mine. Se întinde spre mine și îmi mângâie ușor obrazul. Simt un gol în stomac atunci când privirea îi coboară spre buzele mele. Apoi, cu mișcări lente, se apropie de mine și își lipește buzele de ale mele. Rămânem așa timp de o secundă, apoi se îndepărtează, dar privirea îi rămâne țintită pe locul unde buzele lui le atinseseră pe ale mele.

Mi-am dat seama că îmi ținusem respirația, și închid ochii pentru câteva secunde. În acele câteva secunde, totul dispare și nimic nu ne poate despărți. Orice ar sta între noi își pierde importanța. Mă apropii de el și îmi trec ușor buzele peste ale lui, apoi el îmi citește intențiile și începem să ne sărutăm, la început un sărut moale și inocent, care mai apoi devine din ce în ce mai intens, în timp ce ne devorăm flămânzi buzele.

El mă strânge din ce în ce mai tare în brațe și simt prin materialul subțire al rochiei cât de mult mă dorește. Îmi strecor mâna pe sub cămașa lui, mângâindu-i spatele, până ajung la betelia pantalonilor. Mâna lui își croiește drum ușor pe piciorul meu. Îmi masează interiorul pulpei, apoi degetele lui coboară mai jos, trasând ușor conturul chiloților mei. Buzele lui îmi sărută ușor gâtul, apoi coboară ușor spre pielea arsă de soare, ca în cele din urmă să-mi sărute aprig buzele.

Îi mângâi pielea, și îl sărut ca și cum aș vrea să-i devorez fiecare centimetru din piele.

Încep apoi să-i desfac nasturii de la cămașă. Emoțiile mă năpădesc și acum mă simt mai virgină decât am fost la prima mea experiență. Necunoscutul. Goliciunea. Dar, printre suspinele mele de plăcere, încep să-mi dau seama că încet-încet sărutările lui își pierd din intensitate. La început mă prefac că nu-mi pasă, trăgându-l de cămașă mai aproape de mine, până când, în cele din urmă, începe să opună rezistență.

Știu la ce se gândește, dar eu sunt cea care pune întrebarea cu voce tare.

— Nu putem face asta, nu-i așa?

El oftează prelung.

— Nu. Chiar nu putem face asta.

Capitolul 63

Briza sărată pătrunde pe fereastră. Afară începe să se lumineze.

Mă întorc cu fața spre Ed. Îmi odihnesc privirea pe chipul său, urmărindu-l cum doarme, analizându-i micul semn din naștere, un sărut depus cu delicatețe după urechea lui. Îi urmăresc atent fiecare trăsătură a feței, toate acele linii și semne care-mi sunt atât de familiare, dar pe care nu le-am mai văzut atât de aproape. Curbura sprâncenelor. Conturul estompat al buzei de jos. Fruntea lui bronzată și cei câțiva pistrui de pe nas.

Îmbătată de dorință, abia am reușit să adorm și cred că același lucru a fost valabil și în cazul lui, pentru că l-am simțit cum nu reușea să-și găsească locul în pat. Acum stau lângă el, pe jumătate dezbrăcată, doar în lenjeria intimă. Mâinile noastre sunt împletite pe sub așternut. Îmi e frică de reacția pe care o va avea când se va trezi și mă va vedea lângă el în pat. Dar nu mi-aș dori să fiu în altă parte.

În toiul contemplării mele, stomacul meu se trezește să-și facă simțită prezența și începe să emită sunete stridente. Îmi pun mâinile peste stomac, în încercarea de a-l face să tacă, dar continuă să protesteze gălăgios, până când în cele din urmă Ed deschide un ochi și zâmbește.

— Scuze, șoptesc eu.

— Ți-e foame?

— Aș putea mânca și un cal, răspund eu și pentru câteva secunde ne imaginăm că suntem doi îndrăgostiți la început de drum, a căror singură grijă este să-și dea seama ce să mănânce la micul dejun.

Se întoarce pe o parte, cu fața spre mine, sprijinindu-se în cot. Pentru câteva secunde nu facem altceva decât să ne privim în ochi, întrebându-ne cine are să rupă tăcerea.

— Deci… asta s-a întâmplat, spune el pe un ton indescifrabil.

— Da. Mă rog, am fost pe aproape.

— Da, pe aproape, îmi dă el dreptate, pentru că niciunul dintre noi nu reușește să-și dea seama cum să explice ce s-a întâmplat aseară.

Nu a fost vorba de sex în sensul biologic al cuvântului, doar o dulce tortură care ne-a rămas în oase după ce am ajuns atât de departe, după ce am dormit îmbrățișați, simțind căldura trupului de lângă noi, când încă pielea noastră păstra urma sărutărilor interzise. Cuprinși de o poftă animalică, care ne-a lăsat apoi pradă frustrării. Ironia este că abstinența ar fi trebuit să mă facă să am conștiința împăcată. Dar simt exact pe dos. Mai mult decât atât, mă simt respinsă. Încerc să mă conving pe mine însămi că am făcut bine atunci când am luat decizia de a nu merge mai departe. Dar nu e așa.

El se uită la mine încruntat.

— Ești bine?

— Să zicem. Tu?

Se întoarce pe spate și-și ațintește ochii în tavan.

— Allie, trebuie să vorbim.

— Știu, răspund eu. Dar nu știu ce ar trebui să spun.

Începe să-și treacă mâinile prin păr.

— Mă duc la baie, spun eu, întinzându-mă după un prosop cu care îmi acopăr trupul. Dar e prea departe și nu reușesc decât să-mi trec degetele peste material, dar apoi nu reușesc să-l apuc.

— Pot să mă uit în altă parte, dacă vrei.

Încuviințez.

— Cred că e o idee bună.

Se întoarce pe partea cealaltă, cu spatele la mine, și atunci înșfac prosopul și mi-l înfășor în jurul trupului. Îmi iau telefonul cu mine și ceva de îmbrăcat și intru în baie, închizând ușa. Atunci telefonul începe să-mi vibreze în mână, și apuc să răspund înainte să-mi dau seama cine mă sună. Numele Juliei îmi apare pe ecran.

Capitolul 64

— De aseară tot încerc să dau de tine și de Ed.

— E totul bine? întreb eu.

— Totul este extraordinar. Cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată pentru ce ai făcut?

Las în jos capacul de la toaletă și mă așez pe el.

— La ce te referi? bolborosesc eu.

— La ce mă refer? întreabă ea râzând. Mă refer la faptul că Ed se întoarce la mine. Nu știu ce ai făcut sau ce i-ai spus, dar l-ai readus cu picioarele pe pământ. Allie, îți mulțumesc. Serios, mulțumesc, mulțumesc mult.

Fiecare cuvânt de mulțumire pe care-l pronunță e ca o andrea care mă înțeapă în moalele capului.

— Abia aștept să-l revăd. Și pe tine. Ești minunată.

— Nu, chiar nu sunt, îi răspund eu plat.

— Allie, ai spus ceva? se aude Ed din cealaltă cameră întrebând.

Îmi îngheață sângele-n vene. Deschid ușa și clatin din cap cu ochii cât cepele. Ed se încruntă.

— Cine e acolo? mă întreabă Julia.

— Nimeni Julia, răspund eu, iar Ed rămâne cu gura căscată când mă aude pronunțându-i numele. E… angajatul de la hotel care șterge geamurile.

Închid ușa în timp ce Ed continuă să se holbeze în gol.

— Ce ți-a spus după ce a vorbit cu mine ieri?

— Ei bine, nu prea am stat la povești. Scuze, au fost două zile destul de aglomerate.

— Allie, e totul în regulă?

— Sigur că da, sigur că da.

— Aveți încă în plan să zburați din Verona duminică? Sau vă uitați să vedeți dacă găsiți un zbor direct din Portofino? M-am uitat azi-dimineață și am găsit un zbor din Genova către Manchester. Pot să-ți trimit detaliile dacă vrei.

— Hm… da. Drăguț din partea ta.

— Am încercat să dau de Ed să-i spun despre avion, dar îmi intră direct căsuța vocală. Îi transmiți tu când vă vedeți la micul dejun?

— Da, sigur, nicio problemă.

— Allie, ai găsit ce căutai în Italia? întreabă ea.

— Ce vrei să spui?

— Mi-ai spus că te duci acolo să afli mai multe despre trecutul tău. Sper că ai reușit.

Deschid încet ușa și mă uit prin crăpătură la Ed, care-și încheie nasturii de la cămașă.

— Da, cred că da.

— Ooo, ce veste bună, spune ea. Știi ceva, cred că atunci când vă întoarceți ar trebui să dăm o petrecere mare, ce crezi?

— Scuze, Julia, semnalul e destul de prost.

— Bine, atunci. O să încerc să îl mai sun Ed. Îți urez o zi frumoasă.

Închid apelul, închid ușa și-mi trag pe mine fusta înflorată pe care se pare că am adus-o cu mine în baie și tricoul galben cu dungulițe roz, combinație care mă face să arăt de parcă m-aș fi îmbrăcat în timp ce eram sub influența unor droguri psihedelice. Mă întorc în cameră, și-l găsesc pe Ed gata îmbrăcat, stând în picioare în fața geamului.

— Julia încearcă să dea de tine.

Își încleștează maxilarul și încuviințează.

— Ed, ce ne facem? întreb eu, apoi îmi dau seama că, în ciuda faptului că-mi dau seama cât de greșit este, vreau să o părăsească și să fie cu mine. Știu că asta mă face să par o scorpie, dar nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă din cauza asta ajung în iad. Nu pot să concep să stau departe de el.

Se întoarce cu fața la mine, apoi îmi spune.

— Allie, nu e nimic de făcut. Trebuie să mă întorc la Julia.

Resimt respingerea ca vârful unei săbii pe care mi-o înfige în stomac. Brusc, simt că trebuie să plec din cameră. Iau de pe podea o pereche de sandale cu care mă încalț repede.

— Ce faci? mă întreabă el.

— Am nevoie de aer, bolborosesc eu, deschizând ușa.

Ies pe hol și închid ușa, fără să mă uit în urmă. Mai mult alerg pe coridor și cobor apoi scările două câte două.

Când ajung la recepție un tânăr recepționer încearcă să-mi ureze o zi bună. Bolborosesc un răspuns, apoi pășesc în stradă. Magazinașele abia încep să se deschidă, iar eu alerg pe caldarâm, abia băgând de seamă durerea ascuțită care-mi chinuie picioarele de la piatra cubică de pe jos. Ajung în cele din urmă în *piazzetta,* unde soarele dimineții încălzește deja atmosfera și restaurantele sunt gata să primească oaspeți.

Încetinesc, pe măsură ce rămân fără energie, și simt că nu mai pot înainta niciun pas. Mă așez pe pietrele din port, privind marea albastră ce se întinde dincolo de golf. Îmi ridic apoi privirea și admir vegetația, castanii și măslinii care se înalță deasupra caselor cu fațade colorate în nuanțe de pastel, încadrând peisajul în verde și gri, și simt o dorință acută de-a fi acasă, cu tata, cu tatăl meu adevărat, indiferent dacă prin vene ne curge același sânge sau nu. Preț de câteva minute rămân nemișcată, simțind cum capul îmi explodează de durere. Apoi o umbră apare lângă mine.

Știu că e Ed de dinainte să mă întorc.

— Allie, trebuie să-ți spun ceva. Am câteva explicații de dat.

Se așază lângă mine, dar refuz să mă uit la el.

— Nu trebuie să-mi dai nicio explicație, îi spun eu. Amândoi regretăm ce s-a întâmplat. A fost o mare greșeală. Evident, doar de-aia nu am făcut sex, până la urmă. Nu doar că ești însurat. Nici măcar nu te plac. Ca fapt divers, nu ești genul meu de bărbat. Știi foarte bine că mie-mi plac blonzii cu…

— Allie, Julia este însărcinată. O să fiu tată.

O pasăre cu pene colorate în galben-aprins se scufundă în valurile mării, de unde-și ia zborul câteva secunde mai târziu.

— Ce?

— Nu ar fi trebuit să merg atât de departe. Doar că…

— Doar că ce?

Oftează.

— Bine. O să-ți spun asta, o singură dată, pentru că asta simt să fac. Dar doar o dată, pentru că nu putem fi împreună. Pur și simplu nu putem.

Înghit în sec.

— Te iubesc.

Mă întorc cu fața spre el. Buzele îi tremură ușor. Cuvintele lui mă paralizează și nu știu ce ar trebui să spun.

— Allie, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

— Ce… Ce vrei să spui?

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama mai devreme. Îmi pare rău că nu pot fi cum ai vrea tu să fiu. Pentru că urmează să fiu tată… și dacă e ceva ce vreau să fac bine în viața asta… este să fiu un părinte bun.

Capitolul 65

Ed

Ed are tot ce și-ar putea dori un om. Are o soție superbă, o afacere de succes și urmează să devină tată. Și totuși nu are nimic.

Întins pe nisip, cu soarele arzându-i pleoapele închise, nu se poate gândi decât la faptul că s-a îndrăgostit de cine nu trebuie. Mai știe și că este numai vina lui. A avut la dispoziție o viață să-și dea seama de sentimentele pe care le nutrește și să acționeze în consecință. Dar a eșuat. Și acum era prea târziu.

Dar Ed nu mai e același om. În timpul vacanței în Italia ceva s-a întâmplat și s-a descotorosit de vechiul Ed. Ed cel de acum nu avea să mai cadă în capcana neputinței. Își redescoperise puterile și nu avea să mai cadă pradă tristeții. Decizia era deja luată. Se va asigura că mariajul lor va funcționa, pentru că așa era el. Acesta era darul pe care i-l oferise Allie în săptămânile petrecute în Italia. Îi adusese aminte cine era de fapt.

Ed își dăduse seama cu mult înainte s-o cunoască pe Julia că în viață nu totul ne iese așa cum ne dorim. Și-a mai dat seama și că uneori trebuie să facem sacrificii. Deja se simțea că va fi un tată devotat. Cumva își imagina că va avea o fată. Nu știe de ce. Și are cele mai năstrușnice gânduri despre cum vor construi castele de nisip împreună. Despre cum se vor uita la *The Goonies.* Despre cum o va învăța să joace șah. Despre cum o va învăța să deseneze, despre cum se vor drăgălăși și despre cum vor dansa împreună.

Indiferent de cât de rea este Julia, n-o va părăsi. Nu acum când un copil are nevoie de protecția și iubirea lui. Se întreabă de câtă nevoie va avea de el, pentru că în ciuda speranțelor lui că Julia va da dovadă de instinct matern și va fi o mamă

iubitoare și răbdătoare, este suficient de realist pentru a-și da seama că s-ar putea să nu fie capabilă de așa ceva. De aceea el avea să fie acolo, alături de ea, asumându-și rolul de tată. Ed este convins de asta, dar totuși simte un gol în stomac care-i aduce aminte de faptul că ar mai exista un inconvenient. Nu-și poate nega sentimentele pentru Allie. Avea să încerce, dar știa deja că nu va reuși.

Dragostea pentru ea nu s-a născut ca o pasiune înflăcărată, ci a înmugurit odată cu prietenia ce s-a înfiripat între ei. De-a lungul anilor, aceste sentimente au prins rădăcini, încovrigându-i-se pe sub piele, ajungând să-i acapareze fiecare locșor din corp. Sentimentele care-i uniseră la început se transformaseră în ceva magnific, rar și foarte real.

În visurile lui, exista întotdeauna o alternativă. Un drum imposibil. Acolo, Allie era mama copilului său, nu Julia. În acel univers paralel, se trezea în fiecare dimineață alături de ea, simțindu-i respirația caldă pe piele. Acolo, ei doi creșteau împreună, își duceau de mână copilul în prima zi de școală, ca mai apoi să-și privească puiul zburând din cuib.

Când aveau să fie bătrâni și bolnavi, casa lor avea să răsune de iubire, iar ei aveau să stea în grădină, gândindu-se la acele zile de demult în care mergeau cu autobuzul la școală, râzând cu gura până la urechi, până îi durea stomacul.

— O să te bronzezi cu urme.

Vede cum o umbră îi blochează soarele. Se ridică și se uită chiorâș, deranjat de lumină. Își dă apoi seama că-și lăsase cartea deschisă pe piept. Allie se așază lângă el, răscolind nisipul în jur.

— Oi fi tu laureat al premiului Booker Prize, dar tot nasol ai arăta cu o urmă albă și pătrată pe burtă. Scuze.

Îi este recunoscător pentru tonul degajat pe care-l folosește. Asta îi dă asigurări că nu-l urăște, chiar dacă după părerea lui are toate motivele din lume

să o facă. Și-ar fi dorit să poată să-i spună din nou că are sentimente pentru ea, să-i spună vorbele pe care ar fi trebuit să i le fi spus mai demult. Dar nu ar fi corect față de ea. Așa că spune singurul lucru pe care are dreptul să-l spună.

— Allie, trebuie să vorbim despre ce se va întâmpla odată ce ajungem acasă.

Ea îl privește cu ochi blânzi.

— Ed, e în regulă.

Reușește cumva să-i zâmbească. Știe că în spatele zâmbetului ei se află o forță. Unul dintre multele motive pentru care admirația sa față de ea nu cunoaște limite.

— Știu ce vrei să spui.

Știa că avea să spună asta.

— Nu trebuie să ne mai vedem. Trebuie să păstrăm distanța, înțeleg asta, și știu că așa este cel mai bine.

Se uită în ochii ei și-i vede durerea. Nu poate suporta gândul că el este cel care i-a cauzat toată acea suferință, știind toate cele prin care trece.

— Allie, îmi pare rău.

Briza îi ciufulește o șuviță de păr, pe care și-o dă repede din ochi. I se pare că e mai frumoasă ca niciodată.

— Și mie, spuse ea, apoi își trage nasul și-și pune ochelarii de soare. Haide. Să mergem să ne mai luăm o înghețată înainte să ne apucăm de bagaje. Mă întreb dacă au și ceva cu aromă de Flake.

Cu soarele mângâindu-le umerii, cei doi prieteni pornesc la drum unul lângă celălalt pentru ultima dată, respirând aerul încins al unei minunate zile de vară din Italia.

Capitolul 66

Allie

Pe măsură ce ne apropiem de hotel, îmi dau seama că Ed încetinește. Nu înțeleg de ce, până nu-i urmăresc privirea, și văd ce vede și el. Bărbatul la care se uită este același și totuși diferit față de bărbatul din fotografie. Familiar, dar în același timp nu.

— Ești bine? mă întreabă Ed.

Încuviințez, dar mă simt de parcă aș călca pe nisipuri mișcătoare. Întinde mâna spre mine și mă strânge ușor de cot, și-i sunt recunoscătoare pentru acest ultim gest de solidaritate. Apoi mă eliberez din strânsoarea lui și înaintez spre bărbatul care-mi pare familiar și care în același timp îmi este un străin. Îmi amintesc de bebelușul neajutorat de care mi-a vorbit bunica Peggy și încerc să suprapun cele două imagini.

Acum bărbatul din fața mea are 54 de ani, este înalt, iar părul subțire îi este complet negru, fără urmă de fire albe. Are pielea bronzată, măslinie, și chipul îi este brăzdat de riduri fine de expresie. Este îmbrăcat ca orice italian get-beget, cu o cămașă lejeră din bumbac și pantaloni deschiși la culoare, suflecați deasupra pantofilor de piele. Ceva din el îmi aduce aminte de Cary Grant în vechile filme romantice de acțiune în care a jucat.

— Allison? mă întreabă el.

Pare surprinzător de agitat, deși cumva îmi dă impresia că este un om care nu este familiar cu acest fel de sentimente. Îmi dau seama că este o situație bizară pentru el.

— Da. Dar lumea îmi spune Allie. Te rog, spune-mi Allie.

Urma unui zâmbet îi apare pe chip, dar nu reușesc să-i zâmbesc și eu.

— Stefano.

Îmi întinde mâna. Are o strângere fermă.

— Încântat de cunoștință.

Ne-am așezat la o masă pe terasa hotelului. Mă dau mai pe marginea scaunului, dorindu-mi să vină chelnerul să ne aducă odată cafelele, măcar să am ce face cu mâinile. Avusesem o mulțime de întrebări, dar acum nu-mi puteam aduce aminte nici măcar una.

— Am fost șocat să văd că m-ai căutat, îmi spune el.

Stă atât de aproape de mine, suficient de aproape pentru a-i observa petele pigmentare de pe mâini și pentru a-i simți aroma proaspătă a aftershave-ului.

— Nu prea am ținut legătura cu nimeni din Anglia după ce m-am întors. Am auzit că mama ta a murit. Dar, dată fiind situația, nu ar fi fost oportun pentru mine să vin la înmormântare. Pe atunci mama încă trăia.

Am nevoie de câteva secunde pentru a-mi da seama că se referă la Vittoria.

— Eu nu am știut de existența ta până de curând, îi spun eu. Bunica Peggy nu mi-a povestit niciodată ce i s-a întâmplat. Nu mi-a spus că a mai avut un copil, la asta mă refer. Tu ai știut că ai fost adoptat?

— Da, am știut asta dintotdeauna. Nu-mi aduc aminte când mi-au spus exact, dar nu au făcut din asta un secret. Nu mi-au ascuns nici faptul că mă născusem în Anglia. Dar când ești tânăr, nu-ți pui întrebări despre trecut. Pentru mine, Michael și Vittoria erau părinții mei. Ei au fost cei care m-au crescut. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să încep să-mi caut mama naturală. Nu aveam nimic cu ea, dar pur și simplu nu-mi stătea capul la asta. Nu simțeam niciun imbold s-o găsesc.

Își împreună mâinile pe masă.

— Nu-mi păsa decât de faptul că, teoretic, eram englez, dar nu mă simțeam deloc ca unul. Asta mă

fascina. De aceea am vrut să vin și eu atunci când tata a primit un post în Liverpool și a decis să meargă să stea cu *nonna,* care era bolnavă pe atunci. M-a ajutat și faptul că era vorba de un oraș de pe coastă, pentru că m-am gândit că aș putea obține un loc de muncă în port, cum aveam în Italia. Dar nu mi-a ieșit.

— Cu cât înainte de a o cunoaște pe mama ai venit în Anglia?

— Șase sau șapte luni. M-am angajat ca portar de noapte la spital. Am crezut că avea să fie un loc de muncă temporar. În timpul zilei mă duceam din când în când la bibliotecă, pentru că voiam să-mi îmbunătățesc nivelul de engleză. Mama ta învăța pe atunci pentru examene și o vedeam mereu acolo când mă duceam. Obișnuia să stea la masa din fața mea și avea mereu lângă ea un măr sau un baton de ciocolată, pe care le mânca atunci când lua o pauză.

Chelnerul ne aduce cele două cafele comandate, apoi Stefano își continuă povestea:

— Într-una din zile am observat că nu avea nimic lângă ea, așa că am întrebat-o: Unde îți este gustarea? Ea a râs și mi-a răspuns că a uitat-o acasă. I-am spus să aștepte puțin, și m-am dus la magazinul de peste drum, de unde i-am luat un baton de ciocolată. A început să mă tachineze, spunându-mi că flirtam. Dar nu mi-a cerut să plec. Apoi, am început să vorbim în fiecare zi. Noi… cum să spun asta… ne potriveam.

Iau ceașca de cafea în mână, dar îmi regret imediat gestul, când îmi dau seama că așa este și mai vizibil cât de tare îmi tremură mâinile.

El mă studiază atent.

— Vrei să continui?

— Da, sigur că da.

— Știam că are pe cineva, dar mă simțeam atras de ea. Când ești un adolescent de 19 ani și ți s-au aprins călcâiele după cineva, nu stai să te gândești la alții. Prima dată când am stat de vorbă mi-a spus

că-l iubește, dar apoi am început să ne vedem din ce în ce mai des… și ne-am lăsat duși de val.

— Deci l-a înșelat.

— Era confuză. Nici ea nu știa ce simte, spuse el, alegându-și cu atenție cuvintele. Apoi, într-o seară, a reușit să-i spună că întâlnise pe altcineva. Nu cred că plănuise să facă asta. Dar odată ce a intrat în horă, a trebuit să joace și au decis să meargă pe drumuri separate.

— Apoi ați început să fiți împreună?

Se încruntă, și luându-și ceașca de cafea în mână, sorbi o gură din lichidul cald și dens.

— În primul rând, Allie, trebuie să înțelegi un lucru. Christine și cu mine nu aveam nici cea mai vagă idee că aveam deja o conexiune. Nu aveam de unde să știm că avem aceeași mamă. Bieții mei părinți se întorseseră în Liverpool fără să aibă nici cea mai vagă idee despre cine era mama mea naturală. Nu le-a trecut niciodată prin cap că ar putea da peste ea în același cartier în care aleseseră să stăm pentru a fi mai aproape de *nonna* și de locul de muncă al tatei. Mai mult decât atât, la centru li s-a spus că nu am fost un copil dorit și că mama mea naturală era din Londra. Nu s-au gândit că ar fi existat riscul să se întâmple ce s-a întâmplat.

Își pune cana pe masă, apoi continuă, alegându-și cu grijă cuvintele:

— Eu și Christine am început să ne vedem din ce în ce mai des. Conexiunea dintre noi era atât de reală. În ciuda faptului că fuseserăm crescuți diferit și că proveneam din țări diferite, aveam atât de multe în comun, încât am început să caut cu aviditate să aflu fiecare detaliu despre ea.

— Lucruri în comun?

— Într-un fel erau lucruri simple. Râdeam amândoi în același timp. Amândoi iubeam filmele lui Hitchcock. Atunci când eram în preajma ei mă simțeam liniștit.

Își ridică privirea spre mine și spuse timid:

— Cred că asta m-a făcut să spun că sunt îndrăgostit de ea.

Capitolul 67

Cuvintele lui mi-au întors stomacul pe dos.

— Dar a devenit evident că în cazul ei lucrurile nu erau atât de clare.

— Adică? întreb eu, venind mai aproape de el.

— Îi era dor de Joe. Mi-am dat seama de asta imediat. Nu cred că a încetat vreodată să-l iubească.

— Îți mai aduci aminte de ziua în care ai întâlnit-o pe bunica?

Trage adânc aer în piept.

— Poate că bunica ta ți-a spus că și-a dat imediat seama cine sunt, dar eu nu am avut nici cea mai vagă idee până când s-a dus acasă la noi și a stat de vorbă cu mama. Au ajuns la concluzia că eu și Christine nu trebuie să ne mai vedem niciodată.

Mă privi în ochi.

— Așa era cel mai bine. Dar nu ne-a fost ușor. Nu e ușor să descoperi un asemenea secret.

— Îmi imaginez, reușesc eu să spun.

— Până atunci, credeam că ne comportăm ca doi copii care se întâlnesc și care încep o relație. Apoi, din senin, aflăm că suntem frați vitregi. Au fost vremuri tulburi. Eram cu toții confuzi și supărați. Eu, mama, tata și Christine. Și trebuia să mai diger și faptul că mă aflasem în aceeași încăpere cu mama mea naturală și că vorbisem cu ea. Până atunci nu mă gândisem prea mult la ea și nu-mi dorisem s-o cunosc, astfel încât, după acel episod, m-au năpădit întrebările. Și cea mai acută întrebare era: cum a putut să-și abandoneze propriul copil? Cine ar face așa ceva?

— Erai supărat pe ea.

— Cine n-ar fi?

Nu vreau să răspund la întrebarea asta. Nu am nici cea mai vagă idee cum este să fii în pielea lui.

— Până la urmă v-ați mutat în Italia la scurt timp după, nu?

— Părinții mei au insistat să plecăm, și deși eu nu voiam să mă întorc, am fost nevoit.

— De ce nu voiai să te întorci?

Își înghite anevoie saliva și se uită la mine. În ochi îi citește rușinea.

— Încă aveam sentimente pentru Christine. Credeam că sunt îndrăgostit de ea. Allie, mi-aș fi dorit să nu fi fost adevărat, dar îmi era greu să-mi șterg pur și simplu sentimentele cu buretele. Așa că m-am întors în Italia, unde mi-am petrecut următorii ani confuz, până când, în cele din urmă, am reușit să las trecutul în urmă.

— Ai cunoscut pe altcineva?

— O femeie minunată, pe nume Rosa. Soția mea. Avem patru copii și un nepoțel adorabil, Roberto. Am fost suficient de norocos să-mi urmez nu o pasiune, ci două. Până de curând am lucrat la o podgorie, dar din nefericire mama și fratele ei au murit la un an distanță unul de altul, iar eu am moștenit iahtul lui. Au fost niște vremuri tare triste, dar eu și Rosa am reușit să ne mutăm în acest loc minunat. Nu e foarte mare, dar e micul nostru colț de rai. Așa că viața a fost și încă este bună cu mine. Ți-a fost greu să mă găsești? mă întreabă el.

— Da, dar eu nu mă prea pricep să fac pe detectivul, îi mărturisesc eu. Înțeleg de ce ai fost șocat când mi-ai găsit scrisoarea.

— Da, așa este. Dar apoi mi-am dat seama că probabil cauți niște răspunsuri și este de datoria mea să încerc să fac puțină lumină. Știu ce înseamnă să trăiești cu un trecut… încâlcit. De aceea i-am telefonat bunicii tale. Am păstrat scrisorile primite de la ea. Nu și-a schimbat telefonul în toți acești ani.

— Trebuie să fi fost o convorbire tare ciudată.

— A fost… scurtă, spune el încruntându-se.

— Știi că a fost obligată să te dea spre adopție? întreb eu.

— Da, mi-a dat clar de înțeles în scrisorile pe care mi le-a trimis în Italia după plecarea noastră că așa au stat lucrurile.

— Și cu toate astea, nu ai vrut să ai nimic de-a face cu ea?

Se lasă pe spate în scaun și cade pe gânduri, căutându-și cuvintele:

— Nu știu cât de bine o să mă fac înțeles, dar o să mă străduiesc să-ți explic cât mai bine. Nu vreau s-o rănesc pe bunica ta. Niciodată n-am vrut să fac asta. Dar am ținut mult la mama. Vittoria nu a fost doar o figură maternă pentru mine. Mi-a fost cea mai bună prietenă. Ar fi distrus-o să știe că încep să dau curs unei legături cu Peggy. Nu mi-aș fi permis niciodată să-i fac rău, nici atunci, nici după. Asta nu înseamnă că nu-mi pare rău pentru ce i s-a întâmplat bunicii tale, spune el, ca și cum ar vorbi despre un străin. Și-mi pare și mai rău de Christine. Era așa tânără când a murit. Ce fată minunată. O viață irosită.

Brusc îl văd cum își ridică privirea și-i face semn chelnerului să-i aducă nota de plată.

— Mai ai alte întrebări?

— Ei bine… doar una.

Simt cum mă cuprinde un val de anxietate, dar știu că este ultima mea șansă să aflu răspunsul la întrebarea care m-a făcut să vin până aici.

El își scoate portofelul și pune pe tăviță câteva bancnote.

— Ce ai vrea să știi?

— Ok.

Trag adânc aer în piept.

— Mama a rămas însărcinată la puțin timp după ce tu ai părăsit Anglia. Asta mă face să mă întreb cine este cu adevărat tatăl meu. Tata, Joe, sau tu. Acesta este motivul pentru care am venit aici. Vreau să te rog ceva. Și-mi pare rău dacă întrebarea mea te va supăra în vreun fel, dar există o singură cale de a afla adevărul. Ai fi de acord să

faci un test de paternitate? Trebuie să știu dacă ești tu, sau tata, sau…

— Allie, mă întrerupe el, și abia atunci îmi dau seama cât de repede am vorbit. Nu va fi necesar. Ai spus chiar tu că tatăl tău este cel care te-a crescut și că este cel mai bun tată din lume.

— Știu, dar…

— Și mai important decât atât, uite cum stau lucrurile. Eu și mama ta… ei bine… noi n-am… clatină el din cap.

Îi studiez atent trăsăturile feței.

— Nu?

— Nu. Nici măcar o dată. Ai putea spune că am fost împreună câteva săptămâni, dar nu s-a ajuns niciodată la asta. Christine era încă îndrăgostită de tatăl tău. De aceea s-au împăcat atât de repede după ce eu am plecat. Au fost sortiți să fie împreună și să te aibă pe tine.

Simt cum îmi ard ochii în cap.

— Allie, când suntem tineri, cu toții facem greșeli. Inclusiv mama ta. Dar îți pot spune cu mâna pe inimă că nu sunt tatăl tău. Pur și simplu nu ar fi posibil.

Capitolul 68

În aeroport nu pot să-mi scot din cap discuția avută cu Stefano. Dau peste cap o sticluță de Prosecco care nu face cât costă și stau în sala de așteptare unde o lumină fluorescentă îmi acutizează starea de disconfort. Nu mă uit spre Ed, deși cu coada ochiului văd că nu mă scapă din priviri.

— Nici nu-ți pot spune cât de ușurată mă simt de faptul că mama și Stefano n-au, știi tu…

Încerc să mă gândesc la un cuvânt care să nu mă facă să-mi vărs prânzul.

— Că nu și-au consumat relația. Semănăm pur și simplu din cauza faptului că mama lui este bunica mea.

Ed încuviințează.

— Și aparent, adaug eu, de la tatăl bunicii Peggy am moștenit amândoi strungăreață. N-are nicio fotografie cu el prin casă, de aia n-am știu niciodată cum arată.

— Sunt convins că bunica ta și-a urât tatăl pentru ce a obligat-o să facă cu bebelușul.

Ridic din umeri.

— Nu știu. Dat fiind cât de mult ținea la Christian al ei, poate că a încercat să-l ierte pentru ce a făcut, dar cred că ar fi fost prea mult pentru ea să trebuiască să-i vadă fața pe perete în fiecare zi.

— Deci acum te duci acasă la tatăl tău, la adevăratul tău tată, știind că nu există nici cel mai mic dubiu în ceea ce privește gradul de rudenie dintre voi. Dar, să se consemneze că încă ești o ciudată.

— Foarte amuzant, îi răspund eu, punându-mi paharul pe masă. Bun, cred că o să dau o raită prin Duty Free. De ce nu mă aștepți aici și între timp îți termini și băutura.

Îmi iau geanta și mă îndepărtez, simțind cum mă relaxez pe măsură ce mă îndepărtez de el. Mi se

pare imposibil să ne prefacem că totul este bine între noi. Fiecare zâmbet și fiecare cuvânt sunt punctate de o anume tensiune.

Și cu toate astea, este mai ușor să ne prefacem că totul este ca înainte, când, de fapt, acum o oră l-am șters din lista de prieteni de pe Facebook. Primul pas din perioada de tranziție care va începe când vom ateriza pe aeroportul din Manchester, iar noi o vom lua pe drumuri diferite, ieșind unul din viața celuilalt pentru totdeauna.

— Ce vrea să fie aia? întreb eu în timp ce zburăm pe undeva pe deasupra Elveției, holbându-mă la mâncarea pe care am primit-o. Nu-mi dau seama dacă e ceva animal, mineral sau vegetal.

— Vrei să-mi spui că granulele astea de neidentificat nu sunt un indiciu suficient de puternic? mă întreabă el.

— Caca de iepure? îmi încerc eu norocul.

Râde.

— Prea bine. Două cuvinte. Câte trei silabe de cuvânt.

— Adică vrei să jucăm o partidă de charades[42] în aer, cu tematică gastronomică?

— Nu am mini-Scrabble-ul la mine.

Mă holbez din nou în farfurie, încruntându-mă.

— Spaghetti bolognese.

— Uau, bravo!

Sunt cu adevărat șocată.

— Pe bune? Pe bune asta e în farfurie? Au măcar gust de spaghetti bolognese?

— Nu. Au gust de caca de șobolan cu pastă de hârtie. Dar asta e irelevant.

Pufnesc în râs, dar zâmbetul mi se șterge aproape imediat de pe chip.

— Ed, vei fi un tată grozav.

Văd cum o urmă de zâmbet îi încălzește chipul.

— O să-mi dau toată silința.

Am decis ca drumurile noastre să se despartă la aeroport și fiecare să se urce în câte un taxi, așa că

ne uităm cum se învârte banda de bagaje într-o liniște mormântală.

Apoi trecem de controlul vamal și urmăm valul de pasageri care se înghesuie spre porțile de la Sosiri. În spatele nostru se aude o explozie de fericire când două fetițe ne depășesc și se aruncă în brațele bunicilor. Familii reunite. Iubiți care se îmbrățișează. Și în mijlocul lor, eu și Ed, care ne oprim în loc.

— Mi-aș fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel, spun eu cu răsuflarea tăiată, concentrându-mi atenția asupra unui stand cu ziare.

El trage adânc aer în piept.

— Și eu.

Apoi mă ia de mână, iar căldura ce radiază din palma lui mă face să-l privesc pentru ultima dată.

— Allie!

— Ed!

Îmi dă drumul la mână. Ne uităm în jurul nostru și o vedem pe Julia venind spre noi.

Capitolul 69

Julia își aruncă brațele în jurul gâtului lui Ed și vina îmi inundă pieptul. Îmi fac de lucru, pentru că nu mă pot uita la ei, așa că tot ce-mi rămâne de făcut este să răscolesc în geantă, prefăcându-mă că-mi caut un balsam de buze care știu exact unde se află. În cele din urmă îl scot din buzunar și mi-l aplic pe buze, deși nu simt nevoia. Mă uit spre ieșire și iau în calcul să cedez impulsului și să mă strecor afară, ca apoi să mă urc în primul taxi pe care-l găsesc în cale. Dar știu că nu pot face asta. Julia m-ar lua imediat la întrebări.

Mâinile lui Ed își croiesc drum spre talia ei, odihnindu-i-se pe șolduri, într-o postură țeapănă, semănând cu un manechin din vitrina unui magazin care a fost fixat în acea poziție. În cele din urmă îi dă drumul din îmbrățișare și se dă un pas în spate pentru a-l privi.

— Arăți splendid, îi spune ea.

Mă uit spre pântecele ei, încercând să ochesc o rotunjime pe care n-o observasem acum două săptămâni, când a dat buzna în apartamentul meu. Dar trupul îi este încă zvelt. Dacă n-aș știi, cu siguranță nu mi-aș da seama că este însărcinată, în ciuda faptului că pare să strălucească.

— Abia aștept să-mi povestești cum a fost în vacanță. Oh, Allie, mă bucur atât de mult că ești aici!

Apoi întinde brațele spre mine și mă simt trasă într-o îmbrățișare. Nu aș putea să mă simt mai vinovată.

— Julia, felicitări, apuc eu să spun, înainte de a-mi da seama că nu ar fi trebuit să știu asta.

Se încruntă.

— Vorbești despre bebeluș?

Încuviințez repede.

— Este o veste minunată.

Chipul ei nu trădează absolut nimic, apoi ochiul drept i se zbate ușor.

— L-am pus pe Ed să-mi promită că nu va sufla o vorbă până când nu se întoarce acasă, ca să putem da vestea cea mare împreună, spune ea, întorcându-se spre Ed și așteptând o explicație.

Dar Ed nu spune nimic, așa că încep să bolborosesc:

— Julia, îmi pare rău… n-o să mai spun la nimeni. Evident.

Îi mai aruncă o privire, apoi îmi zâmbește.

— Ei bine, mulțumesc, Allie. Suntem în al nouălea cer. Hai, acasă cu voi.

Pur și simplu nu aș suporta să stau în aceeași mașină cu ei doi.

— Eu mă duc direct la tata, așa că ar fi probabil mai simplu să iau un taxi.

Se uită la mine de parcă aș fi scăpat de la spitalul de nebuni.

— Allie, nu fi prostuță. Te las unde ai nevoie.

— Nu, serios, sunt bine. Nu vreau să ocoliți așa mult. Și, în plus, trebuie să recuperați timpul pierdut.

— Dar este în drumul nostru.

— Serios, cred că ar fi mai bine să…

— Allie, ce se întâmplă? mă întreabă ea, fixându-mă cu privirea.

— Nimic.

— Ed, spune-i să se potolească.

El ezită.

— Dacă… dacă ea vrea să ia un taxi, să facă ce vrea.

Julia mă studiază cu ochi cercetători, apoi se uită la Ed.

— Voi doi v-ați certat?

Mă gândesc pentru câteva clipe să spun da, ăsta ar fi răul cel mai mic. Dar Ed mi-o ia înainte.

— Nu, totul e bine.

Dar Julia nu pare convinsă.

— Ce se petrece?

Mă panichez și tot ce reușesc să fac este să spun:

— Serios, totul e bine. Doar că n-am vrut să vă abateți de la drum. Dar dacă ești sigură că nu-i niciun deranj, accept cu plăcere.

Simt că mă sufoc, dar apoi o aud spunând.

— Atunci, să mergem să plătim parcarea, spune ea zâmbind.

În timp ce Julia iese din parcarea supraetajată, îmi dau seama că Ed și cu mine trebuie să ne jucăm rolul vieții. Trebuie să ne prefacem nu doar că nu s-a întâmplat nimic între noi, ci și că totul este cum ar trebui să fie. Se presupune că ne-am întors dintr-o vacanță, și trebuie să dăm impresia că suntem odihniți și pregătiți să dăm piept cu lumea, nu că suntem pe cale să se ne despărțim pe veci.

Și deși la un moment dat Ed va trebui să vină cu o explicație plauzibilă, acum nu este cel mai bun moment să facă asta. Problema este că după ce am turuit mare parte din drum, acum pare că mi-am pierdut abilitatea de a comunica. Și el pare la fel de mut ca mine.

— Julia, când ar trebui să se nască bebelușul?

Vocea-mi sună atât de fals, încât nu suport să mă aud. Știu deja răspunsul la această întrebare, dar nu știu ce altceva să spun.

Ea mă privește în oglinda retrovizoare.

— Deocamdată mi-au spus 9 noiembrie. Săptămâna viitoare voi merge la primul consult, așa că lucrurile încă se mai pot schimba. În orice caz, bebelușul va veni la timp pentru sărbători.

Întinde mâna și-și împletește degetele cu ale lui Ed. Mă uit atent cum mâna i se relaxează moale în palma ei. Ea îi aruncă o privire scurtă, apoi își îndreaptă privirea spre drum.

— Până acum, chiar am avut noroc. Nu am avut grețuri de dimineață, am fost doar puțin amețită și obosită. Dar nimic ieșit din comun.

— Arăți foarte bine, îi spune eu, uitându-mă pe geam și dându-mi seama cât de puțin am înaintat.

— Mulțumesc. Dar trebuie să recunosc că nu aștept cu nerăbdare să mă îngraș.

Julia își îndreaptă apoi privirea spre Ed.

— Dragule, ești foarte tăcut.

— Sunt doar obosit după drum.

Se uită la el cu coada ochiului.

— Ed, a fost doar un zbor de trei ore. N-are cum să te obosească așa ceva.

Nimeni nu mai adaugă nimic. Urmează apoi o altă liniște apăsătoare, iar eu stau pe bancheta din spate privind semnele de circulație pe lângă care trecem. Luminițele roșii, motorul mașinii care toarce, bătăile inimii mele. Mă simt hipnotizată. Îmi ridic privirea și observ că Julia mă studiază în oglinda retrovizoare. Îmi cobor atunci privirea, prefăcându-mă că nu am băgat de seamă, dar când mă uit din nou observ că nu și-a mutat privirea. Mă dau mai într-o parte, prefăcându-mă că vreau să mă așez mai comod, când în realitate nu vreau decât să ies din raza ei vizuală, îmi doresc ca Ed să spună ceva.

— Unde ați fost în Portofino? De acolo ai vorbit cu mine la telefon, nu? Ați luat cina la un hotel?

— Da. La The Splendido, răspunde Ed.

Mă privește din nou în oglinda retrovizoare și ne uităm una în ochii celeilalte.

— Drăguț. Foarte romantic. Mă mir că ați reușit să vă țineți mâinile acasă.

Capitolul 70

În timp ce gonim pe autostradă, nu-mi aud decât bătăile inimii pe fundalul sunetului scos de motor.

— Ce mai e pe la muncă? întreabă Ed din senin.

Dar ceva în atmosferă s-a schimbat. Ea refuză să-l privească, ținându-și ochii ațintiți la drum, strângând cu putere volanul în mână. Trec secunde bune înainte ca ea să răspundă.

— Bine.

El întinde mâna și dă drumul la radio. Nu recunosc melodia, dar e ceva lent și melancolic, care te îndeamnă la visare. Pentru câteva momente îmi dă o senzație de siguranță, distrăgându-mi temporar atenția. Dar Julia se repede să-l închidă și liniștea îmi bubuie din nou în timpane.

Brusc începe să schimbe benzile, depășind o limuzină. Apasă violent pe claxon și țipă:

— Idiotul naibii!

Nu-mi dau seama cu ce a greșit șoferul celeilalte mașini. Trage apoi brusc de volan și începe să gonească pe banda întâi, depășind mașină după mașină, ca și cum ar fi la raliu. Picături de ploaie încep să cadă pe parbriz.

— Julia, trebuie să încetinești, spune Ed, părând mult mai calm ca mine.

Ea apasă și mai tare pedala de accelerație drept răspuns.

— O să fii trasă pe dreapta.

— Oh, nu mai fi așa plângăcios, țipă ea, schimbând din nou benzile, făcându-mă să-mi lipesc spatele de tapiseria de piele a banchetei din spate.

Plouă din ce în ce mai tare. Picături mari cad pe parbriz și sunt apoi împrăștiate de ștergătoarele care sunt date pe viteză maximă, și chiar și așa, nu fac față. Pe o vreme ca asta e nevoie de maximă concentrare, însă e clar că Julia nu se concentrează la drum.

— Toată lumea mi-a spus că sunt nebună să-mi las bărbatul să plece în vacanță cu altă femeie, a spus ea, cu voce calmă și controlată. Mi-au spus că nu contează cât de închegată este relația noastră, și nici faptul că suntem căsătoriți de doi ani. Mi-au spus că Ed e bărbat și că toți bărbații cedează în fața tentației.

Se uită la mine în oglinda retrovizoare.

— Asta mi-au spus.

Niciunul dintre noi nu spuse nimic.

— Au avut oare dreptate?

Broboane de transpirație îmi lipesc părul de ceafă, iar palmele-mi sunt umede și reci.

— V-am pus amândurora o întrebare, strigă ea furioasă. S-a întâmplat ceva cât ați fost plecați?

Ed înghite în sec.

— Julia, de ce ne pui această întrebare?

Asta îl face să pară și mai vinovat decât este deja.

— De ce nu-mi răspundeți la întrebare? ne presează ea. Am tot dreptul să știu dacă soțul meu și-a tras-o cu alta, nu crezi? În special acum, când sunt însărcinată cu copilul lui.

Tăcerea îi trădează vinovăția. Ca picăturile de ceară dintr-o lumânare aprinsă.

— Idiot nenorocit, spune ea serioasă.

— Julia, ne apropiem de ieșirea de pe autostradă, îi spune Ed, când își dă seama că o va rata. Dar, în ultimul moment, Julia taie trei benzi. În urma noastră se aud claxoane și scârțâit de cauciucuri.

— Julia, încetinește, îi spune el cu voce calmă și pe un ton calculat, care se pare că nu face decât să înrăutățească situația.

— Nu cred că te afli în postura de a-mi spune mie ce să fac, idiotule, mârâie ea, luând-o pe un drum de țară.

Plouă și e întuneric beznă. Cu fiecare serpentină cauciucurile par să cedeze. Eu mă țin din ce în ce mai strâns de tetiera din fața mea. Am renunțat să

încerc să respir normal și să-mi spun că totul va fi bine.

— Allie, ești foarte tăcută acolo în spate.

— Scuze, bolborosesc eu.

— Îți ceri scuze pentru că ești tăcută sau pentru că ți-ai tras-o cu soțul meu.

În oglinda retrovizoare apar farurile unei mașini. Julia strânge volanul cu putere și accelerează, până când celălalt șofer este nevoit să apese cu putere frâna și să iasă în decor.

— Julia, ajunge. Trebuie să oprești chiar acum, sau vom muri cu toții.

Ea se întoarce cu fața spre el.

— Știți ceva? O să facem o afacere: eu o să încetinesc, dacă voi îmi spuneți adevărul. S-a întâmplat ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple?

Ne aflăm într-o postură nefavorabilă și în fața unei întrebări imposibile. Dacă aș fi crezut că putem să continuăm cu șarada asta, aș fi spus că nu. Pentru că mă tem pentru viața mea. Dar ea nu e proastă și știm cu toții că deja știe ce s-a întâmplat.

Ed mai încearcă pentru o ultimă dată s-o liniștească.

— Julia, trage pe dreapta și hai să vorbim despre asta. Te rog.

— Ed, nu voi face asta, până nu recunoști că ai făcut sex cu Allie. Știu deja ce s-a întâmplat.

— Eu… noi… nu… n-am, încearcă el să spună, dar cum ar putea să se facă înțeles?

— Ce? Ed, spune-mi adevărul. Atât. Tot ce trebuie să faci este să recunoști. Să articulezi un singur cuvințel: da. Apoi voi trage pe dreapta și vom sta de vorbă ca niște adulți.

Ia o curbă cu viteză și începem să urcăm o pantă. Mașina gonește cu viteză, iar în aer plutește frica. Sunt paralizată de frică. La fel și Ed. Singura căreia nu-i este frică este Julia, care pare să se hrănească cu energia situației.

Urmează o altă curbă, apoi începem să coborâm. Pe măsură ce coborâm panta, mașina prinde viteză.

Și atunci Ed face o ultimă încercare:

— Ok, bine. Ai câștigat.

Ea se holbează la el.

— S-a întâmplat ceva între voi?

Pentru o clipă ezită, dar apoi răspunde:

— Da.

Julia apasă ușor pedala de frână și mașina încetinește. Când în cele din urmă ne oprim la baza dealului, mă simt atât de ușurată, simt că plutesc. Dar starea mi se evaporă repede când îmi dau seama că ne-am oprit în mijlocul drumului.

— Julia, trebuie să ne dăm din drum, spune Ed. Suntem într-un unghi mort.

Ea trage adânc aer în piept și apoi expiră, înainte de a-și întoarce privirea spre Ed. Ca un foc mocnit, trădarea lui o arde pe dinăuntru. Pentru o clipă nu se aude nimic altceva în afară de ploaia torențială care se izbește de parbriz.

Apoi ea se aruncă spre el cu toată greutatea și-i trage un pumn în ochi. Eu îmi duc mâinile la gură, în timp ce Ed încearcă să-și desfacă centura și să scape. Atunci văd reflexia unor faruri care se îndreaptă cu viteză spre noi.

— Julia! țip eu.

Ea încearcă să se așeze din nou la volan și să pornească motorul. Dar nu este suficient de rapidă. Scârțâit de roți, țipătul meu și explozia de lumină din spatele meu. Asta este tot ce-mi aduc aminte din următoarele trei secunde. Apoi, întunericul.

Capitolul 71

Peggy e trează de la ora 5:30 dimineața. Nu a reușit deloc să doarmă. Se simte epuizată, dar nu poate sta locului, cum nu se poate nici concentra să citească ziarul de ieri. Gândul îi zboară în altă parte, la acel subiect care cândva îi bântuia fiecare gând.

Peggy nu-l poate învinovăți pe Christopher-Stefano pentru resentimentele pe care le avea față de ea. Avea toate motivele din lume să fie supărat și să nu vrea să aibă de-a face cu ea. Și deși se întreabă ce versiune a poveștii a aflat de la Vittoria, asta este esența problemei. Nu i-a vorbit cu răutate. A fost pe cât de politicos te așteptai să fie un băiat italian bine crescut. Dar răceala din vocea lui avea să o bântuie până va închide ochii.

De-a lungul anilor și-a permis din când în când să viseze la o împăcare ca în filme. A sperat că va reuși să-l facă să vadă realitatea cu alți ochi și să se răzgândească. Dar acum, mai mult ca niciodată, îi era clar că așa ceva nu avea să se întâmple. Nu avea să primească niciodată felicitări de Crăciun sau vreun mail de la el. Nu putea spera la niciun fel de legătură.

Abia acum își dă seama cât de mult s-a agățat în ultimii ani de această speranță. Știa că este departe de ea, undeva în lumea asta mare, dar își dorea cu întreaga sa ființă ca într-o zi să se întoarcă la ea. Uneori această dorință a fost singurul lucru care a ținut-o în viață, ideea că deși nu avea voie să-l contacteze, cumva el va veni s-o caute. Doar că acum, când el a luat în sfârșit legătura cu ea, împăcarea la care visa nu s-a materializat.

Așa că din nou simțea că asta este pedeapsa pentru faptul că a lăsat-o pe Christine să moară. Pedeapsa pentru faptul că nu a reușit să-și dea seama cât de obosită părea și pentru că nu a trimis-o la doctor înainte să fie prea târziu. Peggy încă se

gândește că probabil nu a avut cea mai bună alimentație în timpul sarcinii. Pe atunci nimeni nu își bătea capul cu asta. Erau toate șansele ca din cauza ei fiica sa să fi murit atât de tânără.

A trebuit să trăiască fără Christine și fără Christopher. Mare parte din viață s-a simțit incompletă, ca și cum i-ar fi lipsit o jumătate. Se simțea goală pe dinăuntru. O fiică fără părinți. O mamă fără copii.

Luă în mână cana de ceai pe care o încălzise la microunde deja de trei ori. Luă o înghițitură și se strâmbă, dându-și seama că se răcise din nou. Se ridică de pe scaun și merse la chiuvetă unde aruncă ce mai rămăsese din ceai, apoi se aplecă și deschise dulăpiorul de sub chiuvetă de unde scoase o cârpă de praf. Singurul lucru care o ajuta să nu se mai gândească era să șteargă praful. Știe că nu e foarte la modă în vremurile astea să recunoști așa ceva. Se duce apoi în sufragerie, unde acoperă șemineul cu un strat de Mr Sheen{43}. Mirosul specific, jumătate chimicale, jumătate migdale, îi gâdilă nările și face să o usture ochii.

Se apucă apoi să lustruiască, până ce totul scârțâie și mâna îi amorțește. Dar nici așa nu reușește să-și alunge golul din stomac. Brusc simte că trebuie să se oprească. Lasă cârpa să-i cadă din mână și se lasă în genunchi, rostogolindu-se până ajunge să stea întinsă pe podeaua din sufragerie, cu privirea ațintită spre lampadarul din tavan, lângă care o pânză de păianjen se unduiește ca o batistă în vânt. Tot ce vrea este să se scufunde în mochetă, din ce în ce mai adânc, până ce nu mai rămâne nimic din ea.

Sună soneria. Se ridică cu greu și se sprijină de canapea, ascunzându-se în spatele ușii, nevrând ca poștașul să o vadă prin geam. Își blestemă zilele pentru că a plasat o comandă. Își luase o bluză pe care o găsise pe o pagină de internet și simțise că trebuie să o cumpere. Încă ceva menit să-i distragă atenția.

Dar soneria sună din nou. Și în cele din urmă aude vocea lui Joe și-și dă seama că e ceva urgent. Se ridică repede în picioare și-și șterge lacrimile de pe obraji, pregătindu-se să mimeze normalitatea. Merge apoi să-i deschidă ușa ginerelui său, care o așteaptă în prag, alb la față.

— Allie, spune el. A avut un accident.

Capitolul 72

Ed

În spatele pleoapelor închise, Ed distinge o lumină. Dar nu reușește să deschidă ochii. Își imaginează că stă întins la plajă lângă Allie. Deasupra lor se înalță soarele arzător al unei zile de vară din Italia, care încălzește pietricelele de sub picioarele lui. Deși își aduce vag aminte că a mers în Italia pentru că voia să-și limpezească mintea, nu reușește să-și aducă aminte ce gânduri îl măcinaseră.

Dar își aduce aminte de mirosul cremei ei de plajă. De felul în care obișnuia să se întoarcă într-o parte și să spună ceva care-l făcea să pufnească în râs. De felul în care razele soarelui i se reflectau în păr și cum își mișca degetele de la picioare date cu ojă atunci când apa îi trecea de gleznă.

Dar sunt anumite detalii care-l fac să conștientizeze vag faptul că nu se mai află în vacanță în Italia și că nu e pe o plajă întins la soare. În primul rând faptul că-și simte membrele grele. Pelicula lipicioasă și rece care-i acoperă trupul. Bipăitul îndepărtat care-i răsună în urechi. Faptul că-și simte ochii atât de calzi și grei că nici măcar nu vrea să îi deschidă. Aude voci în jurul lui, dar nu are suficientă putere să asculte sau să interpreteze toate acele discuții despre fracturi, morfină și edem cerebral. Nu încearcă să comunice, cel puțin nu până când recunoaște voce mamei sale, care plânge.

— Azi-noapte am visat că s-a trezit și a trebuit să-i dăm vestea că nu a fost singura victimă implicată în accident. A fost groaznic… de neimaginat.

Atunci își dă seama că vrea să întindă mâna spre ea, să o ia de mână și să-i spună că totul va fi bine. Dar nu are suficientă putere. Nu reușește să-și

deschidă ochii, și-și dă voie să alunece înapoi într-o lume în care poate să navigheze prin timp și spațiu, traversând alături de Allie Marea Ligurică.

Capitolul 73

În timp ce soarele apune peste Portofino, Stefano stă singur pe mica terasă din fața casei, savurând un pahar de Rossese. Dar vinul, în ciuda aromei intense, nu este suficient pentru a-i reda buna dispoziție. Nici vinul și nici priveliștea care de obicei reprezintă o sursă infinită de fascinație.

Din locul în care se află, poate urmări agitația din port, bărcile care intră și ies din micul golf, soarele care apune și lumina care încălzește clădirile din jur, verdele cărnos al pădurii care se profilează în spatele acoperișurilor. Grădina din fața casei sale nu e prea mare, dar este locul lui de contemplare, locul în care vine să privească rămurelele viu colorate și frumos mirositoare de floare de hârtie care se întind de-a lungul zidurilor. Grădina lui cu un petic de iarbă, cu un gărduleț de fier forjat, în spatele căruia se întinde un deal împânzit de măslini și vegetație luxuriantă.

Dar nici măcar aici nu reușește să se liniștească. Se simte agitat.

Nu a simțit niciodată că trebuie să-și cunoască mama naturală. Nici cu 20 de ani în urmă, nici în această dimineață când s-a dat jos din pat.

Vittoria fusese singura figură maternă din viața lui. *Mamma* a lui, în cel mai pur sens al cuvântului. Poate că se născuse în Anglia, dar o iubise cum doar un italian își poate iubi mama. Legătura dintre ei era infinită. Ea fusese cea care-l cunoscuse mai bine decât oricine și se hrănise cu iubirea ei mare parte din viață. Ar minți să spună că la începutul căsniciei sale nu se iscaseră discuții din această cauză.

Deși cele două femei din viața sa reușiseră, de voie, de nevoie, să facă pace, Rosa a trebuit să accepte faptul că mama sa era mai specială pentru el decât oricare altă femeie din lume. Nu se certaseră niciodată. Nu se contraziseseră niciodată;

ea avusese mereu dreptate. Ea fusese cea care-l învățase tot ce știa: cum să facă risotto, cum să-i pună la punct pe copiii de la școală care râdeau de el. Cum să fie un om bun.

Chiar și pe patul de moarte o măcinase ideea că s-ar putea întâmpla ceva. Ochii i se inundă de lacrimi când își amintește de o conversație avută cu ea cu trei zile înainte să moară.

— Știu că probabil de-a lungul timpului ai fost intrigat de cele întâmplate, șopti ea. Probabil te-ai întrebat ce s-a întâmplat cu ei. Dar ce am făcut… faptul că v-am separat atunci și că te-am adus înapoi în Italia, departe de ei… a fost singura cale. A fost mai bine pentru toată lumea. Încă este.

Îi sărută mâna.

— Știu, Ma.

Un zâmbet îi înflori pe buze.

— Știi, ai întrebat o dată de ea. De mama ta naturală. Erai mic, cred că aveai cam șapte ani. Îți aduci aminte?

El clătină din cap.

— Ai vrut să știi cum o cheamă. Ți-am spus că nu știu, dar că nu conta. Pentru că eu te iubesc mai mult decât ar putea să te iubească orice altă femeie din lume, pentru că te-am dorit atât de mult. Eu te-am ales pentru că erai special. Încă cred asta.

În acel moment a simțit un impuls de nestăvilit să o protejeze. Nu de moarte, ci de acel lucru de care îi era cel mai teamă. Și știa că acest sentiment avea să-l bântuie pe veci.

Privirea îi este distrasă de o drepnea care despică cerul, înainte de a dispărea după casă. Își dă seama că pentru prima dată în viața lui nu se mai simte la fel de sigur pe un subiect pe care-l considera încheiat.

Ieri, în timpul scurtei conversații pe care o avusese cu Peggy, nu făcuse decât să-i spună că nepoata sa îl căutase. Dar tonul ei trădase și altceva în afară de șoc. Durere. Dor. O simțea cum

se agață de cuvinte nespuse la care nu reușea să ajungă.

Apoi mai era și Allie, care apăruse în viața lui din senin. În ciuda părului ei negru și a pielii de culoarea mierii, îi amintea atât de mult de Christine în tinerețe. Vocea ei suna exact ca a mamei sale, cu acel accent subtil al oamenilor crescuți în orașele-port, cu toate acele inflexiuni misterioase, fiecare avându-și rădăcinile sale. Și acei ochi, care deși nu erau albaștri ca ai lui Christine, în ei putea citi aceleași calități contradictorii: vulnerabilitate, determinare.

Da, Allie l-a făcut să-și aducă aminte de trecut, dar și să-și dea seama de un lucru: în toți acești ani, Peggy nu renunțase nicio secundă la el.

Capitolul 74

Ed

Parfumul Juliei este cel care aproape-l readuce la viață, la aproape 11 zile de la internarea în spital, deși nu are noțiunea timpului. Nu este conștient decât de visul său. Se face că stă într-o cameră puternic luminată. Nu știe de ce se află acolo și nici ce așteaptă. Nu a fost neplăcut. Din contră. A fost liniște. Relaxant, o experiență unică, ce nu se poate compara cu nici o altă experiență prin care a trecut.

Acum parfumul soției sale îi trezește simțul olfactiv. Un parfum plăcut, cu note florale, care-i aduce aminte de bănuții de ciocolată care-i plăcuseră atât de mult când era copil. Știe că Julia n-ar fi impresionată de comparație. În timp ce-și recapătă încet-încet conștiința, nu se gândește la momentul în care o va cuprinde în brațe. Dar se gândește la ea și-și aduce aminte de ceva. Urmează să devină tată.

Momentul în care acest gând îl lovește din plin, începe să aibă o cu totul altă perspectivă asupra momentului în care-și va deschide ochii. Dar când încearcă să-și miște pleoapele, un gest reflex pe care l-a făcut în fiecare dimineață a vieții lui, pur și simplu nu reușește. Încearcă din nou, dar când încercarea sa este sortită eșecului, nu-i mai rămâne decât să strige după ajutor.

— Fața lui arată îngrozitor, îi răspunde Julia, aproape șoptit.

Dar apoi își dă seama că nu-i răspunde lui, pentru că nici măcar nu l-a auzit.

— Are mai multe oase rupte și mandibula fracturată, se aude o voce masculină.

— Doctore, există riscul să nu-și mai revină niciodată? Fiți sincer.

Doctorul rămâne tăcut câteva secunde, apoi răspunde:

— Următoarele zile vor fi cruciale. Facem tot ce ne stă în puteri. Este pe mâini bune.

Ed se întreabă dacă la facultate îi învață și astfel de clișee. În orice caz, vrea să protesteze, și să le spună că el nu are atâta timp la dispoziție, și că trebuie să se întoarcă la lucru. Deja a tras prea mult chiulul. Deschide gura să vorbească, să se facă auzit, dar nu-i iese niciun cuvânt, iar el simte că se sufocă. Faptul că cei din jur nu-și dau seama de nimic îi generează și mai multă panică.

— Ei bine, mama lui este pe drum, așa că mai bine plec înainte să ajungă ea, oftează Julia. E o persoană dificilă.

Ed nu aude răspunsul doctorului.

Și-o imaginează pe Julia dintr-o parte, cu părul strâns într-o coadă de cal, cu o bluză ușoară de mătase, ca scoasă din cutie. Vrea să deschidă din nou gura să spună ceva, dar nu reușește.

Apoi își aduce brusc aminte de ceva. Să fie oare într-adevăr o amintire? Sau să fie oare vorba despre un vis? Unul dintre acele cotloane ascunse ale minții sale, unde rațiunea nu răzbate? În orice caz, vorbele mamei sale îi răsună în urechi:

— Nu a fost singura victimă a accidentului.

Simte un fior pe șira spinării în timp ce aude tocurile Juliei apropiindu-se de el și luându-l de mână. Unde e Allie?

— Oh, Ed, șoptește ea, iar el își dă seama ca prin vis că stă lângă el și-l mângâie ușor pe păr. Dragule, îmi pare atât de rău. Îmi pare atât de rău. Te rog, trezește-te. Atât de mulți oameni se roagă pentru tine.

Oftează din toți rărunchii.

— Ce mult aș vrea să-ți dau vești bune.

Capitolul 75

Weekendul următor, Rosa se întoarce acasă de la cumpărături într-o dispoziție de milioane.

— Pantofi noi? întreabă Stefano.

— Cât de des știi tu că-mi cumpăr pantofi noi? se plânge ea. Aproape niciodată.

— Deci nu ți-ai luat pantofi noi?

Ea, calculată, se îndreaptă spre el și-l sărută apăsat pe obraz.

— Nu pentru mine. Sunt pentru Roberto.

— Abia ce i-ai cumpărat pantofi noi săptămâna trecută, protestează el.

— Dacă o bunică nu-și poate răsfăța nepotul, înseamnă că ceva este foarte în neregulă.

Ea este pe cale să iasă din cameră, când el o prinde de mână și o trage spre el, apoi o sărută ușor. Șuvițele arămii de păr îi sunt strânse într-un coc la spate, cu excepția câtorva care îi mângâie obrazul în timp ce buzele lor se contopesc. Pielea ei miroase la fel ca în ziua în care a cunoscut-o. A bergamotă, de la același săpun pe care-l folosește cu sfințenie de atunci.

— Ce a fost asta, vulpoi bătrân? chicotește ea, desprinzându-se din îmbrățișare.

Dar cum să deschidă subiectul care nu-i dă pace deja de o săptămână? Dacă i-ar povesti despre Peggy, ar trebui să-i povestească și despre Christine și despre Allie. Cum ar putea să-i spună soției sale că odată demult a avut o relație cu o femeie care s-a dovedit a-i fi soră? Cum ar reacționa ea la aflarea veștii, și cum ar reacționa copiii lui dacă ar fi să afle vreodată? Oare chiar ar vrea să afle astfel de detalii despre viața lui, în special când le-a ținut secret atât de mult timp?

Se uită la Rosa, pe chipul căreia citește uimirea. Ezită.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

El o strânge de mână și îngrijorarea ce i se citește în priviri îl face să ia o decizie rapidă.

— Nimic, draga mea. Nimic.

Capitolul 76

Peggy scoate tava cu cartofi din cuptor, apoi ia o lingură din sertar și toarnă peste ei ulei încins, până se rumenesc și devin crocanți. Era acel fel de mâncare care știa sigur că-i iese bine, o îndeletnicire pe care o deprinsese atunci când Christine era mică. Acum știa că putea găti acest fel de mâncare și cu ochii închiși.

Lui Christine îi plăceau la nebunie. Obișnuia să-i gătească duminica, iar ea îi tăia pe jumătate, aștepta să se răcească puțin, apoi îi înfuleca pe nerăsuflate, cerând încă o porție și încă o porție. Peggy nu-i refuza acest capriciu; fiica ei fusese mereu slabă băț, așa că o privea cu mândrie cum devorează porțiile de cartofi.

Își șterse broboanele de transpirație de pe frunte și puse tava înapoi în cuptor, nu înainte de a o scoate pe cea cu pui. În timp ce închide ușa cuptorului, își dă seama că-i tremură mâinile. Inima îi bate să-i sară din piept. Se simte atât de agitată, încât trebuie să se întoarcă cu spatele, încât cei din jur să nu bănuiască nimic.

A fost ideea lui Gerald să încerce să revină ușor-ușor la normal și ea-și dădea toată silința, dar încă nu reușea să pună geană pe geană. Mai întâi, acel telefon primit de la Stefano și apoi, când crezuse că viața începea s-o cruțe, primi teribila veste despre Allie.

Închide ochii și se imaginează alergând pe holul spitalului, încercând să țină pasul cu Joe. Își aduce aminte cum au ajuns pe un alt culoar, unde au fost întâmpinați de doctori, care le-au spus să aștepte. Făceau tot ce le stătea în putere.

Când a reușit în cele din urmă s-o vadă pe frumoasa sa nepoată, a intrat în salonul ei, unde în penumbră Allie stătea întinsă pe patul de spital. Arăta ca un înger.

— Peggy, ești bine? o întrebă Joe, atingând-o pe umăr.

Își ridică privirea și observă cearcănele pronunțate din jurul ochilor.

— Sunt bine, spuse ea, încercând să pară că are totul sub control.

— Vrei să toc pieptul de pui?

Vrea să-i răspundă, dar nu poate. Tot ce poate să facă este să bolborosească ceva înainte de a se ascunde în baie. Se uită la reflexia din oglindă, dându-și seama cât de îmbătrânită pare. Într-adevăr, din multe puncte de vedere se simte ca la 22 de ani. Încă iubește gustul de Ovaltine[44]. Încă tresare când vântul rece al unei zile de primăvară îi biciuiește obrazul. Încă simte nevoia să plângă uneori, dar își înghite lacrimile, o îndeletnicire pe care și-a perfecționat-o odată cu trecerea anilor.

Deschide dulăpiorul, de unde scoate un ruj nou-nouț pe care-l primise cadou. Își accentuează ușor buzele, punându-și în evidență arcul lui Cupidon.

Trebuie să se adune. Trebuie să-și revină și să fie puternică. Pentru binele tuturor.

Trântește ușa dulăpiorului și coboară la parter.

Dar, înainte să intre în sufragerie, unde s-a adunat deja toată lumea, se oprește pentru câteva secunde în prag și-i privește. Soțul ei, bărbatul care ar face orice pentru ea, cel care a iubit-o mereu, chiar și atunci când poate n-a meritat iubirea lui. Joe, cel care este mai mult decât ginerele ei. Joe, a cărui bunătate este mai presus de cuvinte și căruia nu-i poate mulțumi suficient pentru tot ce a făcut pentru fiica sa și acum pentru nepoata sa.

Intră apoi în cameră și se așază lângă Allie. Allie, nepoata ei curajoasă, inteligentă, frumoasă, amuzantă, dar cel mai important, în viață. Poate că a slăbit extrem de mult și că ochii și-au pierdut strălucirea de altădată, dar este acolo cu ei. Spre deosebire de Christine. Sau de Ed. Săracul Ed. El a fost cel mai afectat.

Peggy nu știe ce s-a întâmplat între ei în timpul excursiei, dar știe că ceva nu e în regulă. Altfel de ce nu s-ar fi dus Allie să-l viziteze în tot acest timp, deși se află în comă de două săptămâni. Pe el, pe prietenul ei din copilărie, pe bărbatul cel mai important din viața ei, în afară de Joe.

— Draga mea, ți-a spus doctorul până când ar fi bine să stai în concediu? întreabă Gerald, în timp ce Joe începe să pună mâncare în farfurii.

Allie clatină din cap.

— Cred că va mai trece o perioadă până mă voi duce la școală.

— Pun pariu că abia aștepți, nu-i așa?

Pentru prima dată în viață dă impresia că nu știe cum să răspundă la această întrebare.

— Bunicule… să fiu sinceră, cred că ar fi mai bine să stau pe tușă o perioadă, până îmi revin.

— Așa este, da! Așa și trebuie să faci! N-aș îndrăzni să sugerez altceva, spune Gerald, vizibil îngrijorat să nu fi spus ceva greșit.

— Știu, bunicule, nu-ți face probleme.

Ia o gură de apă, apoi continuă:

— Oricum, nu e momentul cel mai bun să mă întorc. Marele proiect la care lucram se pare că n-a dat rezultate.

Joe o privește uimit.

— N-a mers?

— Nu la fel de bine cum ne-am fi așteptat, spune ea pe un ton solemn. La început, totul indica faptul că tehnica noastră de editare a genelor avea să fie mai eficientă decât orice altă tehnică dezvoltată până în prezent. Asta la început. Apoi rezultatele au început să fie din ce în ce mai nefavorabile, explică ea, înfigând furculița într-un morcov. Acum ceilalți ne-au ajuns din urmă.

— Îmi pare rău, draga mea, o consolează Gerald, în timp ce ea ia o îmbucătură de mâncare și apoi își pune din nou furculița pe farfurie. Atât, nici o altă reacție, ca și cum subiectul nu ar interesa-o deloc.

Peggy se întinde spre ea și îi strânge mâna într-a ei pentru câteva clipe, apoi și-o retrage repede, lovind tacâmurile care zornăie ușor. Allie o privește și pentru câteva momente toată îngrijorarea pare să i se evapore.

— Bunico, ce a fost asta?

— Sunt doar bucuroasă că ești aici cu noi.

Zâmbi ușor.

— Și eu.

Peggy apucă bolul cu cartofi și mai puse câțiva în farfuria nepoatei sale. Apoi se așază la loc pe scaun, știind că acum e rândul ei să aibă grijă de ea. Asta este menirea ei pe acest pământ și voia Domnului. Poate că Peggy este o fiică fără părinți și o mamă fără copii. Dar îi are încă lângă ea pe ei. Familia ei.

Capitolul 77

Allie

Când eu și tata decidem să o luăm din loc, strada pe care stau bunicii mei miroase a grătar și a iarbă proaspăt tunsă. Vecina lor, doamna Hopkins, stă pe peluza din fața casei și îndepărtează buruienile care și-au croit drum printre rândurile de begonii. Ceva mai încolo doi puști se dau cu skateboardul, evitând la limită oglinzile laterale ale mașinilor parcate. Tata deschide mașina și se așază pe scaunul șoferului.

— Când ai programare la spital? mă întreabă el.

— Mâine trebuie să mă duc din nou, ca să vadă ce-mi mai face umărul. Asta e bine, pentru că singură nu pot să fac asta. Mă apucă greața.

— Se vindecă. Corpul uman e ciudat de rezistent, spune el, apoi îngheață, temându-se să nu fi zis ceva aiurea.

Se uită în oglinda retrovizoare, apoi pornim la drum.

— Te-au contactat cei de la poliție în legătură cu investigația?

— Nu. Dar nici nu știu dacă e necesar. Nu am prea multă experiență cu astfel de lucruri.

Imediat după accident, în acele momente crunte când un polițist a venit să mă întrebe ce s-a întâmplat, mă aflam încă sub imperiul șocului și nici acum nu reușesc să-mi aduc aminte ce le-am spus.

Abia mai târziu, când a trebuit să dau o declarație, mi-am dat seama că, în vreme ce reușeam să-mi amintesc destul de clar câteva detalii cu privire la momentele de dinaintea accidentului, altele erau complet în ceață. Între aceste două ipostaze domnea necunoscutul, momente la care mi se părea că doar asistasem din afară, ca și cum le-aș fi văzut printr-un perete de

sticlă murdar. Nu eram sigură dacă mă puteam încrede în veridicitatea acelor evenimente.

Mi-o amintesc pe Julia venind să ne ia de la aeroport, și apoi îmi vin în minte fragmente din drumul de pe autostradă, dar nu-mi aduc aminte cum am ajuns pe drumul de țară și cum s-a produs accidentul. Îmi amintesc sentimentul de rușine la gândul că ea ar putea afla ce s-a întâmplat între mine și Ed. Și, deși sunt sigură că a mirosit ceva, nu-mi aduc aminte ce a avut de spus. Și deși poliția mi-a spus că vehiculul Juliei staționa în momentul impactului, pur și simplu nu-mi aduceam aminte de ce ne aflam acolo.

Ciudat era faptul că detaliile de după accident îmi apar în minte cel mai clar: sunetul înfundat cu care s-a deschis portiera de pe partea Juliei. Valul insuportabil de durere ce-mi traversa umărul și felul în care arătau șuvițele lui Ed, care stătea cu capul dat pe spate. L-am strigat, și când am văzut că nu-mi răspunde, m-am panicat și am început să țip după ajutor. „Să sune cineva la salvare.” Șoferul celeilalte mașini făcuse deja acest lucru. Și el, la fel ca Julia, scăpaseră nevătămați. Dar toate aceste bucăți de puzzle zăceau împrăștiate într-un cotlon al minții mele, iar ca să am acces la ele, trebuia să sap adânc. Nu sunt un martor de încredere.

În ciuda frustrării legate de lipsa de detalii, ori de câte ori mă gândesc la Julia, simt cum furia îmi clocotește în vene. Este un sentiment inexplicabil, pentru că nu mi-a mai trezit niciodată astfel de sentimente, indiferent de cât de puternice au fost de-a lungul timpului sentimentele mele pentru Ed. Doar pentru că ea s-a aflat la volan în momentul impactului nu înseamnă că a fost vina ei, chiar dacă pur și simplu nu reușesc să-mi dau seama de ce staționam în mijlocul unui drum de țară neiluminat când afară condițiile meteo nu erau din cele mai favorabile.

Dar îmi reamintesc că probabil era devastată de cele întâmplate. Singura explicație reală pe care o am pentru felul în care mă simt are legătură cu momentul în care m-am dus să-l vizitez pe Ed.

— Îmi pare foarte rău, dar nu vă pot lăsa să-l vedeți pe domnul Holt decât dacă sunteți rude apropiate, își cere asistenta iertare.

— Oh, dar eu sunt cea mai bună prietenă a lui. Sunt convinsă că dacă familia ar ști că este vorba de mine…

— Mă tem că domnul doctor chirurg a stat de vorbă cu doamna Holt chiar în această după-amiază și au ajuns la concluzia că probabil este cea mai bună decizie.

M-am încruntat.

— Mama lui a spus asta?

— Doamna Holt, repetă ea. Soția sa.

Așa am înțeles că Julia își dăduse seama că se întâmplase ceva între mine și Ed în Italia. Dată fiind situația, cum aș fi putut s-o învinovățesc că nu mă voia prin preajma lui? Așa că mă târăsc spre lift, plângându-mi de milă, simțindu-mă ca naiba, știind acum de ce nu mi-a răspuns la niciun mesaj.

Vreau cu disperare să-l văd pe Ed, dar nu am puterea să mă lupt cu morile de vânt, nici curajul să-mi cer dreptul de a vizita un bărbat care este soțul altei femei și care nu este nici măcar conștient. Așa că trebuie să apelez la mama lui Ed pentru a afla în ce stare se mai află. I-am spus să-mi scrie, cuvânt cu cuvânt, tot ce-i spunea neurologul. Mi-am petrecut toată săptămâna trecută citind toate publicațiile de specialitate în care apăreau articole despre comă, tulburări de personalitate și disfuncție cerebrală. Încă sunt în concediu, dar ieri m-am urcat în autobuz și m-am dus să vorbesc cu o colegă de la catedra de neurologie. Doctor Isobel Franck, cea cu care merge Petra în fiecare joi la înot.

— Am nevoie de opinia ta de profesionist. Știu că este greu, dar care sunt șansele ca prietenul meu

să supraviețuiască?

Nu pare să se simtă confortabil vorbind despre asta, dar nu este surprinsă de întrebarea mea.

— Te rog.

— Allie, cu ce te ajută dacă știi? mă întreabă ea.

Nu știu ce răspuns să-i dau, în afară de nevoia de a afla, nevoie care mă devorează pe dinăuntru.

— Pur și simplu, trebuie să știu.

— Îmi este imposibil să dau un verdict sigur.

— Estimativ, cam cât la sută?

Se încruntă, apoi răspunde:

— 15%. Poate 20%, spune ea. Dar nu este…

— Mulțumesc, m-am grăbit eu să-i spun. Chiar apreciez că ai făcut asta pentru mine.

Asta a fost starea mea de la accident încoace. Uneori simt că sunt pe cale să explodez, iar alte dăți sunt calculată și metodică. Nu încape îndoială pe care dintre cele două ipostaze o prefer. Dar în tot acest timp am avut și motive să fiu optimistă. Am descoperit un studiu efectuat de oamenii de știință de la London Royal Hospital despre neuro-handicap. Astfel am aflat că s-a demonstrat că aproape a cincea parte dintre pacienții comatoși care-și reveniseră se aflaseră în comă profundă și se credea că nu aveau să se mai trezească niciodată. Mulți spuneau apoi că fuseseră conștienți de ce se întâmpla în jurul lor, dar că reușiseră să comunice. Ed, îmi reamintesc eu, nu a fost diagnosticat cu stare vegetativă persistentă, cel puțin nu deocamdată. Așa că încă mai sper, chiar dacă este o speranță fragilă și insipidă, ceva ce am încercat să clădesc și pe care nu o simt pe de-a-ntregul.

În cele din urmă mi-am găsit confortul în povești care nu aveau nicio legătură cu știința: pagini de internet ale diverselor publicații de presă și povești ale oamenilor care fuseseră blocați între viață și moarte înainte să se trezească la realitate. Oameni care s-au aflat în această stare zile, săptămâni, luni și uneori chiar ani. După ce și-au

recăpătat cunoștința, au povestit că puteau simți căldura atingerii celor dragi, puteau auzi inflexiunile din vocea lor și puteau simți chiar și ceva atât de firesc precum strânsoarea garoului atunci când o asistentă venea să le ia sânge. Știu desigur că sunt doar excepții, niște anomalii. Cu fiecare zi ce trece este din ce în ce mai improbabil ca Ed să revină printre noi.

— Ești bine, draga mea? mă întreabă tata în timp ce privesc pe geam la șirul de case care mi se succed prin fața ochilor.

— Da, sunt bine, încuviințez eu.

Tata a fost mereu un șofer bun. A condus întotdeauna cu încredere și prudent, fără să fie în schimb extrem de precaut. Dar chiar și așa, în ultimul timp mi-a fost greu să mă urc în mașină, chiar și pentru un drum scurt, ca acesta, și chiar și în zilele în care soarele strălucește sus pe cer. Gândul îmi zboară brusc în altă parte.

— Tată, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— De ce ai iertat-o pe mama după ce a făcut?

Nici măcar nu clipește. Cu siguranță se aștepta la o astfel de întrebare.

— Pentru că mi-a spus că a fost doar o greșeală și că mă iubește.

Probabil își dă seama după expresia de pe chipul meu că răspunsul lui nu mă satisface pe deplin.

— Aș fi putut să aleg să mă torturez gândindu-mă dacă oare chiar merită s-o primesc înapoi în viața mea. Dar, cu bune, cu rele, am ales să o cred. Nu aveam altă soluție. O iubeam.

Îmi îndrept din nou privirea spre geam, intenționând să schimb subiectul. Dar ceva mă face să continui.

— Tată, ce-ai zice să încerci site-urile de matrimoniale? Pentru mine.

El se holbează la mine, și își dă seama că nu glumesc.

— Chiar vrei să fac asta?

— Da, chiar vreau să faci asta.

Îl văd cum strânge și mai tare volanul.

— Bine atunci. Îi voi da o șansă.

Cotim și intrăm pe aleea pe care locuiesc. Atunci observ că vizavi de apartamentul meu este parcată o mașină marca BMW. Tata semnalizează și atunci când încetinește observ cum ușa mașinii se deschide și Julia pășește pe trotuar. Când mă vede pe scaunul din dreapta, o pornește spre noi, tocurile ei făcând gălăgie pe asfalt. Privirea sumbră nu lasă loc de echivoc. Ceva s-a întâmplat. Ceva s-a întâmplat cu Ed.

Capitolul 78

Este prima mea întâlnire cu Julia după accident. Mă cuprinde teama.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, implântându-mi unghiile în palmă. Ed este…?

— Este în viață, îmi răspunde ea cu o inflexiune ciudată în glas. Încă nu este conștient.

— Nicio schimbare?

Clatină din cap, cu ochii înotându-i în lacrimi.

— Niciuna.

Aflasem că la o zi după accident, Julia fusese externată din spital cu câteva tăieturi și vânătăi, iar acum pare puțin palidă, dar părul este la fel de strălucitor și ochii la fel de albaștri și de pătrunzători.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus. Tu cum te simți? întreb eu, arătând spre pântecul ei, când gândul îmi zboară la copilul pentru care mă rog în fiecare noapte să-și cunoască tatăl.

— Mă descurc. Cam atât.

În momentele care urmează în minte încep să-mi apară frânturi de imagini neclare.

Lumini roșii puternice. Sunetul unui motor. Ritmul inimii mele.

Ea trage adânc aer în piept și se uită spre tata.

— Allie, am putea merge undeva să stăm de vorbă?

— Da, sigur. Hai să intrăm.

Mă duc spre tata și-i spun:

— O să te sun să-ți povestesc cum a fost la consult.

— Draga mea, ești sigură că nu vrei să vin cu tine?

— Nu, nu, e în regulă. E doar un consult de rutină.

O pereche de ochi care mă privește din oglinda retrovizoare. Cineva care strânge volanul cu putere. Un radio oprit.

Tata mă trage într-o îmbrățișare.

— Mă suni dacă ai nevoie de ceva, da?

Descui ușa de la apartament și tresar când îmi dau seama cât de dezordine este în casă. Un maldăr de rufe murdare zace lângă mașina de spălat, un sendviș pe care n-am putut să-l mănânc mă așteaptă pe o farfurie lângă chiuvetă. Florile trimise de Petra zac într-o apă mizerabilă, pentru că de câteva zile am uitat să o schimb, iar petalele au început să se scuture.

O invit pe Julia în sufragerie. Ea se așază pe marginea canapelei. Inima îmi bate puternic, și mă pregătesc psihic să mă apăr, când știu că de fapt este o misiune imposibilă. Sau oare am făcut asta deja? Încă un lucru pe care nu mi-l pot aminti din acea noapte.

— De când Ed este la spital m-am gândit mult, începe ea să spună.

Încerc să detectez vreo urmă de ură sau de regret, sau orice altă emoție. Dar acum că am intrat în casă, comportamentul ei este formal și imposibil de descifrat.

— Toate lucrurile care s-au petrecut în ultimul timp m-au obligat să trag niște concluzii nu tocmai plăcute despre mariajul meu. Stau la căpătâiul lui și joc rolul soției devotate, dar ceva nu se leagă în această poveste, nu-i așa, Allie?

Claxonul. Ploaia care răpăie pe parbriz. „Idiotul naibii’!”

Mi s-a pus un nod în gât și mă chinui să-l înghit. Am o senzație de déjà-vu care-mi provoacă greață și mă cuprinde rușinea, același gen de rușine care m-a cuprins și în noaptea accidentului. Îmi trece prin cap să-i explic că de fapt nu am făcut sex, dar asta ar însemna să-i povestesc acel episod și asta nu mi-ar fi de mare ajutor.

— Cred că deja am stabilit faptul că Ed nu mă mai iubește, spune ea cu voce scăzută. Odată m-a iubit, dar acea dragoste s-a evaporat. Nu știu de ce.

Știu că nu am fost soția perfectă, dar nu cred că există așa ceva. Nu-i așa?

— Sigur că nu. Nu a vrut niciodată așa ceva.

— Ei bine, continuă ea, ideea este că Ed este în comă și probabil nu știe ce se întâmplă în jurul lui. Dar, din câte am auzit, poate să nu fie chiar așa. Dacă există chiar și cea mai mică posibilitate să fie conștient de ce se întâmplă în jurul lui, nu sunt nebună să cred că pe mine mă vrea acolo.

Mă privește în ochi.

— Allie, știu ce s-a întâmplat între voi.

Farurile. Claxonul. „Îți ceri scuze pentru că ești tăcută, sau pentru că ți-ai tras-o cu soțul meu?”

— Cred că mi-am dat seama de dinainte să vin să vă iau de la aeroport.

— Julia, îmi pare rău, îi spun eu.

— Așa ar și trebui. Dar, lăsând asta la o parte, am nevoie de ajutorul tău.

— Cum așa?

Trage adânc aer în piept înainte de a expira ușor.

— Nimic din ce spun sau fac în preajma lui nu are vreun efect asupra lui. Pur și simplu nu se trezește.

Îi citesc exasperarea în glas, ca un copil care a respectat cu sfințenie ce i s-a spus să facă, dar nu primește nicio recompensă pentru ce a făcut.

— Știu că le-am spus celor de acolo că nu vreau pe nimeni din afara familiei în preajma lui, dar acum… acum cred că ar trebui să mergi să-l vizitezi.

Clipesc uimită.

— Ești… sigură?

— Da. Sunt sigură. El te vrea acolo.

Mașina care accelerează. O întrebare imposibilă. „Idiotule!”

Mă las pe spate, încercând în tăcere să-i descifrez chipul lipsit expresie. Ea pare să-mi interpreteze tăcerea ca pe un semn că nu vreau să merg.

— Allie, te rog, îmi spune ea pe un ton imperativ. Dacă Ed moare, s-ar putea să dau de bucluc.

Îngheț.

— Ce vrei să spui?

— Uite, nu e nimic bătut în cuie. Nici măcar nu conduceam în momentul producerii accidentului. Staționam. Din ce mi s-a spus, tu nu-ți aduci aminte prea multe din acea seară, așa că dacă se ajunge la proces…

Face o pauză să-și adune gândurile.

— Dar caută martori, și dacă vreunul dintre șoferii de pe autostradă vor declara, lucrurile nu vor sta așa bine. Din anchetă reiese poziția vehiculului în momentul accidentului. Evident că celălalt șofer încearcă să dea vina pe mine, lucru lipsit de scrupule, dacă stăm să ne gândim că el m-a lovit pe mine, dar ideea e că avocatul mi-a spus că în cel mai rău caz mă vor acuza pentru omor prin conducere periculoasă. Pentru asta risc să primesc 14 ani de închisoare. 14 ani, Allie.

Buza de jos începe să-i tremure involuntar.

— Nu merit asta. Nu aș putea să trec prin asta. Înțelegi ce spun?

Îmi lipesc palmele de tapiseria canapelei. Simt cum bucățile de puzzle încep să se pună cap la cap și evenimentele din acea noapte încep să mi se deruleze în minte, ca și cum mi s-ar fi luat un văl de pe ochi. O văd pe ea la volan, cu privirea ca de animal feroce. Văd cum am tăiat benzile și am ajuns pe un drum lăturalnic, gonind cu viteză. Îl aud pe Ed implorând-o să încetinească și pe ea cerând răspunsuri, determinată să afle ce s-a întâmplat, până ce el a cedat și a spus că da. Și apoi…

Greutatea unui pumn. Sunetul produs de pumnul ei lovindu-l în față. Uimirea.

— L-ai lovit, spun eu.

— Allie, a fost pe deplin meritat.

Pronunță cuvintele atât de calm, încât mă face să cred că a repetat de multe ori aceste argumente. Asta mă face să mă gândesc la cicatricea de pe fruntea lui, la rana despre care le-a spus tuturor că ar fi căpătat-o atunci când a alergat la semimaraton.

— Julia, ai mai făcut vreodată asta?

— Uite ce e, spune ea privindu-mă fix în ochi și aplecându-se spre mine. Îl iubesc pe Ed.

Spune asta de parcă n-ar avea niciun dubiu. Mânată de adrenalină, chiar și eu sunt înclinată s-o cred. Până la urmă, iubirea nu e mereu o forță pe deplin altruistă.

— Allie, vreau să scape cu viață, și nu doar pentru că nu vreau să ajung la închisoare. Îl iubesc, chiar dacă mă crezi sau nu, nu-mi pasă. Dar cred că și tu îmi dai dreptate când spun că am avut tot dreptul să fiu furioasă din cauza a ceea ce a făcut. Din cauza a ceea ce ați făcut.

— Da, așa este.

Se lăsă pe spate, satisfăcută.

— Dar asta nu-ți dădea dreptul să-l ataci, adaug eu. Asta nu-ți dădea dreptul să conduci cum ai condus, riscând viața a cel puțin trei oameni, viața propriului copil și chiar și viața altor participanți la trafic. Asta nu-ți dădea dreptul să produci un accident în urma căruia Ed se zbate între viață și moarte.

Inima îmi bate atât de tare, încât simt că stă să-mi iasă din piept. Văd în ochii ei cum fierbe de furie, și-mi răspunde strângând din dinți.

— Allie, nu ești în măsură să-mi dai tu mie lecții. Sunteți amândoi la fel. Acum pe bune, ce fel de bărbat se culcă cu altă femeie când crede că soția îi poartă copilul în pântece?

— Nu am făcut sex, mă apăr eu, dar simt cum un val de rușine mă izbește în moalele capului.

Apoi îmi dau seama de ceva.

— Cum adică „crede”?

Pete roșiatice apar pe gâtul ei. Se îndreaptă de spate.

— Allie, micuța noastră nu a rezistat accidentului, spune ea, ducându-și mâna la burtă. Am rugat-o pe mama lui Ed să nu-ți spună. Până la urmă este un subiect intim.

— Îmi… îmi pare rău, bolborosesc eu, uitând pe moment de întrebarea pe care i-o adresasem.

— Și mie.

Își scoate din geantă un șervețel și-l duce la nas.

— Te gândești că dacă treci cu bine de pragul de 12 săptămâni, nu se mai poate întâmpla nimic. Ăsta este unul dintre motivele pentru care am fost bucuroasă când Ed și-a făcut bagajele pentru Italia.

— Îmi pare tare rău, spun eu din nou.

Dar mă încrunt involuntar în timp ce în minte îmi revine ce a spus mai devreme: „Ce fel de bărbat se culcă cu altă femeie când crede că soția îi poartă copilul în pântece?” Apoi îmi dau seama de cu totul altceva. O contradicție. O scăpare. O altă vorbă aruncată care pur și simplu nu se potrivește.

— Așa deci, spuneai că aveai deja 12 săptămâni de sarcină când am plecat în Italia? îmi aleg eu cu grijă cuvintele.

— Da. De ce?

— Eu… credeam că ai spus că urma să mergi la prima ecografie după ce ne întorceam din vacanță. Doar că înțelesesem că astfel de ecografii nu se pot face decât între săptămâna 11 și săptămâna 13 de sarcină. Testul care detectează sindromul Down nu poate fi făcut mai târziu de săptămâna 13.

Roșeața de pe gâtul ei începe să devină din ce în ce mai vizibilă.

— Cred… cred că te înșeli.

— Ba nu, îmi susțin eu argumentul. Gill, colega mea, este însărcinată și…

— Atunci înseamnă că m-am încurcat în date, izbucnește ea. Dacă nu ți-ai dat seama, am avut multe pe cap.

Se apleacă spre mine, din nou în ofensivă.

— Allie, ascultă-mă. Nu am venit aici să vorbim despre asta. Dacă mă crezi când îți spun că am avut un copil în pântec, bine, dacă nu, iarăși bine. Îmi e indiferent. Nu te privește.

— Dar, Julia, a existat într-adevăr un copil?

Nu poate să mă privească în ochi. Broboane de sudoare îi apar pe frunte, iar una se desprinde ușor și-și croiește drum în jos.

Deschide gura, dar o închide repede la loc. Atunci știu: nu a existat niciodată un copil. Totul fusese doar o invenție. O iluzie, la fel ca restul lucrurilor din viața ei.

— Ai inventat totul pentru a-l determina pe Ed să rămână lângă tine? continui eu.

Pielea de pe mâini i se întinde în timp ce-și încleștează pumnii. O parte din mine e de părere că ar trebui să-mi fie frică de femeia asta. Am văzut de ce e capabilă. Dar nu mă tem. Deloc. Din contră, simt cum adrenalina îmi pompează prin vene.

— Ce aveai de gând să faci? Ce aveai de gând să-i spui?

Intuiția îmi spune că, în disperarea ei, nu avusese în vedere astfel de detalii. Sau poate că plănuise să aștepte până ce el avea să se întoarcă acasă, când deja i-ar fi dovedit că ei sunt meniți să fie împreună, și apoi avea să-i dea vestea că a pierdut sarcina.

Indiferent de ce a avut în minte, nu pare dispusă să-mi spună, își ia geanta, se ridică în picioare și mă privește în ochi.

— Doar du-te la el la spital. Vei face asta? Du-te la el și trezește-l naibii o dată.

Capitolul 79

Păşesc pe uşa spitalului şi mă loveşte un miros care mă transpune cu 28 de ani în urmă: un amestec de dezinfectant, mâncare şi boală. Simt cum gura mi se umple de salivă în timp ce urmez semnele de pe pereţi şi ajung la liftul care mă duce la etajul patru.

— Am venit să-l văd pe Edward Holt, îi spun asistentei de la recepţie.

— Îmi pare rău. Nu poate primi vizite decât de la membrii familiei.

— Ştiu, dar soţia lui este cea care m-a trimis. Am fost implicată în acel accident. Sunt prietena lui cea mai bună. Şi…

— Ed ar vrea ca ea să fie aici.

Mă întorc şi o văd pe mama lui Ed, cu părul strâns într-un coc lejer, purtând un pulover roz care pare să-i accentueze paloarea tenului.

— Bună, Allie, draga mea.

În următoarele momente suntem doar noi două. Cădem una în braţele celeilalte.

— Va fi bine, îi şoptesc eu, iar ea se retrage din îmbrăţişare, ştergându-şi lacrimile.

Oja închisă la culoare cu care e dată îi este ciupită, iar în jurul cuticulelor se văd urme de sânge, semn că şi le-a ros.

— Crezi?

— Sunt sigură de asta, îi dau eu asigurări, dar imediat încep să mă întreb dacă oare falsele speranţe sunt mai bune decât lipsa speranţei.

Chiar şi aşa, pare recunoscătoare pentru optimismul de care dau dovadă. Apoi îşi îndreaptă privirea spre asistentă.

— Ei bine, va trebui să discut mai întâi cu un consultant, spune ea. S-ar putea să fie nevoie să aşteptaţi puţin. Până primesc un răspuns de la el.

— Este în regulă, confirm eu, apoi mă întorc spre Jackie. De când eşti aici?

— De ieri, oftează ea. De aceea arăt ca un zombi. Eu și tatăl lui eram în drum spre casă. El a luat-o înainte și e deja la mașină. Cred că amândoi avem nevoie de puțină odihnă.

— Clar. Așa este.

— Dar ne întoarcem mâine-dimineață. Vom veni aici atât timp cât va fi nevoie, îmi spune ea, lăsând să-i scape un suspin.

Îi strâng ușor mâna, și chiar atunci se întoarce asistenta cu care am vorbit mai devreme. Îmi surâde blând.

— E numai al tău.

Mă așteptam ca Ed să aibă propriul salon, dar de fapt în cameră mai sunt alte patru paturi. Unul dintre ele este înconjurat de o perdea subțire albastră.

Lângă patul lui este un aparat conectat la două monitoare, o duzină de cabluri și atât de multe butoane că este suficient să te uiți la ele pentru a deveni un om cu frica lui Dumnezeu. Liniștea mormântală din salon este întreruptă doar de bipăitul mașinăriilor sau de hohotele de râs care provin din camera asistentelor.

— Am auzit că ajută dacă stai de vorbă cu cei aflați în comă, îmi spune asistenta.

Am citit o grămadă de articole care sugerau faptul că ar fi posibil ca Ed să poată auzi ce se petrece în jurul lui, dar nimic care să mă convingă că asta ar avea vreun efect benefic asupra stării lui generale. E clar că-mi simte scepticismul.

— Lucrez aici de 16 ani și încă nu mi-am dat seama dacă e adevărat sau nu. Dar nu strică să încercăm, nu?

În timp ce ea se strecoară afară din cameră, eu mă așez pe scaunul de lângă patul ortopedic înalt și încep să-i examinez chipul. În jurul ochiului se distinge o zonă vânătă, iar de-a lungul mandibulei încă se zăresc puncte de sutură. Un tub de plastic îi pătrunde în cavitatea bucală, iar pe frunte are

bandaje. Pieptul îi este dezgolit, mai puțin pânza subțire care-l acoperă până la umeri.

Mă aflu aici să vorbesc cu el, dar habar nu am ce să spun.

— Ei bine, asta e prima dată când nu mă aștept să dai o replică sarcastică. Ar trebui să savurez acest moment.

Vorbele mele sună prostesc și insipid. Da, o parte din mine își imaginează că-mi va răspunde, ori cu vreo replică amuzantă, ori cu ceva sentimental. Cu orice. Doar să răspundă.

— Deci, cum e pe aici pe la tine? Arată chiar bine. Curat. Destul de goală camera. Prefer camerele de la Villa Cortine Palace Hotel, trebuie să recunosc.

Simt cum mă cuprinde un val de căldură și decid să continui:

— A fost cât pe ce să-ți aduc niște struguri.

Pleoapele lui sunt grele și imobile.

— Așa se face când vizitezi pe cineva la spital, nu? Parte din mine s-a gândit că dacă o să-ți aduc struguri, va trebui să te trezești să-i mâncăm împreună. Cred că asta se numește optimism chior. Doar că mi-am adus aminte pe drum că ție nu-ți plac strugurii. Da chiar, Ed, pe bune? Cui nu-i plac strugurii? Sunt cele mai inofensive fructe de pe planetă. Nu e ca și cum ar fi… licii sau vreo altă fructă. Aș fi înțeles să nu-ți placă licii. Dar strugurii? Strugurii sunt… strugurii sunt minunați.

Simt o presiune apăsătoare la tâmple și mi se usucă gâtul.

— Ed, știi ceva? Mă simt ca și cum aș fi la primul meu spectacol de comedie și mor aici. Ai putea să te trezești și să-mi zâmbești măcar? Sau să mă huidui? Aș fi foarte încântată să mă huidui. Te-aș lăsa să mă huidui cât vrei. Chiar nu mi-ar păsa.

Desfac punga de plastic pe care am adus-o cu mine și defiletez capacul sticlei de limonadă,

tresărind de la cât de mult zahăr simt, apoi pun capacul la loc.

— Așa deci. Ți se spune să vorbești, dar nimeni nu-ți spune și ce să spui. Nu am nici cea mai vagă idee. Aș fi putut să-ți citesc ceva, dar jos nu aveau decât ultimul număr din *Take a Break*[45].

Apoi îmi petrec următoarele cinci minute încercând să-mi dau seama ce ar trebui să spun. La un moment dat eșecul meu devine de nesuportat. Mă ridic să plec și îmi iau geanta. Dar, pe când mă îndrept spre ușă, îmi vine o idee.

Mă îndrept spre recepție și întreb:

— Mă scuzați. Aveți Wi-Fi aici?

Nu o mai găsesc pe asistenta cu care am vorbit mai devreme. Acum la recepție stă un bărbat undeva la vreo 40 de ani, cu o expresie de câine plouat și o claie de păr grizonant.

— Draga mea, aici nu se folosește telefonul mobil, îmi răspunde el. Dacă ai nevoie să-l folosești, există Wi-Fi la cantină.

— Mulțumesc. Revin în 10 minute.

O iau pe scări spre etajul de dedesubt, dar nu mă așez la coada pentru sendvișuri, ci mă apuc să caut în librăria cu cărți electronice, până găsesc cartea pe care o caut și o descarc pe telefon. Apoi mă întorc pe secție și o deschid.

— Bine, fie, Ed, tu câștigi. Poezie să fie. *Ea umblă-n frumusețe,* de Lord Byron. Sună pompos. Exact pe gustul tău.

După ce termin de citit primul poem, dau pagina și continui cu următoarele.

Îi citesc Emily Dickinson și Samuel Taylor Coleridge. Îi citesc sonetele lui Shakespeare și baladele lui Wordsworth. Îi citesc Shelley, Keats, Blake, Milton și John Donne. Continui lectura până târziu în noapte. Nu mă opresc nici când gura mi se usucă de tot și văd cum soarele răsare. Continui să citesc până devin din ce în ce mai conștientă de faptul că eforturile mele sunt pur și simplu în zadar.

Și chiar dacă simt că e inutil, continui, ignorând ciocanul imaginar care-mi bubuie în tâmple. Mai am doi la sută baterie la telefon, când ajung la un poem de Mary Coleridge, pe care-l citesc cu voce stinsă.

We never said farewell, nor even looked
Our last upon each other; *for no sign*
Was made when we the linked chain unhooked
And broke the level line.

And here we dwell together, side by side,
Our places fixed for life upon the chart.
Two islands that the roaring seas divide
Are not more far apart.[46]

Înainte să mi se închidă telefonul îmi aduc aminte de ce mi-a spus Ed în timp ce ne aflam în trenul spre Portofino, despre motivul pentru care iubea poezia, și despre cum poezia te ajută să te exprimi cum altfel tu nu te-ai fi priceput.

Nu ne-am luat niciodată rămas-bun.

Îl privesc din nou. Nu s-a mișcat, nici nu a tresărit și nici nu a dat vreun semn că știe că sunt lângă el.

— Îmi pare rău, Ed, dar asta e tot pentru astăzi.

Încep să-mi strâng lucrurile și-mi las privirea să se odihnească pe pielea lui palidă. Pe felul în care mâinile îi atârnă moale pe lângă corp. Pe trăsăturile lui dulci, vinete și umflate.

— Mama ta trebuie să ajungă în curând, iar eu mă voi întoarce mâine. Sau azi, mai târziu.

Nu ne-am luat niciodată rămas-bun.

Mai arunc o ultimă privire în salon, simțindu-mă din nou ca atunci când aveam șase ani și stăteam lângă patul mamei. Știind că avea să moară fără să înțeleg foarte bine ce însemna asta. Atunci, în acea zi, m-am străduit atât de tare să nu plâng, să-mi dresez durerea să rămână ascunsă în inimioara mea frântă. Îmi aduc aminte ce important mi s-a părut

când bunica Peggy m-a luat la baie și mi-a spus să mă stăpânesc. Nu mi-a spus-o cu răutate. Dar, oare, chiar a contat? Mama nu s-ar fi supărat dacă aș fi plâns. M-ar fi înțeles. Nu e ca și cum în toți acești ani m-a ajutat foarte mult faptul că mi-am ținut sentimentele sub lacăt.

Nu ne-am luat niciodată rămas-bun.

Mă uit spre Ed și știu instinctiv că asta înseamnă „rămas-bun”. Întind mâna spre el și-i mângâi degetele. Valuri de regrete și durere. Pentru prima dată în viața mea, simt nevoia să vorbesc. Să vorbesc în cel mai pur sens al cuvântului. Să mă descarc.

— Ed, nu pot să cred că nu voi mai înota niciodată cu tine în lac, mă aud spunând. Sau că nu te voi ține de mână când mergem la plimbare. Sau că nu te voi mai auzi niciodată râzând. Iubesc atât de mult să te aud râzând. Ed, simt cum mă rup în mii de bucățele. Mă tot gândesc la povestea noastră minunată, povestea noastră haotică. Și la viitorul pe care… nu cred că-l vom vedea materializat.

Îmi plec privirea și continui să vorbesc.

— Am avut atâția ani la dispoziție să-ți spun ce simt pentru tine. Dar am ținut totul pentru mine. Mi-am îngropat sentimentele. Acum, sunt pe cale să pierd cea mai importantă persoană din viața mea, și tot ce am de oferit sunt trei decenii de dragoste neexprimată. Pentru că, Ed, te iubesc. Chiar te iubesc.

O lacrimă mi se desprinde încet din ochi, și până să-mi dau seama ce se întâmplă, șiroaie de lacrimi îmi curg pe obraz. La început plâng încet, dar ușurarea pe care o simt atunci când îmi dau voie să suspin este atât de binevenită, încât plâng în hohote până când începe să mă doară stomacul și să mă ardă fața. Nu știu cât de mult stau așa, dar după ceva timp mă ridic și-mi iau un șervețel cu care-mi șterg ochii.

Sunt pe cale să mă îndrept spre ușă, dar îmi mai îngădui o ultimă privire. Mă aplec și-mi lipesc buzele umflate de ale lui, inspirându-i adânc mirosul, mângâindu-i pielea și memorând fiecare detaliu. Ușor mă ridic de lângă el să plec, când o lacrimă fierbinte îmi cade pe obrazul lui. Atunci deschide ochii.

Capitolul 80

ȘASE LUNI MAI TÂRZIU

Restaurantul este mai cochet decât cele cu care este obișnuită Peggy, dar nu se poate plânge. Până la urmă nu în fiecare zi are ocazia să serbeze cincizeci de ani de căsnicie. Și a învățat din experiență că nu ar fi fost frumos să le spună că ar fi fost la fel de fericită dacă ar fi stat acasă și l-ar fi lăsat pe Joe să pregătească unul dintre felurile lui speciale.

— Bunico, vrei să bei un cocktail? Dacă bei tu unul, îmi iau și eu, spune Allie.

Nepoata lui Peggy arată splendid, deși știe că este părtinitoare. Îmbrăcată în rochia sa albastră, care-i pune în evidență umerii și ochii machiați a la Audrey Hepburn, cu acele codițe de tuș care o fac să fie și mai elegantă.

Peggy ia meniul de băuturi și analizează oferta, uitându-se la secțiunea cu Martini și cu Manhattans, Boulevardiers și Sazeracs. Ce nume frumoase, dacă stăm să ne gândim că toate sunt făcute să ne pună-n cap.

— Nici nu știu de unde să încep. Nu prea-mi plac mie cocktailurile.

— Ne-am luat o dată în Paris, îți mai aduci aminte? întreabă Gerald.

Gândul îi zboară la acele vremuri negre, când bărbatul de lângă ea i-a adus prima rază de speranță.

— Vag. Cum au fost?

— Letale, spune el și toată lumea pufnește în râs.

— Bunico, ce zici de un Cosmopolitan? întreabă Allie. Așa o să-ți faci încălzirea pentru seara de karaoke ce urmează.

Peggy știe că glumește, dar totuși chipul său trădează îngrijorare.

— Peggy, n-o asculta, spuse Ed. O să stăm departe de zona de karaoke. Allie are interdicție de data trecută când a încercat să cânte *The Wind Beneath My Wings.*

— Mă iubești pe mine, îmi iubești și vocea îngrozitoare, spune Allie.

— Te iubesc. Dar trag linie când vine vorba de vocea ta îngrozitoare.

Ea clatină din cap, iar el se apleacă spre ea și o sărută pe buze, cel mai pur dintre săruturi. Apoi îi face semn unui chelner:

— O toaletă pentru persoane cu dizabilități aveți?

— Sigur că da, domnule. Vă conduc, răspunde chelnerul, iar Ed trage piedica de la scaunul cu rotile.

— Mă scuzați, oameni buni.

La puțin timp după externare, Allie îl însoțise la controlul de rutină. Au stat în liniște în timp ce chirurgul a deschis dosarul de unde a scos cel mai recent buletin de analize, pe care l-a împins spre ei, ca să-l poată citi în timp ce el le povestea.

> Fractură cu dislocare la nivelul șoldului stâng, cu deplasarea capului femural stâng.
> Subluxație la nivelul încheieturii sacroiliace. Partea stângă a osului pelvian a suferit o deplasare, înregistrându-se o asimetrie ca urmare a fracturii.
> Fractură la nivelul colului femural drept cu absorbție la nivelul colului femural. Fractură cominutivă spiroidă de tibie, cu deplasare de fragment.

Lista de traumatisme se întindea pe o pagină și jumătate. Deși se trezise din comă și cicatricile de pe obraji și de pe piept se vindecaseră, suferise

intervenții chirurgicale la nivelul ambelor picioare, care nu fuseseră pe deplin reușite. Urma să mai fie supus altor intervenții, dar pronosticul era rezervat și era puțin probabil să se refacă complet. Era foarte probabil ca scaunul cu rotile să rămână în peisaj.

Ed nu a schițat niciun gest în timpul discuției cu doctorul, ca și cum se aștepta să audă asta. Dar durerea lui Allie umplea întreaga cameră. Apoi s-au îndreptat spre ușă și s-au oprit în sala de așteptare, unde el a luat-o de mână și i-a spus blând, pe un ton ferm.

— Hei, totul va fi bine. Orice s-ar întâmpla.

Îl vede cum își croiește drum prin restaurant, fără să întâmpine dificultățile cu care s-au confruntat la restaurantul unde au încercat săptămâna trecută să iasă. Un fost Gentlemen's Club cotat cu gradul II, ce avea o intrare splendidă construită în stil neoclasic și coloane dorice, dar și o duzină de scări de existența cărora nimeni nu-și mai aducea aminte.

Allie l-a privit temătoare pe Ed, dar acesta doar a ridicat din umeri.

— Oricum nu mi-a plăcut niciodată locul ăsta.

A pufnit în râs și privindu-l în ochi și-a dat seama de ceva. Nu avusese dreptate. Nu aveau să fie bine. Aveau să fie mai mult decât bine. Orice avea să se întâmple.

După accident, Julia a pledat vinovată pentru condus imprudent și drept pedeapsă are permisul suspendat timp de 18 luni și a primit și 3 luni de închisoare, dar judecătorul a respins încarcerarea. Dat fiind cazierul impecabil și faptul că nu mai avusese antecedente în trafic, s-a considerat că avusese o cădere și-și pierduse controlul după ce aflase că soțul ei avusese o „aventură". Și-a pierdut locul de muncă și acum locuiește din nou cu părinții. A fost demarat și divorțul.

Cu Ed comunică doar prin avocați, o dorință pe care Julia i-a respectat-o. La fel ca în cazul lui

Allie, sentimentele lui față de ea au variat foarte mult după accident. Uneori, aducându-și aminte de cele întâmplate, îl cuprindea furia. Firesc. Dar furia nu-i acaparează gândirea și nu minte când spune că refuză să trăiască cu resentimente, nici nu se va lăsa consumat de furie. Nu va ajunge ca ea. Și deși au fost nopți în care au vorbit și au tot vorbit despre secretele întunecate ale mariajului său, nu sunt blocați în trecut, ci se concentrează pe viitor. În viitor nu există nici urmă de Julia.

Când Ed se întoarce de la toaletă, Peggy o întreabă pe nepoata ei cum merg lucrurile cu studiile clinice în fruntea cărora a fost numită.

— E ceva ce are de-a face cu tehnologiile de editare a genelor, explică ea.

— Nu despre asta a fost și celălalt proiect? întreabă Joe.

— Ba da, dar este ceva cu totul diferit. Cel puțin, așa sperăm noi. Tot ce ne rămâne de făcut după ce un test clinic dă greș este să ne remontăm și să mai încercăm o dată. Așa vom reuși în cele din urmă să găsim un tratament pentru fibroza chistică.

Un chelner le aduce băuturile, iar conversația se îndreaptă spre motivul pentru care s-au adunat toți acolo.

— Deci, cum e să fi împlinit cincizeci de ani de căsnicie? întreabă Joe. E o realizare.

Gerald tușește.

— Cred că pot vorbi în numele soției mele și să recunosc că pentru ea lucrurile sunt extrem de ușoare, dat fiind faptul că eu încă sunt o partidă reușită.

Peggy își dă ochii peste cap.

— Cu siguranță nu și-a îmbunătățit repertoriul de glume. Dar serios acum, nu știu cum a trecut timpul.

Peggy nu și-a făcut niciodată griji cu privire la faptul că îmbătrânea. Nu i-a păsat niciodată de pielea care i se subția și că pielea de pe gât începea

să-i atârne inestetic. Inima ei puternică încă pompa sânge, iar mintea îi era încă suficient de agilă pentru a putea rezolva integrame în fiecare zi, deși uneori dura mai mult.

Durerea o va urmări pe vecie, dar nici nu voia să fie altfel. Durerea unui părinte care-și pierde copilul nu trece niciodată. Dar acum nu se mai simte consumată de durerea nețărmurită care i-a marcat tinerețea. Acum, durerea este tovarășul ei de drum, care vine cu ea în fiecare zi, atunci când se îmbracă dimineața, atunci când se trezește în miez de noapte și-l aude pe Gerald sforăind ușor lângă ea, sau atunci când gătește sau face curat, atunci când face yoga și ar trebui să se concentreze pe pranayama[47]. Dar nu se împotrivește. De ce ar face asta?

Mâncarea este excepțională, deși porțiile sunt cam mici, ceea ce-i face pe Gerald și pe Ed să spună că vor să se oprească pe drum să cumpere fish and chips.

Peggy primește o grămadă de cadouri, lucruri de care ea și Gerald nu au neapărată nevoie, dar știe că vin din suflet. Și trebuie să recunoască faptul că abia așteaptă sejurul la acel hotel spa dăruit de Allie și de Ed.

După desert, lui Allie îi sună telefonul.

— Mă scuzați o clipă, spune ea, împingându-și scaunul.

Câteva minute mai târziu, se întoarce cu un alt cadou. Se strecoară înapoi la masă și-i înmânează lui Peggy o cutie pătrățoasă, frumos ambalată și legată cu o fundă albastru-închis.

— O mică atenție, îi spune ea.

Peggy își strecoară degetele pe sub hârtie, o desface ușor și scoate la iveală o cutie de bijuterii, înăuntrul căreia se află un lănțișor de aur, cu un pandantiv din onix și perle ce are încrustat un mic diamant. Este o piesă superbă. Tipic italienească.

— Dumnezeule, mulțumesc, spune ea.

— Nu e de la mine, îi spune Allie.

Gerald se apleacă spre ea și-i șoptește:

— Citește bilețelul.

Peggy ridică ușor plicul micuț care a venit împreună cu bijuteria, din care scoate un cartonaș.

Pentru Peggy și pentru toți anii
pe care trebuie să-i recuperăm.

— Nu înțeleg, bolborosește ea.

Ed o ia de mână pe Allie. Joe trage adânc aer în piept. Gerald pur și simplu zâmbește. Un gest care înglobează atât de multe sentimente. „Te iubesc”, „Sunt aici pentru tine”.

— Peggy, întoarce-te, spune Joe.

Ea își pune șervetul pe masă, apoi se răsucește în scaun, până ajunge cu fața spre hol. Prima dată o vede pe femeie. Trebuie să aibă în jur de 55 de ani, extrem de elegantă, cu buze cărnoase și un păr bogat, arămiu, pieptănat pe spate. O vede la rândul ei pe Peggy și face un pas în lateral, făcându-i altcuiva semn să treacă înaintea ei și strângându-l ușor de antebraț.

Și atunci îl vede. Stă chiar în fața ei. Un bărbat îmbrăcat precum Cary Grant, cu strungăreață și cel mai negru păr pe care l-a văzut vreodată.

Mulțumiri

În primul rând trebuie să-i mulțumesc lui Sheila Crowley, agentul meu. Energia ei de nestăvilit și priceperea de care dă dovadă sunt incomparabile.

Dintotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu cei de la Simon & Schuster, iar acest lucru este în continuare la fel de valabil astăzi, când cel de-al 11-lea roman al meu este pe cale să fie publicat. Le mulțumesc lui Jo Dickinson, Suzanne Baboneau, Sara-Jade Virtue, Dawn Burnett, Rich Vliestra și lui Laura Hough.

Draga mea prietenă, doctorița Helen Wallace, m-a învățat lucruri pe care nu credeam că aveam să le cunosc vreodată despre fiziologie, despre viața unui om de știință și despre cercetarea care se face în domeniul fibrozei chistice în vederea obținerii unui tratament. Îi sunt extrem de recunoscătoare pentru timpul pe care l-a petrecut ajutându-mă să trasez această parte importantă a poveștii.

Le sunt profund îndatorată lui Claire Nozieres, Abbie Greaves și lui Luke Speed de la Curtis Brown, și în special lui Enrichetta Frezzato, care și-a dat toată silința să traducă pasajele în italiană.

Vreau să-i mulțumesc și lui Donna Smith care m-a ajutat să înțeleg mai bine procedurile legale. Observațiile ei au fost extrem de minuțioase și de valoroase.

Nu în ultimul rând, mă înclin în fața găștii haotice și minunate pe care sunt atât de norocoasă s-o numesc familie: Mark, Otis, Lucas, Isaac și părinții mei, Jean și Phil Wolstenholme.

CATHERINE ISAAC s-a născut în Liverpool și înainte de a deveni scriitoare a lucrat ca jurnalist. Primul său roman, *Bridesmaids,* a fost scris sub pseudonimul Jane Costello, iar următoarele ei 8 romane au ajuns toate în lista *Sunday Times* a bestsellerurilor. *Aici, acum, mereu* a fost primul roman pe care l-a publicat sub numele său real, Catherine Isaac. Drepturile de traducere au fost vândute în 20 de țări, iar compania Lionsgate are în vedere transpunerea unui film după această carte. Actualmente locuiește în Liverpool, împreună cu soțul ei, Mark, și cu cei 3 fii ai lor.

„Plin de întorsături de situații și surprize."

Good Housekeeping

„O poveste care îți sfâșie inima și care explorează cât de departe ești dispus să mergi pentru cei la care ții."

Cosmopolitan

„Un roman care îți rămâne în suflet."

Marie Claire US

„Un roman pe care nu trebuie să îl ratezi."

New York Post

ISBN: 978-606-006-514-2
9 786060 065142
www.raobooks.com

{1} Cystic fibrosis transmembrane conductance regulator – reglator al conductanței transmembranare în fibroza chistică. (n.tr.)

{2} Firmă de îmbrăcăminte și încălțăminte din Marea Britanie.

{3} Marcă de jucării pentru copii, specializată în confecționarea mașinuțelor. (n.tr.)

{4} Clustered regularly interspaced short palindromic repeats – familie de secvențe de ADN, specifice genomului organismelor procariote. (n.tr.)

{5} Proteină asociată CRISPR, care folosește secvențele primite de la ADN pentru a recunoaște catenele specifice de ADN care sunt complementare secvenței CRISPR. Tehnologia CRISPR – Cas9 este o tehnologie care schimbă în mod eficient și specific genele. (n.tr.)

{6} Gamă de produse Avon. (n.tr.)

{7} Joc ce implică lovirea unei mingi cu o bâtă. (n.tr.)

{8} Marcă de deodorante. (n.tr.)

{9} Muzeu de artă contemporană. (n.tr.)

{10} Serial difuzat de postul de televiziune BBC. (n.tr.)

{11} Robot din seria de filme *Războiul stelelor*. (n.tr.)

{12} Personaj fictiv din serialul *Coronation Street*. (n.tr.)

{13} Serial britanic din anii ’80, difuzat de postul de televiziune Granada Television. (n.tr.)

{14} Marcă de apă îmbuteliată. (n.tr.)

{15} Pagină de internet pe care se găsesc recomandări turistice. (n.tr.)

{16} Bună ziua. (în lb. italiană în orig.)

{17} Da, e o cameră dublă. E gata, haideți cu mine. (în lb. italiană în orig.)

{18} Pot să vă ajut? (în lb. italiană în original)

{19} Îl căutăm pe un domn Stefano McCourt.(în lb. italiană în original)

{20} Ah! El este proprietarul casei. Nu l-am întâlnit niciodată. Eu doar am avut de-a face cu biroul său. Dar știu că familia lui a locuit în această casă, așa că Elisabetta, vecina, îl cunoaște cu siguranță. Ea a trăit aici dintotdeauna. (în lb. italiană în original)

{21} Bună ziua, ne scuzați de deranj. (în lb. italiană în original)

{22} A urcat pe acolo. (în lb. italiană în original)

{23} E o veche cărăruie pe acolo. Cel puțin așa cred. (în lb. italiană în original)

{24} Manual de sociologie. (n.tr.)

{25} Marcă de parfum. (n.tr.)

{26} Marcă de tăiței instant. (n.tr.)

{27} Publicație britanică specializată în politică și celebră pentru satiră și pentru caricaturile realizate. (n.tr.)

{28} Actriță din Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

{29} Prezentatoare și model din Marea Britanie. (n.tr.)

{30} Model din Irlanda. (n.tr.)

{31} Ne-ați putea ajuta cu o informație, vă rugăm? Îl căutăm pe acest domn din fotografie. (în lb. italiană în original)

{32} Gustare din cârnați de salam. (n.tr.)

{33} Cu ce vă pot ajuta? (în lb. italiană în original)

{34} Fiica mea are nunta în patru luni. (n.tr.)

{35} Cum naiba ți-a trecut prin cap să vorbești despre Stefano cu niște străini? Nu-ți dai seama ce-ai făcut? (în lb. italiană în original)

{36} Serial polițist britanic (n.tr.)

{37} Am vrea ceva dulce, și mai e ceva cu care ar putea să ne ajutați... (în lb. italiană în original)

{38} Mamă, nu cred că le pasă... (în lb. italiană în original)

{39} Sunteți un cuplu perfect. (în lb. italiană în original)

{40} Vin dulce făcut din struguri stafidiți.

{41} Melodie interpretată de formația Mousse-T.

{42} Joc de societate. (n.tr.)

{43} Marcă de produse de curățenie. (n.tr.)

{44} Marcă de băutură cu gust de ciocolată (n.tr.)

{45} Revistă britanică pentru femei (n.tr.)

{46} Nu ne-am luat rămas-bun
Și nici nu ne-am privit
Pentru că niciun semn nu a marcat ruperea
Lanțului care ne lega
Și-acum stăm unul lângă altul
Locurile noastre nemișcate
Două insule pe care mările le despart
Dar care nu sunt niciodată mai departe.

Mary Coleridge, *Nu ne-am luat rămas-bun*

{47} Tehnică de respirație în yoga. (n.tr.)

Table of Contents

Prolog	6
Capitolul 1	8
Capitolul 2	14
Capitolul 3	19
Capitolul 4	23
Capitolul 5	28
Capitolul 6	36
Capitolul 7	42
Capitolul 8	48
Capitolul 9	50
Capitolul 10	54
Capitolul 11	57
Capitolul 12	61
Capitolul 13	71
Capitolul 14	76
Capitolul 15	82
Capitolul 16	85
Capitolul 17	88
Capitolul 18	94
Capitolul 19	101
Capitolul 20	106
Capitolul 21	109
Capitolul 22	115
Capitolul 23	121
Capitolul 24	126
Capitolul 25	128
Capitolul 26	133

Capitolul 27 142
Capitolul 28 149
Capitolul 29 153
Capitolul 30 158
Capitolul 31 167
Capitolul 32 172
Capitolul 33 177
Capitolul 34 183
Capitolul 35 186
Capitolul 36 192
Capitolul 37 196
Capitolul 38 203
Capitolul 39 207
Capitolul 40 214
Capitolul 41 218
Capitolul 42 221
Capitolul 43 225
Capitolul 44 229
Capitolul 45 237
Capitolul 46 241
Capitolul 47 248
Capitolul 48 251
Capitolul 49 260
Capitolul 50 267
Capitolul 51 273
Capitolul 52 277
Capitolul 53 281
Capitolul 54 284
Capitolul 55 288
Capitolul 56 292

Capitolul 57 299
Capitolul 58 302
Capitolul 59 306
Capitolul 60 309
Capitolul 61 312
Capitolul 62 313
Capitolul 63 318
Capitolul 64 320
Capitolul 65 324
Capitolul 66 327
Capitolul 67 332
Capitolul 68 336
Capitolul 69 339
Capitolul 70 343
Capitolul 71 347
Capitolul 72 350
Capitolul 73 352
Capitolul 74 355
Capitolul 75 357
Capitolul 76 359
Capitolul 77 363
Capitolul 78 369
Capitolul 79 376
Capitolul 80 383
Mulțumiri 389